

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY Bestseller
Nefes Serisi Üçüncü Kitap

"Seni sevmek,
ateşlere atlamaktı...
Seninle
ya da sensiz."

Aşk Yakar

REBECCA DONOVAN

2. Baskı

Aşk Yakar

"Gözlerinin derinliklerine baktım bir süre. Orada, onun kollarında yatarken tüm dünyam sanki yeniden dengeye kavuşmuştu. Ait olduğum yerdeydim."

Ne anılar bırakabilir peşini
ne de kalbinin derinliklerine gömdüğün o adam...
Çünkü aşk yakar,
kül eder;
onu taşıdığın müddetçe küllerinden yeniden doğar.

Dünyada oldukça büyük yankı uyandıran Nefes serisinin bu son kitabını elinizden bırakamayacak ve son sayfasına kadar soluksuz okuyacaksınız.

"...Uzun zamandır böylesine bir aşk hikâyesi okumadığınıza eminim."

— *Guardian*

Aşk Yakar
Rebecca Donovan
Orijinal Adı: Out Of Breathe

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Editör: Sibel Erdal
Çeviren: Handan Sağlanmak
Redaksiyon: Hilal Gültekin
Son Okuma: Songül Bakar
Kapak Tasarım: Anıl Zorba

ISBN: 978-605-5034-22-1
Yayınevi Sertifika No: 16373

1. Baskı: Eylül 2014
2. Baskı: Eylül 2014

Baskı: İmak Ofset
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 656 49 97
Matbaa Sertifika No: 12531

PARODİ YAYINLARI
© 2013 by Rebecca Donovan

Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Kuloğlu Mh. Gazeteci Erol Dernek Sk. No: 11/7 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77

www.parodiyayinlari.com / info@parodiyayinlari.com

USA Today Çoksatan yazarı Rebecca Donovan'ın, tüm ömrü boyunca bir şeyler yazmış olsa da yazar olarak anılmaya başlaması çok yenidir. Ünlü romanı *Tut Elimi* ve serinin ikinci kitabı *Benimle Kal* tüm dünyada büyük yankı uyandırmıştır. *Aşk Yakar* üçlemenin son kitabıdır. Missouri-Columbia Üniversitesi'nden mezun olan Rebecca, şu an Massachusetts'deki küçük bir kasabada yaşamaktadır.

Rebecca Donovan Kitapları

TUT ELİMİ
BENİMLE KAL
AŞK YAKAR

*Sevgili dostum ve kan kardeşim Emily'ye
Sen benim mutluluğum ve hiç yapmak zorunda olmadığım
seçimimsin...*

ÖN SÖZ

“Telefonuna neden cevap verdiğimi bile bilmiyorum. Evet, belki de koca bir budala gibi davranmayı bıraktığında bu konuyu seninle konuşabilirim.”

Kollarımın arasında güçlükle tuttuğum ağır ders kitaplarımla merdivenin başında dikiliyordum. Sara’nın öfkeyle homurdanmaya başlaması, telefon konuşmasını sonlandırdığına işaret ediyordu. Yaklaştığımı anlasın ve sinirlerine hâkim olabilsin diye kapıya yanaşırken biraz gürültü yaptım.

Jared’la ilişkisini bitirmek istediğini söylediğinde onu sakince dinlemiştim. Ancak ona herhangi bir tavsiyede bulunmıyordum. Sara son zamanlarda bana pek açılmıyordu zaten. Beni üzmekten korkuyor gibiydi. Hayır, hayır... o kadar kırılan olduğumdan değil. Yalnızca... konu ne olursa olsun konuşmayı reddediyordum.

Gözlerinden saçılan öfkeyi gizlemek için her zamankinden daha büyük bir gülümseme takınarak “Burası mı?” diye sordu Sara.

O anda ihtiyaç duyduğu insan benmişim gibi davranmak istediğimden, “Bana anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Hayır anlatamam,” dedi ve dikkatini odanın dört bir yanına dağılmış kitaplara çevirdi. “İstediğim gibi düzenleyemiyorum. Bu oda o kadar ufak ki.”

Konuyu değiştirmesine müsaade ettim çünkü o böyle isti-

yordu.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Cidden. Hiç uğraşma.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum,” dedi küçük bir gülümseme ile. “Bu yüzden de odanı dekore etmek için tek bir şey getirdim.”

Bir bavul kadar büyük çantasını karıştırarak içinden bir çerçeve çıkardı. Yüzünü aydınlatan bir tebessümle çerçeveyi çenesinin altında tutarak bana doğru çevirdi. Onların evinde, ön bahçeye bakan büyük pencerelerden birinin önünde çekilmiş bir fotoğrafımız vardı içinde. Onlarla yaşadığım yaz, annesi Anna çekmişti. Gözlerimizdeki ışıltıdan gülmek üzere olduğumuz anlaşıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Sara, şaşırtıcı bir ciddiyetle. Kafam karışmış bir hâlde gözlerimi kısıtım. “Bu yüzünde gördüğüm bir gülümseme mi Emma Thomas? Bir daha ne zaman görürüm diye kara kara düşünüyordum ben de.”

Dudaklarımı büküp, ona aldırış etmeden küçük odanın köşesine monte edilmiş masaya döndüm.

“Mükemmel.” Sara çerçeveyi şifonyerin üzerine koymuş, hayran hayran bakıyordu. Ders kitaplarımı alıp masanın altındaki rafa dizmeye başladım. “Pekâlâ... yerleşmene yardım edeyim. Yurttan çıktığın için çok mutluyum. Hem Meg’i de severdim... Onu baştan yaratmama izin vermemiş olsa da Serena’yı da. Buna alışmaya çalışacağım. Peki ya Peyton nasıldır?”

“Zararsızdır,” dedim boş bir koliyi katlarken.

“Sanırım her eve biraz drama lazım,” dedi Sara, bir düzine katlanmış tişörtü açık çekmeceye yerleştirirken. “Ve bu evdeki tek drama Peyton olduğu sürece bununla baş edebilirim.”

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedim kıyafetleri minicik dolaba asarken.

Sara, siyah bir çizme kutusunu yatağın üzerine koydu. “Çizmeleri kutuyla mı koyayım, yoksa dolaba mı yerleştiririz?” Kutunun kapağını açmaya yeltenmişti ki hemen kapadım. Olduğu

verde zıplayarak şaşkınlık içinde bana baktı.

“Onlar çizmelerim değil.” Sesimdeki gerginliği ben bile fark edebiliyordum.

Suratımdaki ciddiyet yüzünden şaşkına dönen Sara, dudaklarını araladı. “Pe-kâ-lâ. Nereye koymamı istersin?”

“Umurumda değil. Hatta yerini bilmesem daha iyi. Ben içecek bir şeyler alacağım. Sen bir şey ister misin?”

“Su,” dedi Sara usulca.

Birkaç dakika sonra elimde iki şişe suyla geri döndüğümde Sara yatağa nevresimleri geçiriyordu ve kutu ortadan kaybolmuştu. Son olarak ayakkabılarımı dolabın altına dizdik. Fazla eşyaya sahip olmamanın da avantajları vardı demek.

Ben, masanın önündeki dönen sandalyede otururken Sara da yüzüstü yatağa yatmış, yatağın üzerine özenle dizdiği rengârenk yastıkları bozuyordu. O gittikten sonra bunları dolaba kaldıracığımdan emindim.

“Uzaktan ilişki yürütemeyeceğim için ayrıldım, biliyorsun değil mi?” diye sordu Sara. Sonunda bana açılmaya karar vermiş olmasından duyduğum şaşkınlıkla dönen sandalyemi ona çevirdim.

“Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Hep öyleydi,” dedim. Biz Connecticut’ta lisede okurken de Jared, New York’ta Cornell’e gidiyordu. Ama Sara son sınıftayken neredeyse her hafta sonu onu ziyarete giderek bir şekilde bunu çözmeyi başarmıştı.

“Bu defa ben Fransa’da olacağım; bunu bize yapmaya hakkım yok,” diye devam etti. “Onu bekletmek adil olmaz.”

“Ama senin yokluğunda başkalarıyla görüşmesini istemezsin, öyle değil mi? Çünkü şu anda resmen buna müsaade ediyorsun. Sen döndükten sonra ne olacak peki?”

Sara gözlerini diktiği yerden çevirmeden çenesini ellerine yaslayıp bir süre sessizce durdu. “Ne olacağını bilmek istemiyorum. Ben de Paris’te biriyle tanışırsam onun da bunu bil-

mesine gerek yok. Çünkü ne olursa olsun biz birbirimiz için yaratılmışız. Ama henüz ikimizin de bunu itiraf etmeye hazır olduğundan emin değilim.”

Mantığını anlayamasam da ona itiraz edecek değildim.

Bir anda, bana cevap verme fırsatı bırakmadan doğruldu. “Peki sence... ben burada olmayacağıma göre... Meg’e senin hakkında biraz bilgi vermem mümkün olur mu? Her şeyi değil tabii. Sadece ben burada değilken senin yanında olabilmesine yetecek kadarını. O kadar uzakta olacak olmaktan nefret ediyorum. Üstelik yanında...”

“Beni kollayacak biri olmadan,” diye tamamladım cümlesini.

“Evet,” dedi minik bir gülümsemeyle. “Burada yalnız kalmanı istemiyorum. Bazen kendini günlerce kapatıyor ve hiç kimsenin sana ulaşmasına izin vermiyorsun. Bu, hiç iyi bir şey değil. Tabii ki seni her gün aramaya devam edeceğim ama istediğim an yanında olamayacağımı düşündükçe... off, bundan nefret ediyorum... yani eğer...” Sara cümlesini bitiremiyordu.

“Sara, bir şey yapacak değilim,” diye söz verdim. “Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Evet ama bu, endişelenmeyeceğim anlamına gelmez.”

1. PANDORA'NIN KUTUSU

Telefonun diğ er ucundan, “Bonne ann  e!” diye haykırdı Sara. Arkasından y ukselen müzik ve insan seslerinden oluşan gürültü, onu duymamı zorlaştırıyordu. Belki de Paris’ten aradığı için hatlarda bir sıkıntı vardı.

“Sana da mutlu yıllar,” diye cevapladım yüksek sesle. “Burada dokuz saat daha eski yılda kalacağız gerçi.”

“O hâlde şimdiden söyleyeyim, yeni yıl benim durduğum yerden muhteşem görünüyor! Bu parti inanılmaz. Her yer sarhoş tasarımcılarla dolu,” dedi kıkırdayarak. Kendisinin ne kadar ayık olduğuysa bir muammaydı. “Ben de bu gece için kendime bir elbise tasarladım.”

“Etkileyici bir şey olduğuna eminim. Keşke g  rebilsem.” Birbirimizi duyabilmek için gerçekten bağırmamız gerektiğinden emin değildim ama Sara da sessiz bir yere gitmiyordu. Bu sarhoş kıkırdamalarına rağmen sesini duymak istediğimden buna aldırış etmedim. Sonbaharda, Fransa’daki bu değişim programına katıldığından beri onunla yeterince konuşamamıştım.

Geçen yazı ve birinci sınıftaki her bir tatili benimle Kaliforniya’da geçirmişti. Onu birkaç ayda bir de olsa göreceğimi bilmek, hayatı daha dayanılır kılıyordu. İkinci sınıf, şu ana kadar çok kötü geçmişti. Oda arkadaşlarım olmasa hayatım, futbol ve okuldan ibaret olacaktı.

“Geçen yılbaşında yaptığın gibi kendini odana kilitlemeye-

ceksin değil mi?"

"Kapıyı kilitlemem ama odamda kalmaya devam ediyorum," diye onayladım. "Jean-Luc nerede?"

"Bir şişe şampanya almaya gitti. Telefonu kapatır kapatmaz sana elbisemin bir fotoğrafını yollayacağım."

"Hey, Em..." Meg başını uzatmış, sonra telefonda olduğunu fark ederek susmuştu. "Üzgünüm. Sara'yla mı konuşuyordun?"

Başım la onayladım.

"Selam Sara!" diye bağırdı Meg.

"Selam Meg!"

Çınlayan kulağımı ovuşturarak "Hmm, sanırım seni duydun," dedim Sara'ya. "Gerçi artık ben duyamıyorum." Meg gü-lümsedi.

"Şey, ben gitmeliyim artık," diye seslendi Sara kahkaha seslerinin arasından. "Erkeğim ve şampanyam geldi. Seni yarın ararım. Seni seviyorum Em!"

"Görüşürüz Sara," dedim. Tanrım, onu özlemiştim. O bunun ne kadar farkındaydı, bilmiyordum. Bunu ona hiç söylememiştim ki. Ama özlemiştim işte. Hem de çok.

"Muhteşem bir yılbaşı partisi geçiriyorsa benziyor," dedi Meg yatağıma oturduktan sonra. "Odanın diğer ucundan bile duyuluyordu sesleri."

"Ne zaman çıkıyorsun?" diye sordum. San Francisco'da birkaç arkadaşıyla buluşacağını biliyordum.

"Bir saat içinde. Partiden önce hep birlikte yemeğe gideceğiz."

Telefonum titrediğinde bir anda ekranımda Sara'nın fotoğrafıyla karşılaştım. Elbette her zamanki gibi göz alıcıydı. Yirmili yılları andıran, pırıltılı, koyu yeşil, kolsuz bir elbise vardı üstünde. Omuzlarını açıkta bırakan elbise, yüksek yakalıydı. Kıvrıkcık kızıl saçları ensesinde toplanmıştı. Jean Luc, elinde bir şişe şampanyayla onu yanağından öperken dudaklarını büz-

müş, gözleri alev alev poz vermişti.

Fotoğrafı Meg'e de gösterdim. "Uuuu, seksi! Elbiseyi kendisi mi tasarlamış?"

"Evet," dedim.

"Harika olmuş."

"Bence de."

Telefonu masadaki dizüstü bilgisayarımın yanına koyarken Meg sordu: "Siyah çizmelerini ödünç alabilir miyim?"

"Elbette." Bir sonraki sömestir için gereken okuma listesini indirmek üzere bilgisayarıma dönmüştüm. "Yatağımın altındaki kutunun içindeler."

"Hâlâ fikrini değiştirip benimle gelebilirsin," diye önerdi Meg. Halının üzerinde sürüklenen kutunun sesi geldi kulaklarıma.

"Teşekkürler ama ben iyiyim," dedim. "Hem zaten bir yeni yıl hayranı olduğum da söylenemez." Ses tonumu değiştirmeye çalışıyor, sesimden bunun sebebini anlamasını istemiyordum. Yeni yılı son kutladığımda bana **mutluluk** vadeden ve bir parçası olmak isteyeceğim bir gelecek umudum vardı. Şu anda ise yılın bu zamanı, yalnızca takvimden koparılmış bir başka yapraktı benim için.

"Em, sana son kez yalvarıyorum. Lütfen, lütfen, lütfen bu gece benimle gel," diye seslendi Peyton kapımın önünden. "Gerçekten Brook'la gitmek istemiyorum. Benimle hiç dışarı çıkmıyorsun. Üstelik bu gece, yılbaşı gecesi. Sadece *bu seferlik* bir istisna yapsan!"

Teklifini bininci kez reddetmek üzere oturduğum yerde döndüm. Daha tek kelime edememiştim ki bakışlarının Meg'e kaydığını fark ettim. "Ooo, o da ne?"

Odada yürümeye başladığında merakını cezbeden şeyin ne olduğunu anlamak için gözlerimle takip ettim onu. Meg, yatağımın üzerine koyduğu kutunun kapağını henüz aralıyordu. *Yanlış* kutunun kapağını. Kutu açıldığında odaya birden anılar

ve derin bir kalp acısının sızısı yayıldı. Nefesim kesildi.

Meg, üzerinde mavi el izleri olan beyaz tişörtü Peyton'ın elinden aldı.

"Kes şunu Peyton!" diye azarladı Meg. Bense geçmişim gözlerimin önünde canlanırken felç olmuş gibi duruyordum.

Hâlâ gözden kaybolmakta çok iyi değilsin. Sesi zihnimde yankılanırken tüm bedenim ürpermişti.

"Buna bayıldım, "dedi Peyton pembe kazağını bulduğunda. "Benim olabilir mi?"

"Hayır! Kes şunu Peyton!" Meg kazağı elinden kaparak kutunun içine geri koydu. "Üzgünüm Em."

İçimi büyük bir acı doldurmuş; bir anda, geçen bir buçuk yılda hissetmediğim kadar çok şey hissetmiştim. Tek kelime edemedim. Sanki sinir hücrelerimin her biri acıyla haykırıyordu.

Meg, kapağı geçmişimin üzerine kapatmadan önce Peyton içindeki takı kutusunu buldu.

Onu alamazsın. Lütfen. Sana para veririm. Ama onu benden alamazsın.

Çaresizlik içindeydim. O soğuk, sert bakışların anısı, bir panik dalgası gibi yayılarak beni bu sessiz işkenceden azat etmişti.

Oturduğum yerden kalkıp mavi kutuyu Peyton'ın ellerinden aldım. Bu ani hareketim bir adım gerilemesine yol açtı. Kutuyu hemen büyük kutunun içine atıp kapağı kapadım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki... Ellerim titriyordu. İçimdeki acının dinmesini beklerken kutuya tutundum. Ama artık çok geçti. Bu kutuyu açmak kadar basit bir şey bile kalbimin en karanlık köşelerinde saklanan suçluluk duygusunu ve çaresizliği açığa çıkarmıştı ve artık onları bir kapak hapsedemezdi.

"Özür dilerim Em," diye fısıldadı Peyton. Arkama bakmadım. Kutuyu yatağımın altına koyup derin bir nefes aldım. Kalbim, yanan bir kâğıt parçası gibiydi şimdi. Alevler giderek içime işliyordu. Gözlerimi kapatıp bu yangını söndürmeye ça-

lısam da beceremedim.

“Ben koşmaya çıkıyorum,” dedim belli belirsiz.

“Tamam,” dedi Meg temkinli bir şekilde. Gözlerimde parlayan bu ateşi görmelerinden korktuğum için Peyton’ı odadan çıkartırken yüzüne bakmadım. “Döndüğünde görüşürüz.”

Koşu takımlarımı giyinip dakikalar içinde odadan çıktım. Kulağımda bangır bangır çalan iPod’umla koşmaya başladım. Baldırlarım yanana kadar hızlanmaya devam ettim. Yan yollar-
dan geçerek sonunda bir parka ulaştım. Yaşadığım bu duygu patlamasına daha fazla dayanamayarak bir anda durdum. Titreyen ellerimi sımsıkı yumruklara çevirerek çığlık atmaya başladım. Ta ki bayılacağımı hissedene dek.

Kimin dikkatini çektiğime aldırış etmeden yeniden koşmaya başladım.

Eve döndüğümde yüzüm sıırıslıkladı. Gözyaşlarım terime karışmıştı. Koşunun yorgunluğu içimdeki yangının büyük bir kısmını dindirmeye yetse de ne kadar denersem deneyeyim hepsini söndürememiştim. İçim hâlâ yanıyordu. Bu işkenceye bir son vermek için ne yapabileceğimi düşündüm sonra. Yeniden o hissiz hâlime dönmek için. Bunu tek başıma yapamayacaktım. Yardıma ihtiyacım vardı. Çaresizdim.

“Peyton!” diye seslendim merdivenlerin dibinden. Odasında müziğin sesini kısıtı ve başını dışarı uzattı.

“Hey Em. N’aber?”

“Seninle geleceğim.” Hâlâ nefes nefeseydim.

“Ne?” dedi, beni doğru duyup duymadığından emin olmak istiyordu.

“Seninle partiye geleceğim,” diye tekrarladım, bu kez daha anlaşılır bir şekilde.

“Evet!” diye haykırdı sevinçle. “Giyim için harika bir atletim var.”

“Harika,” diye mırıldandım su içmek üzere mutfığa giderken.

"Fikrini değiştirdiğine nasıl sevindim anlatamam," dedi Peyton, araba sırasının arkasına park ettiği kırmızı Mustang'inden inerken. Partinin sesleri tüm mahalleye yayılmıştı.

"Önemli değil," dedim boş boş. Zihnimde konuşmaya başlayan bu seslerden kurtulmak için dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Yeniden hissizleşmem gerekiyordu.

"Bu svetşörtü giyemezsin," dedi Peyton ben arabanın kapısını kapatırken.

"Ama dışarısı soğuk," diye çıkıştım.

"Gittiğimiz yer değil. Ev, çok kısa bir yürüyüş mesafesinde. Hadi ama Em. Biraz rahatla."

İsteksizce üzerimdeki svetşörtü çıkartıp koltuğa atarken içimdeki parıltılı gümüş rengi kolsuz atletle kaldım.

"Çok daha iyi," dedi Peyton yüzünde canlı bir gülümseme ile. Sonra da kaldırımda koluma girerek yürümeye başladı. "Hadi gidip eğlenelim!"

Peyton askısız kırmızı elbisesi ve sırtından aşağı süzölen altın sarısı saçlarıyla yanımda yürüyordu. Yanından geçtiğimiz evler bir bir geride kalıyor, onun yeşil-mavi gözleri müzik sesi arttıkça daha da parlak bir hâl alıyordu. Polis henüz gelmemiş olmasına şaşırmıştım. Ama etrafıma bakındığımda bu evlerin üniversitelilerin olduğunu fark ettim. Yaşayanların çoğu ya tatilde ya da o partide olmalıydılar.

Arka bahçesinde büyük, beyaz bir çadır kurulu bej eve yaklaştık. Girişte birkaç çocuk ellerindeki taçları ve silindir şapkaları dağıtıyordu. Peyton başına hemen bir taç takarken ben bir şapka aldım. Bir çocuk çöp kovasının içinde hazırlanmış kırmızı bir içeceği önümüzdeki masaya bıraktı.

Ben bardağı alırken Peyton'ın gözleri büyümüştü. "İçinde alkol olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir yudum daha alıp "Evet, biliyorum," dedim rahat bir şekilde. Tatlıydı. Bana fazla şekerli bir meyve kokteylini hatırlattı tadı. Bu düşündüğüm kadar zor olmayacaktı belki de. Annem

neden böyle bir seçenek varken sade votkanın iğrenç tadını tercih ediyordu ki?

“Ama sen içmezsin,” diye çıkıştı Peyton büyük bir şaşkınlıkla.

“Yeni yılda yeni şeyler deniyorum,” diye açıkladım, umursamaz bir hâlde kadehimi kaldırırken.

Gülümseyip benimle kadeh tokuşturdu. “Yeni şeyler denemeye!” Peyton yalnızca bir yudum almıştı. Bense içkinin bir an önce etkisini göstermesi için kafama dikmiştim bile. Ne de olsa burada oluş sebebim buydu.

“Em!” diye çıkıştı Peyton. “Tadının sana öyle gelmediğini biliyorum ama bunun içinde *çok fazla* alkol var. Biraz yavaşla-san iyi edersin.”

Omuzlarımı silkip insanlarla dolu çadıra adımımızı atmadan önce bir bardak daha aldım. Bir grubun çaldığı sahneye doğru ilerlerken gürültüden kimseyle sohbet edemiyorduk –ki benim için hiç sorun değildi.

“Hey!” diye seslendi Peyton, kahverengi dalgalı saçları olan uzun boylu bir çocuğa. Çocuk tam bir üniversiteli gibi ekoseli giyinmişti.

“Ben de seni bekliyordum,” dedi ekoseli çocuk.

“Sana geleceğimi söylemiştim,” dedi Peyton neşeyle. Sonra bana dönüp ekledi: “Tom, bu Emma, henüz tanışmadığın ev arkadaşım.”

“Vay canına,” dedi Tom. “Gerçekten burada olduğuna inanmıyorum.”

Peyton’ın hakkımda ne anlattığını düşünerek zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Bu da Cole,” dedi Tom yanındaki geniş omuzlu, sarışın çocuğu işaret ederek.

“Selam,” dedi Cole küçük bir gülümsemeyle başını salladıktan sonra. Peyton beni dürttü. Ona aldırış etmeden belli belirsiz başımı sallayarak içkimden bir yudum daha aldım.

Peyton, ısrarcı bir tavırla Tom'un koluna girmiş, "İçkim bitti," demişti. Tom dolu bardağına şaşkınlıkla baksa da Peyton'ın kendisini sürüklemesine müsaade etti. Bana sırtıırken ona kötü bir bakış attım.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye seslendi Cole, sahnedeki gürültü içinde sesini duyurmaya çalışarak. O, bu zoraki eşleşirmeden pek de rahatsız görünmüyordu. Duymadığımı belli etmek istercesine elimi kulağıma götürdüm. Sorusunu tekrarlamak yerine eğilip "Gerçek olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Seninle ilgili şeyler duyuyordum ama hiçbir yerde görmemiştim," dedi. Bu yakın duruşu daha fazla cesaretlendirmek istemediğimden geriledim ve etrafımızdaki kalabalığı incelemeye başladım. "Pek konuşmuyorsun, ha?"

Başımı iki yana sallayarak içkimden büyük bir yudum daha aldım. İçimdeki cehennemin dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyordum. Bu partiye gelmenin iyi bir fikir olacağını neden düşünmüştüm ki?

Sen harikası.

Ne yaptım ki?

Sadece sen, senin hakkındaki her şey... Sen harikası.

Sırtım gerilmişti. Zihnimi ele geçiren o sesler ne kadar netti... Son katıldığım yılbaşı partisinin anıları açığa çıkmaya çalışırken ben aldığım bir başka yudumla onları bastırmaya çalıştım.

"Herhangi bir şey söyleyecek misin?" diye sordu Cole, beni Evan'ın kollarında havai fişekleri seyrettiğim o anıdan çekip çıkartarak.

"Ha?" Sonunda yüzüne bakmıştım. "Ne söylememi istersin?" diye sordum.

"Eh, bu da bir başlangıç sayılır," dedi, kabalığımdan çekinmeden. "Stanford'a mı gidiyorsun?"

Başımla onayladım. Suçlayıcı bakışlarını gördüğümde hemen kendimi topladım. "Evet," dedim. "Ya sen?"

“Evet, ben üçüncü sınıfım.”

“Ben de ikinci,” dedim. Sonrasında gelecek olan soruyu tahmin ettiğimden devam ettim: “Tıbbı hazırlanıyorum.”

Etkilenmiş görünüyordu. “Ben de işletme bölümüne.” Başımı salladım. “Peyton’la futbol oynuyor musun sen de?”

Bu sıradan konuşmadan sıkıldığımı belli etmek istercesine bir iç çekip içkimden bir yudum daha aldım. “Evet. Sen de bir takımda mısın?”

“Hayır. Lisede hokey oynamıştım ama burada herhangi bir sporla ilgilenmiyorum.”

Ben bu partiye havadan sudan muhabbetler etmek ya da yeni birileriyle tanışmak için gelmemiştim ki. Bu çocuktan kurtulmalıyım. Ve hakkımda ne düşüneceği de umurumda değildi. İçkimin son yudumunu da bitirdim.

“Bir tane daha almalıyım,” dedim. “Görüşürüz.” O daha cevap vermeden ben arkamı dönüp yürümeye başladım. Kalabalığın arasında içki masasını bulmaya çalışarak ilerledim. Grup mola vermiş, DJ ortama dans enerjisi yayan bir müzik çalmaya başlamıştı.

Bense hâlâ *fazlasıyla* hissediyordum. Daha önce hiç birkaç yudumdan fazlasını içmemiştim. Dolayısıyla içkinin etkisini göstermesi için daha ne kadar içmem gerektiğini de bilmiyordum. Sonunda sarhoş olduğumda bunun nasıl bir his olacağından da emin değildim. Annem acılarını dindirmek için alkole sığınmıştı ve ben, içki içmeyeceğime dair yemin etmişim. Etmişim etmesine de... insanın dayanabileceği şeylerin de bir sınırı vardı. Üstelik daha fazla acı çekmek istemiyordum.

Çadırın diğer ucuna doğru kalabalığın arasından güçlkle ilerledim. Karşımda, üzeri içki dolu bardaklarla kaplı bir masa duruyordu.

“İçki ister misin?” dedi biri kulağıma.

Zayıf ama kaslı bir çocukla karşılaştım arkama döndüğümde. Siyah saçları, koyu renk top sakalı vardı. Kulağının arka-

sından boynuna doğru uzanan dövmeden ve onunkine benzer tişörtler ve yırtık kotlar giymiş diğer çocuklardan, grubun bir üyesi olduğunu anlamıştım.

“Bana mı dedin?”

“Evet,” dedi ukala bir sırıtişla. “Ben Gev. Boş bardağını fark edip sana yardım edebileceğimi düşündüm.”

“Senin elinde bardak bile yok, belki de yardıma ihtiyacı olan sensindir.”

Gülmeye başladı ama ben çoktan arkamı dönüp masaya doğru yürümeye başlamıştım. Döndüğümde elimde iki bardak vardı. Birini ona uzattığımda şaşkınlıkla gülümsedi.

“İsmi sevdim. Farklı.”

“Ben de öyleyimdir,” dedi kaşlarını hızla kaldırarak. Gözlerimi devirerek güldüm.

“Yeniden çıkacak mısınız?” diye sordum sahneyi işaret ederek. Buraya geldiysem *birileriyle* konuşmalıyım diye düşünmüştüm ve bu çocuk da yeterince enteresan görünüyordu. En azından tahmin edilebilir değildi.

“Hayır. Bu gecelik bu kadar. Ve şimdi yapmam gereken başka şeyler var.” İçkisini birkaç büyük yudumda bitirmişti. Keyifle ona bakıp bir bardak daha uzattım. Bardağı gülümseyerek kabul etti.

“Senin adın ne?” diye sordu masanın önündeki kalabalıktan uzaklaşarak.

“Emma.”

“Nasıl hissediyorsun?”

Bunu bir dakika önce sorsa, *yanıyor gibi*, derdim. Ancak o kavurucu yangının söndüğünü fark ettim. Onun yerini bir uğultu almıştı. İçimde bir dinginlik vardı şimdi ve hislerimin üzerine bir uyuşukluk perdesi serilmiş gibiydi.

“Dingin,” dedim ve viskili kokteylin etkisini göstermeye başladığını fark etmenin verdiği rahatlıkla derin bir nefes verdim.

Cevabım karşısında gülmeden edemedi. "Bunu daha önce hiç duymamıştım bak."

"Benimle daha önce hiç tanışmadın ki."

"Doğru. Ama sevdim bunu... yani aklından geçenleri söylemeni. Öylesine konuşmuyorsun, gerçekten güzel bir şey bu."

Omuzlarımı silktim.

"Pekâlâ, hadi öylesine konuşmamaya içelim," dedi Gev kadehini kaldırarak. Bardağımı onunkine vurduktan sonra birkaç büyük yudum aldım.

"Şeye gider misin...?"

"Öylesine konuşmayacaktık," dedim sözünü keserek.

"Peki," dedi cevabımı değerlendirerek. "Üzerinde hangi renk iç çamaşırı var?"

Bu cesur girişimine hazırlıksız yakalanmıştım. "Hatırlamıyorum." Kot pantolonumun belini aralayıp baktım. "Mormuş."

"Güzel." Başını onaylar gibi sallıyordu.

"Senin?" diye sordum, bu öylesine konuşmama işine ısınarak. Okuldaki bölümlerden ya da spor takımlarından konuşmaktan daha ilginçti.

Gev daha cesurdu. Kotunun düğmelerini açıp bana iç çamaşırının bel kısmını gösterdi. "Siyah."

"Görebiliyorum." Gülümsememek için dudaklarımı sıkıyordum.

Bardağı tepeme dikerek bitirdim. Bulanıklık her yanıma yavaş yavaş sarıyordu.

Bana doğru eğilip konuşmaya başladığında eli sırtımdan aşağı doğru kayıyordu. "Gece yarısı kimi öpeceksin?"

"Ne kadar zamanım var?" diye sordum, sanki bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

Saatine bakıp cevapladı: "Bir saat."

"Sanırım en yakınımda kim varsa onu."

"O zaman yanından ayrılmasam iyi olur," dedi tek kaşını kaldırarak.

"Emma!" diye bağırdığını duydum Peyton'ın. Sesin geldiği tarafa döndüğümde onu görebilmek için gözlerimi kısmam gerekmişti. "Cole nerede?"

"Bilmem," dedim sonunda yanıma geldiğini fark ederek. Bakışlarını benden Gev'e çevirdi ve kafası karışmış bir şekilde alnını buruşturdu.

"Buraya gel," dedi beni kolumdan yakalayıp onun yanından uzaklaştırırken. Hazırlıksız yakalandığımdan sendeledim. "Kim bu çocuk?"

"Gev. Grupta çalışıyor," dedim geri dönüp el sallamadan önce. Gev de kadehini kaldırarak karşılık verdi.

"Cole'a ne oldu? Çok yakışıklı bir çocuktuk."

"Sıkıcı bir çocuktuk," dedim somurarak. "Gev çok daha ilgi çekici."

"Kaç tane içtin sen?"

"Üç." Başarımdan gurur duyarak gülümsüyordum. "Ve artık hissizim."

"Üç mü? Em, daha geleli bir saat oldu! Başka bir şey içmezsin, yoksa gece yarısı olmadan kendini yerde bulacaksın. Üstelik Gev'in de sana uygun olduğunu sanmıyorum."

"Ne olmuş?" Ben de 'bana uygun' birini aramıyorum ki zaten. Sadece ilginç biriyle konuşmak, içmek istemiştim. Ama sözcüklerimi, bunu ona açıklamak için harcamayacaktım.

"Aman Tanrım. Sen çoktan sarhoş olmuşsun."

Bu suçlamasını düşünüp kocaman gülümsedim. Tepeden tırnağa uyuşmuştum. Yalnızca dudaklarım karıncalanıyordu. Sarhoş olmaktan rahatsız olmamıştım. Evet, bu beklediğim bir şey değildi ama kötü de değildi.

"Tamam," diye cevapladım yorumunun doğruluğunu kabul ederek. "Gidip Gev'i bulacağım." Nutuk dinlemekten sıkılmıştım. Hiç de eğlenceli değildi. Arkama döndüm ama bu hızlı hareket her şeyin bir anda dönmesine neden oldu. Dünyanın yeniden durması için kısacık bir an hiç kıpırdamadan bekle-

dim. Hemen sonra gidip onca yüz arasından onun koyu renk saçlarını arayacaktım.

"Pekâlâ. Seni gece yarısı bulurum," diye seslendi Peyton arımdan.

Kolumu tutan bir el hissederek ağırlaşmış başımı çevirdiğimde Gev'in koyu mavi gözleriyle karşılaştım. "Hâlâ yanıdayım," dedi elimi tutarak.

"Bana ilginç bir şey söyle," dedim uzattığı bardağı aldıktan sonra.

"Bence *sen* uzun süredir tanıştığım en ilginç insansın," diye cevapladı beni. Elini belime kaydırarak kulağıma, "Benimle dans et," diye fısıldadı.

Tam ağzımı açıp dans etmediğimi söyleyecektim ki kendimi birden terli bedenlerin arasında, Gev'in elleri belimde, kendine doğru çekerken buldum. Dengemi korumak için kollarımı boynuna sararak ona ayak uydurdum. Benim kalçalarımı da kendininkilerle birlikte sallayarak dans etme işinin tüm yükünü omuzlamıştı.

Zaman çok çabuk akıyordu. Daha ne olduğunu anlayamadan diğer herkesle birlikte yeni yıl için geriye doğru sayarken buldum kendimi.

"Mutlu yıllar!" diye haykırdık hep bir ağızdan. Gev beni kendisine doğru çekerek yakınımdaya kalmaya çalışıyordu. Islak dudaklarının dudaklarımı okşamasına izin verdim önce, sonra da dilinin ağzımın içinde gezinmesine. Gözlerimi kapatıp kendimi ona yasladığımda başım daha fazla zonklamaya başlamıştı. Beni iyice kendine doğru çektiğinde hafifçe sendeledim. Gev beni daha da sıkı sararak vahşice öpmeye devam ediyordu. Onu durdurmadım. Bunun ne kadar tuhaf geldiğini düşünüyordum hiç durmadan. Kendi dudaklarımı hissetmiyordum, belki de onunkileri. Her şekilde, gerçekten öpüşüyormuş gibi değildik sanki ve ben buna gerçekten öpüşüyor olduğum gerçeğinden daha fazla odaklanmıştım.

“Buradan çıkmak ister misin?” diye önerdi boynumu gıdıklayan nefesiyle. “Evim, birkaç ev ötede ve bir jakuzim var.”

Bir jakuzi hiç de fena olmazdı. Hem oturmak istiyordum. Bacaklarım beni ayakta taşıyamıyordu artık.

“Tabii,” dedim ve o beni kalabalığın sıcağından gecenin serinliğine çıkardı. Biz partiye girdikten sonra hava ısınmış olmalıydı çünkü artık svetsörtüme ihtiyaç duymuyordum. Gev, elimden tutarak kaldırımda yanımda yürüdü.

Birkaç ev ileride oturduğunu söylediğine yemin edebilirdim ama evinin arka bahçesine ulaşmadan önce sanki milyonlarca kaldırım taşı görmüştüm. Ama sonra ön bahçesini görmediğimi hatırladım. Belki de evi gerçekten de yakındı. Her neyse... sonunda gelmiştik ve ben oturmak için sabırsızlanıyordum.

Gev, bir çitin yanındaki jakuzinin örtüsünü kaldırdı. Motorları çalıştırdığında jakuzinin içine nasıl gireceğimi düşünmeye koyuldum. O kadar... yüksek görünüyordu ki.

Gev, daha önce bir parçasını görebildiğim siyah boxerıyla kalmıştı şimdi. Onu izleyerek kotumu ve atletimi çıkarttım. Ayağımda ayakkabılarımın olmadığını fark ettim ama onları nerede bıraktığımı hatırlamıyordum.

“Moru çok severim,” dedi beni kendisine doğru çekip yüzünü boynuma gömerek. Jakuzi ikilemini çözmeye çalışırken aklımı karıştırıyordu. Sonunda basamakları gördüğümde onu hafifçe itip gururla gülümsedim.

Beni jakuziye soktu. Sonunda oturduğum için rahat bir nefes almıştım. Gözlerimi kapayıp başımı arkaya attım. Her şey dönmeye başlamıştı.

Gev’in elleri üzerimde, dudakları omuzumdaydı. Gözlerimi açtığımda hemen yanımda, daha fazlasını ister bir hâlde buldum onu. Başımı ona doğru çevirip aç dudaklarıyla buluştum. Onları hâlâ hissedemiyordum. Aslında artık hiçbir şey hissedemediğimden umursamadım.

Öpüşmenin ve fokurdayan sıcak suyun etkisiyle bir anda her

şey belirsizleşmişti. Başım suyun hareketiyle birlikte dönüyor, buhar etrafımı sarıyordu. Gev yeniden bana dayanmaya başlamıştı. Ona katılamayacak kadar dağılmıştım. Başımın dönüşünü durdurmaya çalışmakla meşguldüm. İşte o anda boğazımda bir öğürtü hissettim. Dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum.

Onu iterek tam zamanında merdivenlerden indim ve kendimi yakındaki çalıların arasına atarak midemdeki kırmızı sıvıyı boşaltmaya başladım. Dünya daha da hızla dönmeye başlamış, bir kez daha kusmaya başlamadan önce beni dizlerimin üzerine yıkmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Gev arkamdan. Başımı sallayıp bir kez daha mide bulantıma teslim oldum. Soğuk havayı derin derin içime çekerek zorla ayağa kalktım ve dengemi sağlamak için çitlere tutundum.

“Uzanmam gerek,” dedim nerede olduğunu bilmeden.

Elimi tuttu ve sendeleyerek onu izledim. Etrafımdaki her şey bulanık bir deniz gibiydi. Ona yetişmeye çalışırken bir yandan da ayakta durabilmek için uğraşıyordum. Bir evin içindeydik şimdi. Sonra bir kapı gördüm. Kapı açıldı ve yanan ışıkla bir banyoda olduğumu anladım.

“Giymen için sana bir şort ve tişört getireyim,” dedi ve ortadan kayboldu.

Lavabonun kenarına tutundum ve gözlerimi kapayarak dengemi yeniden sağlamaya çalıştım. Dingin hâlim bir kaos dalgasına bırakmıştı yerini. Ağzımda da iğrenç bir tat vardı üstelik. Lavabonun üstündeki dolabı açıp diş macununu aldım. Parmağıma sıktığım macunu dilime yaydıktan sonra güzelce çalkalamayı başardım.

Önümde katlanmış kıyafetler belirdi sonra. Islak sütyenimi ve külotumu çıkartıp onları giydim. Ilık, kuru tişörtün güzel kokusunu duydum başımdan geçirirken. Sonra yeniden Gev’in elini tutup, onu karanlık bir odaya kadar izledim.

Karşımda, üzerinde şortuyla duruyordu. Dengemi yeniden

sağlamak için ona yaslandığımda ellerim çıplak tenine dokundu. Bunu bir davet olarak algılamış olacak ki eğilip diş macunu tadındaki dudaklarımı tattı. Elleri kalçalarımı kavramış, beni şiddetle öpmeye başlamıştı. O kadar çaresizlikle istediğim bu hissizlik, elleri tişörtümün içinden beni okşarken umursamama engel oluyordu. Dilini ağızıma sokmasına aldırmadım. Sertleşmiş bedenini benimkine yaslamasına ve kulağıma hafifçe inlemesine aldırmadım. Ve tişörtümü çıkarıp beni sırtüstü yatağa yatırmasına da.

2. GEÇMİŞE DÖNMEK YOK

Gözlerimi ağır ağır aralarken beynim sanki binlerce parçaya bölünmüş gibiydi. Elimi kafama götürüp sabit tutmaya çalıştım ve dirseğimin üzerinde doğruldum.

Neredeydim ben?

En ufak bir hareket, kafatasımın içinde kopan fırtınanın güçlenmesine sebep oluyordu. Köhne odaya şöyle bir bakarken ne yaptığımı ve neden burada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Yanımda biri yatıyordu. Mavi yorganın altında kıpırtısız yatan bedeninin koyu renk saçları tanıdık.

Dün geceyi hatırlamak için kendimi ne kadar zorlasam da gözümün önüne yalnızca partiden görüntüler ve bir çocuk geliyordu. O, *bu* çocuk olmalıydı. Yorganın altına baktım. Üzerimde giysilerim yoktu. Yastığın üzerine düşerken mideme krampolar girdi. Bakışlarımı komodine çevirdiğimde üzerinde yırtık paketi gördüm. Neredeyse kusacaktım. Ne yapmıştım ben?!

Üzerimizdeki örtüyü kaldırıp yanımdaki çocuğun zayıf, çıplak bedenine baktım. Sırtındaki dövme kulağının ardında sonlanıyordu. Kimdi bu çocuk? Bana adını söylediğini biliyordum ve parçalanmış hafızamı biraz zorladığımda aradığım ismin Gev olduğunu buldum. Evet, adı bu olmalıydı.

Tek istediğim, buradan bir an önce ayrılıp bu çocuğun yüzünü bir daha asla görmemektir. Ama kıyafetlerimin yerini bilmiyordum. Acı ile ürpererek, ağzı açık bir hâlde horlayan Gev'i rahatsız etmeden yatakta kıpırdandım. Gerçi hiçbir şey onu

uyandırmaya yetecek gibi değildi.

Yerde bulduğum tişörtü ve şortu üzerime geçirdim. Başımın zonklamasını durdurmak için ihtiyatla yürüyerek küçük odaya şöyle bir göz attım. Çift kişilik yatak, odanın neredeyse tamamını kaplıyordu zaten. Duvarlarda rock gruplarının posterleri, eski dolabın aralık çekmecelerinden sarkan kıyafetler vardı.

Dar bir koridora açılan kapıyı aralayarak başımı uzattım. Televizyondan gelen sesler dışında ev sessizdi. Banyonun önünden geçerken mor sütyenimin ve külotumun kapı kolunda asılı olduğunu görünce durdum. Onları çıkardığımı hatırlayamadığımdan bir iç çekerek kolumun altına tıktırdım ve koridorda yürümeye devam ettim.

Kanepede, önüne saçılmış bir paket cips ve elinde kumandayla biri yatıyordu. Televizyonda sabah haberleri vardı. Yanından sessiz adımlarla geçtim. Buz gibi sabah havasına adımlarımı atarken kapının gıcirtısıyla irkildim. Çimlerin üzerine çiğ düşmüş, çıplak ayaklarım buz kesmişti. Sonra bir jakuzinin yanındaki kıyafetlerim çarptı gözüme. Kot pantolonumu, cebinden cep telefonumu çıkararak atletimle birlikte omzuma attım.

Bedenime sarılıp titrememi durdurmaya çalışarak kaldırma doğru yürüdüm. Ön bahçenin çimleri üzerinde, beni bekler gibi duran ayakkabılarımı gördüm. Bıkkın bir hâlde onları da oradan alarak yürümeye devam ettim.

"Emma?" dedi Peyton telefonda yarı uykulu bir hâlde. "Seni kaybettim. Neredesin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Buna rağmen sesim, henüz derin bir uykuda olan mahallede yankılanmıştı. Yolumun üzerinde plastik bardaklar görmeye başlamıştım artık. "Sanırım parti mekânına yakınsın. Sen neredesin?"

"Kanepede," diye mırıldandı. Homurdanarak devam etti: "Dur, ayakkabılarımı bulayım da dışarıda buluşalım."

Birkaç ev öteden Peyton'ın kırmızı elbisesini görmüş, yavaşça ona doğru yürümeye devam etmişim.

"Hey," dedim sonunda yanına vardığımda.

"Hey," diye cevapladı beni. Kafama bir silindir şapka geçirdikten sonra kendi tacını da düzelterek koluma girdi. Başını omzuma koyan Peyton'la birlikte arabasına doğru yürüdük. Arabası sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi gelmişti bana.

Yolcu koltuğuna dikkatlice otururken beynimde kalan son canlı hücreleri de öldürmemeye gayret ediyordum. Peyton da sürücü koltuğuna geçmişti. Kocaman güneş gözlüklerini takar takmaz rahat bir nefes aldı. Hâlbuki güneş henüz yüzünü göstermeye başlamıştı.

Eve vardığımızda sessizce merdivenleri çıkıp odalarımızın kapısını kapattık. Tenime değmesine artık dayanamadığım tişörtü ve şortu hemen çıkarıp çöpe attım. Üzerime bir boxer ve atlet geçirerek yorganı kafama çektim ve uykuya daldım.

"Emma?" diye seslendi Peyton usulca. Yanıma oturduğunda belli belirsiz sarsıldım. "Hayatta mısın?"

"Hayır," diye homurdandım, saklandığım yorganın altından. "Ölüm bundan iyidir." Yorganı başıma iyice çektim. "Alkol berbatmış."

Peyton kıkırdadı. "Öyle ipini koparmış gibi içersen berbat olur tabii. Neredeyse öğlen oldu. Hadi gidip kahvaltı edelim. Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Yağ, alkolden sonra mucizeler yaratır," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Başımı yorganın altından çıkardım. Peyton'ın saçları birbirine girmişti; şişmiş gözleri, dağılmış maskara yüzünden kapkaraydı. Bense neye benzediğimi hayal bile edemiyordum. Dolabımın üzerindeki aynaya bakıp parmaklarımı bir zamanlar saçlarım olan o kabarık düğüme götürdüm. Sonra, kan çanağına dönmüş gözlerimin altındaki siyah boyaları elimle sildim. Ağzımdaysa kokuşmuş, iğrenç bir tat vardı.

"Önce bir duş alayım," dedim sonunda.

Bunun üzerine Peyton ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Benim

de almam gerek zaten. İşimiz bittiğinde alt katta buluşuruz.”

Çekmeceden elime gelen ilk kıyafeti aldıktan sonra kör gözlerimle banyoya yöneldim. Gözlerimi ufaklık bir aralıktan daha fazla açamıyordum ki. Suyu, neredeyse kaynar olana dek açtıktan sonra bedenimi temizleyecek duşun altına girdim. Su, tenimi döverek kıpkırmızı yaparken gecenin anıları da yavaş yavaş zihnimde belirmeye başladı.

Mide bulandırıcısın. Carol’ın nefret dolu sesi zihnimde yankılanıyordu. Onu zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi sımsıkı kapadım ve derim soyulana dek keselendim.

Gev’in bedenimde dolaşan ellerinin hissinden ve ağızımdaki dilinin tadından kurtulmaya çalışıyordum. Suyu kapattığımda kendimden hâlâ tiksiniyordum.

Kot pantolonumu ve üzerime bol gelen kapüşonlumu giydikten sonra saçlarımı bir beysbol şapkasının altında topladım. Peyton aşağıda, kanepedeydi. Ayağa kalktı ve biz tam kapıya yöneldiğimiz sırada içeri Meg girdi. O da yorgun görünüyordu. Ancak bizim kadar ölü bir hâlde değildi.

Bakışları Peyton’dan bana ve sonra yeniden Peyton’a kaydı.

“Onu sarhoş etmişsin,” dedi suçlarcasına.

“Ne yaptıysa kendi başına yaptı,” diye itiraz etti Peyton. “Kahvaltı için dışarı çıkacağız. Gelmek ister misin?”

Çekinerek bakışlarımı yere indirdim. “Tabii,” derken bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

“Güzel.” Peyton anahtarları çıkardı. “O zaman arabayı sen kullanabilirsin.”

Yerel kahvaltı mekânının önündeki araba yoluna girdiğimizde bizi uzun bir kuyruk bekliyordu. Kalabalık restoran, yılbaşı gecesinden ayrılmaya çalışan bembeyaz yüzlerle doluydu. Tanrıya şükür sıra hızlı ilerlediğinden yaklaşık on beş dakika sonra kendimize bir masa bulduk.

Meg masanın karşısından yüzümü inceledikten sonra başını iki yana salladı. “Sarhoş olduğuna inanamıyorum. Yani, sen hiç

içmezsin ki. Ne oldu?"

Omuzlarımı silkip "Pandora," diye mırıldandım. Meg'in anlayışlı bakışlarını gördüğümde dikkatimi pencereye verdim.

"Sarhoş olmakla müziğin ne ilgisi var?" diye sordu Peyton, ne demek istediğimi anlamayarak. "Dün gece takıldığın müzisyen çocuktan mı bahsediyorsun? Şifreli mi konuşmaya çalışıyorsun? Anlamadım."

"Bir dakika. Biriyle mi yattın sen?!" Meg'in oldukça yüksek çıkan sesi, yanımdan geçen birkaç çocuğun dikkatini çekmişti. Oturduğum yerde iyice sinmiştim ve onlar gülüşürken kapüşonumla yüzümü kapamaya çalışıyordum.

"Meg!" dedi Peyton sert bir şekilde. "Tüm restorana reklam yapsaydın?"

"Üzgünüm," dedi Meg. "Ama ben..."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye kestim sözünü. İkisi de ağızlarını açmış ve verdiğim tepki üzerine geri kapatmışlardı. Çok şükür o sırada yemeklerimiz geldi. Ve nihayet benim sarhoş kafayla yaptığım hatalar yerine başka şeylerden konuşma fırsatımız oldu.

"Sen nerede uyandın Peyton?" diye sorguladı Meg.

"Tom'un kanepesinde," dedi. "Yalnız. Saat üç gibi ortadan kayboldu. Ben de Emma'yı bulamadığımdan kanepesinde uyuyakaldım."

Pastırma ve yumurtalı sandviçlerimizi yerken Meg de bize kendi gecesini anlatıyordu. Ancak bizimkiyle kıyaslandığında oldukça sakindi. Yağ gerçekten de mucizevi bir etki yaratıyordu. En azından restorandan çıktığımız sırada bedenim kendine gelmeye bir adım daha yaklaşmıştı.

Evin ön basamaklarına varmıştık ki telefonum çaldı. Olacakları biliyordum ama buna hazırlıklı değildim. Derin bir nefes alıp telefonu yine de açtım. "Merhaba Sara."

"Mutlu yıllar!" diye bağırdı. İrkilerek telefonu kulağımdan çektim.

"Bu kadar yüksek sesle konuşma," dedim yalvarırcasına.

"Ah, pardon," dedi şaşkınlıkla. "Bir dakika. Sen dün gece dışarı mı çıktın?"

"Evet," dedim usulca. "Ama bu konuda konuşmayacağım."

Sara bir an sessiz kaldı. "Meg biliyor mu?"

Kanepeye oturup başımı yastığa yasladım. "Evet."

"Ona ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Duraksayıp yutkundum. "Ancak bu konu hakkında hiç konuşmak zorunda kalmayacağımıza dair söz verersen."

Kilometrelerce ötede olsa da Sara'nın ne düşündüğünü biliyordum. "Söz veriyorum." Telefonu yüzüme kapadı ve otuz saniye sonra Meg'in telefonu çaldı. Kanepenin diğer ucundan bana hızlı bir bakış attı.

"Sara dün gece yaşadıklarımı öğrenmek istiyor. Ben de bu konuda konuşmayacağımı söyledim."

"Ama ben anlatabilirim, değil mi?" dedi.

"Benim önümde değil."

Meg ayağa kalkıp merdiveni tırmanmaya başladığında telefonu da açmıştı. "Merhaba Sara."

Basamakları ikiye ikiye tırmanırken, "Ben de geliyorum," diye seslendi Peyton arkasından. Belli ki artık kendisini daha iyi hissediyordu.

İki aspirini meyveli gazozla mideye indirdim ve tüm öğleden sonrayı kanepede film seyrederek geçirdim.

~~~~~

O akşam, kızları hiç de ilgimi çekmeyen bir korku filmi izlerlerken bırakıp erken saatte odama çıktım. Uykuyla buluşmamız çok uzun sürmüştü ve bunu bir filmle ertelemeyi düşünmüyordum.

Biri kapımı usulca çaldı. "Gir."

Meg başını içeri uzattı. "Selam." Yatağımın ucuna oturdu. "Kendini hâlâ berbat mı hissediyorsun?"

"Bana bunun geçeceğini söyle," diye yalvardım gözlerimi kapatarak.

"Yarın daha iyi hissedeceksin," diye söz verdi. "Peyton ne kadar içtiğini anlattı... ya da en azından gördüğü kadarını."

Sessizliğimi bozmadım. Sonunda baklayı ağzından çıkardı. "Konuşmak istemediğini biliyorum. Konuşmayacağız da. Bu konuyu bir daha asla açmayacağıma söz veriyorum. Ama yaptığından utanmadan önce sana şunu söylemeliyim ki herkes hata yapar. Hem bana sorarsan Ev..."

"Sakın!" dedim ismi tamamlamasına fırsat vermeden.

"Özür dilerim," dedi dudağını ısırarak. "Ben bunun sayılmayacağını söylemek istemiştim. Bir hataydı ve sayılmamalı."

Meg'e Weslyn'deki hayatımı hiç anlatmamıştım. Neden neredeyse hiç dışarı çıkmadığımı ya da dün gecedен önceye kadar içki içmeyi reddettiğimi de. Ama geçen yaz buraya taşındığımdan beri Sara ne zaman bize ziyarete gelse onun anlatmasına izin vermiştim. Meg, Sara'nın ona ne anlattığından hiç bahsetmedi ama bildikleri, neden herkesi kendimden uzak tuttuğumu anlamasına yardım ediyordu. Meg'e güveniyordum.

Onunla ilk yılımdaki ilk futbol antrenmanında tanışmıştım. O da Pensilvanya'dan geldiği için ikimiz de burada yabancıydık. Meg benim içine kapanık hâlimi kabullenmiş ve bir anda içgüdüsel olarak beni koruma ihtiyacı duymaya başlamıştı. Tıpkı Sara gibi. Bir anda çok yakın arkadaş olmuştuk.

Sömestir boyunca Peyton da bize yaklaşmıştı. Doğrusu, Peyton herkese yaklaşırdı. İnsanın dibinden ayrılmaz, görmezden gelinmeyi asla kabul etmezdi. İnsanlar ya ondan nefret eder ya da onu çok severlerdi. O ise ikisini de umursamazdı. Galiba çevremde olmasından hoşlanma sebebim, bu şımarık tavrıydı.

Bir de Serena vardı. O da Peyton gibi Kaliforniya'dandı ve şu anda kış tatilini ailesiyle geçiriyordu. Fakat bizimle olduğu

anlarda uyumsuz grubumuzu dengeliyordu. Serena gerçekten de tanıdığım en kibar insanlardan biriydi. Ama biri onu kızdırmaya görsün, o zaman karşısındaki bir rahip bile olsa takmazdı. Onun bu gotik yaşam tarzını hem şaşkınlık hem hayranlıkla karşılıyordum.

Bana karşı bu kadar sabırlı oldukları ve beni olduğum gibi kabul ettikleri için Peyton ve Serena'ya minnet duysam da – gerçi Peyton'ın bazen biraz fazla... Peytonlık yaptığı olmuyor değildi– aslında hiç konuşmadığımız geçmişim hakkında bir tek Meg'e güveniyordum. O benim mantığımın sesi olmuş, akıl sağlığımı korumamı sağlamıştı. Sınırlarda dolaştığım anlarda, aşağı düşmemi engellemek için yanımda hep o vardı.

O yüzden yaşadığım tek gecelik ilişkinin silinebileceğini söylediğinde bu telkini kabullenmek ve içimdeki suçluluk duygusunu iyileştirecek bir hap gibi yutmak istedim. Ama deneyimin bir anlamı olmadığını da biliyordum içten içe. O kutuyu açtığı andan beri her şey parçalanmaya başlamıştı. Utanç verici ilişkim, yaptığım yıkıcı seçimlerden biriydi yalnızca. Ve hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu.

3. YENİ YIL, YENİ DENEYİMLER

Bir hafta sonra, yeni sömestir başladığında yeniden kitaplarımaya gömülüp kendimi derslere ve çalışmaya vermiştim. Her şey, eskiden nasılsa öyle devam ediyormuş gibiydi. Gerçekse hiç de öyle değildi ve ben bunu çok iyi biliyordum.

Meg ile okula birlikte geliyorduk. İkimiz de tıp fakültesine girmek istediğimizden aynı dersleri alıyor olsak da o hastanelere yönelirken ben daha çok laboratuvar ortamlarını tercih ediyordum.

Peyton, her zamanki gibi evin içinde gezinip kapıyı almadan banyoya ya da odalarımıza girmeye devam ediyordu. Neyle karşılaşacağı umurunda bile değildi. Yalnız konu Serena olduğunda durum farklıydı çünkü aramızda erkek arkadaşı olan tek kişi oydu. Serena, Peyton'ın bu at kapı girme alışkanlığını hoş görmediği gibi ona kızıyordu da.

Mutfakta, Meg'le gideceğimiz antrenman öncesi kendime bir sandviç hazırlarken, "Pekâlâ dinle," dedi Peyton. "Birkaç hafta önceki partinin senin için bir çeşit felakete dönüştüğünü biliyorum ama bence benimle bir kez daha dışarı ıkmalısn. Bu defa sana daha iyi göz kulak olacağıma ve sarhoşluk seviyeni kontrol etmene yardımcı olacağıma söz veriyorum."

Bu absürt teklifi beni güldürmüştü. "Peyton, sarhoşluğum bir defalık bir şeydi. Ben iyiyim, teşekkürler."

"Em," diye devam etti heyecanla, "yalnızca *tek* bir kötü gece geçirdin. Bu, tüm sosyal hayatından vazgemen gerektiği anla-

mına gelmez. Biz *üniversitedeyiz*. Kim olduğumuzu keşfedeceğimiz zamanlar bunlar... ve tabii alkole karşı ne kadar dirençli olduğumuzu deneyeceğimiz zamanlar da. Sana yemin ederim, birkaç içki içip kendini bir adamın yatağında bulmaman da mümkün."

Arkama dönüp bir parça ekmeği yüzüne fırlattım. "Kapa çeneni Peyton."

Havada bir taş misali süzülen ekmek parçasından kaçmayı başarmıştı. "Üzgünüm. Gerçekten aptalca konuştum," dedi yalvarırcasına. "Öyle dememeliydim." Sonra, yanımdan uzaklaşmadan hemen önce ekledi: "Bunu en azından *düşünecek* misin?"

"Pekâlâ," dedim sabırsız bir tavırla. Çünkü buna bir son vermesini istiyordum. "Bunu düşüneneğim."

"Harika! Bu cumartesi bir parti var," dedi neşeyle ve ben daha itiraz edemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

"College Green'deki partiye mi gideceksin?" diye sordu Meg, kolunun altındaki futbol topuyla köşeyi dönerken.

"Tabii ki ha..."

"Sen de mi geleceksin?" diye araya girdi Peyton, ben daha lafımı bitiremeden.

"Sanırım." Meg omuzlarını silkip bakışlarını bana çevirdi. "Endişelenme. Eğleneceğiz."

Yıldığımı belli eden bir iç çekişle "Tamam," dedim.

Peyton zafer kazanmış edasıyla gülümseyerek Serena'nın kapısını çalmak üzere yoluna devam etti.

"Ne var?!" diye bağırdı Serena diğer taraftan.

"Cumartesi günü bizimle birlikte partiye gelecek misin? Emma da gelecek."

Serena başını uzatıp, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Öyle mi?"

"Sanırım öyle."

"Tamam. Ben de gelirim," dedi ve kapıyı Peyton'ın yüzüne

kapattı.

~~~~~

“Lütfen bana bunu giyeceğini söyleme,” dedi Peyton, giydiğim kot pantolonu ve uzun kollu tişörtümün üzerine geçirdiğim solmuş konser tişörtünü gördüğünde.

“Gelmemi istiyor musun?”

Ben aşağı inerken o da söylenerek makyajını bitirmek üzere banyoya geçti.

En alt basamağa ulaştığımda Serena’nın bir kese kâğıdı ile eve girdiğini gördüm. Üzerine oturan siyah pantolonunun, siyah atletinin ve deri ceketinin altına asker botlarını giymişti. Kısa, siyah saçlarına porselen beyazı yüzünün çevresinde havalı bir şekil vermişti. Kocaman kahverengi gözlerinin çevresine kalın bir kalem çekmişti. Serena’nın bu görüntüsü, sadece bir stili değil, bir hayat tarzını da yansıtıyordu.

İki elinde birer birayla döndü mutfaktan. Biralardan bir tanesini, orta sehpanın üzerine eğilmiş, tırnaklarını boyayan Meg’e uzattı.

“Ben araba kullanacağım,” dedi Meg başını iki yana sallayarak. Serena bana bir bakış attıktan sonra birayı uzattı.

“Şey, ben kullanabilirim,” diye önerdim.

“Sorun değil, içmesem de olur. Sen içmek istiyorsan iç. Bizimle birliktesin bugün, sadece Peyton’la değil. Yani merak etme, seni kollarız.”

Alıngan bir ifadeyle “Hey!” diye seslendi Peyton üst kattan.

Serena’nın elindeki şişeye dikkatlice uzandım. İlk içişimin alkole ilgisi yoktu. Bir daha da asla o kadar sarhoş olmak istemiyordum. Asla.

“Tamam,” dedim şişeyi alarak. Meg bir an için şaşkınlıkla bana baksa da hislerini belli etmemeye çalışarak yeniden ojelelerini sürmeye devam etti.

Serena, sanki sürekli birlikte içiyormuşuz gibi davranıyordu. Gerçi Serena herkesi ve her şeyi kolay benimser, sorgusuz sualsiz kabul ederdi. Henüz onu şaşırtan bir şeyle karşılaşmamıştım.

Bir yudum alıp yüzümü ekşittim. Evet, biradan hoşlanmıyordum. "Bunun tadı korkunç."

Serena sırtıttı. "Korkunç olması için uğraşılmış bir tadı vardır."

"İnsan neden böyle berbat bir tat elde etmek için uğraşır ki?" Tiksintiyle burnumu buruşturdum.

Serena bir kahkaha attı ve "Sana bir içki hazırlayacağım," diyerek mutfakta kayboldu.

"Senin biranı ben içerim," dedi Peyton alt kata indiğinde. Altın sarısı saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Görünüşüne çok dikkat ederdi. Parlak pembe dudaklarından ojeli tırnaklarına kadar özenle hazırlanmıştı. Bizden başka kimsenin, onu mükemmel olmayan hâliyle görmesine müsaade etmemişti bugüne kadar. Bunun için harcadığı çabayı düşündükçe ben yoruluyordum.

"Senin içmeyeceğin bir şey yok," dedi Meg şakayla karışık. "Sanırım dünya üzerinde denemediğin bir şey kalmamıştır."

"Çok komiksin," dedi Peyton şişeyi ağzına götürürken.

"Al, bunu dene." Serena bana içinde kırmızı bir sıvı olan bardağı uzatıyordu. Alkolü görür görmez midem bulandı. Yüzümdeki tereddüdü gördüğünde beni ikna etmek için "Yaban mersini suyu ve votka. Hem alkolünü de çok az koydum," dedi.

İçkiyi kabul edip bir yudum aldım. Votkanın o acımtırak tadını hâlâ alıyor olsam da yaban mersininin tadı daha yoğundu. "Teşekkürler."

Meg, üst kattaki banyoda hazırlıklarını tamamlarken biz de oturma odasında oturmuş içiyorduk. Açıkçası bunu hiçbir zaman yapmayacağımızı düşünürdüm.

Bardağı elimde tutmaya devam mı etmeliydim, yoksa seh-

paya koyabilir miydim? Serena'yı izleyerek elimde tutmaya karar verdim. Hızlı içmek istemediğimden her defasında ufak bir yudum alıyordum. Paranoyakça davrandığımı biliyordum. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Kendimi dehşete kapılmaktan alıkoymak için "Ee, James bu gece nerede?" diye sordum Serena'ya.

"Çalışıyor," dedi birasını bitirip, ayağa kalkarak. "Peyton bir tane daha alır mısın?"

James, yerel rock gruplarının sahneye çıktığı barlardan birinde korumalık yapıyordu. Kazınmış kafası, kaslı vücudu ve kafasının arkasındaki dövmesiyle bu görev, onun için biçilmiş kaftandı. Ancak diğer yandan, Stanford'da oldukça başarılı bir öğrenciydi. Akademik kariyer yapmayı hedefliyordu. Nedense James'i genç zihinleri şekillendirirken düşünmek beni hep gülmüsetirdi.

"Tabii," dedi Peyton.

Ben bardağımın yarısını ancak bitirmiştim. Onlarsa çoktan ikinci içkilerine geçmişlerdi bile. Belki de *fazla* yavaş içiyordum. Belki de dizginleri ele almalı ve takıntılarımı bir kenara bırakmalıydım.

"Birkaç hafta içinde harika bir grup gelecek," dedi Serena. Sonra da Peyton'a birasını uzattı.

Serena bölgedeki en iyi konserleri benim için bulurdu. Hızlı ritimlere ve sert gitar tonlarına olan ihtiyacımı anlayan bir ev arkadaşım olduğu için mutluydum. Meg ve Peyton bu tarz müzikten hoşlanmaz, kafa sallayarak ritim tutabilecekleri şarkıları ya da dans müziklerini tercih ederlerdi. Gerçi birkaç seferdir Meg'i de yanımda götürüyor ve oldukça ümit verici sonuçlar alıyordum.

"Sen bana zamanı söyle de sınavım falan olup olmadığını kontrol edeyim." Bir yudum daha aldım.

"Em, zaten bütün tatili, gelecek ödevlerin okumalarını yapmakla geçirdin," dedi suçlarcasına. "Bence daha fazla çalışma-

na lüzum yok. Zaten uzun da sürmeyecek."

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Meg. Kızıl bukleleri, attığı her adımda zıplıyordu. İçkilerimizi bitirdik ve onu izledik.

~~~~~

Parti mekânını bulmamız çok kolay olmuştu. Çünkü ortam, iğne atsan yere düşmez bir hâldeydi ve arabayı park edecek yer bulmak neredeyse imkânsızdı. Mahallede birkaç tur attıktan sonra, sonunda bir araba çıkmıştı ve onun yerine park edebilmiştik. Kemerli bir girişten geçerek diğer insanlarla birlikte bir avluya ulaştık.

Meg beni keyifle dürttü. "Bir havuz var."

"Yapamazsın," dedi Peyton tehditkâr bir tavırla.

"Rahatla Peyton," dedi Meg birden. "*Burada* yapacak değiliz."

Zorla gülümsedim.

İç avlunun etrafını saran iki katlı evlerin olduğu bir yerdi burası. İnsanlar balkonlarda ve avluda kaynaşıyorlardı. Yarım düzine dairenin kapısı, giriş çıkışlar için açık bırakılmıştı. Açık alana kurulmuş ses sisteminden en yeni hiphop şarkıları yankılanıyordu.

"İçki bulmalıyız!" diye seslendi Peyton. Bir yandan da ellerini havaya kaldırıp müziğin ritmiyle kalçalarını sallıyordu.

Üzerine oturan yeşil kazağını takip etmeye başladık kalabalığın arasında. Yanlarından geçerken insanların bakışları ona kayıyordu ama görevine o kadar odaklanmıştı ki kimseye aldırmıyordu.

Merdivenlerden çıkarak en yakındaki açık kapıya yöneldik.

"Burada bekleyin," dedi. "Gidip içki alacağım."

Denesek de daha fazla sıkışabilir miydik bilmiyordum. Oda ağzına kadar doluydu. Peyton, parmaklarını jöle dolu minik

bardaklara geçirmiş hâlde çıkageldi. Her birimize birer tane verdi. Kaşık olmadan nasıl yiyeceğimi düşünerek bardağa baktım ve kenarlarından ısıarak yemeye çalıştım.

“Çiğneme. Yut gitsin.” Ben dudaklarıma yapışan jöle parçacıklarını yalamaya devam ederken Meg gülüyordu.

“Bak, işte, bu iyi bir tavsiye,” dedi Peyton da kıkırdayarak.

Meg suratını buruşturdu. “Aman Tanrım. Burada sadece jöleden bahsediyoruz Peyton!”

Neden bahsettiklerini anlamam bir dakika kadar sürmüş ama anladığım anda da tiksintiyle yüzümü buruşturmuştum. Peyton, jetonumun yeni düştüğünü fark etmekte geç kalmamıştı tabii. “Ah Emma. Şu gruptaki çocukla seviştğine emin misin sen? Çünkü bir bakire olduğuna yemin edebilirim.”

“Dur, birer tane daha alayım,” dedi Meg ve Peyton’ı da yanında sürükledi.

Döndüklerinde iki minik bardağı da elime alıp talimatlarını beklemeye başladım.

“Parmaklarını plastiğin etrafında dolaştırıp jöleyi gevşet ve sonra ağzına at.” Peyton tek bir hamleyle nasıl yapılacağını gösterdi. Ben de büyük bir kısmını ağzıma atmaya başlamıştım aslında. Alkollü jöle yeme konusundaki beceriksizliğim Meg’i güldürmüştü. Yine de bir sonrakinde daha iyiydim.

“Şimdi etkisini göstermesi için biraz bekle. İçinde hafif bir kıpırtı hissedeceksin. Arada da başka bir şey içme,” diye açıkladı Serena.

“Kıpırtı mı?” dedi Peyton kaşlarını kaldırarak. “Serena, çok tuhafsın gerçekten.”

“Her neyse,” dedi Serena arkasını dönerken.

“Tom!” Peyton birden karşı balkona doğru seslenmeye başlamıştı. Çocuğun onu o mesafeden duyduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Beni bileğimden tuttuğu gibi arkasından çekiştirerek sürüklemeye başladı. Kalabalığın arasında ilerlerken zorlandığını fark etmiyor ya da etse de umursamıyor gibiydi.

“Burada bekleyeceğiz,” diye seslendi Meg arkamızdan.

Tom’un yanına vardığımızda çocuğa sarılarak “Burada olacağını umuyordum,” dedi Peyton.

“Birbirinizi arasanız haberiniz olurdu,” diye söylendim kendi kendime. Tom ve Peyton’ın tuhaf bir ilişkisi vardı. Onun hakkında ve partilerde nasıl karşılaştıklarına dair hikâyeler duyardım sürekli. Peyton belli ki ondan hoşlanıyordu. Ama henüz telefon numaralarını bile birbirlerine vermediklerini düşünüyorduk. Hepimiz bu duruma anlam vermekte zorlanıyorduk.

“Hey.”

Cole’ü önümde dikilirken buldum. İşte şimdi anlaşılmıştı Peyton’un beni neden peşinde sürüklediği. Dişlerimi sıktım ve zoraki bir gülümseme takındım.

“Vay canına, iki parti ha. Etkilendim,” dedi Cole.

“Partiler bana göre değil,” diye çıktım onu tersleyerek.

“Öyle olduğu belli,” dedi. “Yoksa seni daha önceden görürdüm.”

“Doğru,” dedim hafifçe omzumu silkerek. “Yeni yılda yeni şeyler deniyorum işte.”

“Peki, listendeki bir sonraki madde ne?” diye sordu Cole, masmavi gözlerini üzerimden ayırmadan. Bakışlarından kaçmak için etrafa bakınmaya başladım.

“Hmm... Sahneden seyircilerin üzerine atlamak,” dedim hiç düşünmeden. Aslında ‘yapılacak yeni şeyler’ diye bir liste tutmuyordum. Ağzımdan çıkmıştı bir kere. Ama şimdi söyleyince bunu gerçekten de istediğimi fark etmiştim.

“Güzel. Bana zamanını söylemelisin çünkü kaçırmak istemem.”

Ne düşündüğü umurumda değildi. Onunla bir kez daha görüşmek istediğim izlenimini vermemek için “Bakınız,” diye cevapladım. Kafasını diğer tarafa çevirdiği anda da oradan kaçtım. Peyton’ın arkamdan seslendiğini duysam da aldırış etmedim.

Serena ve Meg'i bıraktığımız yere doğru ilerlemeye çalışıyordum ancak orada değillerdi. Kalabalığı şöyle bir tarayıp havuzun yanında olduklarını gördüm. Kapılardan birinden girip yeşil renkli köpüğü olan bir içki aldım. İçimde herhangi bir kıpırtı hissetmediğime göre başım deritte değildi demek ki.

Meg beni merdivenlerin tepesinde görüp el salladı. Başımla selam verip aşağı inmeye başladım. Tam son basamağı iniyordum ki bir kol beni bileğimden tutup kenara çekti.

Boynuma bir öpücük kondurup kulağıma, "Hey, güzellik," diye fısıldadı. "Seni yeniden görmeyi umuyordum." Karşımdaki Gev'di.

"Ah, selam," diye mırıldandım. Tüm bedenim, dokunuşuyla kaskatı kesilmişti. Panikle etrafıma bakınsam da ne Meg'i ne de Serena'yı görebiliyordum. Sonra birden Meg göründü. Göz göze geldik. Bakışlarını benden Gev'e çevirdikten sonra kalabalığı yararak bana doğru yürümeye başladı. Hızlandıkça hızlanıyor, kalabalıktan yükselen ikaz seslerine aldırış etmiyordu.

"Ee nasılsın?" diye sordum hafifçe çatallaşan sesimle.

"Ayık," diye cevapladı. "Ben içki almak için yukarı çıkacağım. Gelmek ister misin?"

"Emma!" diye bağırdı o sırada Meg. Kocaman gülümsemesi bile gözlerindeki endişeyi gizleyemiyordu. "Demek buradasın. Seni kaybettiğimizi sandık." Gev'in belime sardığı kolunun üzerimde yarattığı gerilimi hemen sezmişti. "Selam. Ben Meg, bu da Serena." Serena, yüzüne yapmacık bir gülümseme dahi kondurmadan başını sallamakla yetindi.

"Gev," diye karşılık verdi. "Neyse, o zaman sonra görüşürüz," dedi ve kalabalığa karışmadan evvel yanağıma bir öpücük kondurdu. Boğazımda yükselen tiksintinin ekşi tadını görmezden gelmeye çalışarak güçlkle gülümsedim.

Beni elimden tutarak çekerken, "İyi misin?" diye sordu Meg.

"Evet, iyiyim," dedim, diğer elimdeki mor sıvıdan yudumlarken.

“Çok yakışıklıymış,” dedi Serena yanımda. “Tam bir serseri olması ne yazık.”

Neredeyse ağzımdaki içkiyi dökerek bir kahkaha attım.

Meg de gülümsedi. “Onu yanına yaklaştırmayacağız,” dedi havuzun yanında durduğunda.

Peyton, birkaç dakika sonra bizi bulduğunda “Hey!” diye seslendi. “Em, neden *yine* öylece çekip gittin? Cidden bence Cole’e bir şans vermelisin.”

“O benim tipim değil.”

“Bir dakika, uzun zamandır Em’e ayarlamaya çalıştığın şu çocuktan mı bahsediyorsun yoksa?” dedi Meg.

“Ah, yılbaşı partisinde tanıştım kendisiyle,” diye düzelttim.

“Evet ama ben sizi çok daha uzun zamandır tanıştırmak istiyordum.” Peyton bir iç çekti. “Tom’la daha çok yakınlaşmam lazım ve onlar da birbirlerinden hiç ayrılmıyorlar. Ben de senin Cole için uygun olabileceğini düşündüm.”

“Beni tanımadığın çok belli.”

“Hadi ama,” dedi Peyton surat asarak. “Cole *herkesin* tipidir.” Dikkatli gözlerle Serena’ya bakıp düzeltti: “Tabii Serena dışında herkesin. Onun için yeterince ucube değil çünkü.”

“Kapa çeneni Peyton,” dedi Serena.

Meg bu çekişme karşısında gülmeden duramadı. Birbirlerine sürekli sataşırlardı. Öyle ki bazen birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını düşünürdüm.

“Cidden Em,” diye devam etti Peyton. “Çocuk çok yakışıklı. Çok akıllı. Hem de bir sörfçü.”

“Ben o tiplerden hoşlanmıyorum. Vazgeç işte, olmaz mı?” Birden göğsümün sıkıştığını hissettim ve kalan son alkollü so-dayı da mideye indirdim. “Hmm, ben bir şey daha içebilirim. Başka isteyen?”

“Ben seninle gelirim,” dedi Serena beni bir başka daireye doğru çekerken. “Her zamanki bencilliği işte,” dedi beni avutmaya çalışarak. “Seni zorlamasına izin verme.”

"Ben iyiyim," dedim usulca.

O içkilerimizi alırken ben de balkonda bekliyordum. Bir yandan da yine Gev'i görürüm korkusuyla etrafımdaki kalabalığı kolaçan ediyordum. Serena, birkaç dakika sonra elinde kırmızı renkli plastik bir bardakla döndü.

"Jack ve kola," dedi sonra.

Aldığım tek bir yudumla midem alev alev yanmaya başlamıştı. "Vay canına," dedim. "Çok sertmiş."

"Üzgünüm," dedi çekinerek. "Ben yapmadım. Beğenmedin değil mi?"

"Çok sevdiğim söylenemez," diye itiraf ettim. Ağzım tükürükle dolmuştu. "Ama içerim."

O sırada havuzun yanı başında dans etmeye başlayan Peyton ve Meg'i fark ettik.

"Harika," diye homurdandı Serena ve beni daha sakin olan alana yönlendirdi. Balkonun altında, binanın sert duvarlarına yaslanarak içine azıcık kola eklenmiş Jack'i içmeye koyuldum. İçimdeki kıpırtı, hafif bir baş dönmesi şeklinde kendisini göstermeye başlamıştı.

"Bir gün dans edebileceğimiz şeyler çalan bir partiye gideceğiz," dedi Serena. "Bu müzik berbat." Güldüm.

İki çocuk Meg ve Peyton'a arkadan yanaşarak ellerini kızların kalçalarına yerleştirdiler. Peyton işveli bir bakışla dönerek kollarını oğlanın boynuna doladı. Meg ise diğer çocuğun yanından çekiliverdi. Çocuk nihayet mesajı anlamış olacaktı ki kalabalığın içinde gözden kayboldu. Keyifle gülümsedim.

"Ben bir içki daha alacağım," dedi Serena. "Sen tek başına kalır mısın, yoksa gelmek ister misin?"

Parti artık hıncahnıç doluydu ve ben kalabalıkta yürümeye çalışmak istemiyordum. "Beklerim."

"Bir yere kaybolma," dedi Serena. Başımı sallayıp bir yudum daha aldım. Merdivenlerden çıkarken birkaç kez arkasını dönerek beni kontrol ettiğini görünce elimde olmadan gözleri-

mi devirdim.

"Buldum seni," dedi Gev bir anda karşımda belirerek. Eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Donup kaldım. Kafası karışmış bir hâlde geri çekildi. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Şey, yoo," dedim, böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemediğimden.

"Geçen sefer uyuyakaldığım için mi?" diye devam etti. "Yani işte sevişmeden. Bu gece o kadar çok içmeyeceğime söz veriyorum."

Nefesim kesilmiş bir hâlde uzun uzun baktım yüzüne. *Biz birlikte olmamıştık. Ah Tanrım. Aramızda hiçbir şey geçmemişti!*

"Hayır, ondan değil," dedim, omuzlarımdaki gerginliğin birden uçup gittiğini hissederek. "Bence sen yanlış izlenime kapıldın."

"Öyle mi?" Gev anlayışla başını salladı. "Demek benden hoşlanmıyorsun."

"Ben *kimseden* hoşlanmıyorum," diye vurguladım, çok acımasız konuşmamaya çalışarak. "Bunu kişisel algılama."

"Sorun değil." Omuzlarını silktilti. Gerçekten de alınmamıştı ve umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Pekâlâ, iyi eğlenceler. Ve bir gün şu gerginliğinden kurtulup rahatlamak istersen beni bul."

"Hmm, peki," dedim ardından.

"Kahretsin Em," diye homurdandı Serena. "Çok özür dilerim. Şu pislik herifi tamamen unutmuşum. Ne oldu?"

"Biz bir şey yapmadık," dedim.

"Yani... orası açık," diye cevapladı. "Ne de olsa bir partinin ortasındayız." Yüzümü bir süre inceledikten sonraysa, "Ah! Sen... geçen geceyi diyorsun." dedi.

Başımınla onayladım. O suçluluk duygusuna öylesine tutunmuşum ki bırakmakta güçlük çekiyordum. Yine de böyle bir şeyin hiç yaşanmadığını duymanın beni inanılmaz derecede hafiflettiğini de inkâr edemezdim. Belki de Jack etkisini göster-

meye başlıyordu. Meg'i havuz kenarında dans ederken görünce sırttım.

"Beni izle," dedim Serena'ya ve boş bardağımı betona bırakıp kalabalığın arasında Meg'e doğru ilerlemeye başladım. Ben ona yaklaştığım sırada sırtı bana dönüktü. Tam ona dokunacak mesafedeyken arkasını dönüp gülümsedi. Fakat çok geçmeden gözlerimdeki muzip bakışı fark etti. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu havuza ittim. Tam bir zafer kahkahası atacaktım ki beni bileğimden yakaladı ve birlikte suya düştük.

"Ödeşlik," dedi Meg, dudaklarından süzülen su damlacıklarını püskürterek havuzdan çıkmaya çalışırken.

"Şimdilik," dedim.

Herkes bize bakıyordu. Kimi eğlenerek kimisi de haset dolu bakışlarla. Islak bedenlerimizi nihayet havuzdan çıkarmayı başardığımızda Peyton'ı karşımızda bulduk. Kollarını bağlamış sert sert bize bakıyordu. "Yaptığınızı beğendiniz mi!? Gidiyoruz!" dedi kızgınlıkla. "Kovulduk."

"Neden?" diye sordu Meg. Şaşkınlıktan gülüyordu. "Havuza girdik diye mi?"

Peyton öfkeyle iç çekerek hızla kapıya yöneldi.

"Sanırım bina yöneticisi partileri umursamıyor," diye açıkladı Serena gülümseyerek "ama havuzu temizlemek için ekstra bir çaba sarf etmek istemediğinden kimse havuza giremiyor."

İnsanlar açılarak bize yol verirken bakışlarını üzerimizden ayırmıyorlardı. Kaldırıma vardığımızda arkamızdan yükselen anonsu duyduk: "Havuza girmek yasaktır! Bir kişi daha bunu yaparsa parti biter."

Meg'le birlikte gülmeye başladık.

"Pekâlâ, iyi mi kötü mü bilmiyorum ama bir izlenim bıraktığınız kesin," dedi Serena yanı başımızda gülerek.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Peyton. "Söz vermiştin!"

"Meg söz vermişti," diye çıktım. "Merak etme, arabayı ısı-

latmayız. Bagajındaki çöp poşetleri hâlâ duruyor mu?”

“Elbette,” dedi Peyton öfkeyle. “Bizi partiden attırdığınıza inanamıyorum.”

Islak kotlarımızı ve çoraplarımızı çıkarıp çöp poşetlerine koyduğumuz sırada Serena ağzındaki baklayı çıkardı: “Kızlar!! İyi haberlerimiz var! Emma o pislik herifle aslında hiç birlikte olmamış!”

“Ne?!” diye bağırdı Meg’le Peyton bir ağızdan.

“Bir şey olmadan uyuyakalmış,” diye açıkladım gözlerimi kaçırarak.

“Anlamıyorum,” dedi Peyton başını sallayarak. “Böyle bir şeyi nasıl olur da *anlamazsın?*”

Ne sorduğunu anlamadan yüzüne baktım.

“Yani, yapmadığınızı hissetmedin mi?” Bir iç çekti. “Vay canına Em. Sen cidden safsın.”

“Peyton!” diye azarladı onu Meg arabaya bindiğimiz sırada.

“Ben yalnızca bir kez seks yaptım,” diye kendimi savundum. “Her defasında bedenimin *hassaslaşacağını* nasıl bilebilirim ki?”

Bu lafım hepsini güldürmüştü. “*Hassaslaşmak...* değil,” diye açıklamaya çalıştı Serena. “Ama birinin izinsiz giriş yaptığını kesinlikle anlarsın.”

“Serena!” Meg’in ağzı açık kalmıştı. “Bu söylediğin... çok korkunç.”

“Anladım,” dedim çünkü ne ilk tecrübemden ne de Gev’le *neredeyse* yaşayacak olduğum o andan daha fazla bahsetmek istemiyordum.

“Bu arada Em... Cole’e telefonunu verdim,” diye açıkladı Peyton. Arabadaki herkes birden susmuştu.

“Ne yaptım dedin sen?”

4. KÖR ATLAYIŞ

Ellerim, yatağın altında kaybolmuş ayakkabı tekimi telaşla ararken yarısı komodinin altına girmiş bir fotoğrafa ilişti gözüm. Ona dokunamadan, öylece bakakaldım *yüzüne*.

Fotoğrafı ben çekmiştim. Evinin arkasındaki ormandaydık. Fotoğraf makinesini elinden kapmış ve fotoğraflarını çekmeye başlamıştım. Hep kameranın arkasına saklanmayı istediği için poz vermeye gönülsüzdü. Kameraya uzanmaya çalışırken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraftı bu. Objektife uzanan parmaklarının arasından gözlerini görebiliyordum. Fotoğraf kâğıdının üzerine yansımış gri ve şeffaf iki göz... Gözlerinde bir parıltı vardı. Gülümsüyordu. Bunu bilmem için yüzünün geri kalanını görmeme gerek yoktu ki.

Bu fotoğrafı çok seviyorum. Sesi kulaklarımda yankılanırken kalbim sıkıştı. Bana, onu ne kadar çok özlediğimi hatırlatmıştı bu fotoğraf.

Onu o evde terk ettiğim günden beri ona dair ne varsa kalbime mühürlemiştim. Ama şimdi bu duygular saklandıkları yerden çıkmak istiyorlardı. Ve nefes almakta güçlük çekiyordum.

“Emma, hazır...” Serena’nın sesi çok uzaktan geliyordu.

Nefes almaya zorladım kendimi ve bakışlarımı fotoğraftan çekmeye.

“Evet.” Titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum ve *evet* diyebildim sadece.

Ona döndüğümde yüzümü incelemeye koyuldu. Bakışları

yerdeki fotoğrafa kaysa da hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes daha aldım ve ellerimin titremesini ancak onları yumruk yaparak durdurdum.

Ayakkabıları ayağıma geçirip, bağcıkları aceleyle bağlayarak zoraki bir gülümsemeyle “Hadi gidelim,” dedim. Tüm bu zaman boyunca beni koruyan o siyah boşluk, gölgesinde saklanmamı reddediyordu artık. Artık kendimi her şeyden soyutlayamıyordum.

Serena’nın gözlerindeki o dalgın bakış göz açıp kapayıncaya dek yok oldu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Pekâlâ, hadi!”

Kulübe vardığımızda hevesli fanlar kaldırımda toplanmaya başlamıştı bile.

“Hey, Guy,” dedi Serena kapıdaki görevliye. Adam ifadesiz bir yüzle girişte duruyordu. Şişik kasları yüzünden neredeyse yırtılacakmış gibi görünen bir tişört vardı üzerinde. Her an birilerini pataklamaya hazır görünüyordu.

“Serena,” diyerek, kenara çekilip bize yol verdi. Biz ön kapıdan içeri girerken arkamızda homurtular yükseliyordu.

Serena kulübe erken gelip, eğlence başlamadan hemen önce yaşanan o son dakika karmaşasını izlemeye bayılırdı. Ayrıca sahnenin önündeki yerini almadan önce James’i de görmek istiyordu.

James bizi her zamanki yerimizde, ikinci kısımdaki eski kâdife kanepede otururken buldu. Aramıza girip Serena’ya bir öpücük kondurduktan sonra arkasına yaslandı.

“James, bu gece Emma’nın sahneden atlamasına izin verebilir misin?” diye sordu Serena, James’in kazınmış kafasını şefkatle okşayarak.

“Gerçekten sahneden atlamak mı istiyorsun?” diye sordu, şüphe dolu çarpık bir gülümsemeyle. “Bunu yaparken genelde kızları ellerler. Pek de hoş bir tecrübe sayılmaz. Sonra o pislik herifleri dövmem gerekebilir.”

“Öyleyse vazgeçebilirim,” diye cevapladım. Yeniden nefes almamı sağlayacak ne varsa yapmak istediğimden işin taciz kısmı hiç aklıma gelmemişti. Adrenalinin alkolden daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmüştüm sadece. Kendimi yeniden hissizleştiremeyeceksem en azından içimdeki acıyı durdurabilmesi için kalbimin daha hızlı atmasını sağlayabilirdim. Ama şimdi yabancıların okşamalarına maruz kalmak pek de güzel bir fikir gibi gelmiyordu kulağıma. Kanepeye yaslandım.

“Sırtüstü atlasa?” diye önerdi Serena. Bu seçeneği duymamla birlikte hemen doğrudum.

“Deneyebilirsin. Ama bunu yapan pek çıkmaz. Çünkü insanlar bu şekilde onları kimin tuttuklarını göremiyorlar. Bir güven meselesi. Kalçaların her şekilde ellenecek zaten. Neden sahneden atlamak yerine kendini kalabalığın omuzlarına bırakmıyorsun?”

Bu öneriyi düşünsem de aynı şey olmayacağını biliyordum. “Düşmem gerek,” diye açıkladım. “Kalçamın ellenmesine de katlanabilirim.”

James kafası karışmış bir ifadeyle alnını kırıştırdı. “Neden istiyorsun ki bunu?”

“Çünkü nefes alamıyorum,” dedim basitçe. İkisi de bakışlarını bana doğru çevirdi.

James başını sallayarak bir kahkaha attı. “Seni anlamıyorum. Erkeklerle çıkmamanın sebebi...”

Kafasına bir tokat indirip “James!” dedi Serena kaşlarını çatarak.

“Öyle demek istemedim,” diye kendisini savundu. “O sadece... farklı, hepsi bu. Hem bu kötü bir şey değil ki.” Sonra bana döndü. “Senin tarzını beğensem de anladığımı söyleyemem.” Dürüstlüğü karşısında Serena da yumuşamıştı.

“Sorun yok,” dedim. “Ben bile kendimi anlamıyorum ki.” James sırtıttı.

“İnsanları içeri almak üzereler,” dedi, daha iyi duyabilmek

için elini kulağındaki kulaklığa götürerek. "Gitmem lazım. Sizinle konserden sonra görüşürüz." Serena'yı öptükten sonra nöbet yerine doğru ilerlemeye başladı.

Koyu renk gözlerini bir cevap ararcasına yüzümde dolaştırarak "Gerçekten sahneden sırtüstü atlayacak mısın?" diye sordu Serena.

Bakışlarımı kaçırdım. "Evet." Düşününce bir an kalbim duracak gibi olsa da yalnızca bir saniye sürdü bu his. Bunu yapmaya *ihtiyacım vardı*, bir şey hissetmeye, acımdan başka herhangi bir şey...

"Belki birkaç tek atmalıyız," diye önerdi. "Böylece yere çarptığında hissetmezsin." Yanımdan ayrılıp bara doğru ilerledi ve oradaki kızlarla birkaç dakika konuştuktan sonra elinde kenarları şekere bulanmış ve birer limon dilimi iştirilmiş iki bardakla geldi.

İçmeyi planlamamıştım. Ama sahneye çıkabilmek için...

"Nefes almaya!" diyerek kadehini kaldırdı Serena. Göğsüm, dudaklarından çıkan kelimelerle sıkışmıştı. Bardağımı onun kine tokuşturduktan sonra, daha önce başkalarında defalarca gördüğüm gibi bir dikişte bitirdim. İçkiyi yuttuğum anda oksürmeye başladım. Bedenim sarsılmıştı. Limon, o belirgin votka tadını bastırmaya biraz da olsa yardımcı olmuştu gerçi. Ancak bu, midemin kasılmasına engel değildi.

"Buna bayıldığım söylenemez," diye itiraf ettim, limonun ekşiliğiyle yüzümü buruşturduğum sırada.

"Gittikçe kolaylaşır," dedi gülümseyerek. İçimden bir ses içkiden bahsetmediğini söylüyordu. "Hadi içerisi daha fazla kalabalıklaşmadan gidip sahne önünde bir yer bulalım." Kaneleden zıplayarak kalktı ve beni de kolumdan tutup peşinden sürüklemeye başladı.

Açılış şarkılarını dinlediğimiz sırada Serena bana birkaç kadeh daha içirmişti. Kendime iyi olduğumu, alkolün bir etkisi olmadığını tekrarlayıp dursam da boşunaydı. İkisinin arasın-

daki farkı anlayamıyordum ki zaten.

Solist sahneye çıktığında seyirciler de artmaya başladı. Her şarkıda yerimizde zıplıyor, yumruklarımızı havaya kaldırarak başımızı sallıyorduk. Serena elinde bir başka kadehle belirdi. Kendimi müziğe öylesine kaptırmıştım ki yanımdan kaybolduğunda bile bunu fark edememiştim.

“İşte şimdi Em!” diye seslendi bana kadehi uzatırken. “Ya şimdi ya da asla!” İçkiyi bir dikişte mideye indirmiştik. Tadına alışmış gibiydim.

Ben James’e doğru yürürken Serena beni cesaretlendirmek için arkamdan bağıırıyordu. James ifadesiz bir suratla başını hafifçe sallayarak sahnenin benim olduğunu söyledi. Kalbim bir anda canlanmış, bedenimi saran tüm sinirler uyanmıştı. Sahneye çıkmadan hemen önce James mırıldandı: “İyi şanslar.”

Sahnenin ortasına doğru ilerlerken birkaç insanın beni işaret ettiğini gördüm gözümün ucuyla. Sahnenin diğer tarafındaki koruma beni görüp hareketlenmeye başladığında pek fazla zamanım kalmadığını anlamıştım. Bunu yapacaksam hızlı davranmalıydım. Nefesim hızlandı. İçimde dolaşmaya başlayan adrenalin kısa sürede tüm vücudumu esir aldı ve her şey bulanıklaştı.

Sırtımı seyircilere dönerken kollarını uzatmış olmalarını umuyordum. Solist şarkısına devam ediyordu. Merak dolu gözleriyle buluştu gözlerim. Ona hafifçe gülümseyerek... kendimi aşağı bıraktım.

Midemi dolduran boşluk hissiyle heyecanlı bir çılgılık atmıştım. Beni kavrayan eller kalabalığın içinde ilerletiyordu bedenimi. Dört bir yanı müzikle sarmalanmıştı sanki. Üzerlerinden geçerken insanlar tezahürat ediyorlardı. Rengârenk ışıklar görüyordum. Ellerden oluşan bir denizde ilerleyerek nihayet nazikçe ayaklarımın üzerine indim. Orada bir an durup nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Kalabalık büyük bir uyumla zıplıyor, enerjileri tenimin üzerinden sıcak bir meltem gibi esip

geçiyordu.

Kollarımı havaya kaldırıp kalabalıkla birlikte zıplarken bir yandan da şarkıya eşlik ediyordum. Serena insanların arasından koşarak gelip "Bu muhteşemdi!" diye bağırdı. Bir süre, ter içinde kalana dek birlikte hoplastıktan sonra müzik bitti. Ve artık ayakta durmamıza gerek kalmamıştı.

İnsanlar tek sıra hâlinde dışarı çıkarken biz kanepeye yığıldık. Yüzümde kaybolmayan bir gülümseme, içimde büyük bir sevinç vardı. Oda çevremde dönerken gözümün önünden görüntüler akıyordu. Başımı düz tutmakta zorlanıyor, göz kapaklarımı güçlkle açık tutuyordum.

"James'i bulup bize su alacağım," dedi Serena. Sanırım başımı salladım. Sallamadıysam da sallamak istedim.

Bir dakika sonra kanepeye biri oturdu. Başımı yana çevirince düzgün tıraşlı, kahverengi saçları ve top sakalıyla zayıf ve kaslı bir çocukla karşılaştım.

Gülümsedim. Belki de yüzümdeki ifade hep oydu.

"Selam," dedi kolunu kanepenin arkasına atarak. "Ben Aiden."

"Selam Aiden," dedim bağırarak. "Ben de Emma."

"Emma, burada yalnız oturmamalısın. Ben ve arkadaşlarımla partiye gelmelisin."

"Öyle mi?" dedim gülerek.

"Evet öyle," dedi çekici bir gülümseme ile.

"Arkadaşımı bekliyorum," diye açıkladım sonra. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama." Serena'nın nereye kaybolduğunu nedense hatırlayamamıştım. Zihnimi saran sis, söylediklerini hatırlamamı engelleyecek kadar kalındı. "Ama sonra gideriz... seninle... şu partiye." Gülümsedim. Ya da gülümsemeye devam ettim.

"Çok tatlısın," dedi biraz daha sokularak.

"Sen de fena sayılmazsın," dedi dudaklarım. Eğilip dudaklarıma bir öpücükle teşekkür etti. Ben de ona izin verdim. Bir

kez daha dudaklarını hissedemediğimi fark ettim. Belki de hissedemediğim kendi dudaklarımdı. Bunu öğrenmem gerekiyordu. Sarhoş olduğumu fark ettim ama bu da sorun değildi.

"Emma!"

Aiden geri çekildi. Bu hareketine şaşırmıştım ve gözlerimi açtığımda Serena'nın önümde dikildiğini gördüm. Öfkeli görünüyordu. Neden öfkelenmişti ki?

"Serena!" diye seslendim ben de heyecanla. "İşte buradasın! Bu Aiden. Onunla partiye gideceğiz."

"Selam," dedi Aiden.

"Ah, hayır, öyle bir şey olmayacak," dedi sertçe. Vay canına. Gerçekten öfkeliydi. "Kaybol Aiden."

Aiden kanepeden kalktı. "Görüşürüz Emma." Ve gözden kayboldu.

"Nereye gidiyor?" diye sordum şaşırarak.

"Kimin umurunda," dedi Serena. "Hadi eve gidelim Emma."

"Bana kızdın mı?" diye sordum. Gülümsemem sonunda olmuştu.

"Hayır, Em," dedi iç çekerek. "Sadece bir hata yapıp sana fazla içirdim. Sarhoşsun ve yatağına dönmelisin."

"Evet yorgunum."

Eve gidiş yolunda başım döndüğünden gözlerimi kapadım. Yine de her şey dönüyordu. Başımı pencereye yaslayarak çaresizce bunun bitmesini diledim. Ve bitti.

"Em, geldik," dedi Serena.

"Ha?" Başımı kaldırmaya çalışıyordum ama öyle ağırdı ki. Serena açık kapıda yanımda belirdiği sırada gözlerimi açabildim. Ön verandada sendeleyerek Serena'ya yaslandım. Ayaklarım da en az başım kadar berbat durumdaydı.

"Yardım et," dedi Serena.

"Deniyorum," diye mırıldandım.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Meg. Kolunu bana sarmıştı.

"Benim suçum," dediğini duydum Serena'nın. Odama gi-

den merdivenleri çıkarken bacaklarımın hareket ettiğinden bile emin değildim.

"Gel bakalım Em," dedi Meg, yastığı başımın altında hissettiğim sırada.

"Sahneden atladım," dedim tembel ve beceriksiz dilimle.

"Ne yaptın?"

"Sahneden sırtüstü seyircilerin üzerine atladım," diye açıkladı Serena.

Gözlerimi açamadığımdan Meg'in tepkisini görememiştim. Zihnimde, odayı döndürüp duran bir kasırga esiyordu. Olduğum yerde sabit kalabilmek için homurdanarak kolumu alnıma götürdüm.

"Biraz uyumaya çalış," dedi Meg üzerime örtüyü örterken.

Ertesi sabah uyandığımda başım ikiye ayrılıyor gibiydi. Serena benden sürekli özür diliyordu. Sahnedan atlayacağım için kendisinin de çok heyecanlı olduğunu ve ikimizi de içkiye boğarak sakinleşmemize yardımcı olduğunu söylüyordu. Beni sarhoş etmenin onu nasıl sakinleştirmiş olduğunu anlamasam da başıma saplanan bıçak onunla tartışmama müsaade etmiyordu. Bir daha asla içmemeye yemin ettim. Asla!

5. SIKICI DEĞİL

Kulağımda çalan müzikle anatomi kitabımın üzerine eğilmiş ders çalışırken arkamdan birinin yaklaştığını hissettim. Başımı kaldırdığımda Cole'le karşılaştım. Onu iki kez ektikten sonra karşımda görmeyi hiç ummadığımdan şaşkın bakışlarımı üzerinden alamıyordum.

Kulaklıklarımı çıkararak tek kelime etmeden konuşmasını bekledim.

"Şu yapılacak yeni şeyler listen ne âlemdedir?" diye fısıldadı. "Birkaç hafta önceki konserde sahneden atlayışın müthişti."

"Sen de orada mıydın?" Listemdeki bir sonraki şeye şahit olmasından hoşlandığıma emin değildim. Onunla tanışmadan önce hiç var olmayan listem. "Senin o tarz müzikler dinleyen biri olduğunu düşünmemiştim hiç."

"Genelde her şeye açığımdır," dedi temkinli bir şekilde. "Her zaman görünüşe göre yargılayamıyorsun insanları."

Doğruydı bu dediği. Onu daha ilk gördüğüm anda yargılamıştım. "Benimle konuşmana şaşırdım."

"Ben de," dedi. "Peyton bana numaranı verdikten sonra seni aramamamın bir sebebi vardı. Ee, bir erkek bu kadar çok reddedilince anlıyor sonunda."

"Peki, şimdi neden konuşuyorsun?"

"Belki de bir parçam senin tam bir pislik olmadığına inanmıştır," dedi alaycı bir üslupla.

"Evet, sadece büyük bir kısmım öyle," dedim ben de gülüm-

seyerek.

"Pekâlâ, ben seni dersinle baş başa bırakayım. Sanırım vaktim doldu." Sırt çantasının askısını omzuna atarak gitmek üzere arkasına döndü.

"Bu da ne demek?"

"Yani sen genelde bu aralarda kaçarsın ya." Çarpık gülümsemesiyle bana bakıyordu.

"Çok güzel," dedim sırtarak.

Cole başka bir yorum yapmadan, hatta güle güle bile demeden uzaklaştı. Kendimi kaslı sırtının kıvrımlarını belli eden beyaz tişörtüne bakarken yakaladım. Başımı iki yana sallayarak kendime geldikten sonra kulaklıklarımı yeniden taktım ve onu bir daha düşünmeden kalbin karıncıklarını çalışmaya döndüm. Yani neredeyse.

~~~~~

Kütüphaneye gidip sosyoloji ödevimi hazırlamak için bilgisayarımı topluyordum ki o sırada telefonum çaldı. Ekranda Kaliforniya alan kodunu gördüğümde yanlış numara olduğunu düşünerek telefonu açtım.

"Alo. Ben Cole."

Keyifle gülümsedim. "Beni aramayacağını sanıyordum."

"Şansımı denemeye karar verdim," dedi. "Sebebin bilmesem de seni arıyorum işte."

Gergin bir kahkaha attım. "Peki o zaman ben seni tutmayayım."

"Bekle," dedi hemen. "Kapatma."

"Ben telefonda konuşmayı pek sevmem. Üstelik kütüphaneye gitmek üzereydim."

"Ama bugün cumartesi." Kafası karışmış gibiydi. "Neden dışarı çıkmıyorsun?"

"Yeni şeyler deneme merakıma rağmen sandığın kadar çok

dışarı çıkmam ben,” dedim. “Sen sadece bu yıl gittiğim partilerde gördün beni, o kadar.”

“Ne şanslıyım,” dedi. Bu yorumu, alnımı buruşturup neden telefonu daha önce kapamadığımı düşündürdü bana. “Dışarıda buluşalım.”

“Ne?” Cümlesindeki komut verir tavra şaşırmıştım. Sanki bunu sormuyor da emrediyor gibiydi. “Kütüphaneye gideceğimi söylemiştim, duymadın galiba.”

“Benimle yolda buluş,” diye önerdi. “Sadece on beş dakika.”

Bu teklifini değerlendirirken derin bir iç çektim. “Pekâlâ.”

“Benden yine kaçmayacaksın, değil mi?” diye sordu.

Güldüm. “Hayır kaçmayacağım.”

“Joe’nun barında bekliyorum.”

Telefonu kapattı. Bunu öyle acele yapmıştı ki ekrandaki konuşma süresine bakakaldım. Buluşmaya mı karar vermiştik? Aynada kendime bakarak omuzlarımı silktim. Ayağıma yalnızca parmak arası terliklerimi geçirerek ekstra bir çaba harcamaya karar verdim. Bu çocuğun beni makyajsız ya da üzerimde bol bir tişört ve kargo pantolonla görmesi umurumda değildi. Merdivenlere yönelmeden hemen önce eşofman üstümün fermuarını kapattım.

Peyton, saçlarını sardığı sıcak bigudilerle kaplı başını odasından çıkarttı. “Nereye gidiyorsun?”

“Önce Joe’nun barına, sonra da kütüphaneye,” diye cevapladım, arkama bakmadan basamakları inerken.

“Neden Joe’nun barına gidiyorsun ki?”

“Cole ile buluşmaya,” diye seslendim ve kapıyı arkamdan kapattım.

~~~~~

Sporcu barına girdiğimde akşam yemeği saati geçmiş olsa da üniversiteli gençler içmeye başlamamışlardı hâlâ. Çeşitli bo-

yutlardaki televizyonlar farklı açılarda yerleştirilmişti ve her birinde başka bir spor programı yayınlanıyordu. Mekân boş sayılırdı. Cole bardaki bir tabureye kurulmuş, büyük ekranda bir basketbol maçı izliyordu. Tek kelime etmeden yanına oturup gözlerimi televizyona çevirdim.

"Vay canına, gelmişsin," dedi bana şaşkın bir bakışla dönerek.

Yüzündeki o çarpık gülümsemeyi yeniden ortaya çıkartmasına neden olacak şekilde, "On beş dakika," diye hatırlattım.

"Pekâlâ." Elinde tuttuğu biradan bir yudum alırken ben sessizce maçı izliyordum. "Ah, demek hâlâ bütün konuşmayı benim yapmamı istiyorsun," dedi kıkırdayarak.

"Ben de konuşurum. Ama tatmin olacağını pek sanmıyorum çünkü anlatacak çok bir şeyim yok."

"O kadar sıkıcıysan belki de seni bir daha aramamalıyım." Alınarak kaşlarımı kaldırdığımda dudaklarının bir kenarının kıvrıldığını gördüm.

"Hiç de sıkıcı değilim," dedim açık mavi gözlerine bakarak.

"İçimde bir his var," dedi bakışlarını ayırmadan. Bense kimin maçı olduğunu bilmeden ve skora konsantre olamadan yeniden maça çevirdim başımı. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanırken aslında o anda ayağa kalkıp kapıya doğru gitmem gerektiğini biliyordum.

"Listene yeni bir şey ekledin mi?"

"Hmm..." Bakışlarımı düşüncelere dalmış bir hâlde tavana çevirip aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Çıplak olarak yüzmek." İçimde böyle bir arzu olmasa da bu, henüz yapmadığım bir şeydi ve yapıp yapmayacağımı düşünmeden söyleyivermiştim.

"Listende basit bir şey yok, değil mi? Ya hep ya hiç olmak zorunda?"

Her şey dâhil, ha?

Sözcükleri, geçmişimden gelen bir sesinkilere benzediğinden göğsüme bir mızrak saplandı sanki birden.

Tüm gerginliğime rağmen, "Amacım bu," diyebildim.

Cole başını hafifçe sallayarak güldü. Benimle eğlendiği belliydi. "Bu çıplak yüzme işini bir partide yapmadığın müddetçe sorun yok. Öylesi biraz fazla kaçabilir."

"Benim tarzım değil zaten."

"Ama kıyafetlerinle havuza atlamak senin tarzın."

"Benim düşmemem gerekiyordu," diye açıkladım. "Ama biraz fazla içmiştim ve beni yakaladığında ellerinden kurtulamadım."

"O zaman ev arkadaşını sen ittin?"

Başım la onayladım.

Güldü. "Delisin sen."

"Evet, sanırım öyleyim."

Cole yüzündeki o keyifli ifadeyi bir süre daha koruduktan sonra şaka yapmadığımı fark etti. Alnını buruşturdu. "Ciddi miydin?" Omuzlarımı silktim yalnızca.

Taburemden kalktım. Artık gitmem gerektiğini düşünüyordum. Fazla ilgilydi benimle.

Cole saatine baktı. "Hey! Daha altı dakikamız var."

"Artık yok," dedim ve kendimden emin bir şekilde kapıya döndüm. Arkamdan bıkkın bir iç çekiş duydum sanırım. Belki de oturduğum andan beri tuttuğum nefesimin sesiydi bu. Bura ya hiç gelmemeliydim. Amacım, bana harcadığı zamana değmeyeceğini göstermekti. On beş dakikaya bile.

"On beş dakika diye söz vermiştin," dedi kaldırım da bana yettiğinde.

"Vay canına! Ya tanıştığım en inatçı ve kararlı insan sensin ya da işkenceden hoşlanıyorsun. Çünkü sebebinin çekici karakterim olmadığına eminim."

Dudağının kenarı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım benimkisi ölümcül bir merak. Çünkü çevrendeyken dünya şeker i bir insanmış gibi davrandığın söylenemez."

Pes ederek derin bir iç çektim. "Seni anlamıyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu samimi görünen bir tavırla. "Sana her şeyi anlatırım."

Alabama doğru hızlandım.

"Benimle yürüsene," diye önerdi. "Biraz..." Saatine baktıktan sonra devam etti: "... dört buçuk dakika daha."

"Tamam. Senin şu sapkın merakını gidermek için dört dakikanı veriyorum," dedim. "Önce sen anlat. Ama bildiğime geçecek bir şey söyle."

"Bildiğine geçecek mi? Vay canına, strese girdim şimdi," dedi. Ben saatime baktığım sıradaysa birden konuşmaya başladı: "Sörf yaparım."

"Ne ilginç! Güneş'in her sabah doğması kadar şaşırtıcı!" dedim. "Bu kentin çoğunun yapmadığı bir şey var mı yaptığın?"

"Şey, ben senin kadar adrenalin bağımlısı değilim doğrusu," diye çıkıştı. "Hayatımı bir sonraki maceranın peşinde koşarak harcamıyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

Öfkelenmiş olmalıydı. Arkasını dönüp bana defolup gitmemi söyleyerek uzaklaşmalıydı. Ama yapmadı. Sorumu gerçekten düşünüyordu. Kaldırımda, bahçesi bakımsız bir evin yanında durdu.

"Hmm... pekâlâ." Derin düşünceler içinde duraksadı. "Sessizliği dinlerim." Bunu söyledikten hemen sonra yürümeye devam etti. Ardından bakakaldım. İlk başta, bu şifreli cevabıyla beni kışkırtmaya çalıştığını düşündüm ama sonra ciddi olduğunu anladım. Ona yetiştim.

"Hem de o işte hiç de fena sayılmam. Sanırım dört kız kardeşle büyüüp konuşma fırsatı bulamamaktan kaynaklanıyor. Kimsenin söylemediği şeyleri duyma konusunda uzmanlaştım sanırım. Ablamın ne zaman erkek arkadaşıyla tartıştığını, küçük kız kardeşimin ne zaman anneme kızdığını ya da en küçüğümüzün ne zaman istediği kadar hızlı koşmadığı için öfkelenildiğini anlıyorum. Kız kardeşlerim hiçbir şey anlamasa da

ben annemle babamın boşanacağını çok önceden biliyordum." Cole durup bana döndü. "Ben sessizliği dinlerim. Ve sen..." Birden sırtımaya başlamıştı. "...seninse söyleyecek çok şeyin var. Fakat henüz ne olduğunu anlayamadım."

Gözlerinin derinliklerine bakarken kaşlarımı çatıyordum. Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Ben çözmeye çalıştığı bir bulmaca olmak istemiyordum.

"Zaman doldu," dedim arabama bakarak. Bir şeyler kıpırdamıştı içimde, beni huzursuz eden bir şeyler.

Cole yetişmek için koştu. "Bence yeniden takılmalıyız," dedi beni kaldırımda izlerken.

"Öyle mi? Neden? Bu yeterince kötü değil miydi?"

Karşılığında gülmekle yetindi.

"Bir daha yanımdan geçip gitmezsen ben de sessizliğini böylesine gürültülü yapan her neyse onu araştırmayacağıma söz veririm."

Hayır demeliydim. Yürümeye devam etmeli ve onun kendi hayatına devam etmesine müsaade etmeliydim. Ama yapmadım.

Kollarımı bağlayıp sabırsız bir soluk aldım. "Pekâlâ. Görelim bakalım gerçekte ne kadar ilginçmişsin."

Cevap vermeden önce suratında muzip bir gülümsemeyle başını salladı. "Çılgın bir şey yapmak konusunda bana baskı yapmayacaksın. Sadece basitçe takılacağız."

"Beklentilerimi biraz azaltmaya çalışırım o hâlde," dedim.

Yorumuma aldırmış etmeden, "Önümüzdeki haftaya önemli bir ödevim olduğundan pek görüşemeyebiliriz. Sonrasına ne dersin?" diye sordu.

"Belki kütüphanede görüşürüz. Orada yaşıyor sayılırım." Durduğumda meraklı gözlerle yüzüme baktı. "Buradan arabama gidebilirim," dedim.

"Doğru. Zaman doldu." Arkasına döndü ve yine bir hoşça kal bile demeden uzaklaştı.

~~~~~

Cole, ertesi akşam kütüphanede, karşımdaki sandalyeyi çekip otururken tek kelime etmedi. Çantasından kitaplarını çıkarırken bilgisayarımın üzerinden şöyle bir göz atmadan duramadım ancak bakışlarımı yeniden ekranıma çevirerek yazmaya devam ettim.

Bana aldırış etmiyor, yalnızca işine konsantre oluyordu. Bu bütün hafta böyle devam etti. Her gece ben aynı masaya otuyordum, o da gelip tam karşıma oturuyordu. Normalde varlığını fark etmezdim ama saçları öyle sarıydı ki kitaplarının üzerine eğilip notlar alırken gözüme çarpıyordu. Ne konuşuyor ne konuşmaya çalışıyorduk. İş bittiği zaman kitaplarını kapatıp tek kelime etmeden gidiyordu. Biraz tuhaftı doğrusu ama bunu kolaylıkla görmezden gelebiliyordum.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye fısıldadı cuma günü. O sırada bir istatistik problemiyle uğraşüyor, önümdeki kâğıda yazıp yazıp siliyordum. Her taraf silgi pisliğiyle dolmuştu. İstatistikten nefret ediyordum.

Sesini duyduğuma şaşırmış bir hâlde cevabımı bekleyen o saydam, mavi gözlerine baktım.

"Aç mısın? Ben bir şeyler yiyeceğim de sen de gelmek ister misin diye sormuştum."

"Benim işim henüz bitmedi. Biraz daha kalmalıyım." Bilgisayarına geri dönerken her zamanki gibi bir şey demeden uzaklaşacağını sanıyordum.

"Yarına ne dersin?" diye ısrar etti. Amacından şüphelenerek kaşlarımı kaldırdım.

"Ben çıkmam."

"Ben de sana *çıkma* teklif etmedim zaten," dedi boynunu hafifçe kızdığında. "Sadece bir şeyler *yemeye* davet ettim. Sen de besleniyorsun, değil mi?"

"Bak onu yapıyorum," dedim. "Ama hayır, yarın seninle bir şey yemek istemiyorum."

"Acımasız davranmaya mı çalışıyorsun, yoksa sorun bende mi?"

"Sende." Önümdeki matematik denklemine dönmüştüm.

Az sonra başımı kaldırdığımda, beni dikkatle incelerken buldum onu. Gözlerini kısmış, onunla dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu. Sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Tuttuğum nefesimi bırakarak "Pekâlâ. Yarın saat yedide yemek yemek için The Alley'de buluşuruz."

"Evet, yemek yemek için." O gıcık çarpık gülümsemesi sınırimi bozmuştu. Çünkü ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Köşeyi dönerken arkasından baktığımı fark ettim. Onu uzak tutacak kadar acımasız davranamamıştım ama artık buna bir son vermeliydim. Başımı önüme eğip ödevime devam ettim.

6. BİNLERCE KELİME

Komodininin üzerinden gelen müzik sesiyle sıçrarcasına uyandım. Saati ertelesem de müzik çalmaya devam ediyordu. Bakmak için bir gözümü araladım. Saat sabahın üçüydü. Müzik susunca kafamı yeniden yastığa bıraktım.

Telefonum, açmam için ısrarcı bir şekilde çalmaya devam ediyordu. Homurdanarak cihazı elime alıp kulağıma götürdüm.

“Sara?” dedim uykulu sesimle.

“Emma!” dedi. Ağlıyordu. Sesi kırgın ve acı doluydu. Hemen doğruldum.

“Sara ne oldu?” diye sordum telaşla. Karanlık odada, kalbim deli gibi atar bir şekilde oturuyordum. Nefes nefese kalmış sesi dinlerken sakinleşmeye çalıştım. “Sara lütfen anlat.”

“Nişanlanmış!” diye haykırdı büyük bir acıyla. Tüm bednim donup kalmıştı. Bir an sonra yeniden sağır edici haykırışları başladı.

“Kim nişanlanmış?” diye fısıldadım cevabı bilsem de.

“Jared,” dedi. Sonra hıçkırıklarının duyulmasını engelleyecek bir şeye sarıldı. Sonunda, “Gördüm... *The Times*’da...” diye ne dek bekledim.

Ve birden büyük bir sessizlik kapladı her yeri.

“Sara?” Telefonumun ekranı hattın kesildiğini söylüyordu. “Kahretsin.” Onu geri aradığımda sadece meşgul sinyaliyle karşılaştım. Öfkeli ve hâlâ şaşkın bir hâlde yatak örtümü yeni-

den üstüme çekerek gece lambamı açtım.

Onu geri aramayı denedim ama hep o lanet olası sinyalle karşılaşıyordum. Hemen masama geçerek bilgisayarımı açtım.

“Mathews” ve “New York Times” kelimelerini arattıktan sonra bir link çıktı karşıma. Sayfa açıldığında gazetenin nişan anonsları bölümüne geçtim ve Jared’la bir kızın siyah beyaz, büyük bir fotoğrafıyla karşılaştım. Gördüklerine inanmak istemeyen gözlerim ekrana kilitenmişti.

Profesyonel bir nişan fotoğrafı değildi. Bir çeşit organizasyon gibi bir şeydi ve resmi giyimli insanlarla çevrilmişlerdi. Fotoğrafçı onları el ele yürürken çekmişti. Jared hafifçe gülümserken yanındaki kız yüzünde kocaman bir gülümseme ile resmen ışık saçıyordu. Koyu renk gözleri, siyah beyaz fotoğrafta bile parlıyordu. Kahverengi saçları gevşek bir şekilde toplanmış, zarif tutamlar çarpıcılığı reddedilemeyecek yüzünü çevrelemişti. Bir eliniyse sanki gülerken ağzını kapatmak istermiş gibi kaldırmıştı ve işte... yüzük oradaydı. Kocaman, kare bir elmas sol elinde parlıyordu.

Nişanlarını duyuran haber metnine odaklanamıyordum. Ne zaman evlenecekleri umurumda değildi. Kızın adını bile umursamıyordum. Kilometrelerce uzakta olan Sara’nın kalbi yerinden sökülmüştü ve ben onu yatıştırmak için yanında değildim. Yeniden aramayı denedim. Telefon tam çaldığı sırada gözlerim fotoğrafta başka bir şeye takıldı. Ve orada Evan’ı gördüm.

Arka planda kalmıştı. Partiye katılan kalabalığın içinde öylece duruyordu. Yüzü, fotoğrafta çok belli olmasa da çenesinin keskin hatları ve dudaklarının belirgin kıvrımlarıyla gördüğüm kişinin o olduğuna emindim. Ama onun sol koluna girmiş kızı tüm ayrıntılarıyla seçebiliyordum. Catherine Jacobs’ın o iğrenç, ukala sırtışını unutmak zordu. Yıllar önce birlikte katıldığımız bir davette kendisini resmen Evan’ın üzerine atan kızın ta kendisiydi bu. Evan’ın kolunda çok rahat görünüyordu, sanki oraya ait olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Emma?" diye seslendi Sara. "Orada mısın?" Ama onu güçlükle duyuyordum.

Dipsiz bir çukura düşmüş gibiydim. Nefesim kesilmişti.

"Emma?"

Telefonu düşürdüm ve banyoya koştum. Kapıyı şiddetle açtım ve midemdekileri boşaltmaya ramak kala klozete ulaştım. Soğuk terler döküyor, tüm bedenim titrerken destek almak için klozete tutunuyordum.

"Emma?" Meg'in yatıştırıcı sesini duydum banyonun açık kapısından. "İyi misin?" dedi. "O burada Sara. Ama midesi bulandığı için kusuyor sanırım."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır, ben iyiyim." Ağzımı sildi  im peçeteyi tuvalete atarak kapağı kapattım ve sifonu çektim. Sırtımı duvara yaslayarak yere oturdu  ğumda tüm kaslarım sanki bir kar fırtınasına yakalanmı  casına titriyordu. "Onunla konuşayım." Titreyen elimi uzattım.

Meg yüzümü bir süre inceledikten sonra küçük banyoya girerek telefonu bana uzattı. Ne telefonu kulağıma götürdüğümde ne de küvetin kenarına oturdu  ğumda yanımdan ayrıldı.

"Sara?" dedim acıyan bo  azımla. "  ok   zg  n  m." Elimin tersiyle duda  ğımın üzerindeki teri sildim. Titrememi bir türlü durduramıyordum. Ti    rt  m nemliydi. Sa  larım, terden yüzüme yapışmıştı. Ama oldukça ayıktım.

"G  rm      n," dedi anlayarak.

"Evet," dedim usulca. "Ke    e yanında, seninle olabilsem."

"Ben de," dedi. Gözlerim doldu. Sıcak ya  lar, nemli ve soğuk tenimden s  z  lmeye başladı usulca.

"Ama buradayım. Bir yere gitmiyorum. Sen sadece gözlerini kapat ve yanında oldu  ğumu d      n. Birbirimize bakıyoruz ve ben elini tutuyorum. Buradayım Sara."

"Anlamıyorum," dedi a  layarak. "Bana neden söylemediğini anlamıyorum. Neden bunu lanet olasıcı bir gazetede görmek zorunda kaldım?"     ke ve acı dolu bir çığlık attı. Sessiz

kaldım. "Göreceğimi biliyordu. Bunun beni ne kadar üzeceğini biliyordu." Sesi çatallaşmış, yüreğini parçalayan iç çekişlerle konuşmaya başlamıştı. Gözlerimi kapattığımda yüzümden yaşlar akmaya devam ediyordu.

Elini elimde hissedene dek Meg'in de banyoda, yanımda olduğunu neredeyse unutmıştım. Başımı omzuna yaslayıp Sara'nın ağlamasını dinledim. Kendi hıçkırıklarımı içimde tuttuğumdan sırtım ağrıyordu. Ama bunu ona yapamazdım. Bana ihtiyacı vardı. Kendi acımı unutmali ve onunkiyle ilgilenmeliydim.

"Emma?" diye fısıldadı.

"Hâlâ buradayım," dedim usulca. "Sadece ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey demene gerek yok," dedi burnunu çekerek. "Sadece benimle telefonda kal, olur mu?"

"Bana ihtiyacın olduğu sürece hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

~~~~~

"Emma," dedi Meg beni uyandırarak. Gözlerimi açtığımda telefonun hâlâ kulağımda olduğunu, diğer taraftan da artık ses gelmediğini fark ettim. Doğrularak gerindim. Boynum tutulmuştu.

"Üzgünüm," dedim.

"Önemli değil." Meg de kollarını havaya kaldırıp gerindikten sonra esnedi. "Ben de uyumuşum."

"Saat kaç?" diye sordum yavaşça ayağa kalkarak.

"Yediye geliyor," dedi o da ardımdan kalkıp. Telefonunu geri verdim. "Ben yatmaya gidiyorum. Em, sen iyi misin?" Kan çanağına dönmüş, şiş gözlerimle yüzüne baktım.

"Ben iyiyim," dedim hiç düşünmeden. Başka türlüünü düşünmek için kendime şans vermek istemiyordum. Ama iyi

olmadığımı biliyordum. O acı tat hâlâ boğazımı yakıyordu. Ayaklarımı sürüyerek yatak odasına vardığımda yerdeki telefonumu alıp, Sara'ya bir mesaj yazarak ne zaman isterse beni arayabileceğini söyledim. Sonra da yatağa girip, yorganı kafama çekerek geçici bir süre için de olsa kendimi her şeyden soyutlamaya karar verdim.

Birkaç saat geçmemişti ki telefonum çaldı. Hemen açtım. Ben daha nasıl olduğunu sormadan Sara konuşmaya başladı: "Beni aramaya devam ediyor! İnanabiliyor musun?!"

"Onunla konuştun mu?" diye sordum sesindeki düşmanlıktan çekinerek.

"Asla! Nişanının gazetelerden ilan edildiği gün beni arayıp da onu dinlememi bekleyemez. Lanet olsun! O kadar öfkeliyim ki Emma. Çok ama çok öfkeliyim!"

"Duyabiliyorum," dedim. "Ve anlıyorum da."

Ben hiçbir şey söylememişim gibi konuşmasını sürdürdü. Onu sakinleştirecek bir sözcük olmadığını biliyordum. Yalnızca onu dinlememe ihtiyacı vardı ve ben de öyle yaptım. Kendimi ne kadar çaresiz hissetsem de.

"New York'taki lanet olasıca sosyetik kızlardan biriymiş. Üniversiteye gittiğini bile sanmıyorum. Ne zavallıca değil mi? Onda ne bulmuş olabilir ki? Tamam, çekici falan olabilir belki ama bu mu yani? Kız, kendi adını taşıyan bir mücevher markası var diye kendini tasarımcı zannediyor. Ya tabii. Kahretsin, böyle biriyle evlenecek olmasına inanamıyorum! Nasıl olabilir bu?"

O sırada telefonuna başka bir çağrı geldiğini duydum.

"Buna bakman gerekir mi?" diye sordum usulca.

Tereddüt etti. "Aman Tanrım! Yine arıyor. Aramalarını ve maillerini engellemeliyim sanırım. Şimdi kapatmam gerek. Seni yeniden arayacağım," dedi ve kapattı.

Onun bu öfkeli hâli, benim sessizliğimle birleşince tükenmiştim. Kendisini daha iyi hissetmesini istiyordum. Yeniden

kardeşim gibi sevdiğim o enerjik, neşeli insan olmasını. Sara benden güçlüydü. O yüzden bunu da aşacağını umuyordum. Ama bir şeyi istemek, ona her zaman sahip olabileceğiniz anlamına gelmiyordu maalesef.

Her seçimin bir sonucu vardır. Kalbimin acı ile atmasına sebep olan ne varsa hak etmiştim hepsini.

Emma!

Bana seslenişi... annemin evinin zemininde, yaralı bir şekilde kanlar içinde yatarkenki hâli aklımdan çıkmıyordu. Şu yaşadığım perişanlık için kendimden başkasını suçlayamazdım.

Ellerime çevirdim bakışlarımı. Az da olsa titriyorlardı hâlâ. Gözlerimi kapattığımda yaşlar beni bekliyordu. Dudaklarımda birikiyordu akan gözyaşlarım. Dişlerimi sıkıp, hızlı hızlı nefes alarak o hissizliğime yeniden kavuşmaya çalışıyordum.

"Em, biz koşuya çıkıyoruz," dedi Serena başını kapıdan uzatarak. Yaşlarla dolu gözlerimi açtım. Bu yaralı hâlime tepki vermeden, büyük bir soğukkanlılıkla "Üzerini giyin ve bizimle gel," dedi.

Koşunun uykudan daha iyi geleceğini bildiğimden onunla tartışmadım.

Aşağı indiğimde Meg koridorda koşu ayakkabılarını bağlıyordu.

Yüzünde rahatlatıcı bir gülümseme ile "Hey," dedi beni gördüğünde. "Uyuyabildin mi?"

"Biraz," dedim. Artık bilgisayar ekranımda olmayan fotoğraftan bahsetmedi. Onun kapattığını biliyordum. Tıpkı onun ya da Serena'nın komodininin altında gördüğüm o fotoğrafı oradan aldıklarını bildiğim gibi. Hiç konuşmasak da bu koruyucu tavırlarından bihaber değildim.

"Sara nasıl?" diye sordu.

"Öfkeli. Jared karşısına çıkmasa iyi eder."

Meg, muhtemelen intikam ateşiyle yanıp tutuşan Sara'yı gözünün önüne getirdiğinden gülümsedi.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Peyton, atkuyruğu yaptığı sarı saçlarıyla odadan çıktığında.

"Evet," dedik aynı anda ve onun ardından evin merdivenlerinden indik.

Koşu sırasında Serena ve Meg sessizdi. Meg'in olanları Serena'ya anlatıp anlatmadığını düşündüm ama sormadım. Peyton bu gergin sessizliğe hiç aldırmıyordu. Önceki gece katıldığı bir dernek partisinden bahsedip duruyor, her bir odanın nasıl farklı bir kitap temasıyla dekore edildiğini ve dekora uygun içkilerin servis edildiğini tüm detaylarıyla anlatıyordu.

"Sanırım her kitaptan içtim." Güldü. "Yani her içkiden."

"Çok şaşırtıcı," dedi Serena takılarak. Peyton'sa ona aldırmıyordu.

"Cole'le ne zaman çıkıyorsun?" diye sordu bana yetişmek için hızlandığında.

"Ne?" Sesi kafamda ritmik bir uğultu gibi çınlıyordu.

"Aranızda ne oluyor sizin? Joe'nun barında buluştuğunuz zaman neler olduğunu fırsat bulup da sormadım bir türlü. "

"Hmm... hiçbir şey aslında," dedim. "Önemli bir şey değildi."

"Onu yeniden görecek misin?" diye sıkıştırmaya devam etti.

"Şey... ah..."

Düşünmek bir yana, bir cümle dahi kuramıyordum. Kaldırımda düşmemeye ya da alev almamaya konsantre olmuştum sadece.

"Siz Tom'la çıkmayacak mısınız peki?" diye araya girdi Meg. "Yani ikiniz ne zamandır flört ediyorsunuz. Telefon numaranı falan almadı mı?"

"Aldı," dedi Peyton sertçe. "Onda telefon numaram var. Biz sadece... acele etmiyoruz."

Hızlanarak onları geride bıraktıktan sonra bir sonraki köşeyi döndüm. Ciğerlerimde kalan son havayı da tüketmemesi için içimde yanan bu yangını söndürmek zorundaydım. Serena

hemen arkamda kararlı bir ifadeyle beni izliyordu.

Serena'nın bu hâli, nihayet görünen evimize doğru daha da hızlı koşmamı sağlamıştı. Baldırlarım çığlık atıyor, ciğerlerim yanıyordu. Ön basamakları çıktıktan sonra yavaşladım. Serena, elleri kalçalarında öne doğru eğilmişti. Kıpırmızı olmuş suratı ter içindeydi.

"Lanet olsun Em," dedi. "Çok fenaydı."

Derin nefesler alarak yürümeye devam ederken kalbimin yavaşlamasını ve yeniden o dingin hâlime kavuşmayı bekliyordum. İçinde acımasızca dans ederek soluğumu kesen alevlere rağmen göz kapaklarımı kapadım.

"Serena?" dedim.

"Evet?" Dirseklerini arkasındaki basamağa koymuş, merdivene oturmuştu.

"Benim için bir şey yapar mısın?"

Ayağa kalktı. "Ne istersen."

"Benimle dövme yaptırmaya gelir misin?"

"Bugün mü?" diye sordu. Yüzümdeki ifadeyi inceler gibi gözlerini hafifçe kısmıştı.

"Evet," dedim sakince. Ondan istediğim şeyin zor olduğunu biliyordum ama beni anlayacak biri varsa o da Serena'ydı.

"Elbette." Kocaman gülümsedi. "İlk dövmede yanında olmayı çok isterim. Belki ben de kendi koleksiyonuma bir tane eklerim."

"Teşekkürler."

Duş alıp üzerimizi değiştirdikten sonra Serena ile birlikte Peyton ya da Meg'e hiçbir şey söylemeden dövmeciye doğru yola çıktık.

"Ne yaptıracaksın?" diye sordu heyecan dolu siyah gözleriyle. İşte onu, bu hevesli hâli yüzünden çağırmıştım.

Cebimdeki kâğıdı çıkartıp, bir yıl kadar önce kâbuslarımla boğuştuğum sırada çizdiğim bir şekli gösterdim. Onu sonsuza kadar bedenimde taşımak düşüncesiyle çizmemiştim elbette.

Ama nedense şimdi uygun gibi görünmüştü gözüme.

"Vay canına," dedi hayranlıkla. "Bunu sen mi çizdin?" Başımı salladım. "Resim yapabildiğini bilmiyordum. Bu muhteşem bir şey Em. Ama bunca detay uzun zaman alacak. Spider, bu işte en iyisidir. Nerene yaptıracaksın?"

"Burama." Sol kalçamın üstünü gösterdim.

Suratını ekşitti. "Çok canın yanacak."

Ben de öyle olmasını umuyordum ya.

Cole'le buluşmak için The Alley'e gitmedim. Muhtemelen onu aramam gerekirdi, ama bunu da yapmadım. O da beni aramadı.

7. DÜNYALAR ÇARPIŞINCA

O olayın üzerinden bir hafta geçtikten sonra, “Bugün nasıl hissediyorsun?” diye sordum Sara’ya.

Sara, Paris’e gelmeden önceki yaz Jared’la ilişkisini bitirmişti ama onun hayatına bu şekilde devam edeceğini hiç düşünmediğinden emindim.

“Boş versene onu. Onun da yanındaki o küçük şıfıntının da canı cehenneme. Artık umurumda değil.”

“Hmm, peki.” Nişan haberini aldığından beri Sara’yı her gün arıyordum. Bu süre boyunca her tür duyguyu yaşamıştı ve bu sertliği, durumu kabullenmeye en yaklaştığı andı. Bu konudan bahsetmek istemediğini biliyordum.

“Jean Luc’la birlikte haftaya İtalya’ya gidiyoruz,” dedi heyecanla, sanki iki dakika önce havadan sudan bahsediyormuşuz gibi.

“Arkadaşlarının Güney İtalya’daki bir köyde, göl kıyısında bir evleri var,” diye anlatmaya devam etti. “Sabırsızlanıyorum. Şehirden bir süre uzaklaşmam gerek. Senin okulun da birkaç haftaya bitiyor, değil mi? Tatilde ne yapacaksın?”

“Hmm... Hiçbir şey.”

“Kızlar bir yere gidiyorlar mı?” diye sordu.

“Evet, sanırım,” dedim hatırlamaya çalışarak. “Serena kız kardeşiyle Florida’ya gidiyor. Meg de birkaç hafta önce bir çocukla çıkmaya başladı. Onunla birlikte Tahoe’ya gidecek. Peyton’ın ne yapacağından emin değilim ama kesin bir yere gidi-

yordur.”

“Tek başına mı kalacaksın yani?” diye sordu.

“Evet.”

“İyi olacak mısın?” Benim için endişelendiğini biliyordum. Meg’le hakkımda benim bildiğimden daha çok konuştuklarını da.

~~~~~

Okulun son sınav haftasında bir gün, Peyton odama dalarak yatağımın üzerine oturdu ve “Tatilde benimle Santa Barbara’ya geliyorsun,” dedi.

“Efendim?” dedim sandalyemde dönerek. “Neden seninle Santa Barbara’ya geliyormuşum?”

“Çünkü teyzemle eniştemin evinde yalnız başıma kalmak istemiyorum ve senin de bir planın olmadığı için benimle gelebilirsin pekâlâ.”

“Bana sormuyorsun yani?” dedim, çoktan karar verdiğini anlayarak.

“Hayır. Perşembe günkü son sınavının ardından çıkarız.” Bunu söyledikten sonra yataktan fırladı ve odadan çıktı. Arkasından şaşkın bir ifadeyle bakakalmıştım. Bu, kesin Sara’nın işiydi.

~~~~~

“İyi eğlenceler!” dedi Meg arabaya binmeden önce bana sarılarak.

Kışkırtıcı bir gülümseme ile “Ve Peyton’ın seni delirtmesine izin verme,” diye ekledi Serena da.

“Kapa çeneni Serena,” diye seslendi Peyton. Sesi fazlasıyla tatlıydı ancak iğneleyici bir tarafı da yok değildi. Arabanın camını kapamadan önce radyodaki şarkıya eşlik etmeye başla-

mıştı. Serena arkasını dönüp gittiğinde gülümsemesi daha da arttı.

Bu hâllerine gülerken, "Siz ikiniz beni öldüreceksiniz bir gün," dedim başımı sallayarak.

"Her neyse." Peyton arabayı kullanmaya başladı.

iPhone'umu arabanın müzik sistemine bağlayarak müzik listesinde dolaşmaya başladım. Sonunda beğendiğimi düşündüğüm bir listede karar kıldım. Peyton ile müzik zevklerimiz birbirine taban tabana zıttı. Şikâyet etmediğine göre beğendiğini düşündüm.

"Bahar tatili için çok çılgın bir yere gitmediğimizin farkındayım ama düzgün birkaç parti bulacağımıza da eminim," dedi otoyola çıktığımız sırada. "Özellikle de plaj güneşlenemeyecek kadar soğuk olursa."

"Eminim sen bir şeyler bulursun."

"Hayır... *biz* bir şeyler bulacağız. Eğlenmekten bu kadar kolay kurtulabileceğini sanma."

Belliydi. Benim de gelmemi isteyeceğini biliyordum. Bir iç çektim. Bir an sonra sordum: "Nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?" dedi. Aklımdan geçenleri anlamadığı ortadaydı.

"Eğlenmeyi, futbol oynamayı ve tüm bunlara rağmen notlarını düşürmemeyi... Yani sen hukuk fakültesine hazırlanıyorsun. Notların iyi olmalı."

Peyton güldü. "Emma, beni çalışırken görmüyor olman çalışmadığım anlamına gelmez. Sen zaten genelde kütüphanede oluyorsun. Seninki gibi mükemmel bir not ortalamam yok ama hukuk fakültesine kabul edileceğime eminim. Buna *denge* denir. Hiç duydun mu?"

"Sanırım duymuştum."

"Cidden Em, hafta sonları şu stresimi biraz atmasaydım ölürdüm herhâlde. Yani futbol benim konsantrasyonumu artırıyor ama sezon boyunca hiç dışarı çıkamıyoruz. Okulsa hayatta istediğim şeyleri elde etmem için bir gereklilik. O yüzden boş

vaktim olduğunda eğlenmek istiyorum. İlla sarhoş olup aptalca davranmaya gerek yok. Burası üniversite. Bunu sık sık söylediğimi de biliyorum. Ama başka ne zaman böyle bir şansımız olacak ki? Hayatlarımızın yalnızca bu döneminde, bir şeyleri batırdığımız için yargılanmayacağız. Çünkü zaten batırmamızı bekliyorlar.”

“Bence ben batırma kısmında üzerime düşeni fazlasıyla yaptım.”

Peyton güldü. “Bana bir şans ver de sana üniversite yaşamının henüz görmediğin bir yanını göstereyim. Senin de içinde çok eğlenceli bir yanın olduğunu biliyorum.”

“Vay canına,” dedim alınmış gibi yaparak. “Neden arkadaş olduğumuzu hep merak ederdim.”

“Çünkü perişan olmadığın zamanlar çok da eğlenceli biri olabiliyorsun.”

“Gerçekten cevap vermen için söylememiştim Peyton ama teşekkürler.” Bu dürüstlüğü karşısında başımı sallamakla yetindim. Bir dakika sonra devam ettim: “Tamam. Bir hafta zamanın var.” Peyton’ın bu *dengeli* hayatını tadacağım için endişeli olmalıydım aslında. Bu işe Sara’dan daha fazla adamıştı kendisini. Ama o zaman lisedeydik ve Sara’nın da sınırlarından sorumlu olan bir ailesi vardı. O yüzden belki de biraz eğlenmenin zamanı gelmişti. Artık perişan olmak istemiyordum.

Daha kahvaltılık olmaya bile fırsat bulamadan, “Yarın bir partiye gidiyoruz,” dedi Peyton ertesi sabah.

“Vay canına. Çok hızlı oldu,” dedim kahvaltılık gevreğim için kâse ararken.

“Tom, onların bir sokak aşağısındaki bir partiden bahsetti,” diye anlatmaya başladı. “Bu çocuklar verdikleri partilerle meşhurluş ve aileleri de çok zengin olduğundan bazen partilerine yüzlerce insan gelirmiş.”

“Tom mu?” dedim. “Onun burada olacağını bilmiyordum.”

“Bu sabah geldi,” dedi sesimdeki imalı tona hiç aldırış et-

meden. "Bu akşam birlikte yemeğe çıkacağız. İlk resmi buluşmamız."

Bu açıklamadan rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak dişlerimi sıktım. "Nerede kalıyor?"

"Santa Barbara'da," dedi dolaptan bir paket kahvaltılık gevrek çıkartırken. "Hava yeterince ısındığında hemen güneşlenmek istiyorum. Biraz serin olması da umurumda değil. Okula bu bembeyaz hâlimle dönemem."

Carpinteria'da, Santa Barbara'ya on beş dakika mesafedeki bir kasabada kalıyorduk. Peyton'ın teyzesi ve eniştesinin, plajın üç blok ötesinde, üç yatak odalı bir daireleri vardı.

"Her neyse." Peyton'la tartışmak asla kazanamayacağım bir mücadeleye girmek gibiydi. Üstelik yorucuydu da. Burada olmak istemesinin asıl sebebinin Tom olduğunu biliyordum artık. Beni mecburen yanında getirmiş olabilirdi ama benim burada fazlalık olmak gibi bir niyetim yoktu. Bir hafta boyunca bir kenarda oturup, okyanusu izleyerek kitap okumayı tercih ederdim.

O akşam Peyton ilk randevuları için çıktığında tam olarak da bunu yaptım. Öğleden sonra sahildeki serin havaya rağmen pembe yanaklar ve güneş yanığı izleriyle dönmüştük eve. Ben uzun süre yatmaktan sıkılıp, arada kalkıp yürümüştüm. Ama Peyton âdeta tapıyordu güneşe. O kadar süre hareketsiz kalmak, zihnimde yankılanan sesleri daha çok duymama sebep oluyordu ve olmasını isteyeceğim son şey de buydu.

Gece yarısı Peyton'dan bir mesaj aldım. "Bu geceyi Tomlar-da geçireceğim. Yarın görüşürüz!"

Öyle uzun zamandır flört ediyorlardı ki işlerin daha 'ilk randevuları'nda iyi gitmesine şaşırmamıştım. Elbette Peyton'ın onda kalması *şaşırtmıştı* beni. İçimden bir ses, onu uzun bir süre göremeyeceğimi söylüyordu.

Bir sonraki mesajı şuydu: "Tom'la plajdayım. Sonra partide görüşürüz. Arabamı kullan. BİR ELBİSE GİY!"

“Benim ELBİSEM yok!” diye cevapladım.

“Bende bir sürü var. Dilediğini giy. BU PARTİYE GELMEZSEN SENİ GELİP BULURUM!!!!”

Öyle ya da böyle bu partiye gidecektim ama elbise falan giymeyecektim. Peyton adresi mesaj attıktan sonra yeniden ortadan kaybolmuştu. Dolabını biraz karıştırdım. Dolap, üzerime oturan fakat yalnızca kalçalarımı örten elbiselerle doluydu. İyi vakit geçirmeye yemin ettiğimden Santa Barbara’ya gidip gerçekten giyebileceğim bir şey almaya karar verdim.

~~~~~

Boy aynasındaki kızın yansımasını uzun uzun inceledim. Beyaz kapri pantolon, rengârenk işlemeli ve boyundan bağlamalı bir bluz... Kıyafetim, teknik olarak yaz gelmemiş olsa da çok neşeli ve yazı özgülü bir hava yaratıyordu. Hem son iki günümü plajda geçirerek kazandığım yeni ten rengimi de ortaya çıkarmıştı. Sevmiştim.

Göz kalemi, doğal bir ışıltıyla parlayan gözlerimin hafif çekik şeklini belirginleştirmişti. Dudaklarıma bir kat parlaticı sürerek aynadaki genç kıza gülümsedim. Her zaman tişört ve kot pantolon giyen, makyaj yapmakla uğraşmayı reddeden o kızıdan tamamen farklıydı. Kendimden memnun bir hâlde, açık mavi hırkamı da yanıma alarak Mustang’in anahtarını kaplığım gibi kapıya yöneldim.

Tüm günümü zihinsel olarak partiye hazırlanmakla geçirmiştim. Bu insanlar beni tanı mıyordu. Eğlenceli, dışı dönük bir kız gibi davranabilirdim. Belki birileriyle konuşurdum bile. Sadece bir geceliğine rol yapabilirdim. Kaybedecek neyim vardı ki?

Arabalarla dolu sokağa park ettikten sonra, son bir kez daha baktım kendime dikiz aynasından. “Pekâlâ Em. Bunu yapabilirsin. Çok iyi vakit geçireceksin. Derin nefes al.” Ciğerlerimi

havayla doldurarak derin bir nefes aldım ve hemen verdim. Arabadan inerek partiye katılacak diğer insanlarla birlikte müziğin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Kendimden emin ve her zaman yaptığım bir şeyi yapıyormuş gibi görünmek için omuzlarımı dikleştirdim. Ancak kalbim deli gibi atıyordu, terlemekten korkuyordum.

Kapıya yaklaştığımda kaldırımda bir grup kız gördüm. Her ne konuşuyorlarsa komik bulmuş gibi gülümseyerek arkalarından içeri girdim. Büyük eve hayretle bakıyorlardı. Ama ben büyüklüğünden hiç etkilenmemiştim çünkü büyüdüğüm yerde, yani Connecticut'ta buna benzer evler görmüştüm.

Bu kızlar fazla kıkırdıyordu. Benimse *o kadar* iyi numara yapmam mümkün değildi. O yüzden onlar büyük salona girip, mekânın büyüklüğüne hayret ederek bir o yana, bir bu yana bakmaya devam ettiler. Bense alt kata yöneldim.

Birkaç kapalı kapıyı ardımda bıraktıktan sonra bir oyun odasına geldim. Tüm zengin ailelerin sahip olduğu şeyler vardı bu odada; bir bilardo masası, langırt, duvarda büyük ekran bir televizyon ve altından sarkan oyun ekipmanları. Açılır cam kapılara yönelerek, daha da fazla insanla dolup taşan verandaya çıktım. Havuzun çevresine kurulu hoparlörlerden tempolu bir müzik yükseliyordu. Bahçenin dört bir yanında, toprağa saplanmış bahçe lambaları vardı. Verandanın diğer tarafında gözüme bir bar ilişti.

Bu serin havaya rağmen ellerinde plastik bardaklar taşıyan ne çok yarı çıplak genç kız vardı. Sarışınların arasından Peyton'ı seçmeye çalıştım. Ama burası Kaliforniya'ydı ve neredeyse herkes sarışındı.

Mesaj göndermek için telefonumu çıkarttım ama boşunaydı. Tepelerin üzerine kurulmuş deniz manzaralı yapı, muhtemelen telefonumun çekim gücünü azaltmıştı.

Telefonumun çekeceği herhangi bir nokta aramak yerine Peyton'ı görmek umuduyla bara doğru ilerlemeye başladım.

Barın arkasında çok renkli, tropik desenli bir gömlek giymiş bir çocuk duruyordu. Önümdeki çocuğa bir bira şişesi uzatırken tereddütle durdu. Sıra bana geldiğinde yüzünden geçen o tanıdık ifadeden kafam karışmış bir hâlde arkama baktım. Yeniden önüme döndüğümde çekici bir gülümsemeyle "Sana ne verebilirim?" dedi.

"Votkalı bir şey," dedim. Henüz neden hoşlandığımı bilecek kadar uzmanlaşmadığımdan annemin içki seçiminden yana kullandım hakkımı.

"Sanırım bunu becerebilirim." Bir kovadan buzları aldı. "Kimi tanıyorsun burada?"

"Hiç kimseyi," dedim huzursuz bir şekilde kıpırdanarak. Yüzüne kondurduğu o gevrek sırtışla bana bakmaya devam ediyordu. Sanki anlamadığım bir şakaya gülüyordu. "Bir arkadaşım ile buluşacaktım ama henüz onu göremedim."

"Ben Brent," dedi sıkmam için elini uzatarak. "Burası da arkadaşımın evi. Hafta sonu için o ve birkaç arkadaşımızla burada kalıyoruz." Bana içkimi uzattı.

"Ben de Emma. Ve ben de burada *seni* tanıyorum. Yani biri sorarsa seninle arkadaş olduğumuzu söyleyeceğim."

"Arkadaşız zaten," dedi, yadsınamaz bir gerçekten bahsediyormuş gibi. Bu cevabı karşısında burnumu kııştırdım.

"Sanırım şimdi gidip *diğer* arkadaşımı bulmalıyım," dedim havuzun çevresine bakınarak. İçinde bir dilim limon yüzen köpüklü içeceğimden bir yudum aldım. Tadı fena sayılmazdı. Brent'e dönüp sordum: "Ne içiyorum?"

"Votka soda. Basit tuttum," dedi bara yaslanan bir kıza içkisini hazırlarken. "Süper tatlı, kız işi bir içki içerken hayal edemedim seni."

"Doğru karar," dedim hafif bir kahkaha atarak.

"Seninle sonra konuşacağız. Tüm gece barda değilim. Seni ne zamandır görmediğime göre hayatında neler olup bitiyor konuşmalıyız, arkadaşım." Yüzünde bir gülümsemeyle konu-

şuyordu. Başımı sallayıp merdivenlere doğru yürümeye devam etmeden önce gülümsemeden edemedim.

"Emma!" Merdivenlerin ortasındaydım ki adımı duydum. Arkama dönmek istesem de eve girmeye çalışan kalabalık buna müsaade etmiyordu. Korkulukların üzerinden baktığımda Peyton'ın aşağıda deli gibi el salladığını gördüm. "Yanına geliyorum!"

Onu beklemek için üst katta bir köşeye çekildim. "Ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu sonunda yanıma geldiğinde.

"Çok olmadı," dedim. "Bu parti gerçekten büyük." Havuzun çevresi kalabalıklaşmaya devam ediyordu. İçerisi ise dans eden insanlarla doluydu.

"Evet, değil mi?" dedi. "Harika görünüyorsun." Huzursuzca gülümsedim. "Ama... bu bir elbise değil."

"Ben elbise giymem," dedim. "Tom nerede?"

"İçki alıyor." Dışarıdaki barı işaret etti ama bulunduğumuz yerden Tom'u görmek imkânsızdı. Fakat Peyton onun yerini tam olarak biliyor gibiydi. Bakışları uzaklara daldı. Dudakları güzel bir hayale dalmış gibi kıvrıldı.

"Bu hâlimden randevunuzun iyi geçtiğini varsayıyorum."

"Tahmin bile edemezsin," dedi. Sonra elini sallamaya başladığında Tom'un da bize doğru el salladığını gördüm.

Yanımıza geldiğinde Tom, Peyton'a içkisini vererek kolunu omzuna attı. Peyton da kolunu onun beline dolayarak sokuldu. Doğal davranmaya çalışsam da yaydıkları aşk enerjisi beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Bu anın rahatsızlığından kurtulmak için bir şey söylemem gerektiğini düşünerek "Peki... Tom, Santa Barbara'da kaldığını duydum," dedim sonunda.

Gözlerini nereden bildiğimi sorgular şekilde kısarak Peyton'a baktı. "Ben söylemedim," dediğini işittim. Benden ne sakladığını öğrenmek istercesine Peyton'a döndüm.

"Evet," dedi Tom tereddütle. "Bu sokağın başında. Ev çok

büyük değil ama tam kumsalda. Oldukça güzel.”

“Harika,” dedim gözlerimi bana bakmayı reddeden Peyton’dan ayırmadan.

Sonra, “Dalga geçiyor olmalısın,” dediğini duydum birisinin. Bakışlarımı Tom’un arkasına kaydırduğimde inanamayan gözlerle bana bakan Cole’ü gördüm. *Kahretsin.*

Konuşamadım. Gözlerimi Cole’dan bana bakmaktan kaçınan Peyton’a çevirdim. Bardağımdaki son yudumu da içerek “Sanırım bir içki daha alacağım,” dedim. Sallanan kalçalar ve savrulan saçlar arasından oturma odasının bir köşesindeki bara ulaştım.

Bu barda duran barmen de tropik desenli fakat mavi renkli bir gömlek giyiyordu. Kahverengi saçlarını ensesinde bir atkuyruğu olacak şekilde toplamıştı. Beni şöyle bir inceledikten sonra belli belirsiz gülümsedi. Yüzümde bir şey mi var acaba diye meraklanmaya başlamıştım. “Ne içmek istersin?” dedi. Brent’in hazırladığı karışımdan istediğimde gecenin popüler sorusuyla karşılaştım: “Burada kimi tanıyorsun?”

“Brent,” dedim hiç düşünmeden.

“Gerçekten mi?” Bana içkimi uzattı.

“Evet, arkadaşız,” diye devam ettim hafifçe sırtarak.

“Tanıdık görünüyorsun,” dedi başını bir aşağı bir yukarı sallayarak. Başta yalanıma ortak olmaya çalıştığını sansam da beni gerçekten tanıyor gibi bakıyordu.

“Adın ne?”

“Ren,” dedi beni incelemeye devam ederek. Muhtemelen aklından Brent’in arkadaş listesini geçiriyor, yüzümü bir yere oturtmaya çalışıyordu.

“Beni tanıyorsun, değil mi?” dedim aklını biraz daha karıştırmak için.

“Aslında tanıyorum,” dedi büyük bir samimiyetle. Ama cümlesini tamamlayamadan fazlasıyla heyecanlı bir kız grubu bara yaklaşarak birer tek istediler. Kalabalığın önünden çekile-

rek yeniden dışarı çıktım.

Tüm gece Cole'ü görmezden gelmeyi düşünsem de evrenin fazlasıyla zalim olduğunu ve uzak durmayı denersem birbiri-mize rastlamaya devam edeceğimizi biliyordum. O yüzden eğer ben ona yaklaşırsam onun geri çekileceğini ve iyi zaman geçirme rolüme geri dönebileceğimi düşündüm. Korkuluklara yaslanmış, uzaktaki okyanusa bakarken buldum onu. Beni fark etmemiş gibi yapsa da gitmedi.

"Henüz çıplak yüzmedim," dedim kollarımı hemen yanında korkuluğa dayayarak.

"Denemeye başlasan iyi olur," dedi yüzüme bakmadan. "Zaman hızla akıyor." Bardağını elinde parçalayacakmış gibi sıkıyordu. Gitmeyi düşündüm. Ve muhtemelen de öyle yapmalıydım. Ama yapmadım.

"Daha nisan bile gelmedi," diye itiraz ettim. Omuzlarını silkti. Bir süre sessizce dikildik. İçkimi yudumlayarak bekledim. Ve sonra...

"Boş versene Emma! Benimle neden konuşuyorsun ki? Beni umursamadığın çok belli. O yüzden neden bir başkasına işken-ce edip ona kendisini berbat hissettiriyorsun?"

Öfkeli sözleri beni şaşkınlığa uğratmış, her bir kelimesi ağır birer taş gibi mideme oturmuştu. Her birini de hak etmiştim. O yüzden bu öfkeli çıkışını gözümü bile kırpmadan kabullendim.

"Bir içki ister misin?" diye sordum. "Havuzun oradaki barmen arkadaşım. Harika votka soda yapıyor."

Cole inanmaz gözlerle bana döndü. "Seni anlamıyorum." Bakmaya devam ederken başını sallıyordu. Bir anlık sessizliğin ardından yeniden konuşmaya başladı. "Evet, bir içki alırım. Sen yanımdayken, Tanrı biliyor ya, içkiye ihtiyacım olacak."

"Bunu tuhaf bir iltifat olarak kabul ediyorum." Sırıtarak merdivenlerden indim.

Barda artık yeni bir çocuk duruyordu. Çocuğun sarı saçları, modaya uygun biçimde öne doğru taranmış ve havaya dikil-

mişti. Evdeki birçok erkek gibi o da kırmızı bir Hawaii gömleği giymişti.

Yaklaştığımda gözlerini beni tanır gibi kıstı. Artık biraz da olsa korkmaya başlıyordum.

"Selam," dedi temkinli bir şekilde. "Sen Emma'sın, değil mi?"

"Evet," dedim barı devrettiği sırada Brent'in ona benden bahsettiğini varsayarak. "Ve sen de?"

"Nate." Bir şey bekler gibi kaşlarını kaldırdı. Bir tepki vermemi bekliyor gibiydi ama neye tepki vermem gerektiğini bile bilmiyordum. Kafam karışmış bir hâlde ellerimi kaldırdım.

"Bir dakika. Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" dedim bir şakanın kurbanı olduğumu düşünerek. "Brent, sana ve Ren'e benimle uğraşmanızı falan mı söyledi?"

"Hayır," dedi Nate akli bulanmış bir hâlde. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Ama sen Emma Thomas'sın, değil mi?" Soyadımı biliyor oluşu beni şaşırtmıştı işte.

"Evet, benim. Neden? Seni tanımalı mıyım?" diye sordum yüzünü daha yakından inceleyerek. Meraklı gözlerle konuşmamızı izleyen Cole'e bir bakış attım. Nate, arkamda içkiye aç bir sıra oluşmasını umursamıyor gibiydi.

"Olamaz!" Dağınık sarı saçlı bir adam yaklaşmıştı şimdi de. Nate ona bir bakış atsa da adam aldırış etmedi. Bana o kadar odaklanmıştı ki. İşte şimdi cidden korkuyordum. Bu oyundan artık hoşlanmıyordum. "Emma! Gerçekten buradasın!"

Olduğum yerde donmuş bir hâlde bakışlarımı onunla Nate arasında gezdirdim.

"Hadi TJ," dedi Nate artık sinirlenerek. "Yapma şunu adamım. Bırak gitsin."

"Neler oluyor?" diye sordum usulca. Cole'ün arkamda olduğunu hissediyordum ama sesini çıkarmıyordu.

"Sen Emma Thomas değil misin? Evan'ın Emma'sı?" diye güldü TJ şaşkınlıkla.

Konuşamadım. Bakışlarımı özür diler gibi bakan Nate'e çevirdim yalnızca.

"Tatil için buradaydı," dedi TJ olup bitenlere anlam veremeden gülerek. "Cidden, daha geçen hafta ayrıldı. Bu çılgınca."

Bunlar *onun* arkadaşlarıydı. San Francisco'da yaşarken birlikte okula gittiği Kaliforniyalı arkadaşları. Okul tatillerinde birlikte seyahate çıktığı arkadaşları.

Bakışlarımı Nate'in yüzüne çevirdim. Sonunda her şey bir açıklığa kavuşmuştu. Karşımda duran Nate'di. *Onun en yakın arkadaşı*. Burası da üçüncü sınıftayken kaçmamızı istediğinde beni getirmeyi planladığı yerdı. Dizlerimin bağı çözüldü. Destek almak için bara tutundum.

"Bir... bir içki alabilir miyim?" dedim güçlkle. TJ artık sinirlenmeye başlayan diğer misafirlerle ilgileniyordu. Eğlencelerinin önünde bir engel gibiydim.

"Tabii," dedi Nate. Gözlerinin önünde patlayabilirmişim gibi temkinli bir şekilde izliyordu beni. "Ne istersin?"

"Fark etmez," dedim. Nefes almakta zorlanıyordum. Nate içimde kopan fırtınaları görmesin diye kendime hâkim olmaya çalıştım. "Bunu da tekrar doldurabilir misin, votka soda?"

"Tamam," dedi usulca başını sallayarak. Önündeki şişeleri inceledi. "Ah, sanırım sodam bitmiş."

"Sadece votka da olur," diye mırıldandım yutkunmaya çalışarak. Bana şeffaf renkli bir sıvıyla dolu bardağı uzatarak peçetenin üzerine bir dilim limon koydu. Kokusu ağzımı sulandırmıştı. "Bu ne?"

"Tekila," dedi yavaşça bilmememe şaşırarak.

İçkiyi tek yudumda mideye indirip sarsılarak limonu ısırdım.

"Teşekkürler." Bardağı alıp titreyen dizlerimle oradan uzaklaştım. Cole ve Nate'in beni izlediğini biliyordum. Sırtım onlara dönük olduğu için artık hızlı hızlı soluk alıyordum. Ama havayı içime ne kadar hızlı çeksem de yetmiyordu, boğuluyordum.

İçimde tutuşan bu yangını kontrol edemeyeceğimden korkuyordum ama burada kendimi kaybedemezdim. Bir an önce sakinleşmem gerekiyordu. Hemen, şimdi.

Merdivenlerden çıkarak eve girdim ve dans eden insanlara çarpa çarpa, karşıma çıkan herkesi rahatsız ederek ikinci bara ulaştım.

"Selam Brent," dedim.

Kocaman bir gülümsemeyle döndü. "Emma, dostum! Nasılsın?"

"Çok iyiyim," dedim. "Bir içki verir misin? Hatta... neden sen de benimle içmiyorsun?"

"Olur tabii," diyerek kabul etti teklifimi. "Ne içmek istersin?"

"Sen karar ver." Gülümsemeye çalışıyordum. Bu umursamaz tavrımı korumaya uğraşarak içkimden bir yudum aldım. Ama bardağı ağzıma götürüp votkayı yudumladığım sırada yaşadığım sarsıntıyı saklayamadım.

Brent de Nate gibi seçimini tekiladan yana kullanmış ve ikimize de birer bardak doldurmuştu.

Minik plastik bardağı havaya kaldırarak "Arkadaşlığa," dedi. İçkiyi tereddüt etmeden tepeme diktim ve hemen ardından dişlerimi limona geçirdim.

"Bir tane daha içmeye ne dersin?"

Talebime önce kaşlarını kaldırarak cevap verdi, sonra da omuzlarını silkti. "Tabii. Neden olmasın?"

Bu defa bardağı havaya kaldıran bendim. "Düne." Anlamaz gözlerle baksa da sormadı. Sorsa da açıklamazdım. Tekila boğazımdan akıp giderken yaşadığım sarsıntıyı belli etmemeye çalıştım.

"Sağ ol Brent. Sonra konuşuruz."

"Bekle," diye seslendi arkamdan ama ben onu duymamış gibi yürümeye devam ettim.

Cole iki elinde iki içkiyle verandada duruyordu. Hiçbir şey

söylemeden bardaklardan birini bana uzattı. Birkaç şarkı boyunca orada durup aşağıdaki insanları izledik.

“İyi misin?” diye sordu sonunda.

Başımı iki yana salladım. Sessizce yanımda durup tek bir kelime bile etmeden bana bakmaya devam etti. Verdiği içkiyi elimdeki bardağa boşaltarak nefes almaya odaklandım. Minik yudumlar alarak bekledim.

Bir süre sonra başım dönmeye başlamış, o hissizlik duygusu gelip içimdeki yangının üzerine serilmişti. Gözlerimi kapayıp içime yayılan serinliği karşıladım.

“Emma!” diye seslendi Peyton. Sesini duyduğum anda hızla döndüm –ki bu, hiç de iyi bir fikir değildi. Elimi korkuluğa dayayarak dengemi sağlamaya çalıştım.

Yanımda duran Cole’e bakarak yeniden konuştuğumuzu anladığı için gülümsemeye başladı. Aslında bu, teknik olarak doğru sayılmazdı.

“Peyton!” dedim ve sarıldım.

“Sen sarhoş musun?” dedi Peyton suçlarcasına.

“Umarım,” dedim. Burnumdan nefes alıyor, hiçliğin kokusunu içime çekiyordum.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Cole’e.

“Hayır.” Kendisini savunurcasına ellerini kaldırarak başını salladı.

“Pekâlâ, aptalca bir şey yapma,” diye tembihledi Peyton. “Biz birer içki daha alacağız. Gelip beni bul.” Ve bunu der demez ortadan kayboldu.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye seslendi Cole arkasından. Ama o çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştu.

“Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin.” Ona bakıyordum. “Zaten sanırım ben de bir içki alacağım.” Yarıları hâlâ dolu olan bardağıma indirdim bakışlarımı.

“Gerçekten mi?” dedi Cole.

“Evet.” Bardağı dudaklarıma götürüp kalan tüm içkiyi bitir-

dim. "Gördün mü?" dedim bardağın içini göstererek. Ben içer-deki bara yönelirken Cole de beni izlemek üzere bir adım attı. Arkama dönüp benimle gelmemesini söyleyecektim ki ayağım hafifçe burkuldu. Topukluyla yürümeye hâlâ alışamamıştım. Hatta dolgu topuklularla bile. "Aptal ayakkabılar."

Çözmek için eğildiğimdeyse sendeledim.

"Yardım ister misin?" diye sordu.

Ben daha cevap veremediğimden önümde eğilerek sandaletlerimi çıkarmıştı. Ayakkabılardan kurtularak yere düz basmanın keyfini çıkardım. O ise elinde sandaletlerimle duruyordu. Bir anda boyu çok uzun geldi gözüme.

"Vay canına," dedim. "Boyun uzamış."

"Ya da sen çekmişsin," dedi çarpık gülümsemesiyle. "Hadi gidelim." Evi işaret ediyordu.

Bir bulunduğum noktaya, bir de karşı odadaki bara baktım. Dans eden, sallanan kollar arasından geçilerek gidilecek uzun bir yol vardı önümde. Kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım.

Cole elimi tuttuğunda şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Yardıma ihtiyacın var gibi duruyor."

"Evet, var. Kesinlikle yardıma ihtiyacım var." Cole bir tatsızlık yaşamadan kalabalığın içinden geçmeme yardım etti. Kazasız belasız diğer tarafa geçebildim. Kollarımı zaferle kaldırmak istedim ama o hâlâ elimi tutuyordu ve bana katılacağını sanmıyordum.

"Emma!" diye seslendi TJ neşeyle beni gördüğünde.

"TJ!" dedim ben de hevesle.

Yüzündeki ifade değişerek birden şaşkın bir hâl aldı. "Gidiyor musun?"

Ben ne olduğunu fark edemediğimden Cole beni kapıya yönlendirmişti.

"Sonra görüşürüz TJ," dedi Cole geçmem için kapıyı tutarken.

TJ, "Görüşürüz Cole," derken ben de "Gidiyor muyuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

O anda anladım. "Bir dakika. Sen onları tanıyor musun?"

Sokağa çıktığımız sırada sabırla "İki sorunun cevabı da evet," dedi Cole. "Babamın yolun sonunda bir evi var."

"Dalga geçiyor olmalısın," dedim. İçimdeki öfke, sakinliğime galip gelmişti. Neden bu geliyordu başıma? Bu, iğrenç bir şaka olmalıydı. "Elbette onları tanıyorsun! Elbette benim illa *bu* partiye gelmem gerekiyordu. Sen muhtemelen *onu* da tanıyorsundur, değil mi?"

"Şeyi mi demek istiyorsun..." Tam adını söylemek üzere ağzını açmıştı ki öfkeli bakışlarımla sözünü kestim. "Tanışmıştık."

Başımı gökyüzüne kaldırıp olanca gücümle bağırdım: "Lanet olsun karma!"

Ama aynı anda hem bağırıp hem yürüyemediğimden durdum. Cole bu hâlimi görünce keyiflenmiş gibiydi.

Kollarımı bağlayarak "Lanet olasıca aptal karma," diye homurdandım.

"Sen gerçekten kızgın mısın?" dedi kıkırdayarak.

"Kapa çeneni Cole," dedim hemen. "Lanet olasıca karma."

"Karmaya lanet etmeye devam etmesen iyi olur, yoksa seni fena yapacak." Güldü.

"Ah, elinden geleni yapsın. Hadi!" Yıldızlara bağırıyordum şimdi. "Elinden geleni yapsana!"

Cole'un dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Şiiiiışt... Pekâlâ şampiyon. Sakin ol."

Birden tükenmiş hissettim kendimi. Omuzlarım düşmüş bir hâlde kaldırımın kenarına oturdum.

"Ne yapıyorsun?" dedi Cole yanımda dikilerek.

"Yorgunum," diye homurdandım. Dizlerimi göğsüme çekip, uzattığım kolumun üzerine yasladım başımı.

"Hadi gel," dedi Cole elini uzatırken. "Gelmek üzereyiz. O zaman sızabilirsin." Elini uzatıp beni kaldırdı. Sendeleyince he-

men koluna tutundum.

Başımı ona yaslayıp, ayakta durabilmek için koluna tutunarak yürümeye devam ettim. O kadar yorgundum ki... Başım dönüyordu. Yeryüzü, ayağımın altından kayıp gidiyordu sanki. Konsantre olmaya çalışarak dudağımı ısırdım. Sonra dudağımı hissedemediğimi anladım ve bir anda aklıma öpüşmek geldi.

"Cole?"

"Evet Emma."

"Beni öper misin?"

"Ah, hayır," dedi sadece.

"Ama dudaklarımı hissedip hissetmeyeceğini öğrenmek istiyorum," dedim sabırsızca.

"Yine de hayır. Seni öpmeyeceğim."

"Neden?" diye sordum surat asarak.

Bir dakika boyunca bir sessizlik yaşandı. Sonra, "Çünkü senden hoşlandığıma bile emin değilim," dedi.

"Güzel sebep," dedim uykulu bir hâlde. "Ama benden hoşlanmana gerek yok ki. Yalnızca öpmeni istiyorum. Dudaklarımı hissedemiyorum."

"Onları ısırmayı bırak," dedi. Gözlerimi kapayıp açtığımda bir eve doğru yürümekte olduğumuzu fark ettim.

"Cole?"

"Evet Emma."

"Bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Cebinden anahtarı çıkarıp kapının kilidini açtı. Bedenimi dik tutmakta zorlanıyordum. "Ve benden hoşlanmadığın için de üzgünüm." Kapıyı açtı.

"Boş bir oda..."

Ama ben kapı açılır açılmaz gördüğüm ilk kanepeye yönelmiştim bile. Derin bir iç çekişle kendimi üzerine bırakıp derin bir uykuya daldım.

8. SESSİZLİĞİN ANLAMI

Şangırdayan metalin sesi beynimde zonklarken inledim. Bir erkeğin, “Üzgünüm,” diyen sesini işittim sonra.

Kahretsin!

Gözlerimi kapatıp ellerimi kalçamda gezdirdim. Bacaklarımı saran kumaşı hissettiğimde rahat bir nefes aldım. Kirpiklerimi aralayarak şöyle bir bakınca üzerime serilmiş mavi battaniyeyi gördüm. Yüzüm yastığa gömülmüştü. Kanepenin ucunda açık bir mutfak vardı. O bana sırtını dönmüş duruyordu. Tadı hâlâ ağzımda olan tekila, muhtemelen hücrelerime kadar işlemişti.

Doğrularak oturdum. Bir yerlerimin ağrımısını bekliyordum, neyse ki öyle bir şey olmadı. Ancak başım hâlâ dönüyordu. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Odanın beyazlığı, keskin aydınlığıyla beni sarsmıştı.

“Hey,” dedi Cole mutfaktaki işine ara vermeden. “Akşamdan kalmalık var herhâlde?”

“Hayır,” dedim parmaklarımı saçlarımda gezdirerek. Saçımın bir tarafı havaya kalkmıştı. Düzeltip kulağımın arkasına atmaya çalıştım. “Sanırım ben hâlâ sarhoşum.”

Cole güldü. “Hiç şüphem yok. Eğer istersen pankek yapıyorum.”

Küçük odada gezdirdim bakışlarımı. Kitaplar, fotoğraflar, kutular ve okyanusla ilgili eşyalarla dolu raflar vardı duvarlarda. Üzerinde uyandığım bej renkli kanepıyla aynı renkte büyük bir koltuk gördüm. Kanepenin arkasında birkaç sandalyey-

le birlikte kare, ahşap bir masa duruyordu. Mutfak, önünde üç ahşap taburesi olan bir adayla bölünmüştü.

Ayağa kalkıp okyanus manzarasına bakmak için sürgülü cam kapılara doğru ilerledim. Kapıyı açarak ahşap verandaya çıktım. Bulutlar suyun üzerine doğru alçalmış, ufukta belli belirsiz görünen adaların üzerine çökmüştü. Kollarımı göğsümde bağlayarak kendimi esintinin serinliğine bıraktım. Gözlerimi kapayıp, nemli havayı derin derin içime çekerek başımın dönmelerini durdurmaya çalışıyordum.

Cole de şimdi dışarı çıkmış, ellerini korkuluklara dayayarak yanımda durmaya başlamıştı. Denizin üzerinde alçalarak kumsala konan ve yiyecek arayan martıları izliyordu.

"Berbat bir gün," dedi bana bakarak. Ona döndüm. Başımı saran bulutları aralamaya çalışıp tembelce yüzüne baktım.

"Tıpkı benim gibi," diye homurdandığımda yüzü güldü. Ben karanlık sulara bakmaya devam ederken o da içeri girdi. Gri gökyüzüne karışan dalgaların davetkâr bir yanı vardı. Üzerlerinde yüzmek, sisin kokusunu içime çekmek istiyordum.

Bakışlarımı yeniden eve çevirip Cole'ün yemek hazırlamakla meşgul olduğunu gördüğümde merdivenlerden indim. Çıplak ayağımın altını okşayan kaygan ve serin kayaları hissederek iri taneli kumlardan oluşan plaja ulaştım. Çevredeki evler karanlık ve boş görünüyordular.

Önümdeki suya baktığımda kalbim sıkıştı. Eve bir kez daha baktım ama Cole ortalıkta görünmüyordu. Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra kapri pantolonumu ve bluzumu çıkardım. Sütyen ve külotumla birlikte kumlara bıraktıktan sonra fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden buz gibi suya daldım. Su kalçalarımın ulaştığında yaklaşan dalgayı bekleyip ona katıldım.

Yüzeye çıktığımda dondurucu soğüğün etkisiyle nefes nefese kalmıştım. Bir dalga tam başımın üzerinden geçecekken hemen dalıp diğer tarafından çıktım. Her yer kalın bir sis tabakasıyla örtülüydü ve sis, çevredeki evleri gölgede bırakıyordu.

Kendimi suyun akışına bırakarak sırtüstü yattım ve ayaklarımı çırparak kıyıdan iyice uzaklaştım. Kulaklarıma çarpan suyun sesi düşüncelerimi susturmuş, çevremdeki dünya bir anda çözülmüştü. Zihnimdeki uğultu sakın bir sessizliğe dönüşmüştü. Hiçbir şeyin bir önemi yoktu.

Mantığını kaybetmemek için direnen parçam, su beni içine çekmeden önce kumsala dönmem gerektiğini söylüyordu ama yine de bu duygudan hemen vazgeçmemek adına suyun üzerinde bir süre daha kaldım. Beni yutmasına müsaade etmenin ve sonsuza dek sessizliğe teslim olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Titrek bir nefesle suyun altına girdim. Bir dalga beni yakalamış, kumsala doğru itmeye başlamıştı. Suyun üzerine çıktığımda serin havayı ciğerlerime çektim. Dalgalarla birlikte kıyıya yanaşmaya devam ediyordum. Sonunda dizlerim denizin dibindeki kumlara süründü.

"Delirdin mi sen?" diye sordu Peyton elindeki havluyla sahilde beklerken. "Dudakların mosmor olmuş. Bu da yetmezmiş gibi çıplaksın. Aklından neler geçiyor, Tanrı aşkına?"

Ayağa kalkmadan önce, sahilde yalnızca ikimizin olduğundan emin olmak için etrafa şöyle bir bakındım.

"Şimdi mi?" diye sordum duraksayarak. "Hiçbir şey." Ben sırtıtmaya başlayınca daha da sinir oldu. Büyük boy plaj havlusunu alarak titreyen bedenime sardım. Havlu bile kaslarımı acıyordu. Peyton kıyafetlerimi topladı.

"Çantanı getirdim. Üzerine temiz bir şeyler giyebilirsin," diye açıkladı.

"Çantamı mı getirdin?" Yüzüne baktığımda gözlerini kaçırdı.

"Burada kalıp Tom'la bana baş başa birkaç gün geçirme fırsatı vereceğini umuyordum," dedi sıkılarak. Kaşlarımı kaldırdım. "Cole tuhafliklarına aldırış etmiyor gibi."

"Tuhaf olduğumu mu düşünüyor?" diye sordum merakla.

"Hayır, ben düşünüyorum. O bana sadece senin 'yeni bir şey denediğini' söyledi ve elime bir havlu tutuşturdu.

Güldüm.

Tom evde olduğundan Peyton içeri girmeden önce her yeri örttüğümden emin olmak istedi. Gözlerimi devirip yanından geçerek içeri girdim.

"Çantan sağdaki yatak odasında," dedi Peyton.

Tom'sa kanepenin arkasından geçtiğim sırada, "Su nasıldı?" diye sordu.

"Kapa çeneni Tom," dedi Peyton. Cole tezgâha yaslanmış beni izliyordu. Ona bir bakış attıktan sonra odaya girerken yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Buz kesen vücudum ısınana dek sıcak duşun altında kaldım. Sarhoşluğum suyla beraber akıp gitmişti. Yaşadığım tecrübenin canlandırıcı berraklığından memnun bir hâlde derin bir nefes aldım. Üzerimde kıyafetlerim ve kurumuş saçlarımla mutfığa girdiğimde cildimin parladığını hissedebiliyordum.

"Aç mısın?" diye sordu Cole, ben mutfaktaki adaya yerleşirken.

"Açlıktan ölüyorum." Önüme koca bir tabak pankek koydu.

Etrafa şöyle bir baktığımda yalnız olduğumuzu fark ettim. "Peyton'la Tom nerede?"

Eline aldığı kâseyi lavaboda yıkarken, "Peyton'ın evine gittiler," dedi. "Her şey beklediğin gibi miydi?" diye sordu gözlerinde bir ışıltıyla.

Bir ağız dolusu pankeki yutmaya çalışırken cevap verdim: "Nasıl yani?"

"Çıplak yüzmek diyorum."

Taburede huzursuzca kıpırdandım. "Beklediğimden de iyiydi," dedim usulca. Arkasını dönmeden bir kahkaha attığını duydum.

Cole müziği açarak duş almak üzere odasına gitti.

Dışarıdaki sis kalınlaşmıştı. Bir anda tüm günü bu evde Co-

le'le geçireceğimi fark ettim... hem de baş başa. Etrafa bakındım. Televizyon falan yoktu. Bu yüzden yapılabilecek en mantıklı şey, boş odaya kapanıp tüm gün kitap okumaktı. Bunları düşündüğüm sırada raflardan birinde duran puzzle kutularını gördüm. Daha önce hiç puzzle yapmadığımdan bu düşünce beni heyecanlandırmıştı. Bin parçanın kafamı dağıtmaya yeteceğini düşündüm. Birbirine uyan parçaları bulmak dışında bir şey düşünmeme gerek kalmayacaktı.

Üzerinde dağ manzarası olan kutuyu seçerek kanepeye oturdum ve önümdeki sehpayı kendime doğru çekerek parçaları üzerine yaydım.

Cole, etrafına taze bir çam kokusu yayarak çıktı odasından. Islak sarı saçları, az önce parmaklarıyla arkaya taranmış gibi geriye yatmıştı. Beni kendisine bakarken yakalayınca bakışlarımı hemen indirip elimdeki parçalarla oynamaya başladım.

Yanımda dikilip kutunun kapağını eline alarak "Yıllardır puzzle yapmadım," dedi Cole.

"Ben hiç yapmadım," diye itiraf ettim yüzüne bakmadan.

"Gerçekten mi?" Şaşırılmış görünüyordu. "Yardım ister misin? Yoksa bin parçayı da kendin mi yerleştirmek istersin?"

"İstiyorsan yardım edebilirsin."

Cole, yanımdaki mindere bağdaş kurup oturdu. Önce kenarları, ortadaki parçalardan ayırmaya başladı. Öne eğilip diziyi hafifçe bacağıma sürtündüğünde belli belirsiz bir ürperti hissettim. Bir an bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladım.

"İyi misin?" diye sordu Cole gerilmiş bedenimi fark ederek.

"Ah, evet." Boğazımı temizlemek için öksürdüm.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Ayağa kalkıp sehpayı itmek için kanepenin üzerinden zıpladı.

Fırsattan istifade biraz daha uzaklaşarak "Tabii," dedim. "Mutfakta ne varsa bana uyar."

"Kola?" Yüzüne bakmadan başımı salladım. Tüm konsant-

rasyonumu önümdeki parçalara vermeye çalışıyordum.

Okyanusu örten sis tabakası ve bize eşlik eden müzik dışında, tüm öğleden sonramızı tam bir sessizlikle geçirdik. Çıt çıkarmadan sehpanın üzerindeki parçaları birleştiriyorduk. Her hareketinin farkındaydım. Aramızdaki boşluktan uzanıp o uzun ve düzgün parmaklarıyla parçaları birleştirirken bedeninden yükselen ıııyı hissedebiliyordum. Bir parçanın yerini ararken onu dolgun dudaklarına götürüp bekleyişinin, gözlerini derin düşüncelerle kısışının farkındaydım. Parçalar arasında dolaşırken uzanıp koluma sürtündüğünde tenim ürperiyordu.

“Acıktın mı?” Sessizliği bozan sesi ile irkildim.

“Şey, evet, acıktım sanırım.” Kollarımı başımın üstüne kaldırdım. Belim saatlerdir öne eğilmekten tutulmuştu.

Cole sehpayı itip, ayağa kalkarak gerindi. Kollarımı hafifçe yukarı kaldırdığında tişörtünün altına gizlenen kasları görün-
dü. Kendimi bakarken yakalayınca başımı çevirdim. Şimdiye kadar ondan kaçarak, kendimi ondan hoşlanmadığıma, hoşlanamayacağıma ikna ederek o kadar iyi bir iş çıkarmıştım ki... Ama şu anda burada, bu evde onunla baş başaydık ve ben istemsiz tepkileri bastırmakla meşguldüm. Peyton’ı aramalı ve buradan bir an önce çıkmalıyım.

Beni daldığım kaçış planlarımdan uyandırarak “Tamam mı?” diye sordu Cole.

“Ha?” Ne söylediğinden emin olamadan başımı hızla kaldırdım.

“Meksika yemeği yer misin diye sordum.” Beni incelemek için duraksadı. “Sen iyi olduğuna emin misin? Yoksa alkol yüzünden mi böylesin hâlâ?”

“Hayır, sanırım tüm gün puzzle parçalarına bakmaktan başım döndü. Üzgünüm. Meksika yemeği güzel olur.”

Yüzüme soğuk su çarpmak ve kendimi toplamak için boş odanın banyosuna gittim. Telefonumu bulup Peyton’a bir mesaj yolladım. “Burada kalamam. Gelip beni al.”

Çok geçmeden cevap geldi: "Neden? Kavga mı ettiniz?"

"Hayır."

"Hadi Emma. Bir gece. LÜTFEN!!!" Öfkeli gözlerle, attığı mesaja bakarak dişlerimi sıktım.

"Bir gece. O kadar. Beni sabah al."

"Teşekkürler!" yazdı ekranımda. Yatağın üzerine oturup parmaklarımı saçlarımda dolaştırdım. Belki de erken yatmalıydım. Yani yemekten döndükten sonra. Bu düşünce aklıma daha da sıkıcı olan bir başka şeyi getirdi hemen. Yemekte onunla ne hakkında konuşacaktım ben?

"Hazır mısın?" diye seslendi Cole oturma odasından.

Derin bir nefes aldım. "Evet."

~~~~~

Siparişlerimizi verdikten sonra, konuşmaya açık biri olduğumu anlayacağını umarak "Peki... dört kız kardeşin vardı, değil mi?" diye sordum. Yemek yerken karşısında sessizce oturmamın imkânı yoktu.

"Evet," diye doğruladı. Bir an sessizliğini sürdürdükten sonra devam etmesini beklediğimi fark etti. Sanki rahatlamıştı. "Missy en büyüğümüz, yirmi yedi yaşında. Sonra yirmi beş yaşındaki Kara var. Liv yirmi, Zoe de on altı yaşında. Yani toplam beş kadın, babam ve ben. Oldukça... imm... nasıl desem... dramatik bir tablo. Ama şimdi herkes bir yerlere dağıldı. Zoe, annemle birlikte Seattle'da. Liv, Florida State'te okuyor. Kara Oakland'da. Missy DC'de, babamsa San Diego'da."

"Herkes bir yerlerde," diye onayladım. Başını salladı. Ben de kendimi ailemle ilgili sorulara hazırlamalıyım.

"En yakın arkadaşın kim?"

Beklenmedik bir soru.

"Sara," dedim hemen. New York Parsons Üniversitesi'ndeki bir değişim programı ile Paris'e gitti. Ama birbirimize çok bağ-

lıyızdır. Benim hayatı bir organım gibi.”

“Vay canına. Çok yakınmış,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Hiç Kaliforniya’ya gelmez mi?”

“Her tatilde. Yalnızca bu sene uzak olduğu için gelemedi. Ama bu yıl mayısta yaz tatili için gelecek.”

Ailesini anlatmaya devam ediyordu. Onların iyi ve kötü özelliklerini öylesine canlı bir şekilde tasvir ediyordu ki kız kardeşlerini gözümün önüne getirebiliyordum. Ben de Sara hakkında o kadar çok detay verdim ki bir süre sonra neredeyse onun sesini duyduğumu sandım. Onu özlemiştim.

Arabayla eve dönerken, “Liv bir gün vejetaryen olmaya karar verdi,” dedi Cole. “Tabii yalnızca en sevdiği restoranlara gitmediğimiz zamanlarda. Zaten babam yemek pişirmeyi bilmediğinden hep dışarıda yerdik. Zamanla gittiğimiz her restoran, onun en sevdiği restorana dönüşünce o da doğal olarak vejetaryen olmayı bıraktı. Ama bir gün onunla tanışırsan sana vejetaryen olduğunu söyleyecektir. Bundan bahsetmezsem de beni duyarsız olmakla suçlayacaktır.”

Bu kızla bir gün tanışsam ondan hoşlanacağımı düşünerek güldüm. Restoranda iki saat oturup konuşmuştuk. Evin kapısına dikkatle baktım. Cole’le konuşmaktan gerçekten hoşlanmıştım. Hatta daha da beteri *ondan* hoşlanmıştım. Ve bu, olamayacak bir şeydi.

Bana neden ailemi sormadığını düşündüm. Ya da önceki geceki... partideki davranışımın sebebini. Ama ona bir açıklama borçlu olduğumu hissediyordum. Özellikle de o sarhoş hâlimle beni evine kadar taşıdığını hesaba katarsam.

Anahtarlarını mutfak masasına koyarken “Dün gece için üzgünüm,” dedim. “Ben...”

“Mücadele ediyordum,” diye tamamladı cümlemi. Seçtiği kelime beni güldürdü. “Açıklamak zorunda değilsin. Anladım sayılır.”

“Ah, demek *dinliyordun*,” dedim uzmanlığına işaret ederek.

“Evet,” dedi hiç de utanmadan. “Ve evet. Anlıyorum. Endişelenme.”

“Muhtemelen olaylarla baş etme yeteneğimi geliştirmeli ve her defasında alkole başvurmamalıyım.”

“Evet, böyle yapman senin yararına olur.” Güldü.

Saydam mavi gözleri ile buluşarak “Pekâlâ... bana katlandığın için bir kez daha teşekkürler,” dedim.

“O kadar kötü değildin,” dedi bakışlarını bir an olsun kaçırmadan. Hatta biraz uzun sürdü bu bakışmamız.

“Hmm,” dedim ve bir anda bağlantıyı kopartarak zorla gerindim. “Kasvetli günler beni yoruyor. Sanırım erken yatıp uyumadan önce biraz kitap okuyacağım.”

“Pekâlâ,” dedi Cole. Hafifçe omuzlarını silkti.

Yatak odasının kapısını açtığım sırada bana seslendiğini duydum. “Emma?”

Tereddütle döndüm.

“Fena olmadığına karar verdim.”

Sesindeki alaycı ton beni gülümsetmişti. “Demek artık bir pislik olduğumu düşünmüyorsun.”

Gözleri parlıyor, gülümsemesiye giderek büyüyordu. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Güzel,” dedim eğlenerek.

“İyi geceler Emma.”

Minik bir gülümseme ile dudağımı ısırdım. “İyi geceler Cole.”

9. YENİDEN HİSSETMEK

Ertesi sabah oldukça geç uyandım. Zaten gece bir türlü uykuya dalamamıştım. Cole diğer odada uyuyordu. Ve... şey... aslında *tek* düşünebildiğim de buydu.

Vaktimi duş alıp, hazırlanarak geçirdikten sonra Peyton'ı beklemeye başladım. O geldiğinde hemen çıkabilmek için tüm eşyalarımı güzelce toplamıştım.

Odamın kapısını nihayet aralayabildiğimde Cole'ü kanepede otururken buldum. Kendisini üçte biri tamamlanmış puzzle resmine kaptırmıştı.

"Günaydın," dedi bana dönmeden. "Bu aptal puzzle bende bağımlılık yaptı. Aç mısın?"

"Bir şeyler yiyebilirim belki. Sen devam et. Kahvaltılık gevreğin var mı?"

"Var ama eğer istersen evde yumurta ve mayalı ekmek de var."

"Ben yemek yapmam ki." Dolapları açıp kolayca hazırlayacağım bir şey aramaya başlamıştım.

Cole sessizdi. Hem de tuhaf bir şekilde sessiz. Arkama döndüğümde yüzünde merak dolu bir bakışla beni incelediğini gördüm. "Yemek yapmaz mısınız?"

"Hayır."

"Hmm. İşte bunu beklemiyordum." Yeniden önündeki puzzle resmine döndü. Neden bu ufacık şey, *tanıdığım insanların* çoğunu şaşırtmaya devam ediyordu ki? Bu tavrını görmez-

den gelerek gevreği kâseye boşalttım ve üzerine süt ekledim.

Kanepenin koluna oturup hem kahvaltı ediyor hem de puzzle parçalarına göz gezdiriyordum. Arada bir de bulduğum bir parçayı alıp yerine koyuyordum.

“Oturabilirsin, biliyorsun.”

“Ah, sanırım Peyton birazdan gelir,” dedim kâseyi bulaşık makinesine koymak için mutfığa giderken.

“Hayır, gelmez,” diye karşılık verdi Cole.

“Ne demek istiyorsun?”

“O ve Tom gününbirlik Catalina’ya gittiler.”

Midemde yükselen panik dalgasını hissediyordum. Bu... burada kalıyorum demekti... Cole’le... bir kez daha.

“Gelip bana yardım etsene,” dedi yalvarırcasına. Şaşkına dönmüş yüzümü fark ettiğinde gözlerini kıstı. “Sana söylememiş miydi?”

Başımı salladım.

Aldırış etmiyormuş gibi görünmeye çalışarak “Takılmak istemezsen anlarım,” dedi aceleyle. “Yani, zaten ben de birazdan sörf yapmaya gidecektim.”

“Özür dilerim.” Tepkimi gizleyemediğim için çok pişman-dım. “Sadece bazı beklentilerim vardı, o kadar.”

“Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama alınma-dım.” Gülümseyerek dikkatini puzzle parçalarına çevirdi.

Derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım. Sürgülü cam kapıya doğru ilerleyerek ne yapacağımı düşündüm. Gökyüzüne baktığımda havanın henüz dışarıda oturulamayacak kadar serin olduğunu anlamıştım. En azından bulutlar dağılıp güneş yüzünü gösterene kadar.

Yeniden kanepeye döndüm ve bağdaş kurup Cole’dan ola-bildiğince uzağa oturdum.

Bir puzzle parçasını alt dudığına bastırarak “Listendeki bir sonraki madde ne?” diye sordu. Ve o an tüm konsantrasyonumu kaybettim. Bana döndüğündeyse bakışlarımı dudakların-

dan gözlerine çevirdim. Kaşlarını beklenti içinde kaldırdı.

"Bilmem..." dedim. "Yani, bilmiyorum. Sen benim için bir şey bulsan?" Söylenebilecek en iyi şey kesinlikle bu değildi.

"Ne demek istiyorsun? Ben bir liste var sanıyordum. Hani şu ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi bir şey?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Sorduğunda aklıma gelen ilk şeyi öylesine söylemiştim. Sen bana söyletene kadar da bunları yapmayı hiç istememiştim. Sonra gerçekten istediğimi fark ettim. O yüzden belki bir sonrakini sen seçebilirsin. Liste işi zaten senin suçun. Hem ne yapsam bir şekilde sen de orada oluyorsun."

Cole, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak beni inceledi. Ve gülmeye başladı.

Hiç durmadan gülüyordu.

Omzuna vururken alınmış gibi görünmeye çalışarak "Yapma," dedim. Ama onun kahkahaları öfkelenmemi zorlaştırıyordu. Sonunda benim de dudaklarım kıvrıldı. "Pekâlâ! Seçme. Aptal listeme bir şey eklemek zorunda da değilim zaten!"

"Nasıl bir şey olabilir?" diye sordu nihayet kendisini topladığında.

"Hı?"

"Listene girmek için diyorum? Kriter nedir yani?" dedi.

"Şey..." Bir süre dikkatle düşündüm. "Kanımı hızlandıran, adrenalin seviyemi artıran bir şey olmalı."

"Orası kesin," dedi. Gözlerimi devirdim.

"Tüm enerjimi adayacağım ve onun dışında her şeyi unutacağım bir şey olmalı. Beni tüm düşüncelerimden ve acılarımdan uzaklaştıracak bir şey."

"Acı mı?"

"Yani, şey demek istiyorum..." Sessizce dürüstlüğüme lanet ederek devam ettim: "...yani canımı sıkın şeyler demek istiyorum. Hani kötü bir gün geçirirsin ve her şeyi unutmak istersin. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Cole'ün bakışları, bir şey sormak istiyormuş gibi üzerimde dolaşsa da hiçbir şey sormadı. "Sanırım bir şeyler bulacağım. Ama bana düşünmem için zaman vermelisin. Tamam mı?"

Dehşete kapıldığımı belli etmemeye çalışarak "Tabii," dedim.

Neredeyse bir saat daha puzzle yaptık. Ama bu defa, Cole müziği açmıştı ve sohbet ediyorduk. Çok geçmeden sandığımdan daha fazla ortak yanımız olduğunu fark ettim.

Güneşin nihayet bulutların ardından yüzünü gösterdiğini fark ederek "Sen sörf yapmaya gitmeyecek miydin?" diye sordum.

"Yarın da gidebilirim," dedi. "Bugün seninle takılırım."

Kılımı bile kıpırdatmadan puzzle resmine bakıyordum. Bugün benimle takılmasını istemiyordum çünkü bugün benimle takılmasını çok *istiyordum*.

"Peki, neden kusacak gibi görünüyorsun?"

"Ben, şey..." diye kekeledim. "Hmm..." Kanepeden atlayıp buradan kaçmak istiyordum. Ama ne bir arabam vardı ne de gidecek bir yerim. "Ben..."

"Tamam tamam," dedi başını keyifle sallayarak. "Yalnız kalmak istersen söylemen yeterli. Peyton gece geleceği için seni yalnız bırakmayayım dedim. Ama benim de arkadaşlarım yok değil yani."

"Üzgünüm. Aptallık ettim. Sanırım henüz seninleyken nasıl davranacağımı çözemedim."

"Sen gerçekten tuhaf laflar ediyorsun. Seni okuyamamama şaşmamalı," dedi kıkırdayarak. "Yalnızca kendin ol Emma. Rahatla. Seni incitmeyeceğim."

Ama ben seni incitebilirim.

Peyton bu gece dönecekti. Ona bir günde ne kadar zarar verebilirdim ki? Benden hoşlanıyor bile sayılmazdı. O yüzden ona karşı hissettiğim çekimi bir günlüğüne görmezden gelebi-

lirdim. Sadece bir gün.

"Tamam," dedim bir nefes vererek. "Aklında ne var?"

Kanepeden fırladı. "Hadi hayvanat bahçesine gidelim."

"Hayvanat bahçesi mi?" diye sordum alnımı kırıştırarak.

"Ben öyle heyecanlı sporlarla uğraşan bir tip değilim Emma. Sana söylemiştim. Hadi hayvanat bahçesine gidelim."

~~~~~

Saatler sonra, midemiz patates kızartması ve dondurmayla tıka basa dolu bir hâlde eve döndük.

Anahtarlarını masanın üzerine atarken "Fena sayılmazdı, değil mi?" diye sordu Cole.

"Hayır," dedim gülerek. "Bir zürafayı besleyeceğim aklımdan geçmezdi hiç. O yüzden teşekkürler." Bir anlık durgunluktan sonra, Cole o komik çarpık gülüşüyle baktı bana. O dudaklarıyla...

"Sanırım ben koşmaya çıkacağım." Tüm günü Cole'ün yanında geçirdikten sonra bir arınmaya ihtiyacım vardı. Kaldırımında yürürken bilinçsizce koluma sürtünen kolunun dokunuşuyla yanıyordu hâlâ tenim. Elbette gittiğimiz hayvanat bahçesi en güzellerinden biri olmak zorundaydı. Elini tutma arzumu daha da artırmak zorundaydı. Başım dönüyordu. Ondan uzaklaşmak zorundaydım.

"Ben de mangala bir şeyler atayım," dedi. "Döndüğünde yeriz."

Onu verandada bırakıp kumsalda gözden kayboldum.

Kaliforniya'ya taşındığımdan beri kimseyi kendime yaklaştırmamıştım. Ev arkadaşlarım bile beni tam olarak tanımıyorlardı.

İlk senemde herkesten uzaktım. Herkesten ve her duygudan soyutlamıştım kendimi. Bu sene de kontrolü ele almak için çabalamış ama daha şimdiden birkaç kez yenilgiye uğramıştım.

Her şey, Cole'ün tesadüf eseri hayatıma girdiği gece başlamıştı. Şimdiyse... Yeniden hissediyordum. Hem de fazlasıyla. Ve korkuyordum. Her şeyi ait olduğu karanlığa geri gönderemezsem olaklardan korkuyordum.

Biz de tüm o yalanlarımız ve aldatmacalarımızla en az onlar kadar kötüyüz. İnsanların hayatlarını mahvediyoruz

Kuma iyice gömülüp daha hızlı koşmaya başladım. Bir yandan da kimseyi hak etmediğimi haykıran o sesleri bastırmaya çalışıyordum. Kendi sesim de vardı aralarında. Aldığım her nefeste, beni terk eden gerçek benden kaçamayacağımı biliyordum. Kontrolü ele almak için çabalasam da boşunaydı.

Nefes nefese verandaya vardığımda "Kendini fazla zorluyorsun," dedi Cole. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Tavuk pişiriyorum. Sandviç yapabiliriz diye düşündüm. Uyar mı?"

"Tabii," dedim toparlanmaya çalışarak. Merdivenleri tırmanıp kumlu ayakkabılarımı çıkardım. Duş almak üzere boş odaya geçerken beni içten içe bitiren duygulardan da kurtulmayı umuyordum.

Hiçbir şey söylemeden gözlerimizi okyanusa dikip veranda da oturduk bir süre. Birden zamanımızın çoğunun bu şekilde geçtiğini fark ettim. Cole, bana hayatımla ilgili şeyler sormuyordu. Yalnızca ona istediğim şeyleri anlatıyordum. Bu sessizlik de rahattı. Ben, *ben* değildim sanki.

Dikkatimi dağıtacak bir sohbet olmadan yanında öylece oturduğumda onunla ilgili yeni şeyler fark ediyordum. Denize bakarken sakın gözlerinde beliren derin düşünceleri. Bir ayağı en alt korkulukta, sandalyesine yaslanmış rahat oturuşunu. Bedeninin yaydığı o çabasız gücü... Aramızda dolanan, o sessizliğin içinde akıp duran bir enerji vardı ve daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şekilde iletişim kuruyorduk.

Yemeği yedikten sonra yeniden kanepeye dönüp, artık yavaş yavaş kapağındaki mavi gökyüzüne saçılmış bulutlarıyla o dağ manzarasını anımsatmaya başlayan puzzle resminin üze-

rine eğildik.

"İnsanda bağımlılık yaratan bir tarafı var." Bir parçayı daha yerine yerleştirmiştim. "Anlamıyorum ama bırakamıyorum da. Belki de zorlayıcı olmasındandır. Ya da ne kadar sıkıcı olsa da resmin tamamlandığını görmek istediğimden."

"Belki de tüm parçalar tamamlandığında ortaya çok güzel bir şey çıkacak olmasındandır." O huzur veren mavi gözlerini üzerimde hissettiğimde boynumdan sırtıma doğru ilerleyen hafif bir ürperti hissettim.

Gözlerinin hapsindeyken "Sanırım bir sonraki şeyi buldum," dedi usulca.

"Öyle mi?" diye fısıldadım.

"Kalbini hızlandıracak bir şey," diye mırıldandı. "Sana çevrendeki her şeyi unutturacak bir şey. Yanılıyor da olabilirim ama sanırım buldum."

"Öyle mi?" diye sordum yeniden. Nabzım hızlanmaya başlamıştı. Aramızdaki hava sanki donmuştu. Benden birkaç santim uzaktaydı. Nefesinin yüzümü gıdıkladığını hissedene dek gözlerinin o derin mavisine dalmıştım. Gözlerimi kapattım ve dudakları dudaklarımın üzerinde yumuşakça, nazikçe gezindi. Öpücüğünün yumuşaklığı ve dolgun alt dudağının dudaklarımın üzerindeki yavaş hareketleri dışında her şey bir anda yok olmuştu sanki. Nefes almıyordum. Düşünmüyordum. Tüm bedenimi uyandıran bir enerjiyle doluydum sadece. Geri çekildiğinde bile esaretinden kurtulup gözlerimi açamadım. Öylece durdum.

Göz kapaklarım yavaşça aralandığında beni yüzünde hafif bir gülümseme ile bekliyordu. Derin bir soluk alıp kanepede arkama yaslandım.

"Bu da listeme girmeye değerdi." Sesim kırılıyordu. O içimi ürperten his, yavaş yavaş yayılıyordu her yanıma. "Bundan sonra bir şey bulmakta zorlanacağım."

Cole güldü.

~~~~~

O gece yatakta uzun bir süre uyuyamadan öylece uzandım. Zihnimde, *bunu yapamam* diyen bir ses yankılanıyordu. Her hareketimle içime bir panik dalgası yayılıyordu sanki. Doğrulup bakışlarımı kapıya çevirdim.

Parmaklarımı saçlarımda dolaştırarak huzursuzlukla dudaklarımı ısırdım. Gitmem gerekiyordu. Buradan ayrılmalıydım. Ondan uzaklaşmalıydım... ve o öpücükten. Nasıl bastıracağımı bilemediğim bir arzuyu ortaya çıkaran o öpücükten. Hissedebileceğim bir arzuyu. Weslyn'den ayrıldığım zaman içimde açılmış o dipsiz boşluğu doldurabilecek arzuyu. Bir şey... *herhangi* bir şey hissetmek istiyordum. Yanlış bile olsa.

Yataktan kalktım ve Cole'den beni Peytonlara bırakmasını istemeye karar verdim. O ve Tom, Catalina'dan geç döneceklerdi ama artık gelmiş olmalıydılar. Gece yarısı olması umurumda değildi. Zaten on beş dakikalık bir yoldu.

Üzerimi giyip çantamı oturma odasına bıraktım. Sonra bir süre kapısının önünde durdum. Kapıyı çalacak cesareti bulmak için beklerken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Elimi kaldırdım ve hafifçe çaldım.

"Cole?" diye seslendim. Cevap vermeseydi arkamı dönüp odama gidecektim. Kapısının önünde heyecan içinde bekliyordum. Aklımdan ne geçiyordu böyle?

"Evet," dedi. "Gelebilirsin."

Güçlkle yutkunduktan sonra kapıyı açtım. "Uyanık mısın?" Söyleyebileceğim en aptalca şeydi kuşkusuz.

"Ne oldu?" diye sordu. Silüetini zar zor seçebiliyordum. Dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu. Odasına girdim ve iki adımdan fazlasını atamadım.

"Uyuyamadım," dedim tişörtümün ucuyla oynayarak. "Ve şey..." Kafamda dönüp dolaşan o tek cümleyse ağzımdan hiç

çıkmadı. *Gitmeme gerek.*

Beni bir süre sessizce izledi. "Gelip yanıma uzan Emma."

Gözlerim büyüdü.

"Sen örtünün üzerine uzanırsın," diye önerdi hemen. "Konuşuruz. Belki uykuya dalarsın."

"Tamam," dedim temkinli bir şekilde yatağa yaklaşarak. Onun o taze kokusu sinmişti her yere. Cole bana geniş bir alan bırakarak kenara kaydı. Huzursuz olmama rağmen örtüyü düzelterek üzerine uzandım.

Örtü onun da beline kadar geliyordu. Bana bakmak için yana döndüğünde geniş göğsünün kıvrımlarını net bir şekilde gördüm. Sırtüstü yatıp tavana bakarak konuşmak, cümle kurmama yardımcı olabilirdi. Ona bakacak olursam kendimi kaybedebileceğimi düşünüyordum.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra fısıldadı: "Tabii konuşmayabiliriz de."

Sohbeti başlatmamı beklediğini biliyordum. Ne de olsa kapısını çalan bendim.

"Üzgünüm," diye geveledim. "Kafam karışık."

"Kafan mı karışık?"

"Cole, benden hoşlanmanı istemiyorum," diye itiraf ettim tek nefeste.

Cevap vermedi. Bir an kendimi çok çaresiz hissettim. Ona döndüğümde bir açıklama yapmam için beklediğini gördüm. Bakışlarının yoğunluğu kafamı çevirmeme sebep oldu.

"Ben... ben korkuyorum," dedim dürüstlüğüme kendim de şaşırıp, dişlerimi sıkarak.

"Seni kırmamdan mı?" diye sordu nazikçe.

"Hayır... benim seni kırmamdan," diye yanıtladım. "Berbat durumdayım. Öyle berbat durumdayım ki. Yapamam... Seninle çıkamam. Seni hayatıma sokamam. Yakınlaşamam. Ve..."

"Emma," diye araya girdi. "Önemli değil."

Bedenim titrerken yüzünü görme arzusuyla yana döndüm.

Çaresizce ellerimi göğsümde bağlayarak "Anlamıyorsun," diye devam ettim. "Burada olmamalıyım. Bu kapıdan çıkıp gitmemek, sahip olduğum her şeyi tüketiyor. Tanıştığımız andan beri tek düşündüğüm buydu. Seni kendi hâline bırakmak. Çünkü... çünkü böyle yapmam *gerek*." Göğsümde sıkışan ağrıyla gerildim. "Ben korkunç bir insanım."

"Ben böyle olduğunu sanmam," diye fısıldadı. "Ama gitmek istiyorsan git. Emma, ben bir şey istemiyorum. Bu, her neyse ben memnunum. Bir beklentim de yok. O yüzden eğer yapabilirsen... yalnızca bu hafta... çekip gitmemeni tercih ederim."

Ona dokunmak istiyordum. Ellerimi o güçlü, köşeli çenesinde gezdirmek, yüzümü boynuna gömüp kokusuyla kendimden geçmek... Kollarını bana dolmasına ve dokunuşunun etkisiyle tenimin yeniden canlanmasına müsaade etmek... Ama yapamadım. Olduğum yerde kaskatı bir şekilde yatmaya devam ettim. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Elinin tersiyle uzanıp, yanağımı nazikçe okşayarak "Ne düşünüyorsun? Kalacak mısın Emma?" diye fısıldadı. Gözlerimi kapadım. Tüm bedenim ürpermişti.

Yanında uzanıp, aramızdaki enerjiyi hissetmeye devam ederek "Kalacağım," dedim belli belirsiz.

10. TAHMİN EDİLEBİLİR

Gözlerimi açmam gerektiğini biliyordum. Göz kapakları-
mın üzerine vuran gün ışığını hissedebiliyordum. Ama onun
yanı başında, o huzurlu yerde, vücudumu saran battaniyenin
sıcaklığı altında o kadar rahattım ki. Yanımda yatan Cole'e şöy-
le bir göz attım. Hiçbir şey söylemedi. Yüzünde bir gülümse-
meyle beni izliyordu yalnızca.

Teni, arkasındaki büyük cam kapıdan vuran gün ışığı ile
parlıyordu. Çıkık elmacık kemikleri üzerinde o hiç kaybolma-
yan hafif kızarıklıkla... Avucumun içini o kırmızılığa bastırmak
ve sıcaklığı hissetmek istesem de kendime engel oldum.

Ben hâlâ örtünün üzerinde olsam da üzerime kanepedeki
mavi battaniyeyi örtmüştü. O ise çıplak teniyle örtünün altın-
daydı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Nane şekeri kokan nefesi
burnuma geldi. Başımı sallayıp ağzımı sıkıca kapadım. "Önce
dişlerini mi fırçalamak istersin?" diye sordu. Başım la onayla-
dım. Güldü. "Banyo hemen şurada."

Oturma odasındaki çantamdan diş fırçamı almayı düşün-
dükten sonra odasından çıkmamaya karar verdim. Dişlerimi
fırçalamak için parmaklarımı kullanarak, yeniden yatağa dö-
nüp battaniyeye sarındım. Cole sabırla beklemeye devam edi-
yordu.

"Evet," diye cesaretlendirdim başımı yastığa koyarken.

"Neden o gece beni ektin?"

Bir an duraksadım. Çok uzun bir zaman önce olmuş gibi geliyordu bu. "Dövme yaptırmaya gitmiştim." Söyleyebileceğim en gerçek şey buydu.

"Bir sonraki güne kadar bekleyemez miydin?"

"Hayır."

Gözlerini gözlerime dikip, aklımdan geçenleri okumaya çalışarak başını salladı.

"Görebilir miyim?"

Yan tarafımdaki dövme yi göstermek için tişörtümü sıyırdım.

Cole dikkatlice inceledi. Parmakları hilal şeklindeki ayın, dingin gözlerin ve huzurlu görünen o erkek figürünün üzerinde gezindi. Dokunuşu tüylerimi ürpertmişti. Nefesim kesildi.

"Anlamı ne?"

"Kendime hatırlatmam gereken geçmişimle ilgili," diye açıkladım.

Gözlerini ayırmadan, dövmenin kenarında ne yazdığını anlamaya çalışarak "Acımış olmalı," dedi.

"Yeterince değil," diyebildim sadece.

"Ne tuhaf şeyler söylüyorsun." Bunu neredeyse hayranlıkla söylemişti. Eli hâlâ çıplak tenimin üzerindeydi.

Utanarak omuzlarımı silktilim.

"Bugün benimle tahmin edilebilir bir şey yapar mısın?" Elinin sıcaklığı, tenimin altına işliyordu. Tüm bedenim zonk-luyordu. *Herhangi bir şey.* Ama sorusunun gerçek cevabını bili-yordum ben.

"Evet, seninle sörf yaparım."

Yatakta doğrularak güldü ve bedenimden dışarı çıkmak için haykıran o enerjiyi de eliyle birlikte çekti. Böylece yeniden ka-ranlık ve boştum.

O gün suya neredeyse hiç girmedim. Cole, sörf tahtasının üzerinde okyanusa çıkmama izin vermeden önce, uzun bir süre kumsalda teknik öğretti bana. Sonunda suya girdiğimizdeyse çalıştığımız tek şey tahtaya nasıl yatacağım, nasıl oturacağım ve dalgayı yakalamak için doğru zamanda nasıl ellerimi çırpacağımdı. O gün, tüm gün boyunca ayağa kalkmayı denememe bile izin vermedi. Ama tahmin edilebilirlik ilgimi çekmişti ve sonraki gün de onunla çalışmayı kabul ettim.

Peyton o akşam beni kaçta alacağını sormak için aradığında kendimi boş odaya kapadım ve ona haftayı Tom'la geçirebileceğini söyledim. Ona büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyordum. Cole'le nasıl geçindiğimizi sorduğunda sıkılmış ve ilgilenmiyor gibi davranmaya çalıştım. Bunun doğru bir karar olmadığını biliyordum. Ama henüz uzaklaşmıyordum. Henüz.

Cole bana her sabah birkaç saat, serin sularda sörf yapmayı öğretecekti. Bense her zaman sörf yaptığı yere gitmeyi ve bir an önce dalgalarla buluşmayı istiyordum. Üçüncü günün sonunda ayağa kalkmayı başarmış ve... çok kısa bir süre öyle kalabilmiş-tim.

Öğleden sonraları ya puzzle yapıyor ya da kitap okuyorduk. Bazen ben koşuya gidiyordum. Her gece onun yanına, örtünün üzerine yatıyordum. Gözlerini kapamadan hemen önce elini belime, dövmemin üzerine koyuyordu. Sözlerimi eliyle tutacakmış gibiydi sanki. Arada bir de parmaklarıyla dövmemin çevresinde dolaşüyor ve beni dokunuşunun heyecanı ile başa bırakıyordu. Yarattığı parıltı karanlığımı aydınlatıyordu. Elini çektikten sonra ise o hisse olabildiğince tutunmaya çalışıyordum.

Uykunun derinliklerine daldığında yataktan kalkıp boş odaya geçtim. O ilk gecedan sonra bir daha onun yanında uyanmadım. Bu, içimdeki suçluluk duygusunu bastırmanın bir yoluydu belki de. İşe yaradığı söylenemezdi tabii. Uzaklaşmalıydım.

Cole, ne bu kaçırlarımı sorguladı ne de beni bir daha öpmeye yeltendi.

~~~~~

"Bugün oldukça iyiydin." Günün büyük kısmını denizde geçirmiş, eve dönmek üzere araç yoluna girmiştik. "Kendine bu kadar yüklenme ama, daha çok pratik yapmak gerek."

"Seni ve diğer çocukları izleyince bu uğraştan ne kadar keyif aldığınızı görüyorum ve ben de öyle hissetmek istiyorum."

"Sabır," dedi. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ah, çok komiksin," dedim onu da güldürerek.

Peyton arabadan indiğinde "Emma!" diye seslendi. Bir adım arkasından gelen Tom ile birlikte bana doğru yaklaşıyordu. "Neredeydiniz böyle? Gündüz de uğradık ama evde değildiniz."

"Sörf yapıyorduk."

"Sörf yapmayı mı öğretiyorsun?" diye sordu Tom. Cole, sörf tahtalarını SUV arabasının üzerinden indirirken başını salladı.

Peyton'ın bronz tenini fark ettim. Hava ne kadar soğuk olsa da tatilden bronzlaşmış olarak dönmeyi kafasına koymuştu bir kere.

"Bu gece son gecemiz olduğu için dışarı çıkmak ister misiniz diye sormaya geldik. Benim evin yakınlarındaki özel bir plajda bir parti olacak."

"Tabii." Kayıtsızca omuzlarımı silktim.

Tom, kafasını sallamakta olan Cole'e baktı.

Arkamızdan eve girdiler.

Tom otururken şaşkınlıkla "Demek sörf yapıyor ve... puzzle resminin parçalarını bulmakla uğraşıyordunuz," dedi. "Kulağa çok heyecan verici geliyor."

"Ben duşa giriyorum," dedim. Peyton da beni takip ederek boş odaya geldi.

"Ee... siz ikiniz gayet iyi anlaşıyor gibisiniz," dedi yüzüne yayılan gülümsemeyle.

Sırt çantamdan kıyafetlerimi çıkartarak "Düşündüğün gibi değil," dedim.

"O hâlde ne?"

"Anlaşıyoruz işte," dedim öylesine.

"Eminim öyledir," dedi ışıldayarak. Gözlerimi devirerek Peyton'ı ve o çokbilmiş gülümsemesini geride bıraktım ve ban-yoya girdim.

~~~~~

Oldukça kalabalık olan parti, geçirdiğim dingin haftadan sonra oldukça gürültülü ve şaşkınlık verici gelmişti bana. Cole bana bakıp "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden.

Kalabalıktan ve yüksek müzikten uzaklaşarak yürümeye başladık. Buraya kadardı. Son gecemizdi bu. Ve ikimiz de bu konu hakkında konuşacak cesareti kendimizde bulamıyorduk.

Cole'ün kolu benimkine sürtündüğünde içimi bir sıcaklık kapladı. Bir pırıltı gördüğüme emindim. Birden aynı şeyi o da hissetmiş gibi durdu.

"Oturmak ister misin?" diye sordu. Başımı sallamaktan başka bir şey gelmedi elimden.

Orada hareketsizce otururken omuzlarımın gevşemesine müsaade ettim. Sessizlik, bizi o rahatlatıcı kucağına almıştı yine.

"İçinden arabaya atlayıp hiç durmadan sürmek geliyor mu hiç?" diye sordum yakamoza bakarak.

Kollarımız hafifçe birbirine değecek şekilde yanıma oturdugunda, "Ne zaman duracağını nereden bileceksin ki?" dedi.

Tenlerimiz arasında oluşan sıcaklığı hissederek cevap ver-

dim: "Sanırım durmaya değecek bir şey bulduğunda."

"Böyle bir şey olmadan önce ne kadar yol gitmen gerekir acaba?" dedi Cole. Sonra sordu: "Neden bir listen olmamasına rağmen listendeki şeyleri yapmaya çalışıyorsun?"

Sorusuna verecek bir cevap bulmak için düşünmeye başlamadan hemen önce gülümsedim. "Yaşadığımı hissetmek için."

"Sen benim tanıdığım en hayat dolu insansın," diye cevapladı usulca. Başımı çevirdiğimde beni dikkatlice inceleyen bakışlarıyla karşılaştım.

Gözlerindeki o titrek ışık beni kendisine çekiyordu. Aramızdaki çekim giderek güçleniyor, göğsüm derin bir nefes almışçasına kabarıyordu.

"Neden beni bir daha öpmedin?" diye sordum bana biraz daha yaklaşmasını isteyerek.

"Seni öpmeye korkuyorum," diye itiraf etti. Sözleri, gecenin sessizliğinde öylece asılı kalmıştı. "Seni öpersem durmak istemeyeceğimden korkuyorum. Birbirimize her dokunduğumuzda senin gerildiğini hissediyorum ve benden kaçmana neden olacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Okula döndüğümüzde her şeyin biteceğinden korkuyorum. İkimiz de bunu konuşmak istemiyoruz, biliyorum. Üç gün önce tamamlanması gereken o puzzle neden bitmediyse bunun da sebebi o işte. Çünkü o zaman tamamen bitmiş olacak. Sen buna hazır mısın?"

Nefes almaya çalışsam da kıpırdayamıyordum. Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Yalnızca *bir şeyler* söylemem için bana yalvararak bakan gözlerine bakabiliyordum.

"Ne yapıyorsunuz siz orada?" diye seslendi Peyton. Tükettiği içkiler Peyton'ın gürültücü tavrını perçinlemişti. Cole de ben de resmen yerimizden sıçrayarak arkamıza döndük. "Oo, yoksa bir şeyi mi bölüyorsunuz?" Kendi kendisine sessiz olmayı öğütler gibi parmağını dudaklarına götürmüştü. Ama çok geçti.

Ertesi gün eve büyük bir sessizlik içinde dönerken aramızdaki gerilim her geçen kilometrede daha da artıyordu. Beraber geçirdiğimiz hafta sona ermişti. Ama bunu dile getirmeyi beceremiyordum. Cole'ün arada bir bana baktığını görüyordum. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak çok zor olacaktı.

Kasabadan geçerken toplanan kara bulutlar sonunda dağılmaya başlamıştı. Camı aşağı indirip kolumu dışarı çıkardım. Baharın tazeliğini taşıyan yağmur damlalarının tenimi okşamasına izin verdim. Havadaki nemin, yeni biçilmiş çimle ve taze açan çiçeklerle karışan kokusunu içime çektim.

Evime gelmeden bir kilometre önceki ışıklarda durduğumuzda dayanamayıp kapıyı açtım ve yağmurun altında durdum bir süre.

Senin hayatını da mahvetmeyeceğim.

Ayrılırken Evan'a söylediğim son sözler, arkama bile bakmadan caddeden kaldırıma doğru ilerlememe sebep olmuştu. Yağmur şiddetlenmiş, tişörtümü anında ıslatmıştı. Ayakkabılarımı çıkartıp hızla akan suyun içinde yürüdüm. Serin su, ayak parmaklarımı ıslatmış, saçlarımı sırlıslam etmiş ve çenemden akmaya başlamıştı.

Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda eve varma birkaç bina kalmıştı. Arkama döndüğümde Cole'ü benden birkaç adım geride nefes nefese kalmış hâlde buldum. Göğüs kıvrımlarına yapışan tişörtünü ve ıslanan saçlarını görmek, yüzümde hafif bir tebessüm oluşturmuştu. Gözlerinden okunan o henüz sorulmamış soruyla bana doğru yaklaştı.

Burnunun ucundan ve güzel dudaklarının üzerinden akan damlaları izledim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama ona bu kadar yakın olmak her şeyi zorlaştırıyordu. Üstelik duygu yüklü gözleriyle bana bakarken... Ondaki pırıltının beni ele geçirmesini ve bunca zamandır beni bomboş bırakan o dipsiz kuyuyu doldurmasını her şeyden çok istiyordum. Dokunuşunun sıcaklığını arzuluyordum. Temasımızın yarattığı o heye-

canı. Bunu hak etmiş olup olmadığımı umursamadan. Benim için yanlış insan olup olmadığını düşünmeden. Buna daha fazla karşı koyamayacaktım.

Ona yaklaşarak, kızaran yanaklarını avuçlarımın arasına alıp sıcaklığını hissettim ve dudaklarımı neredeyse canım yanana dek sıkıca dudaklarına yapıştırdım. Cole beni belimden yakalayarak kendisine doğru çekti ve aramızdaki boşluğu tamamen kapattı. Kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımız birbirinin üzerinde kayarken içime yayılan enerji dalgaları başımı döndürüyordu.

Her yanımızı şehvet sarmıştı ve başka hiçbir şeyi umursamayacaktım. Ne bana bunun yanlış olduğunu söyleyen sesi, ne vicdanımı, ne de zihnimde yankılanan uyarı sinyallerini. Hep-sini görmezden gelerek bu çaresiz arzunun beni sarmasına müsaade ettim.

Nefes nefese elini tutarak onu arkamdan eve doğru sürüklemeye başladım.

Kapının önünde durup ona baktıktan sonra öyle büyük bir istekle öptüm ki tüm bedenim titriyordu. Ben kapıyı açtığım sırada hâlâ öpüşüyorduk. El yordamıyla kapıyı arkamızdan kapattı. Tüm dikkatini bana ve bana dokunmaya vermişti. Merdivenlerden koşarak çıkmak üzere ondan ayrıldım. Cole arkamdaydı.

Odamın kapısını açmadan önce tişörtümü çıkartmışım bile. Cole ise kapıyı kapatırken kendi tişörtünü fırlatıp atmış ve beni kapıya yapıştırmıştı. O dudaklarını boynumda gezdirip, diliyle içimi ürpertirken parmak uçlarımla ayakkabılarımı çıkarttım. Boğazımdan kısık, nefes nefese bir inleme yükseldi. Sütüyenimi çözmek için bir elini sırtıma götürdü. Islak bedenlerimiz, ağızlarımız birbirini şehvetle öpmeye devam ederken sımsıkı birbirlerine yaslanmışlardı. Doymak bilmiyorlardı.

Ben dilimi boynunda gezdirirken Cole ayakkabılarını çıkarttı. Güçlü elleriyle yüzümü yakalayıp beni öpmek için üzerime

eğildi. Dili, ağzıma girmek için alt dudağımı hafifçe gıdıklarken ben de dudaklarımı araladım. Elleri, belimden kalçalarımın inmiş ve ben fermuarımı çözmeye çalışırken kotumun içine girmişti. Cole pantolonumu aşağı sıyırdı. Ben de kenara fırlattım. Çırılçıplak karşısında duruyordum artık. Hızlı bir hareketle beni kucağına aldığı anda sırtım kapıya dayalı bir hâlde bacaklarımı beline doladım.

Cole beni yatağa kadar taşıyıp nazikçe sırtüstü yatırdı. Bakışlarını bedenimin üzerinde gezdirirken dudağımı ısırardım. Şortunu çıkarmadan önce ceplerini yokladı. Paketi açtıktan sonra yanıma döndü. Beni kalçalarımın yukarı kaldırarak dizlerini yatağın kenarına dayadı. Birleştiğimiz anda derin bir nefes alarak üzerime eğilirken elini sımsıkı tuttum. İçime girip daha da derine doğru ilerlerken sırtındaki o güçlü kasları hissedebiliyordum. Giderek daha da yoğunlaşan birleşmemiz tüm hislerimi ele geçirdi. Tek hissedebildiğim, ihtiyaç duyduğum tek şey buydu sanki. Boşluk yitip gitmişti ve gerçek *benin* beni yeniden ele geçirmemesi için her şeyimi vermeye hazırdım.

Tüm bedenim onun hareketleriyle sarsılıyordu. Bacaklarımı kasarak rahatça inledim. Birden nefesim kesildi. Ve aldığım son nefesle âdeta yok olmuştum. O da belli belirsiz bir inlemeyle kendisini bırakmıştı. Üzerime yığılana dek bedenindeki tüm kaslar kaskatı kesilmişti. Nefes nefese birbirimize sarılarak öylece yattık. Bir süre sonra Cole bana bakmak üzere başını kaldırdı. Yanaklarının pembeliği şimdi boynuna kadar inmişti. Ellerimi üzerinde dolaştırdım.

“Demek... yağmurdan hoşlanıyorsun.” diye sordu ışıldayan gözleriyle.

Santa Barbara’dan çıktığımızdan beri hiç konuşmamıştık. Ağzından dökülecek ilk sözcüklerin bunlar olmasını hiç beklemiyordum. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Dudaklarım çenesine sürtünmeye devam ederken “Evet, sen hoşlanmıyor musun?” diye sordum.

"Hayır," dedi kıkırdayarak. "Sanırım yağmuru *seviyorum*." Başını göğsüme koymadan önce minicik bir öpücük verdi bana. "Ben bunun bitmesine henüz hazır değilim Emma."

Tam cevap verecektim ki Peyton aşağıdan, "Em," diye seslendi. "Evde misin?" Kapının açıldığını duydum.

Ben Cole'ün altında donup kalmışken o da panikle başını kaldırdı.

"Sakin!" diye seslendi Serena alt kattan. Cole ile birbirimize bakakaldık.

"N'oldu ki?" dedi Peyton.

"Yalnız değil."

11. NEDEN KORKUYORSUN?

Skype üzerinden konuşurken “Bu hafta sonu yapacağın kano gezisi için heyecanlı mısın?” diye sordu Sara. Yüzünde kocaman bir gülümseme, gözlerindeyse bende olmayan bir parıltı vardı. “Oldukça büyük bir organizasyon olduğunu söylememiş miydin?”

“Bana söyleneni söyledim,” dedim hafifçe başımı sallayarak. “Sanırım Stanford’dan ve diğer üniversitelerden gelen öğrenciler, hafta sonu için bir kamp alanı kurmuşlar. İçeriye yalnızca davetle giriliyormuş. Kimin nasıl davet edildiğini nereden anlayacaklar bilmiyorum ama evet, oldukça büyük bir organizasyon olacak.”

“Neyin var?” dedi hemen bir şeyim olduğunu anlayarak. “Kalabalıktan çekinmiyorsun değil mi? Bunu aştığını sanıyordum. Bir dakika... Sorun Cole mü?” Ani sorusuyla afalladım.

“Sorun falan yok.” Ama ben bile bu söylediğime inanmamıştım.

“Bana yalan söyleyemezsin Emma. Beni kandırdığını düşündüğün anlarda bile yalan söylediğini anlarım. Konu Cole, değil mi?”

Bakışlarımı ekrandan kaçırıp stresle dudaklarımı kemirmeye başladım.

“Em, son iki aydır her şey çok güzel gidiyor,” diye devam etti Sara. “Mutlu olman kötü bir şey değil. Hayatına devam etmen de. Bunu...”

Sakinleştirici sözlerinin beni uyuşturmasına izin vermeden araya girdim: "Çadırda uyumamız gerekecek."

Bakışlarımı isteksizce bilgisayarın ekranına çevirdim. Sara hareketsiz ve sessizdi.

"Ben çadırda uyuyamam Sara," diye devam ettim. Giderek daha da panikliyordum. "O gece onunlayken..." Oraya gide-mezdim. Bunu düşünemezdim. Gerçek anlamda mutlu olduğum son andı o. "Ben sadece... Cole'le bir çadırda uyuyamam."

"Biliyorum." Sara'nın bakışları anlayışla doluydu. "O zaman sen de çadırda kalmazsın. Cole'e arabasında uyumak istediğini söyle. Koltuğu yatırıp şişme bir yatak koyabilirsin. İşe yarıyor. Daha önce yapmıştım." Eski günlerden bahsederken yüzüne kocaman, muzip bir gülümseme yayılmıştı.

"Gerçekten mi? Bunu duymaya ihtiyacım yoktu bence!"

"Ne var? Her bulduğun fırsatta Cole'le çırılçıplak kalmıyorsun sanki!" dedi alaycı bir tavırla.

"Sana asla anlatmamam gerektiğini biliyordum."

Ona lisede verdiğim sözü anımsatarak "Gerçek olmasının tek yolu bu," dedi. Ona anlatmadığım şeyler, gerçekten yaşanmış sayılmazdı. Bunun gerçekten doğru olmasını dilerdim. Böylece geçmişimin büyük bir kısmı silinmiş olurdu. "Bunu sevdim. Yeniden biriyle çıkmanı... ve tavşanlar gibi çılgın bir seks hayatının olmasını da!"

"Biz çıkmıyoruz," dedim özellikle vurgulayarak. "Ve her zaman da... yani sörf de yapıyoruz." Cümlemi bitirememiştim çünkü Cole'le zamanımızın çoğunu bu şekilde geçiriyorduk. Ya konforlu sessizliğimiz içinde çalışıyor, ya sörf yapıyor ya da Sara'nın tabiriyle tavşanlar gibi çılgınca sevişiyorduk. İç geçirdim.

Sara anlayışla "Her neyse. Çıkmadığınızı söyleyip duruyorsun ama öyle olmasının da bir sakıncası yok" dedi. "Hayatına devam edebilirsin Em. Ondan hoşlandım. Hemen vazgeçme. Ona bir şans..."

Ağzından çıkan şeyi son anda fark eden Sara'nın yüzüne ba-

karken tüm bedenim gerilmişti.

"Çok üzgünüm. Böyle söylememem gerekirdi."

Bu cümleyi bana en son söylediğinde onun evinin önündeydik ve Evan'a bir şans vermem için beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Önümüzdeki cuma burada olacaksın, değil mi?" dedim kendimi toplamaya çalışarak. Yine de göğsümün sıkışmasına engel olamıyordum.

"Evet," dedi beni dikkatlice izleyerek. "Pazartesi Connecticut'a uçuyorum. Yazı seninle Kaliforniya'da geçirmeden önce ailemi göreceğim. Orada olmak için sabırsızlanıyorum!"

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Ben de burada olmanı dört gözle bekliyorum. Hem bu yaz ders çalışmak zorunda da olmayacağım. Yani tamamen seninim."

"Muhteşem olacak!" dedi Sara sevinçle. Her zamanki neşeli hâline dönmüştü tekrardan.

"Gitmem lazım," dedim. "Toplanmalıyım."

"Bu hafta sonu sana iyi gelecek, bunu biliyorum. Döndüğünde beni ara."

"Ararım," diye cevapladım zoraki bir gülümsemeyle. "Görüşürüz Sara."

"Seni seviyorum Em!" diye seslendi ekran kapanmadan. Ayağa kalkmadan önce bir dakika kadar orada öylece oturdum.

~~~~~

"Peki, geceyi burada geçirmeye ne dersin? Bu gece hava çok güzel olacakmış. Dışarıda uyuyabiliriz."

"Kamp yapar gibi mi?" diye sordum.

"Bu, daha da iyi bir fikir. Garajda bir çadırım olacaktı. Arka bahçede uyuyabiliriz ya da çayırılık bir alana gideriz. Işıklardan uzakta, gökyüzü ve yıldızlar muhteşem görünür. Ne dersin?"

"Emma! Cole geldi!" diye seslendi Peyton.

Sesiyle daldığım hayalden uyandım. Kendimi toplamaya çalışarak gökyüzüne baktım. Gözlerimde biriken yaşları silip derin bir nefes aldım.

"Nerede dedin?" diye sorduğunu duydum. Ben daha hareket etmeye yeltenemeden o çatıya çıkmıştı bile. Başımı kaldırıp baktım.

Parmağımı hemen gözlerimin kenarındaki yaşlara götürüp duygularımı gizlemeye çalışarak "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ah, düşün kendimi öldürmeye çalışmamamın dışında mı?" Cole yanıma oturduğunda nefes nefeseydi. "Buraya seni bulmaya geldim."

"Ben de tam aşağı inecektim."

"Evet, ama şimdi burada olduğuma göre bırak biraz soluklanayım." Yere olan mesafemizi göz ucuyla ölçtükten sonra gerileyerek dizlerini kırdı ve dirseklerini üzerlerine koydu. Rahat gözükmeye çalışsa da gerildiğini hissedebiliyordum. "Neden buradasın?" diye sordu. Sonra yüzümdeki keyifli ifadeyi fark etti. "Ah, şu an burada olmaktan nefret etmemin komik olduğunu düşünüyorsun değil mi?"

"Evet," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Gel, yanıma uzan."

Cole bedeni bedenime değecek şekilde uzandı. Tüm duyularım bu minicik temasla bir anda uyanmıştı. Ellerini başının altına koyarak karanlık gökyüzünü incelemeye koyuldu.

"Çok sessiz," dedi bir süre sonra.

"Aynen öyle."

"Demek yükseklik değil, sessizlik seni çeken."

"Evet."

Maalesef sessizliği bulamamıştım. Evan'ın sesini zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken ürperdim.

Sessizliğin bizi sarmalamasına ve gecenin serinliğinin içimi-

ze işlemesine müsaade ettik. Cole'ün yanında uzanmak, Sara ile yaptığım konuşmayı hatırlamama sebep oldu. *Ne yapıyordum ben böyle?* Son iki aydır buna bir son vermek için mücadele ediyordum. Ama her denememde, içimde uyandırdığı o heyecan beni ele geçiriyor, zayıf bırakıyor ve ondan ayrılmamı imkânsız hâle getiriyordu.

Üzerimizden geçen uçağın ışıklarına bakarak "Neden benimle kalmak istiyorsun Cole?" diye fısıldadım.

"Senden çok hoşlanmamın dışında mı?" dedi alaycı bir tavırla. Bir dirsek attım. "Ah," dedi bir yandan gülerek.

"Ben ciddiylim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Kendisini topladıktan sonra devam etti: "Demek bir gün beni bırakıp gidebileceğini bilme rağmen neden yanında kaldığımı merak ediyorsun."

"Şey... evet," dedim içtenliğine şaşırarak.

"Galiba her sabah uyandıgımda uzaklaşmak isteyeceğin günün o gün olmamasını umuyorum," dedi. "Ben öyle fazla duygusal bir insan sayılmam. Duygularım hakkında konuşmam ve sen de bunu kabul ediyorsun. Konuşmak zorunda değiliz ve bu da iyi hissettiriyor. Çoğu kız aklımdan geçenleri, hissettiklerimi, istediklerimi öğrenmeye çalışır. Sen öyle değilsin."

Verebileceğim zararın farkındalığıyla "Ama ben berbat bir hâldeyim," dedim.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Ama ben seni pek öyle görmüyorum. Evet, biraz pervasısın. Arada bir, sadece heyecan duymak için çılgınca şeyler yapıyorsun. Anlamıyorum ama benim için sorun yok. Sana katılmamı falan da beklemiyorsun ki. Senin ya da hayatının berbat durumda olduğunu söyleyemem. Çünkü seni yeterince tanımıyorum. Eğer bir gün bana anlatmak istersen o zaman dinlerim. Çünkü ne kadar konuşsam da ben iyi bir *dinleyiciyimdir*. Hazır olduğunda seni duyacağım. Şimdilik seninle olmayı seviyorum. Bu, yeterli bir cevap mı senin için?"

"Ama bu, her ne ise ben sana bundan fazlasını veremem," diye uyardım. "Biz çıkmıyoruz. Sadece..."

"Takılıyoruz," diye bitirdi cümlemi Cole usulca.

Dirseklerimin üzerinde doğrularak sırttım. Cole'ün bakışları yüzümde dolaştı. Muzip bir gülümsemeyle ekledi: "Ve senden *çok* hoşlandığıma göre bazen... çıplak da takılabiliriz."

Sahte bir alınganlıkla ağzımı açmışım ki ben daha bir şey söyleyemeden beni kendisine çekip sözcüklerimi yumuşak dudaklarına hapsetti. Ve bir anda ona teslim oldum ve tüm sorgulayıcı düşünceler kaybolup gitti.

Geniş göğsüne yaslanacak bir pozisyon aldığımda dudakları daha da hızlandı. Tişörtünü avuçlarımın içine aldığımda bir kez daha bedenimi ele geçiren heyecan dalgasına teslim olmuşum. Cole başımı yukarı iterek boynumu öpmeye, tenimin tadına bakmaya başladı. Hafifçe inledim. Beni sırtüstü çevirecekti ki birden durdu.

Gözlerimi açtığımda yüzünde panik dolu bir ifadeyle karşılaştım. Bir anda nerede olduğunu hatırlamıştı. Gülmek için dudağımı ısırardım.

"Çatıdayız," dedi benden çok kendisine hatırlatmak için. Gülmemeye çalıştığımı da fark etmişti. "Burada seks yapmak çok hoşuna giderdi, değil mi? Lanet olasıca bir çatının üstündeyiz şu anda Emma!"

Kendimi daha fazla tutamadım ve gülmeye başladım.

Meg'in penceresinin önüne çökerek "Hadi," dedi yorgun bir iç çekişle. Bense gülerek onu izledim.

~~~~~

Cole, çadır yerine SUV'inde uyumak istememi hiç sorgulamadı. Sonuçta arabada yatmak daha fazla mahremiyet sağlardı. Kamp alanına vardığımız ilk gece bu mahremiyetten faydalanmışık da.

Burası, beklediğim kadar çılgın bir yerdi. Her okulun ayrı bir kamp yeri vardı ve Stanford'ınki en büyüğüydü. Öğrendiğim kadarıyla bu geziyi yıllar önce bizim okuldan birkaç öğrenci başlatmıştı ve organizasyon her sene daha da büyüyordu. Geçmiş yıllarda, organizasyonun 'özel' yapısını bozmamak adına katılımın sınırlı olmasına özen gösterildiğini duymuştum. Ama şimdi USC, UCLA ve Berkeley gibi üniversitelerin öğrencileri, okullarıyla ne kadar gurur duyduklarını ceketleri, svetşörtleri, ağaçlara asılı bayrakları, hatta okul logolarını taşıyan sandalye ve çadırlarıyla gösteriyorlardı.

Ertesi sabah arabanın camından dışarı baktığımda dağınık saçları ve uykulu gözleriyle banyolara giden yorgun yüzler gördüm. Cole uyurken uyku tulumumu burnuma kadar çekip, yastığıma gömülerek çevremizdeki ağaçları izlemeye koyuldum.

Çok güzelsin. Kalbim, birden o anıyla sıkıştı. Sesini susturmak için gözlerimi kapadım. Yanağımda dolaşan parmaklarının hissini ve yüzüme bakan çelik mavisi bakışlarını aklımdan çıkartmak için.

Seni seviyorum.

Dudaklarım titredi.

"Efendim?" diye sordu arkamdan Cole. Sesi uykuluydu. Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü için kendime lanet ederek, donup kaldım.

Cole dönüp, kolunu belime atarak beni kendisine doğru çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Günaydın," diye mırıldandı. Bedenim beni saran vücudunun sıcaklığıyla gevşedi. Doku nuşu, sakinleştirici bir etki yaratıyordu.

"Günaydın," dedim bedeninin sıkılığına hissetmek için ona yaslanarak.

Cole, elini hemen kalçalarıma götürüp eşofmanımı aşağı indirdi. Ben de hızlanan nefesimle onu sıyrıp attım. Sıcak nefesi kulağımda, ona yaslandım. Zevkle birleşmiştik.

Ona bu kadar yakın olmak, içimi iki yıldır çürüten bir boşluğu dolduruyordu. Ona ihtiyacım vardı. Muhtemelen ikimiz için de sağlıklı değildi bu durum. O benim ilacımdı. Beni gerçekte asla iyileştirmeyecek olan ilacım.

Kalçalarımı daha sıkı kavradı. Kasları gerilirken nefes nefese kalmıştı. Hızlanan nabzımı nefesim izlemiş, dudaklarımdan bir inilti çıkmıştı. Bedeni gerilirken elini tuttum. Tüm vücudum sarsıldı. Kendisini üzerime bırakıp, kasları yavaşça gevşerken elimi tutuyordu. Sırtımda atan kalbini hissedebiliyordum.

"Günaydın," dedi sonunda. Bir kahkaha attım.

Birkaç dakika sonra arabadan indiğimizde serin hava ve... yere saçılmış bira kutularıyla karşılandık. Dün geceki ateşin külleri serin havada dans etmeye devam ediyordu.

Banyodan döndükten sonra güne hazırlanıp Peyton, Tom, Meg ve Meg'in erkek arkadaşı Luke'le buluştuk. "Siz içerde uyudunuz," dedi Meg. Sonra Cole'ün boynundaki henüz geçmemiş kızarıklığı görerek bana muzip bir bakış attı. Bakışlarımı kaçırmaya yüzüm yanıyordu. Evdeki ortak duvarımızın inceliği yüzünden şimdiye kadar gereğinden fazlasını işittiğini biliyordum zaten.

Tom, biralarla dolu soğutucunun içine buzları koyarken "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Peyton. "Servis bizi on dakika içinde alacak."

Cole plaj havlularımızı ve kanoda gerekecek diğer eşyalarımızı koyduğumuz sırt çantasını aldı. "Hazırsınız," dedi ikimiz adına da. Elimi tuttuğunda gerildim. Hissetmiş olacaktı ki anında elimi bıraktı ve tek kelime etmeden önümde yürümeye başladı.

Suçluluk duygusuyla suratımı ekşittim. Topluma açık alanlarda samimi davranmazdık birbirimize. El ele tutuşmaz ya da... ne bileyim, *çiftlere* özgü hiçbir şeyi yapmazdık.

Herkese, hiç durmadan hatırlattığım gibi biz *çıkılmıyorduk*. Dün gece, Santa Barbara'dan beri ilk kez birlikte uyumuştuk...

ve bunun bir sebebi vardı. Şimdiyse bu işin *karmaşılaşmasından* korkuyordum. Çatıdaki konuşmamıza rağmen.

Hızlanıp ona yetiştim. Kollarımız birbirine sürtünecek kadar yakın yürümeye başladım.

“Kürekte benim yönlendirmemi ister misin?” diye sordum gülerек.

“Ya, tabii. Böylece kendimizi kayalıklarda bulalım, değil mi?” dedi. Gergin ifadesi şimdi bir gülümsemeyle değişmişti. “Ben yönlendiririm. Sen sadece düzgünce otur ve... bilmiyorum, düşmemeye çalış.”

“Çok komiksin,” dedim. “Ancak bizi devirirsen düşerim.”

Cole gülerек beni hafifçe dürttü. Bu tuhaf durumdan kurtulmanın verdiği rahatlamayla ben de gülümsedim.

Yarım saat sonra nehirde ilerliyorduk. Sıçrayan sular, bağırışlar, kahkahalar ve yanıımızdan geçen kanolardan yükselen müzik sesleri bizi çevreleyen doğayla bütünleşiyordu. Sıcaklığını hissetmek ve dikkatimi dağıtacak tüm etkenlerden uzaklaşmak için başımı güneşe çevirdim. Yüzüme çarpan suyla ırkıldım. Gözlerimi açtığımda iki kano arasındaki su savaşının ortasında kalmıştım.

“Bira?” diye önerdi Cole. Kanonun zeminindeki soğutucuyu çoktan açmıştı.

“Hâlâ biradan hoşlanmıyorum,” dedim. “Sanırım yanıma başka bir şey almalıydım. Su ya da soda yeter.” Bir şişe su çıkartıp uzattı.

Hava ısınmaya başlamıştı. Tişörtümü çıkarınca içime giydiğim renkli, ekoseli bikinimle kaldım. Cole’ün birası boğazında kalmıştı.

“Ne var?” dedim hemen dönerek. Sırtımda artık belli belirsiz görünen yara izlerimi görmesinden korkmuştum. İyileştiklerini biliyordum. Artık sıyrık izi gibi görünüyordlardı. Ama bu, o izlerin hâlâ orada olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Ah, şey...” dedi Cole. “Ben bu bikiniyi hatırlamıyorum.”

Dudakları kıvrılırken yanakları kızarmıştı.

Güldüm. "Beğendiğini varsayıyorum."

"Beğendim," dedi. "Şimdi yeniden arabanın içinde olmayı istedim bir an."

Ben daha cevap vermeden Tom seslendi, "Cole! Öğle yemeği için geçen yaz bulduğumuz noktaya gidelim."

"Olur," diye seslendi Cole de. Peyton ve Tom önümüzdeki kanodaydılar. Meg ve Luke ise arkamızdaki.

Suya doğru eğilmiş dallarla gizlenmiş dar bir boğazdan geçtik. Kano, çok sayıda dönemeçten sonra pas rengi kayalardan oluşan sarp duvarlarla çevrili büyük bir açıklığa ulaştı. Çatısı uçmuş bir mağaraya girmiş gibiydik. Bu kayaların arasını insanların yürüdüğü ya da kanolarında dinlendiği köpüklü sular dolduruyordu. Bazıları, derme çatma plajdaki kırık levhaların üzerine oturmuş, içkilerini içip yemeklerini yiyorlardı.

Kanodan inip buz gibi suya adımımı attığımda tüylerim diken diken olmuştu. Birden bir haykırış duyuldu. Kafamı çevirdiğim anda sudan fırlayarak, etrafındaki kızları soğuk suyla ıslatıp çığlık çığlığa bağirtan çocukla karşılaştım. Başımı kaldırıp baktığımda çıkıntının önündeki sırayı gördüm. Kalbim, atlama düşüncesiyle bile hızlanmıştı.

"Geliyor musun?" diye seslendi Cole.

Dikkatimi uçurumdan ona çevirdim. "Ha? Evet, hemen geliyorum." Cole elinde minik soğutucuyla suda yürümeye devam etti. Yeniden yukarı baktım. Bedenimde bir şeyler kıpırdanmıştı.

"Geceleri seni uyutmayan şey ne? Tüm kâbuslarının kaynağı ne? Neden korkuyorsun?" diyen sesini duyabiliyordum Jonathan'ın. Yanımda gibiydi. Onu uzaklaştırmak ister gibi yumruklarımı sıkarak yukarı bakmaya devam ettim.

"Emma!" diye seslendi Peyton. İrkilerek döndüm. O ve Meg bir kenara oturmuş, bana sesleniyorlardı. "Orada ne yapıyorsunuz? Yemeğe gelsene!"

Yanlarına gidip bir kaya parçasının üzerine oturdum. Çocuklar biraları açarken Meg de sandviçlerimizi dağıtıyordu. Peyton küçük taşınabilir hoparlörden çalmak için iPhone'nunda müzik arıyordu.

Yolculukla ve yolda yaşanan saçmalıklarla ilgili bir sohbet başladı. İlğim yeniden uçuşuma kaymış, diğer tüm seslerse giderek uzaklaşmıştı.

Atla Emma. Kalbim duracak sandım. *Emma, ya sen atlarsın ya da ben seni iterim.*

"Ben hemen gelirim," diye mırıldandım. Beni duyup duymadıklarına aldırmış etmeden uçuşuma giden yola doğru, kayalıkların üzerinden yürümeye başladım. Bağırışlara ve kahkahalara yaklaştığımda yolun bir boğazdan döndüğünü fark ettim. Bulunduğum noktadan mesafeyi göremiyordum ama heyecanımdan devam ettim.

Yer, ayağımın altında ufalandığından birkaç kez sendelemiştim. Sonunda suyun üzerindeki düz çıkıntıya ulaştım. Temkinli adımlarla kenara yaklaştım. Aşağı baktığımda heyecandan başım dönmüştü. Altımda yalnızca masmavi ve buz gibi bir su vardı.

Suyun yüzeyi pürüzsüz, cam gibi görünüyordu. Güneşin ışınları yüzeyinden yansıyor. Hızlanan nabzım kenara yaklaştıkça ellerimin titremesine sebep oluyor, o son adımı atmam için gereken cesareti kırıyor.

Emma, korktuğun şey ne?

12. UÇURUM KENARINDA

Arkama döndüğümde Jonathan'ın sanki cevap vermemi beklermiş gibi orada durduğunu görmekten korktum. Gözlerimi kapayıp, derin bir nefes alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Gözlerimi yeniden araladığımda heyecan yok olmuş, baş dönmem geçmişti. Karşımda duran bakır renkli kayaya baktım.

Boynumu yeniden uçurumdan aşağı uzattım. "Korktuğun şey ne Emma?" diye sordum kendi kendime. Jonathan'ın o gün bir başka kayalığın üzerinde söylediği sözleri tekrarlayarak.

Hiçbir şey.

Biliyordum... korkmuyordum. Kendimi yeniden inşa etmiş, geçmişimden kurtulmuştum. Eskiden olduğum insan, bir uçurum kenarında dikiliyordu. Yalnızca kaybedecek bir şeyi olduğunda korkardı insan. Ve benim hiçbir şeyim yoktu.

Zihnim sessizliğe bürünmüştü. Beni o son adımı atmaya davet eden suya baktım.

"Emma?" Cole'ün sesi sessizliğin içinde yankılandı birden. Gittikçe yaklaştığı, patika yolun etrafına saçılan taşların sesinden anlaşılıyordu. Zamanımın azaldığını biliyordum. Cole görüldüğü anda omzumun üzerinden baktım. Gözleri büyük bir şaşkınlıkla büyüdü. "Emma, ne yapıyorsun?" Arkamı döndüm. Gözlerimi dolduran yaşların ardındaki her şey bulanıklaşmıştı.

"Emma, ne yaptığını zannediyorsun?!" dedi Cole büyük bir panik içinde. "Atlayamazsın! Bu yükseklikten atlarsan ölür-

sün.”

Arkama bakmadım. O son adımı da atıp uçurumdan atladım. Suyu atlamamla birlikte esen rüzgârla kuşatıldım. Tüm bedenim adrenaline dolup taşı. Ani rüzgâr her yanıma sarmalayıp nefesimi keserken mideme kramplar girdi. Havada süzül-düğüm o birkaç saniye boyunca hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne Jonathan’ın, ne Evan’ın, ne de Cole’ün. Hatta benim bile. Her şey kaybolmuştu ve bedenimi ele geçiren dinginliğe teslim olmuştum.

Ayaklarım suya değer değmez o huzurlu an da sona erdi. İçim, çarpmanın şiddetiyle sarsıldı. Düşüşün hızı, en dipteki kayalara çarpana kadar beni dibe sürükledi. Affı olmayan zemine çarptığım anda bacaklarımda büyük bir acı hissettim. Bir çılgılık attım.

Dipteki kayalardan aldığım güçle yeniden yüzeye doğru fırladım. Vücudum yüzeye çıkmak, ciğerlerim de oksijen almak için çaresizce kıvranıyordu.

Kışkırtıcı bir ses bana durmamı söylüyordu. Mücadeleyi bırakmamı. Denemeyi bırakmamı. Yalnızca...

Sudan çıktığım anda hızla soluyarak öksürmeye başladım. Derin soluklar alırken nerede olduğumu anlamam zaman aldı.

Az önce üzerinde ölüme meydan okuduğum o sivri kayaya çevirdim yine bakışlarımı. Cole kenardan bakıyordu ama bu mesafeden yüzündeki ifadeyi görmem imkânsızdı. Dizimin alt kısmındaki soyulmuş deri suda yürürken sızlıyordu. Dikkatimi Cole’e veremiyor ve yaranın durumundan endişe ediyordum.

Başımı yeniden kaldırdığımda Cole kaybolmuştu.

Uçurumun diğer tarafından kahkahalar ve tezahüratlar duyuyordum. Botlara doğru ilerleyip diğer insanlarla karşılaştığımda dişlerimi sıktım. Meg ve Peyton hâlâ kayanın üzerinde güneşin tadını çıkarıyorlardı. Bota yaklaştığımda Cole’ün arkamdan bana yetişmek için koştuğunu fark ettim.

“Kahretsin Emma! Atladığına inanamıyorum. Sen iyi mi-

sin?" dedi etrafa sular saçarak. Bana şöyle bir bakması yetmişti. "Yaralanmışsın. Hadi, söyle neresi?"

"Dizimi sıyırdım," diye mırıldandım kanonun kenarına tutunarak. "Bir şeyim yok. Kampa dönebilir miyiz?"

Cole hemen cevap vermedi. "Tamam," dedi sonunda. Kumsala dönüp seslendi: "Biz dönüyoruz. Kampa görüşürüz."

Meg kafası karışmış bir hâlde alnını buruşturdu. O daha cevap veremedi Peyton seslendi: "Tamam. Görüşürüz."

Dikkatlice kanoya bindim. Tüm bedenim çarpmanın şiddetiyle ağrımaya başlamıştı. Cole dizimin altındaki kesiği görmeden hemen bir havluya sarındım ama o kürek çekerken kanonun zeminine süzülen kanı gizlemeyi başaramamıştım.

"Bırak bakayım Emma," dedi ciddi bir ifadeyle. "Bırak, ne kadar kötü olduğunu göreyim."

Bir anlık tereddütle yavaşça ona doğru dönerek havluyu açtım.

Yüzünü buruşturarak "Kahretsin. Fena yarmışsın," dedi.

Havluyu hızla yerine bastırdığımda hissettiğim acıyla dişlerimi sıktım.

Kahkahalar atan sarhoş öğrencilerle dolu diğer kanoların yanından ilerlerken Cole benimle konuşmadı. Sonunda minibüse vardığımızda dizim zonklamaya kan da artık havluyla zapt edilemeyecek kadar hızlı akmaya başlamıştı. Cole, kano-dan inmeme yardım etti. Kayalıkların üzerinden arabaya doğru sekerek, yürüyüp Cole'ün kucağında arabaya bindim.

"Kamp alanında bir ilk yardım çadırı olacaktı," dedi şoför kanlı havluyu gördüğünde. "İsterseniz sizi orada bırakabilirim."

"Teşekkürler," diye cevapladı Cole benim yerime. Stanford Kampı'na dönene dek gergin bir sessizlikle yola devam ettik. Biraz sonra bacağım temizlenmiş, sarılmış ve bolca zonklamaya başlamıştı.

"Emma," dedi Cole. Sesindeki gergin ton başımı kaldırma-

ma sebep oldu. "Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunun farkında mısın?! Kendini ciddi şekilde yaralayabilir, hatta öldürebilirdin. Bunu yaptığına inanamıyorum!" Ellerini saçlarında gezdirdi. Öfke ve şaşkınlık içinde başını sallıyordu. "Seni anlamıyorum."

Sessizliğimi korudum.

Cole ise çenesini sıkmış, yeniden saçlarıyla oynamaya başlamıştı. "Kafamı toplamalıyım." Bana arkasını döndü ve çakıllı yolda yürümeye başladı.

İçinden kahkahalar yükselen bir minibüs yaklaştığı sırada gözlerimle takip ettim Cole'ü. Bir açıklamayı hak ediyordu. Ama ne onu tatmin edebilecek ne de yapmakta güçlük çekmeyeceğim bir açıklamam vardı.

Gözlerimi kapatıp katlanır sandalyemde arkama yaslandım.

Arkamda birkaç çocuk, sarhoş üniversiteli erkeklere özgü yüksek bir sesle konuşuyorlardı. "Hey, dostum, geçen gece beni o partiye soktuğun için teşekkürler. Süperdi!"

"Geçen hafta sonu Reeves'in partisinde miydin?" diye sordu ikinci çocuk.

"Jonathan'ın mı?" Gözlerim birden açıldı. "Evet, gittiğim en güzel partiydi. O hangi bölümden mezun demiştin?"

"Mimarlık sanırım. Gerçi yüksek lisansını yapmış galiba." Kalbim deli gibi atıyordu.

Konuşanın kim olduğunu görmek için döndüm. Birkaç çocuk bir piknik masasına oturmuş hamburger yiyordu.

"New York'ta muhteşem bir iş falan yapıyor herhâlde. Çünkü parti ona dünyalara mal olmuş olmalı," dedi gri tişörtlü çocuk.

Dirseklerimi bacaklarıma koyarak öne doğru eğildim ve hızlanan nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. Bahsettikleri kişinin o olmasının imkânı yoktu. Ama arkama dönüp USC şapkasını gördüğümde anladım.

Beni bekleme. Benim yanımda olmanı falan da istemiyo-

rum. Hayatımdan uzak dur, ben de yaptıklarından kimseye bahsetmeyeyim.

Ona söylediklerimi hatırlamak midemi bulandırdı. Hayatımdan çıkıp gitmesini söylediğim gecedan beri hiç düşünmemiştim onu. Ta ki bugüne kadar. Şimdi, yalnızca adından bahsedildiğini duymak bile uzun zaman önce sildiğim düşüncelerin her birinin zihnime yeniden akın etmesine sebep olmuştu.

Başka kimsenin bilmediği sırlarımızı birbirimize anlattık.

Titreyen ellerimle yüzümü kapattım. Onun sırlarını kendiminmiş gibi saklamıştım. Vicdanımda taşıdığım tüm o yüke rağmen. Bana o gece itiraf ettiği şeyi kimseye anlatmadım. Ve bunu... onca kişiye yaşattığı dehşeti unutmaya çalıştım. Ama imkânsızdı bu.

"Ne zaman gideceğim demişti?"

Hareketsiz bir şekilde söylenenlere kulak kesildim.

"Bilmem... Bugün ya da yarın sanırım."

"New York'a mı dönecekmiş?"

"Evet, sanırım oralı zaten."

İçgüdülerime teslim olarak, kalkıp masaya doğru yürümeye başladım.

"Hey," diye seslendim yanlarına vardığımda. "Jonathan Reeves'ten mi bahsediyordunuz?"

Gri tişörtlü çocuk yarım bir gülümsemeyle cevap verdi: "Evet. Onu tanır mısınız?"

"Evet," dedim. "Geçen haftaki partiye geledim. Ama gitmeden önce vedalaşmak istiyordum. Gönderdiği e-postayı bir türlü bulamıyorum. Sizde var mı hâlâ?"

Şapkalı çocuk telefonunu çıkarttı. "Evet, telefonumda. Sana yollamamı ister misin?"

"Harika olur." Hafifçe gülümsedim. Bana telefonunu uzattı. E-posta adresimi girip mesajı kendime gönderdim. "Teşekkürler."

"Sana bir ara mesaj atabilir miyim?" diye sordu göz kırpa-

rak. Ürperdim.

“Ah, şey yalnız gelmedim,” dedim özür diler gibi omuzlarımı silkerek. Ardından hemen geri çekildim. “Bilgi için teşekkürler.”

Stanford alanından geçerek çocuklardan uzaktaki sandalyelerden birine oturdum. Telefonumu çıkarttım ve kendime yönlendirdiğim e-postayı açtım.

Davetiye, bir mezuniyet / veda partisi için düzenlenmişti. Oldukça kısa ve özdü. Tarih, saat, yer... ve bir de telefon numarası. Ekranımda duran numaraya baktım bir süre.

O kutu beş ay önce açıldığından beri dünyam paramparça olmuştu. Karşı koyamadığım bir karanlık tarafından tüketilmenin ne demek olduğunu kime anlatabilirdim ki? İnce ince ruhu ma işleyen o ezici umutsuzluk duygusunu kimse anlayamazdı. Jonathan dışında. Beni anlayan tek insan o olmuştu. Ben de bu yüzden kimseye yaptıklarından bahsetmemiştim çünkü *anlıyordum*. İkimiz de hayatımız boyunca korkunç şeyler yapmıştık ve bunlar bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayacaktı.

Sanki sana bir şeyler anlatabileceğimi hissediyorum. Genellikle kendime saklamayı tercih ettiğim şeyleri... Çoğu insan anlamaz bunu.

Sesi zihnimde yankılanırken derin bir nefes aldım. Ona nasıl ihanet ettiğimi hatırlayan kalbim, acıyla paramparça oldu yeniden. Kendi silahıyla saldırmıştım ona. Onun korkuları ve güvensizlikleriyle... İkimiz de Kaliforniya’da yaşamamıza rağmen beni hiç aramamış olmasının sebebini biliyordum. Beni aramamasını sağlamak için elimden geleni yapmıştım.

Kimse seni sevmez.

Kendi sesimin yankısından iğrenerek sarsıldım. O gece her ikisine de ihanet ettiğimde seçmiştim bu yalnızlığı ben. Şimdiyse işleri yoluna koymak için bir şansım vardı. Ve Jonathan beni affetmezse kimse affedemezdi.

Huzursuzluk ve kararsızlıkla telefonu elimde çevirip duru-

yordum. Ne zaman numarasını çevirmek için cesaretimi toplasam Evan'ın dağılmış yüzü gözümün önüne geliyordu. Muhtemelen söylediğim şeyler yüzünden benden nefret ediyordu zaten. Ama ya etmiyorsa? İşte bunu öğrenmem gerekiyordu.

"Selam. Ben Emma. Nasıl olduğunu merak ettim."

Gönder tuşuna bastığım anda kusacak gibi oldum. Güçlükle soluk aldığım o birkaç dakikanın ardından telefonum titredi.

"Emma? Vay canına. Senden haber almayı hiç beklemiyordum."

Nefes alışlarım hızlandı. Cevap verdiğini görmek omuzlarımdaki baskıyı azaltmıştı.

"Mesaj yazmanın kolay olduğunu söyleyemem. Ama seni düşünüyordum."

Beklerken stresten dudaklarımı ısırđım.

"Sen benim hep aklımdasın. Seni bulmayı düşünsem de yapmadım. Beni bir daha görmek istemeyeceğini düşünüyordum."

Bir anda ürperdim. Daha cevap yazamadan bir başka mesajla devam etti. "Geçen yıllar içinde çok şey yaşadım. Düşünmek için zamanım oldu. Bazı kararlar aldım."

O devam etmeyince bu kez ben sordum: "Ne tür kararlar?"

"Geçmişimle yüzleşmeliyim. O yüzden senden haber aldığımı sevindim. Sesini duymayı çok isterdim ama şu an konuşamam."

Cevap verdim: "Neden konuşamazsın?"

Onu arayacaktım neredeyse. Bir an sesini duyma düşüncesi ile kalbim hızlandı.

"Gitmek üzereyim. Sadece üzgün olduğumu bil. Seni kırmayı hiç istememiştim."

Sözcükleri içimi parçalayan bir sona işaret ediyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Bir anda içimde bir kuşku belirdi. Bu New York gezisinde, bir kariyer fırsatından daha fazlası var gibiydi.

"İşleri düzeltmeye. Bunu aileme borçluyum. Zamanı geldi.

İnsanların hayatlarını daha fazla mahvedemem.”

Panikle ekrana baktım. Hem benim hayatımı hem de kendisinin mahvedecek bir şey mi yapmak üzereydi?

Hemen arama tuşuna bastım ve telefonu açmasını beklerken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Birkaç çalıştan sonra telesekreterine bağlandım.

“Lütfen konuş benimle. Ne yapmayı planlıyorsun?” diye yazdım ardından. Parmaklarım harflerin üzerinde titreyerek dolaşıyordu.

“Üzgünüm Emma. Çok geç. Gitmem gerek. Lütfen beni affet.”

Bir kez daha aradım ama bu defa doğrudan telesekreteri yanıtladı.

“Jonathan. Ne yapacaksın?”

Öylece oturamazdım. Cevabını beklerken hızla volta atmaya başladım. Telefonumun boş ekranına bakarken mideme kramplar giriyordu. Cevap vermedi.

SUV'ye ulaştığımda arka koltukta çantasını karıştırmakla meşgul olan Cole'le karşılaştım. Bana hâlâ kızgın olduğundan başını kaldırıp bakmadı.

“Gitmem gerek,” dedim. “Gitmem gerek ve arabayı ödünç almalıyım. Lütfen.” Sesimdeki paniği gizlemek için uğraşmamıştım bile.

Endişe dolu yüzüme bakarak “Neler oluyor?” diye sordu Cole.

Bakışlarımı aşağı indirip bir süre bekledim. “Arabayı geri getireceğim, söz. Yapmam gereken önemli bir şey var. Ben sadece... lütfen bana güven Cole.”

Çaresizliğimi saklamaktan âciz bir hâlde huzursuzca kıpırdanırken o da karşımda durmuş, yüzümü inceliyordu. “Al.” Cebinden anahtarı çıkartıp avucuma bırakmıştı. Teşekkür etmek üzere ağzımı açmıştım ki arkasını dönerek çantasının fermuarını çekti ve arka kapıyı kapattı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım beni duymayacağını bilsem de.

SUV’nin şoför koltuğuna oturarak ellerimin titremesini durdurmak için direksiyona sıkıca yapıştım ve sürmeye başladım. Yan aynadan baktığımda Cole’ün beni izlediğini gördüm. Suçluluk duygusu tüm bedenimi sardığından bir süre sonra bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Jonathan’ı bulmayı kafaya koymuştum. Arkamda yalnızca bir toz bulutu bırakarak kamp alanından hızla uzaklaştım.

13. ÇOK GEÇ

“Emma, hangi cehennemdesin sen? Meg aradı ve dün bir anda ortadan kaybolduğunu söyledi. Kimse nereye gittiğini bilmiyormuş. Bir uçağa binmek üzereyim ve beni meraktan delirtiyorsun. Uçaktan indiğimde bana sesli mesaj bırakmış olsan çok iyi olur, yoksa endişeden kafayı yiyeceğim.”

Sara’ya söylemem gerekenleri düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyordu. Ben de açıklama yapmak yerine arayıp “Ben iyiyim. Evdeyim. Umarım iyi bir yolculuk geçirirsin. Müsait olduğunda beni ararsın,” demekle yetindim. Söylediklerim ne kadar doğruysa gerçeklerden de bir o kadar uzaktı.

İçime taş oturmuş gibi arabadan indim ve eve doğru yürümeye başladım. Gece hiç uyumamıştım. Çantalarımı bagajdan alamayacak kadar yorgundum. Yaklaştığımda Cole’ü evin basamaklarına oturmuş beni beklerken gördüm. Demek arabasını saat on bir gibi alabileceğini söyleyen mesajımı okumuştı. Gözlerimi kaldırımdan ayırmadan yürümeye devam ettim. Onunla göz teması kurmaktan kaçınıyordum.

Merdivenlerin önünde durup yavaşça başımı kaldırdım. Yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum. Mavi gözleriyle yorgun yüzümü inceledi.

Anahtarları, uzattığı eline bırakırken “Depoyu doldurmam gerek,” dedim.

“Nereye gittin?” diye sordu donuk bir ses tonuyla.

“Bir arkadaşla aramı düzeltmeye,” diye cevapladım. Tüm

dikkatimi, sundurmanın solmakta olan boyasına vermiştim.

“Düzeltebildin mi bari?”

“Hayır,” diye fısıldadım yutkunarak. “Çok geç kaldım.” Dudaklarım titremeye başlamıştı. Gözlerimde biriken yaşları saklamaya çalışsam da yanaklarımdan aşağı süzölmelerine engel olamadım. Bu hassasiyetimi yorgunluğuma bağlamak, işin kolayına kaçmak olurdu. Gözümden akan yaşların bile ifade edemeyeceği kadar derin yaralanmışım.

“Üzgünüm,” dedi Cole samimiyetle. Oturduğu basamaktan kalkıp, yanıma gelerek beni kollarına aldı.

İstemediğim şeyleri söylemekten korktuğum için yalnızca başımı sallamakla yetindim. Jonathan’ı bulup her şeyi mahvetmeden önce onu durdurmak istemiş ancak başarısız olmuşum. İşte beni bu mahvediyordu. Beni araması için yalvardığım onca mesajın bir tanesine bile cevap vermemişti.

Bu sabah saat beşte bıraktığım son mesajsa hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu: *“Yine ben. Bu son mesajım. Tüm gece uyumadan araba sürdüm ve o gece olanları düşündüm. Keşke hepsini geri alabilsem. Söylediğim her sözü. Çünkü hatalıydım. Bunu sana yüz yüze söylemeyi çok isterdim ama neredesin bilmiyorum. Lütfen gitme. Beni ara.”*

Jonathan gitmişti. Dairesini tamamen boşaltıldığını görmek beni hazırlıksız yakalamıştı. Onu görmek istiyordum. Onu özlemiştim.

Onunla konuşmayı ve en dibe battığım anlarda beni güldürebilmesini özlüyordum. Kâbuslarla uyandığım gecelerde, kanepeye oturup tele satış reklamlarıyla dalga geçişimizi bile özlemiştim. Saat ya da sebep ne olursa olsun telefonun diğer ucunda aramamı bekleyen sesini son bir kez duymayı her şeyden çok istiyordum. Ama artık beklemiyordu.

Her şeyi batırmışım. Hem de çok fena. Arabayla aştığım her kilometrede suçluluk duygusu daha da fazla kemirmeye başlamıştı içimi. Ama çok geç kalmışım. Gerçeklerin hep çok geç

farkına varıyordum zaten.

Yaşlar yanaklarımdan tişörtüne akmaya devam ederken Cole saçlarımı okşuyordu.

“Dün öyle çekip gittiğim için özür dilerim.” Göğsüne yaslandığımdan sesim boğuk çıkıyordu. “Paniklemişim ve nasıl açıklayacağımı bilmiyordum...”

“Önemli değil,” diye mırıldandı kulağıma. “O kadar sinirlendiğim için asıl ben özür dilerim. Sadece... başına bir şey gelmesinden korkuyorum. O uçurumdan atladığında aklımı yitireceğimi sandım. Bir anda... ortadan kayboldun.”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri endişeyle doluydu. Ellerimi yeni çıkmaya başlamış sarı sakallarında dolaştırdım.

Cole başparmağıyla yüzümdeki yaşları sildi. “Seni böyle üzgün görmeye dayanamıyorum.”

Sözcükleri kalbime işlemişti. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde beni öyle nazikçe öptü ki aramızdaki tutku bir anda yeniden alevlendi.

Onu ensesinden tutup arzuyla kendime doğru çektim. Bir süreliğine de olsa acımdan kurtulmak için onu hissetmeye, tadını almaya, ellerinin bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

Cole beni kendisine çekerek sessiz yakarışıma derin soluklarıyla karşılık verdi. Beni öyle sıkı tutuyordu ki kalp atışlarını hissedebiliyordum. Ellerini ellerime geçirdi ve hiç durmadan eve ve oradan da odama girdik. Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledikten sonra, bana dönüp ellerini saçlarımda dolaştırmaya başladı. Ardından tüm bedenime bir şok dalgası gibi yayılan bir öpücük kondurdu. Ellerimi tişörtünün içine sokup tırnaklarımı etine geçirdiğimde sırtındaki kaslar gerildi. Tişörtünü çıkartırken beni öpmeye devam ediyordu. Dudaklarımı, boynumu, elbisemi çıkarttıktan sonra omuzlarımı... Sanki acımı öpücükleriyle geçirmek ve beni yeniden toparlamak ister gibi öpüyordu. Beni ömrümün geri kalan her saniyesinde öpse bile bu yaralı hâlimi iyileştiremeyeceğini biliyordum. Ama durma-

sını da istemiyordum.

Yatıştırıcı bir ilaçmış gibi yuttum onu. Üzüntümden sıyrılmayı o kadar çok istiyordum ki. Tadı, teninin kokusu, tenime değen teninin sıcaklığı bağımlılığımı doyurmuş, içimdeki boşluğu bir anlığına da olsa doldurmuştu.

~~~~~

Örtünün altında yüzüstü uzanmış birbirimize bakıyorduk. Eğilip çenesine bir öpücük kondurdum.

"Neden bana katlanıyorsun?" diye sordum fısıldar gibi.

"Belki eziyetten hoşlanıyorumdur," dedi şakayla.

Güldüm.

"Seni güldürmeyi seviyorum." Yüzünde o sevimli gülümseme belirmişti yine. "Kolay değil ama çabama değiyor. Hem seni çıplak görmeyi de seviyorum." Eğilip beni öptü ve sıcak elini sırtımda gezdirdi. "Şu geçen iki günde olanlardan ben de memnun değilim. Gerçekten... bittiğini düşünmüştüm." Gözlerime bakabilmek için geri çekilip devam etti: "Böyle mi olmasını istiyorsun? Yani bitirmeyi?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. Vermem gereken cevabın bu olmadığını bilsem de gerçek olan buydu. "Ama seni hayatıma alamam, bu sana haksızlık olur."

"Bırak, bu kararı ben vereyim."

Boyun eğercesine bir iç çektim. "Bana bir konuda söz ver."

"Ne?"

"Fazla geldiğimde gideceğine, uzaklaşacağına söz ver. Ben seni kırmadan önce. Seni kırmak istemiyorum ama senden vazgeçecek kadar da güçlü değilim."

"Beni kırmana izin vermeyeceğim, Emma. Söz veriyorum." Beni yine mavi gözlerinin derinliklerine hapsedip, yavaşça eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra başını yeniden yastığa koydu. Gözlerini kapayarak yavaşça uykuya dalışını

izledim.

Yanımda yatan Cole'ü izlerken düşüncelerimin birden Jonathan'a kaydığını hissettim. *Kimse seni sevemez.*

Dudaklarımdan dökülen nefret dolu sözleri düşünerek gözlerimi kapadım. Beni geri aramayacaktı ve bunun için onu suçlayamazdım.

Affedilmeyi istemem boşunaydı. Bir kez söylenen sözler geri alınamaz, verdikleri hasar tamir edilemezdi. Bunu herkesten çok ben biliyordum.

Ama uykuya dalmamı engelleyen şey buından daha fazlasıydı. Jonathan asla geri alamayacağı bir şey yapmak üzereydi ve onu bulmam gerekiyordu. New York'a gitmeliydim. Eğer o oradaysa ben de orada olmalıyım.

Telefonumun titreşimiyle canlandım. Ağırlaşan başımı kaldırıp saate baktım. Saat sabahın dördüydü. Cole'ün o sıcak kolları arasına geri dönecektim ki birden içimi bir panik sardı. *Jonathan.*

Telefon sustu. Yataktan kalkıp dizlerimin üzerine çömel-dim ve yerdeki kıyafetlerin arasından heyecanla telefonumu bulmaya çalıştım. Üzerime Cole'ün tişörtünü geçirdim ve tam şortumu gördüğüm sırada telefonum yeniden çalmaya başladı. Yatağın yanına oturarak telefonu elime aldım ve ekranda McKinleylerin numarasını görünce bir an duraksadım.

Derin bir nefes alıp telefonun diğer ucundan gelecek öğütleri dinlemeye hazırladım kendimi. Sara uçaktan inip eve varmış ve üç saatlik farka aldırış etmeden beni aramış olmalıydı. Ama tam "Alo" dediğim anda Sara'nın henüz eve varamamış olacağı gerçeğiyle yüzleştim. Uçurumdan yuvarlanan bir kaya gibi oturmuştu mideme bu gerçek.

"Emma?" dedi Anna. "Emma, tatlım, ben Anna."

Nefesim kesildi.

"Merhaba Anna," diyebildim güçlkle. Sesi endişe verici derecede rahatsızdı. Bunu söylediği birkaç kelimedenden bile an-

lamak mümkündü.

"Emma, korkunç bir şey oldu," diye devam etti Anna güçlükle. "Annen..." Duraksadı. "Dün gece geç saatlerde canına kıymış."

Karanlığın içinde, beni iliklerime kadar titreten bir çukurun dibindeydim şimdi. Göremiyordum. Duyamıyordum. Soğuktan başka hiçbir şey hissedemiyordum. Dizlerimi göğsüme çekerek titreyen bedenimle sallanmaya başladım.

"Emma? Orda mısın?"

Sesi, kulağımda uzak bir vızıltıydı sadece. "Tatlım, lütfen konuş benimle."

"O öldü," dedim sadece, kendime bile yabancı bir sesle.

"Evet. Çok üzgünüm." Anna'nın sesi endişeliydi. "Seni bildiğince çabuk bir şekilde eve getireceğiz. Ben bütün ayarlamaları yapıyorum. Tamam mı?"

Sesi yok olduğunda yeniden o karanlıkta kaybolmuş, onu duyamaz olmuştum. Telefonu elimden bırakıp beni saran dondurucu soğukta kendi kendime sarıldım.

~~~~~

Ondan nefret ediyorum Sara, ondan öyle çok nefret ediyorum ki...

"Emma?" dedi Meg diğer seslerin arasından. Şaşkınlıkla döndüm. İçerideki ışık odayı öylesine aydınlatıyordu ki bir an güneşe baktığımı sandım. "Emma beni duyabiliyor musun?" Yanıma eğildiğinde yavaş yavaş yüzü netleşti. Panikle çevreme bakındığımda odada başkalarının da olduğunu gördüm. Peyton yatakta oturuyor, Serena ise diğer yanımda oturmuş elimi tutuyordu.

Başımı kaldırdığımda Cole'ü gördüm. Beni aralık kapıdan izliyordu. Luke ve James koridorda sessizce konuşuyorlardı.

Bakışlarımı şaşkınlıkla yüzler arasında gezdirdim. Sonra ne

olduğunu hatırladım. Göğsüme bir yumruk yemiş gibi nefesim kesildi birden. "Sizi uyandırdım mı?" diye sordum Meg'in üzgün yeşil gözlerine bakarak.

"Hayır, bizi uyandırmadın," diye rahatlatı beni. "Sara'nın annesi beni aradı. Emma, çok üzgünüm."

Kollarını bana sararken Serena da sıkıca elimi tutmaya devam ediyordu. Sırtına hafifçe dokunup onu teselli etmeye çalıştım. Hâlâ o karanlık kuyuda olduğumdan gerçek dünyayla bir bağlantı kuramıyordum. Ben de bana ihtiyacı olduğu kadar sarılmasına müsaade ettim.

~~~~~

"Döndüğümde görüşürüz." Havaalanında Meg'le Serena'ya sarıldım. Sonra Cole'e döndüm. Beni, sanki yavaş yavaş çatlayan ve en ufak bir basınçla paramparça olacak bir cam parçasıymışım gibi dikkatlice izliyordu. "Santa Barbara'da görüşeceğiz."

Parmaklarını usulca yanaklarımda gezdirirken "Keşke seninle gelmeme izin verseydin," dedi.

"Bunu istediğini biliyorum," dedim. "Ama *ben* bile oraya dönmek istemiyorum. Sadece mecburum. Hem senin finallerine hazırlanman lazım ve dersleri kaçıramazsın. Böylesi daha iyi. Sara da orada olacak. İyi olacağım."

"Beni arar mısın?"

Başım la onayladım. Eğilip dudaklarımdan öptü.

Yüzümde sahte bir gülümsemeyle onlara olduğumdan daha iyiymişim gibi göstermeye çalışarak yürümeye başladım. Girişe yönelip elektronik kapılardan geçtikten sonraysa panik dalgası yeniden esir aldı bedenimi. Güvenlikten geçerken sadece nefes alıp vermeye, odaklanmaya çalışıyordum. Bir yandan da alnımdan dökülen terlerle şüpheli davranışlarım yüzünden her an kenara çekilebileceğimden kuşkulanıyordum.

Giriş bakan boş yerlerden birine oturdum. Beni, bir daha asla dönmek istemeyeceğim bir yere götürecek uçağa nasıl binecektim ki şimdi? İki yıldan beri Weslyn'e hiç adım atmamıştım. Telefonum çaldığı sırada terminalden koşarak uzaklaşmak istedim.

"Alo?" dedim belli belirsiz.

"Nasılsın?" diye sordu Sara.

"Sence?"

"Evet, biliyorum. Saçma bir soruydu. Seni havaalanından alırım. Merak etme, beraber atlatacağız."

"Teşekkürler," dedim bir an önce bitmesini isteyerek. Bu hafta derslere neden katılamayacağımı açıklamak için hocalarımla iletişime geçmek ve yaz sonundaki telafi sınavlarını organize etmekle kafamı meşgul ettiğimden düşünmeye fırsat bulamamıştım. Havaalanı kapısından içeri girip kaçınılmaz gerçeklerle bir kez daha yüzleşene dek de bunu başardığımı söylenebilerdi.

"Sara, Weslyn'de kalmayacağım."

"Ne? Ne demek istiyorsun? Annemler bizde kalmanı bekliyorlar."

"Kalamam." Sesim gergindi. "Otoyolda, kasabanın hemen dışında bir motel var. Orada kalacağım. Gerçekten... bunu yapamam."

"Tamam," dedi Sara sabırla. "Sen şimdi sadece uçağa binmeye odaklan. Geldiğin zaman konuşuruz."

Havayollarındaki görevli personel uçağa biniş zamanının geldiğini anons etti.

"Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

"Burada olacağım," dedi Sara.

Uçağa bindim ve ufak valizimi kabindeki bölmeye yerleştirerek, orta yaşlı ve takım elbiseli iki adamdan izin isteyip cam kenarındaki yerime geçtim. Kesik kesik nefes almaya devam ederken bakışlarımı camdan dışarı yönelttim.

"Uçağa binmekten hoşlanmıyor musun?" diye sordu yanımda.

daki adam kucağımda heyecanla kıpırdayan ellerime bakarak.

"Hoşlanmadığım, iniş kısmı," diye mırıldandım dürüstçe.

Beni sakinleştirmek istercesine, "Ben sürekli uçarım," dedi. "Endişelenecek hiçbir şey yok."

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım ama dışarıdan bakıldığında korkmuyormuş gibi görünmeyi başaramamıştım sanırım. Gözlerimi kapayıp, ellerimi yumruk yaparak kendimi rahatlatmaya çalıştım. Tam bir panik atak nöbeti geçirmek üzereydim.

"Bir içki işe yarayabilir," dedi hafifçe gülerek.

"Yalnızca on dokuz yaşında olmam çok kötü."

Bana sanki aklımı kaçırmak üzereymişim gibi baktı. Pek yanlış bir varsayım da sayılmazdı doğrusu. "Tüm yol boyunca böyle olursan ben sana bir içki alırım."

Bu endişeden bir an önce kurtulmak isteyerek "Olur," dedim.

Uçuş başladığında ikisi de birer votka soda, bense yalnızca su istedim. İkisi de içkilerini bana uzattıklarında şaşırmıştım. Sanırım çok iyi bir uçuş arkadaşı sayılmazdım.

Ödemek üzere cüzdanıma uzanarak teşekkür ettim.

Yanımdaki adam elini kaldırdı. "Gerek yok."

İçkileri büyük bir iştahla mideye indirdikten sonra buzları bile henüz erimemiş boş kadehleri önlerindeki servis tablalarına bıraktım. Bu hâlime güldüler. Yaklaşık bir saat sonra, uçağın her an düşebileceğinden endişe eder gibi koltuğun koluna sımsıkı yapışmış durumdaydım. Derken önüme iki içki kadehi daha kondu.

~~~~~

"Küçük bayan," diye seslendi biri. "Küçük bayan, indik." Bir el nazikçe omzuma dokunuyordu. Yüzümü camdan çevirerek şaşkınlıkla etrafa bakındım. Nerede olduğumu anlamam birkaç

saniyemi aldı.

“Kahretsin,” dedim sarışın hostesi şaşırtarak. “Ah, teşekkürler.”

Kemerimi çözüp yerimden kalkmaya çalıştım. Ancak içtiğim votkalar başımı döndürüyordu. Tanrı'ya şükür uçak boşalmıştı da valizimi almak için diğer yolcularla mücadele etmek zorunda kalmamıştım. Üstteki bölmeden indirdiğim çantamı kafama çarptığımdaysa neredeyse bayılacaktım.

Endişeli bakışlarla, “Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu bir host.

“Gerek yok, aldım,” diye direttim utançtan kızararak. “Teşekkürler.” Derin bir nefes alıp valizi arkamdan sürüklemeye başladım. Biraz da olsa ayık olduğumu göstermek istiyordum.

Terminale doğru ilerlerken yalnızca bir kez durdum. O da dizlerimin beni taşımayacağını ve yüzüstü yere kapaklanacağımı düşündüğüm için. Beynimdeki zonklama artık kaybolmaya, panikse yeniden yüzünü göstermeye başlamıştı. Havaalanından bayılmadan çıkmak istiyorsam yardıma ihtiyacım olacaktı.

14. TIPKI ANNEN GİBİ

Telefonumu açtığım anda çalmaya başladı. Tam da beklediğim gibi.

Gözlerimi kapatıp, başımı duvara yaslayarak "Alo," dedim.

"Neredesin?" diye sordu Sara. Sesi, kendisinden emin bir biçimde çıkmış olsa da bir parça huzursuzluk taşıyordu içinde.

"Hmm..." Duraksadım ve boğazımdaki düğümü yutkundum. "Bilmiyorum. Bir barın önünde."

"İçiyor muydun?"

Sessizliğimi koruyup votkanın, o uyuşturucu yanıyla içimi kaplamasını bekledim.

Titremesi bir türlü durmayan dudağımı ısırarak "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Bunu yapamam Sara. Ben... yapamam bunu..."

"Önemli değil. Ben buradayım. Sen sadece nerede olduğunu söyle."

"Şey... hâlâ terminaldeyim," dedim çevreme bakınarak. Üzerime dikilmiş gözlere aldırış etmemeye çalışıyordum.

"Bagaj teslim noktasını gösteren işaretleri izle. Ben buradayım," dedi sakinleştirici sesiyle.

"Tamam." Valizimin koluna tutunarak oturduğum banktan kalktım. Dengemi sağlamak için bir an durdum. Ayaklarım beni istemsizce, yürüyen banda götürdü. Telefonun hâlâ kulağında olduğunu fark ettim. "Sara?"

"Evet, buradayım," dedi Sara. "Geliyor musun?"

“Evet,” dedim gözlerimi kapatarak. İçim sıkışıyor, beni taşıyan bandın kenarına yaslanırken yere düşmekten korkuyordum. “Ben... yapamıyorum...”

“Evet, yapacaksın canım,” diye cesaretlendirdi beni. “Bu işte seni yalnız bırakmayacağım.”

Bant bitip, sendeleyerek düz yola çıktığımda, “Lanet olsun,” dedim. Kendimi toparlamak için kenara çekildim ve meraklı gözlerle bana bakan diğer yolculara yol verdim. “Birazdan orada olurum.”

Sara beni yürüyen merdivenin sonunda sabırsızlıkla bekliyordu. Adımımı atar atmaz beni hemen kendisine doğru çekti. Ağlamamaya kararlı olduğumdan gözlerimi kapattım.

Beni ayakta tutmak için sıkıca sararken “Seni öyle çok özledim ki,” dedi. Bıraktığında hafifçe sendeledim. Beni tepeden tırnağa süzdü. “Berbat görünüyorsun.”

Bir kahkaha attım. “Daha da beter hissediyorum. Aslında...” Tereddütle durdum. “Aslında hiçbir şey hissetmemeye başladım.”

“Ah Emma.” Endişeli bir hâlde başını sallıyordu. “Seni sadece birkaç ay yalnız bıraktım. Şu hâline bak, tam bir ayyaşa dönmüştün. Ben seninle ne yapacağım?” Bir eliyle elimi, diğer eliyle de valizi tutarak bizi çıkışa doğru sürüklemeye başladı. “Ayılman lazım. Ya da bari ayık gibi davran çünkü birazdan annemle buluşacağız.”

“Lanet olsun, cidden mi?” diye homurdandım. “Bilmiyordum, özür dilerim.”

“Önemli değil.” Bir iç çekti. “Ama önümüzdeki birkaç günü alkolle tedaviye ayırmayalım, olur mu?”

Hiçbir şeye söz vermedim ama beni arabaya kadar götürmesine de ses çıkarmadım. Sara’nın yanında olmak, benliğimi ele geçiren alkolün de etkisiyle sinirlerimi gevşetmişti... bir anlığına da olsa.

~~~~~

Bir saatlik yolculuk yeterince uzun değildi. Ne ayılabilmem ne de Weslyn'e dönüş sebepime kendimi hazırlayabilmem için.

Viktoryen tarzdaki açık mavi renkli evin yanındaki küçük park yerine bıraktık arabayı. Dışarıdan öyle sıcak ve davetkâr duruyordu ki... Ama ben içinin ölümle dolu olduğunu biliyordum. Ürperdim.

Sara, dikkatimi çimlerin üzerindeki tabeladan çekerek "Çok kalmayız," dedi. 'Lionel's Cenaze Evi'. "Hadi Em. Annem bekliyor. Charles da onunla. Detaylarda bize yardım edecek."

~~~~~

Ondan sonra olanları net bir şekilde anlatamam. Gerçekten gözümün karardığına yemin edebilirim çünkü kendime geldiğimde yeniden arabadaydık.

"Sana kısa süreceğini söylemiştim," dedi Sara emniyet kemerini takarken.

Sanki yola çıktığımızdan beri ilk defa nefes alıyormuş gibi "Evet," dedim derin bir solukla.

"Çantamı almak için eve uğramamız gerek," diye açıkladı Sara.

"Ne? Hayır!" Gereğinden yüksek çıkmıştı ağızımdan sözler.

"Ne var?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Weslyn'in içine girmek istemiyorum," dedim endişeyle. Cenaze evinin kasabanın sınırında kurulmuş olmasından memnundum. Böylece kasaba sakinleri de arka bahçelerinde yaşanan acılardan bihaber olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. "Lütfen Sara, beni motele götür."

Sara bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Pekâlâ. Seni bıraktıktan sonra eşyalarımı almaya giderim," dedi.

"Teşekkürler," dedim rahatlayarak. Başımı cama yaslayıp, yanımızdan akıp giden ağaçları izledim. Hissizlik azalıyor, tü-

kenmişliğimse artıyordu. "Belki ben de biraz uzanırım."

"Fena fikir sayılmaz."

Dakikalar sonra, sanki görünmez bir sınırı geçmişiz gibi reklam panoları ve neon lambalarla dolu bir yola çıktık. Üzerimizden akıp giden otoyoldaki araba sesleri duyuluyordu yalnızca. Sara asfaltı çatlamış otoparka girdi.

"Burada mı kalacağız?" diye sordu. Mekândan pek de hoşlanmadığı belliydi. İtiraf etmek gerekirse haksız da sayılmazdı. Binanın mavi boyası kalkmış kapılardan bazılarının üzerindeki numaralar, birbiriyle alakası olmayan rakamlarla değiştirilmişti. Çevresinde zincire benzer bir çit olan bir havuz vardı. Suyun rengi, yeşilin hiç de doğal olmayan bir tonuna dönmüştü. Havuzun bu görüntüsü, izlediğim bir bilim kurgu filmindeki uzaylı yumurtalarıyla dolu havuzu hatırlatmıştı bana.

"Yapmak istediğinin bu olduğundan emin misin?" diye sordu. Bunu, fikrimi değiştirmemi istediği için söylediğini biliyordum. Bu, onun yalvarma şekliydi.

"Sen kalmak zorunda değilsin," dedim kapıyı açarak.

"Evet, zorundayım," dedi bıkkın bir ses tonuyla. "Sen bagajdan eşyalarını alırken ben de giriş işlemlerimizi yapayım."

Sara döndüğünde metal korkuluklu beton merdiveni tırmanarak onu takip ettim. İkinci 2'si biraz daha farklı olan 212 numaralı odanın kapısını açarken bekledim. Oda kimyasal, sigara ve... sanki uzun süre kapalı kalmış gibi çürümüşlük kokuyordu.

Sara, içeri birazcık da olsa ışık girsin diye kalın, mavi perdeleri araladı. Ancak pek bir şey fark etmemişti. Oda hâlâ karanlıktı. Gölgede kalıyordu. Bense bunu umursamıyordum. Odanın bu karanlığıyla anında bir bağ kurmuştum ve bu hâlini, dışarıdaki aydınlık mayıs güneşine tercih ederdim.

Pencereye uzak, yatağa oturup, ayakkabılarımı çıkartarak kafamın içindeki sisi dağıtmak üzere uzandım.

Kapıda durup bana bakarken "Ben birazdan gelirim," dedi

Sara. "Yiyecek de getiririm."

Beni yalnız bırakmak konusunda endişe duyuyordu.

Kapıdan çıkması için onu cesaretlendirerek "Ben iyiyim," dedim. Belli belirsiz gülümseyerek çıktı. Ardından kapalı bej metal kapıya baktım.

~~~~~

Emma çok üzgünüm.

Anna'nın beni saran kolları ve kırmızı, yaşlı gözlerini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Çok zayıf görünüyorsun.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp sesleri savuşturmaya çalıştım. Artık ayılmaya başladığımdan cenaze evinde geçirdiğim zamana ilişkin anılar yavaş yavaş canlanıyordu.

Gözlerimi ovuşturarak yataktan kalktım ve pencereye gidip çevresine şezlonglar yerleştirilmiş havuza baktım.

Yarın gösterilecek fotoğrafları seçtik. Bakıp bize fikrini söylemek ister misin?

Annen yakılmayı vasiyet etmiş. Külleri için hangi kabı tercih edersin?

Ürpererek kollarımı bedenime sardım. Söylenenleri duymamak, bana gösterilen parlak kapları ve süslü vazoları görmemek için başımı deli gibi sallıyordum.

Annen mezar taşının nerede olmasını dilerdi?

Başımı ellerimin arasına alarak "Susun!" diye bağırdım. "Kapayın çenenizi!" Elim sertçe cama vurduğumda camın titrediğini hissettim.

Sokağın karşısındaki küçük dükkân çekti dikkatimi. Pencerelere asılı, solmuş tabelalarında bira ve alkol yazıyordu.

Dişlerimi sıkıp, burun deliklerimden solurken kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Ama kendimi tamamen kaybetme çok az kaldığının farkındaydım. Gözüm yeniden içki dük-

kânına kaydı. Böyle bir yer muhtemelen yaş sınırına bakmazdı ama yine de bu işi şansa bırakamazdım. Emin olmalıydım.

Otoparka döndüm ve havuzun yanındaki birini gözüme kestirdim. Üzerinde beyaz atlet ve solmuş bir kot pantolon olan bir çocuk, kulağında kocaman kulaklıklarıyla oturmuş, sigarasını tütürüyordu. Yirmi bir yaşından büyük gözüktü gözüme. Derin bir nefes aldım. Zihnimi kemiren o sesleri susturmaya kararlıydım.

Sırt çantamı, cüzdanımı ve anahtarlarımı alarak dışarı çıktım. Çıplak ayaklarıma bir şey giyme zahmetine bile katlanmamıştım. Beni yargılayacak bir tipe benzemiyordu nasıl olsa. Hatta yanına çıplak ayaklı gitmem bana birkaç puan bile kazandırabilirdi. Bunu düşünerek saçlarımı arkaya attım ve parmaklarımla şöyle bir düzelttim. Üzerimdeki ince hırkayı çıkartarak göğüslerimi sıkıca saran askılı atletimle kaldım. Askılarımdan birini düşürerek çaresizliğimin, ihtiyacım olan cesareti ortaya çıkarmasını umdum. Havuza inen merdivenlere yöneldim.

Beni fark etmesi uzun sürmedi. Kulaklıklarını boynuna indirip, vücudumun her bir noktasını incelerken bunu gizlemeye bile çalışmadı. Beni gözleriyle taciz ederken kendime hâkim olmaya çalıştım.

"Hey," dedim flört eder bir tavırla. "N'aber?"

Yağlı elini sarı saçlarına götürerek "İyidir," diye cevapladı. "Senden?"

"Arkadaşlarımla odamızda bir parti vereceğiz," diye açıkladım. Olabildiğince işveli konuşmaya çalışıyordum. "Ama ben içki alamıyorum. Bana yardım edebilir misin diye merak ettim. İstersen sen de arkadaşlarını çağırabilirsin. Ne dersin?"

"Ah, tabii." Alt dudağını yalayarak sırıttı. İçimde yükselen tiksintiyi bastırdım. "Yardım edebilirim. Ne istiyorsun?"

"Votka," dedim hiç düşünmeden. Sesimdeki çaresizliği anlamamış olmasını umuyordum. Hemen cüzdanımı çıkarttım ve cenaze evindeyken Charles Stanley'nin bana verdiği paraların

içinden bir avuç dolusu yirmiliği uzattım.

"Güzel," dedi hayranlıkla. "İyisinden mi istiyorsun peki?" O parmaklarını parmaklarıma değdirerek parayı alırken ben de umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktilim. Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyordum. "Kokteyl yapmak için bir şey ister misin?"

"Ah, hayır, gerek yok," dedim. Sonraki birkaç günü sağ salim atlatmak istiyorsam içkimin de olabildiğince sert olması gerektiğini biliyordum. "Birkaç dilim limona ne dersin?"

"Tabii tatlım, nasıl istersen." Göz kırptı. "Bu arada adım Kevin."

"Şey, bir kıza yardım ettiğin için teşekkürler Kevin," dedim. Ne kadar zavallı görüldüğümü bilsem de baygın baygın bakmak için zorluyordum kendimi.

Yanımdan geçerken kalçama küçük bir şaplak atarak "Ben hemen dönerim," dedi. Attığım küçük çılgık onu güldürmüştü.

Yokluğunda bir paket buz ve birkaç plastik bardak aldım. Kolunda bir kese kâğıdıyla döndüğünde havuza geri dönmüştüm.

"Al bakalım." İki şişe votkayı uzattı. "Kendime de bir tane aldım."

Kapağı açıp içkiyi buzların üzerine boşaltırken "Tamamdır," dedim. Bardağın yarısını mideme indirirken sanki iç çekişiyordum. Midem içkiyle temasından dolayı bir anda yanarak tüm bedenimi ürpertmiş, ağzımda bolca tükürük salgılanmasına neden olmuştu.

Kevin ağzında sigarasıyla plastik masanın diğer tarafına çökerek bir bardak aldı ve poşetteki buzdan koydu. Konuşmaya başladı. Ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yalnızca başımı sallayarak yeşil suya bakıyor, votkamı yudumluyor ve hissizliğin beni ele geçirmesini bekliyordum. Bardağı sabırsızca iki ya da üç defa daha doldurdum.

Babamın yakınında. Mezar taşının babamınkinin yanında olma-

sını isterdi.

Dişlerimi sıkarak hissizlik barikatını aşmaya çalışan inatçı seslerle savaşıyordum. Votkanın geri kalanını da yuvarlayıp buz küplerinin üzerine biraz daha ekledim.

Annenle ilgili bazı anılarını paylaşmanın hoş olacaktır.

Havuzun kenarında durmuş, suyun kasvetli, yeşil derinliklerine bakıyordum. Bedenim uyuşmuş olsa da sesler bir türlü susmuyorlardı. Susmayacaklardı. Yavaşça başımı sallayıp onlardan kurtulmaya çalıştım.

Gözlerimi kapatıp bir adım attım. Su soğuktu ve etrafımı sardığı anda klor kokusu burnumu yaktı. Dizlerimi göğsüme çekerek suyun içine battım. Ayaklarım sert beton zemindeydi. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Ve sonunda... sonunda özlemine duyduğum o sessizliğe kavuşmuştum işte. Dizlerimi iyice kendime çekerek sessizliğin keyfini çıkarmaya koyuldum.

Burnumdan yavaş yavaş hava baloncukları çıkıyordu. Bir süre sonra ciğerlerim yanmaya başladı ama yine de kıpırdamadım. Soğuk suyun beni esir almasına izin verdim. Rüyalarımın aksine hiç paniklememiştim. Rüyamda pek çok kez boğulurken görmüştüm kendimi. Hep deli gibi nefes almaya çalışıyor ve çok korkuyordum. Ama burada... yalnızca sükunet vardı. Beni burada kalmaya davet ediyordu.

Nefes alma ihtiyacımı ve göğsümdeki basıncı görmezden geliyordum. Su çevremde mırıldanmaya başlamıştı. Gözlerimi açıp dinledim. Sanki... sanki biri bağıırıyordu. Kafamı kaldırıp baktığımda iki kişinin havuza eğildiğini gördüm. Sara'nın kızıl saçları suya değiyordu.

Birden ayaklarımı havuzun sert zeminine basarak yüzeye fırladım ve derin bir nefes aldım. Havayla birlikte biraz su da yutmuştum tabii. Kimyasala bulanmış suyun üzerinde öksürüp dururken kusacağımı hissettim. Havuzun yanına tutunduğum sırada soluklarım nihayet düzene girmişti. O anda tüm o çığlıklar da sanki kumandanın sessiz tuşuna basmışım gibi bir

anda kesildi.

“Kahretsin Emma!” diye haykırdı Sara. Suya atlamaya hazırlanmış gibi ayakkabılarını çıkarmıştı. “Orada ne halt ediyordun?!”

“Lanet olasıca bir psikopat!” diye bağırdı Kevin arkasından. “Suya giren bir zombi gibiydi. Arkadaşın tam bir kaçık, kızım.”

Kendimi toparlayıp havuzun kenarına otururken “Kapa çeneni!” diye bağırdı Sara. “Bizden uzak dur yeter!”

“İsrar etmene gerek yok,” dedi. “Kafayı yemiş bu be!” Kese kâğıdı elinde, otoparka doğru ilerlerken kendi kendine söylenmeye devam ediyordu.

Ağzımdan tükürükler saçarak öksürürken “İyi misin?” diye sordu Sara.

Başımla onayladım. Sara derin bir nefes aldı. “Emma, bu çok korkunçtu.” Başını sallayarak beni ayağa kaldırdı.

Ben çantamı alırken o da beni havuzun kapısında bekliyordu. Tam, neredeyse bitmek üzere olan votka şişesine uzanmıştım ki seslendi: “Bırak onu.” Şişeyi bırakıp sessizce onu izledim.

Motel odasından banyoya geçerken ıslak kotumdan sular damlıyordu. Kıyafetlerimi çıkararak duştaki sıcak su bitene dek suyun altında öylece durdum. Hâlâ hiçbir şey hissedemiyordum. Ne bir duygu, ne bir heyecan, ne de bir düşünce. Sesler de yavaş yavaş yok olmuşlardı.

Başıma ve bedenime saracak iki havlu aradım. Bulduğum sert, beyaz havlu üzerimi zar zor kapatmıştı. Sara, küçük yuvarlak masanın önündeki lekeli sandalyede oturuyordu. Buharla dolu banyodan dışarı çıktığımda o da başını kaldırdı.

Oda hâlâ dönüyordu. Sara’yla göz göze gelmemeye çalıştım. Ayakta durmak zordu. Kendimi yatağın ucuna bırakıp avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Yaşadığı duygularla mücadele ederek “Burada olmak istemediğini biliyorum,” dedi Sara usulca. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama yalnız değil-

sin Emma. Seni önemseyen, sana yardım etmek isteyen insanların da olduğunu anlamak zorundasın artık."

Gözlerimi açık tutmaya ve ona odaklanmaya çalıştım.

"Herkesi hayatından uzaklaştırmaya devam edemezsin." Ayağa kalktığı anda tüm bedeni gerilmişti. "Böyle davranmaya devam edemezsin çünkü bir gün uyanıp yanında kimsenin olmadığını göreceksin."

Bu sözleri zihnimde yankılanırken ona baktım. "Ne?"

"Buna izin vermeyeceğim." Sara'nın konuşması, her bir sözcükle daha da kuvvetleniyordu. "Beni de uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim." Ben cevap vermeyince gözleri dolarak sustu. "Ne dediğimi duyuyor musun?! Emma, bana bak!"

Başımı omuzlarımın üzerinde tutmakta güçlük çektiğimden bir tarafa düşürdüm.

"Tanrı aşkına Em!" diye bağırdı başını sallayarak. Çenesi gerildi. Ellerini yumruk yaptı. "Kendine bunu yapmana izin vermeyeceğim! Ne olursa olsun. Sonunun annen gibi olmasına izin vermeyeceğim!"

Dondum. Bakışlarım üzerinde durdu. Sara'nın yüzü az önce söylediği şeyi fark ettiğinden beyazlamıştı. "Çık dışarı."

"Emma, özür dilerim," diye haykırdı. "Öyle demek istemedim."

"Çık dışarı!" diye bağırdığımda yerinden zıpladı.

Gözünden akan bir damla yaşı silerek başını usulca salladı. Odanın anahtarını ve cüzdanını alarak kapıya yöneldi. Arkasından kapatmadan önce bana son bir kez üzgün bakışlarla baktı.

Tüm bedenim titriyordu. Yatağa uzanıp üzerime eski, beyaz çarşafı örttüm. Oda dönmeye devam ederken duvarlara bakıyordum. İçerideki her şey sessizdi. Sonunda gözlerimi kapayıp kendimi hiçliğin kollarına teslim ettim.

15. FARKLI

Cenaze evinin ana salonundaki bir köşede, taziyelerini sunmak için etrafımı saran kalabalıktan uzakta durmaya çalışıyordum. Odanın karşı tarafında parlayan bir ışık takıldı gözüme. Bir süre, dışarıdaki masmavi gökyüzüne ve duvarın tepesindeki küçük, dikdörtgen pencereden geçen bulutlara baktım. Bulutlar, el değmemiş gökyüzünün üzerinde öyle beyaz görünüyordular ki sanki bir nehirde taşınan köpükler gibiydiler. Arada bir kanat çırparak havada süzülen kuşlar, gökyüzünde olma arzusu yaratıyordu içimde. Böylece bu fısıltılardan, teselli edici sözlerden, bana dokunan ellerden ve beni yabancı bedenlere çeken kollardan kurtulabilirdim. O üzgün suratlardan ve yaşlı gözlerden uzaklaşmalıyım.

Kendisini astığını duymuş muydun?

Huzurlu kaçışımın bölünmesiyle irkildim. Tanımadığım ve beni izlemekten vazgeçmeyen yüzlerle dolu odayı taradım.

“Emma, çok üzgünüm.” Uzun boylu, yaşlıca bir kadının tam önümde durduğunu görünce şaşırdım. Ona minnettarlığımı gösteren zoraki bir gülümseme takındım. Bana sarıldı. Bedenim bedeninde gerildi. “Rachel ile çalışırdım ve o, çok mutlu bir insandı. Onu özleyeceğim.”

Boş boş başımı salladım. “Teşekkürler.”

Sicimi korkuluklara bağlayıp atlamış. Oracıkta boynunu kırmış.

Bakışlarımı bir yüzden diğerine gezdirirken fısıltının kaynağını bulmaya çalışıyordum.

Başımı ne zaman çevirsem havuz kenarında içtiğim votka, korkunç bir ağrının saplanmasına sebep oluyordu beynime. Görüşüm hafifçe bulanıklaşmıştı. Elimi başıma götürdüm. Bir şeyler duyduğuma emindim.

“Emma, bir şey yedin mi?”

“Hı?” dedim birden. Sara’nın sesini ilk kez duyuyordum. Gece motel odasına döndüğünden beri hiç konuşmamıştık.

“Emma?” dedi beni dikkatlice süzerek. “Ne oldu?”

“Hmm... bir şey yok.” Doğru düzgün nefes almaya çalışıyordum. “Sanırım... sanırım bir molaya ihtiyacım var.”

“Bir şeyler yemelisin,” diye tembihledi. “Annem sana mut-fakta bir tabak hazırlayacak.”

Bakışlarım hâlâ yüzler arasında dolaşırken boş boş başımı salladım. Aklımı yitiriyor gibi hissediyordum. Başım o kadar ağrıyordu ki bir şey duysam da anlamazdım.

Bedenlerin arasından geçmeye çalışırken kucaklamalar ve teselli sözleriyle durduruldu. ‘Teşekkür ederim’ deme konusunda öyle ustalaşmışım ki artık, ne söylediklerini bile dinlemeden ağzımdan otomatik olarak çıkıveriyordu.

Tüm hayatım boyunca kendinden başka hiç kimseyi düşün-medin! Sen bir anne değilsin, hiç olmadın!

Arkasından yas tuttukları bu kadın hakkındaki gerçeği bilmiyorlardı. Bense çok iyi biliyordum. Odanın dört bir tarafına yerleştirilmiş, mutluluk saçan o fotoğraflar bardağı taşıran son damla olmuştu.

Kimseye belli etmeden koridorun sonundaki mutfağa girdim. Uzun bir bardak bulup içini buzla doldurdum ve dün girdiğim ofisin kapısını açtım. Büyük masanın arkasında bir dolap ve dolabın içinde de çantam vardı. Baş ağrımı geçirecek ve tüm bu insanları zihnimden silmeme yarayacak tek şey, işte bu çantanın içinde duruyordu.

Şişenin kapağını açıp votkayı bardağa boşalttım. İlk birkaç yudumu sarsılarak içtim. Cebime bir kutu nane şekeri atıp, bar-

dağı sıkıca tutarak odadan çıktım. Yeniden köşeme döndüğümde bardağı arkamda rahatça uzanabileceğim bir yere bıraktım. Orada durmaya devam edip, bir yandan camdan dışarı bakarken bir yandan da hiçbir zaman annem olmamış bir kadın için taziyelerini sunan insanlara 'teşekkür ederim' demeye devam ettim.

~~~~~

Burada olmak istemiyordum. Burada olmayı en az onun kadar istemediğimi biliyordum. Ama ben buraya Rachel Wallace için gelmemiştim. Fotoğraflar ve çiçeklerle dolu cenaze evine girdiğimizde kalabalığın arasında güçlükle ilerledik. Fotoğraflara bir an bile bakmadım. Kalabalığa karışmaya hazır olana dek onunla karşılaşmamaya çalışıyordum. Bunun bu kadar kısa sürede gerçekleşmiş olmasını kabullenemiyordum.

"O diğer odada."

Karşımda Bayan Mier'in o kibar yüzü duruyordu.

Bizi dinlemek için her zaman vakit ayıran ve belki de bizi bizden çok daha iyi anlayan kadına, "Merhaba Bayan Mier. Sizi görmek çok güzel," diyerek gülümsedim.

"Seni de görmek güzel, Evan. Keşke daha iyi şartlar altında karşılaştaysaydık. Yale'de mutlusundur umarım." Kolumu hafifçe okşadıktan sonra yanımdan geçip gidecekti ki usulca fısıldadı: "Diğer odanın köşesinde. Onunla konuşmalısın."

"Teşekkürler," diye cevapladım minnettar bir şekilde başımı sallayarak.

Onunla konuşmayı istiyordum. Onunla konuşmak için iki yıldır bekliyordum. Ama şu anın çok da uygun bir zaman olmadığını biliyordum.

"Evan..." dedi Sara yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Sen ne yapıyor..." Sonra derin bir iç çekti. "Burada olmak zorunda hissettiğini biliyorum. Gerçekten, anlıyorum seni. Ama o seni görmemeli."

Bu tepkiyi beklesem de bu, hoşuma gittiği anlamına gelmezdi.

"Merhaba Sara," dedim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

İç çekti. "Hayır, biz hallediyoruz. Ama Evan, sadece şunu bilmelisin... o artık eskisi gibi değil," diye mırıldandı, kalabalığın içinde kaybolmadan önce. Sözlerinin etkisinde kalıp ardından öylece baka kaldım.

Bitiminde mutfak olan koridorda ilerleyip büyük salona girdim. Liseden tanıdık yüzler ve hiç tanımadığım insanlarla dolu odayı gözlerimle taradım. Onu arıyor, hazır olsam da olmasam da onu görmek istiyordum.

"Emma, tatlım." Sesi nefesimi kesti. "Kaybın için çok üzgünüm."

Tek kelime edemedim Vivian Mathews'un o masmavi gözlerine bakakaldım.

Serin, ince elini yanaklarımda gezdirdi. "Sen, çok güçlü bir genç kadınsın. Yine de böyle bir şeyi yaşamak zorunda kalmamanı dilerdim."

O daha 'gücümün' beni ayakta tutmakta zorlandığını anlamadan bakışlarımı kaçırdım.

"Annen için çok üzgünüm, Emma," dedi Jared o tok sesiyle. Kaçma ihtiyacı sarmıştı dört bir yanıma. Hafifçe başımı salladım.

Vivian beni kollarına alıp kulağıma fısıldadı: "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa buradayım."

Sarılışına zayıf bir şekilde karşılık verirken ellerim titriyordu.

Sonra birden kalabalığın içinde kayboldular. Etrafta onlara bakındım çünkü onlar buradaysa onun da geldiğinden emin dim. Köşede duran bardağa uzanarak sinirlerimi gevşetmek için birkaç büyük yudum aldım. Hazır değildim. Evan'ı bir daha görmeye hazır olur muydum, onu da bilmiyordum. Yine de bu, odada dört bir yana bakıp onun o çelik mavisi gözlerini aramama engel olmadı.

Sonra onu gördüm. Tam da beni gördüğü anda. Açık kahverengi gözleri kapana kısılmış gibi donup kaldı. Kaliforniya güneşi ona yakışmıştı ama üzerindeki koyu renk elbisenin içinde tükenmiş ve kırılğan bir görüntüsü vardı. Saçlarını çenesinin hizasında kestirmiş, kâkülleri kaşlarına dökülmüştü. Daha zayıftı. Yüzünün yuvarlaklığı gitmiş, yerini daha keskin, çıkık elmacık kemikleri almıştı. Neredeyse karşımdaki kızın o olmadığına inandıracaktım kendimi. Ama sonra, tam da o anda, yüzüne yayılan o kızarıklığı gördüm ve dudaklarımda bir gülümseme belirdiğini hissettim. Hâlâ nefes kesecek kadar güzeldi. Gözlerindeki o boşluk dışında.

"Evan, burada olduğuna inanamıyorum."

Bakışlarımı Emma'dan çekmek zorunda kaldım.

"Merhaba Jill. Nasılsın?" Bu duygusuz kıızı geçiştirmek için içimde yükselen arzuyu bastırıp kibarca gülümsedim.

Emma'nın olduğu yere kaçamak bir bakış attım ama o gitmişti.

"Analise'le konuştun mu?" diye sordu. Kişisel sınırlara hiçbir zaman özen göstermezdi zaten.

"Bir süredir konuşmadım," dedim kaçmak için bir yol ararcasına etrafıma bakınarak.

"Burada olduğunu bilse ölür," diye devam etti Jill. "Emma'yı gördün mü? Sarhoş olduğuna yemin edebilirim."

Öfkemi gizlemeye çalışarak "Annesi daha yeni öldü, Jill," dedim.

"Yine de senin neden burada olduğunu anlayamıyorum," diye tekrarladı. "Yani, sana yaptığı şeyden sonra... aman Tanrım."

Yorumuna herhangi bir tepki vermedim. "Seni yeniden görmek güzeldi, Jill. Ama şimdi gidip Bayan McKinley'nin yardımına ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım.

Odada ilerleyip taziyeye gelen kalabalığın içinde arasam da Emma'yı göremedim.

Jared yanıma gelerek "Onunla konuşmayacağını sanıyordum," dedi.

"Konuşmayacağım," diye cevapladım suçluluk duyarak. "Ben sana bakıyordum."

"Ya tabii," dedi. Sonra, tüm dikkati, kalabalığın içinde dolaşan kızıl saçlara takıldı.

"Sen onunla konuşacak mısın?"

Cevap olarak bana öfkeyle baktı.

"Ne söyleyeceğim ki? Hem burası konuşmak için mükemmel bir yer sayılmaz." Ne demek istediğini anlıyordum. Bakışları onu izlemeye devam ediyordu. Sara da onu hissetmiş gibi başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Jared budalaca bakıyordu ona. Peşinden gitmesi için onu dürttüm ama Sara hızla dönüp ters yönde ilerlemeye başladı.

"Bayağı iyi bir başlangıçtı," dedim alaycı bir tavırla.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı. "Emma sana bakıyordu. Annemle beni gördüğü anda seni de aradı gözleri. Peki, sen bu konuda ne yapacaksın?"

Kalabalığın içinde kalbimi kıran kızı aramaya devam ederken "Henüz bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Vivian'ı gördüğüm anda onun da burada olduğunu anlamıştım. Başımı sallayarak hızla ofise yöneldim. Oraya geri dönemezdim. Evan'ın gittiğinden emin olana kadar olmazdı. Kalbim, göğsümden dışarı fırlayacaktı sanki. Odadan çıkarken kolumun altına sıkıştırdığım gümüş kutuya çevirdim bakışlarımı.

Kutuya bakarak "Burada ne arıyor?" diye sordum. Paniğim giderek artıyor, sakinleşemiyordum. Kapının ardında konuşan insanları duyuyordum. Cenaze levazımatçısının o bayık sesini hemen tanımıştım. Elimde annemin külleriyle onun ofisinde ne aradığımı açıklamak istemediğimden masasının ardındaki dolaba saklandım.

Ofisteki seslerin kesilmesini bekleyerek nefesimi tuttum. Işık sönüp, kapı kapanınca derin bir nefes alıp duvara yaslandım. Yukarı uzanıp dolabın içindeki lambanın ipini buldum. Ampul, uzun ve dar dolabın içini aydınlatmıştı. Askılarda benim, Sara'nın ve Anna'yla Carl'ın ceketleri asılıydı. En uçtaysa kahverengi, metal, katlanır sandalyeler vardı. Ayağım yerdeki

çantama takıldı.

"Hazır buradayken," diye mırıldandım. "Yani, ne de olsa bu *senin* cenazen."

Duvara yaslanıp ayakkabılarımı çıkarttım. Salonda kafama diktiğim bardak etkisini göstermeye başlamıştı. Yine de yeterli değildi. Şişeyi açtım.

"Şerefine, anne." Şişeyi metal kutuya vurduktan sonra bir dikişte içip dönen başıma teslim oldum.

İçkiden birkaç yudum daha alırken parlak gümüş kutuya bakıyordum.

"Gerçekten kendini mi astın?" Cevap verecekmiş gibi sustum. "Neden? Neden yaptın? Gerçekten o kadar mutsuz muydun?" Derin bir nefes alıp kolumu kutunun üzerine yasladım. "Pekâlâ... Umarım istediğini elde etmişsindir. Umarım acın geçmiştir."

Yalnızca sima olarak tanıdığım anne babalarla konuştuğu sırada, "Sara," diye seslendim. "Bir dakikan var mı?"

Konuştuğu kişilerden müsaade isteyerek yanıma geldi. "Ne oldu?"

"Emma'yı gördün mü?"

Sara düşünmek için durdu. "Hmm... aslında bir süredir hayır. Bir şeyler yemek için mutfağa gidecekti. Ama bu yarım saat önceydi."

"Sence nerededir?" Sara gözlerime bakmaktan kaçınıyordu ve bu beni daha da endişelendirmişti. "Sara, sence o iyi mi?"

Sara bana bakamıyordu. Bunun yerine gözleriyle boşalmakta olan odayı incelemeye koyuldu.

"Ben mutfağa bakacağım," dedi. "Onu görürsen bana haber ver."

Sara, tahminimden daha endişeli görünmüştü gözüme. Sebebini bilmiyordum ama Emma'yı başkalarından önce bizim bulmamız gerektiğini biliyordum.

"Cole!" diye haykırdım telefonu açtığında. Sesim kapalı dolabın içinde yankılanıyordu. "Upps, fazla yüksek oldu bu. Şışşt!" Parmağımı dudaklarıma bastırdım.

"Emma? Neler oluyor? Sara nerede?" Sesimi duymaktan

pek de mutlu olmamıştı anlaşılan. Bana hâlâ öfkeli olup olmadığını düşündüm.

"Bilmem," dedim. "Buralarda bir yerdedir. Cole, bana hâlâ kızgın mısın?"

"Ne?" Kafası karışmış gibiydi. "Hayır. Ama şimdi senin için endişelenmeye başladım. Neredesin?"

"Bir dolabın içinde. Annemle birlikte. İçki içiyoruz."

Cole bir süre konuşmadı. "Hmm... ne dedin sen?"

Gülmeye başladım. "Kulağa komik geliyor, değil mi?"

"Emma, Sara nerede?"

"Benimle konuşmak istemiyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden Sara'yla konuşmak istiyorsun ki?"

"Çünkü delirmek üzereyim. Ben Kaliforniya'dayım ve senin şu anda ne yaşadığın hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Ayrıca içki içmek için kendini bir dolaba kilitlemiş olman hiç de iyiye işaret değil."

"Aman Tanrım, dolap kilitli mi?" diye sordum heyecanla. Uzanıp kolunu çevirerek dolabın kapısını araladım. "Kilitli değilmiş," dedim gülererek.

"Emma." Cole bir iç çekti. "Yarın orada olabilirim."

"Hayır!" diye bağırdım. Sonra sakince ekledim: "Seni burada istemiyorum. Buraya ait değilsin sen. Ben de buraya ait değilim. Sıkıştım. Ben o aptal geçmişe sıkıştım, sense yarınsın. Seni iki yarın sonra göreceğim, tamam mı?"

"Az önce ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kulağımda telefon, kafamı duvara yasladım. Neredeyse bitmek üzere olan şişe de bacaklarımın arasındaydı. "Cole."

"Evet Emma?"

Gözlerimi kapadım ve bir daha açamadım.

"Emma?"

Sesini uzaktan duyar gibiydim ama yanıtlayamadım. "Emma?"

"Emma?" diye fısıldadı Sara ofiste. Dolabın altından ışık süzülü-

yordu. "Kahretsin."

Ardından odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapatarak ışığı açtım. Bir anda o kapının ardında bulacağımız şeyden korkmaya başlamıştım.

Sara dolabın kapısını açıp başını salladı. "Dalga geçiyor olmalısın."

Bense arkasında duruyordum. Gördüğüm şeyi algılayabilmem bir dakikamı aldı. Emma elinde bir cep telefonu, yanındaysa devrilmiş bir votka şişesiyle kaykılmış yatıyordu.

Büyük bir şaşkınlıkla "O sarhoş mu?" diye sordum.

"Sana artık farklı olduğunu söylemiştim." Sara eğilip Emma'nın yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına attı. Elindeki cep telefonunu da alıp dinlemeye başladı.

Bense yalnızca izliyordum. Bu görüntüyü kabullenmem hiç kolay değildi. İçimde büyüyen öfkeyle birlikte kaşlarımı çattım.

"Alo?" Telefonun diğer ucunda duyduğu sesle birlikte gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Cole. Hey. Evet, onu buldum." Sonra dinledi. "O... sızmış. Ama ben şimdi onu motele götüreceğim. Yarın sabah seni aramasını sağlarım." Telefonu kapatıp yerdeki mavi çizgili çantanın içine koydu.

Emma'nın kendisinden geçmiş bedenine bakarak "Kahretsin," dedi Sara yeniden. "Annem bu hâlini görmeden nasıl çıkartacağım onu buradan?"

"Sen az önce bir motelde mi kaldığınızı söyledin?" diye sordum. "Neden sizin evde kalmıyorsunuz ki?"

"Çünkü Emma, Weslyn'e gelmek istemiyor." Sara'nın verdiği cevap oldukça anlaşılırdı ama yine de mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. "Burada olmak bile onun için çok zor. Hâlimden belli olmuyor mu?" dedi elini ona doğru sallayarak.

"Motelde falan kalamazsınız. Özellikle de kaldığınız yer şu otoyoldaki batakhaneyse."

Sara öfkeli bakışlarla beni süzüyordu. "Daha iyi bir planın var mı? Çünkü annemin Emma'yı bu hâlde görmesine izin veremem. Kadının

yüreğine iner."

"Benim evimde kalabilir." Bunu pek düşünmeden söylemiştim. "Misafir odasında kalabilir."

"Hayır. Asla," dedi Sara. "Bu, çok kötü bir fikir."

"Onu buradan çıkarmak için yardımına ihtiyacın var. O yüzden benim evimde kalacak."

"Evan, bunu neden isteyesin ki?"

Bir şey söylemedim. Ama Emma'yı böyle görünce tahmin ettiğimden daha fazla şey olduğunu anlamıştım. Zaten iki yıldır baş etmek zorunda kaldığım sorular yüzünden patlamak üzereydim. Bu ise kalılabileceğimden fazlasıydı.

Sara, veremediğim cevap için beni zorlamadı. Daha iyi bir plan bulamadığı için başını sallamaya devam ediyordu.

"O zaman ben de kalıyorum," dedi.

"Pekâlâ. Sen de diğer odada kalırsın."

"Uyandıığında ne kadar sinirleneceğini biliyorsun, değil mi?"

"Bence uyandığı yer, düşüneceği en son şey olmalı." Dolabın zemininde bayılmış yatan kızı işaret ettim başımla. Bir zamanlar tanıdığım kızla bir türlü bağdaştıramıyordum onu. Aynı insan olmaları imkânsızdı.

"Arabamı arka kapıya getir," dedim. "Mutfaktan geçen yol boşaldığında gelip bizi alırsın. Zaten insanların çoğu şimdiye kadar gitmiştir."

Sara yüzünde onaylamaz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bir gece Evan. Hepsi bu."

Omuzlarımı silktim. "Tamam. O zaman onu yarın seninle kalmaya ikna edersin çünkü o motel bir seçenek değil."

Sara uzanıp elimden anahtarı aldı. Birkaç adım gittikten sonra tereddütle durup gümüş kutuyu yanına almak için döndü.

Dolabın kapısına yaslanıp Emma'nın dolgun dudaklarının arasından duyulan nefes seslerini dinledim. Bunların hiçbirine hazır değildim.

"Emma ne oldu?" Sara'nın ne zaman döneceğini düşünerek, tele-

fonumu çıkartıp saate bakarken bir yandan da yerde baygın yatan kızı izliyordum.

"Hazırız," dedi Sara. Tanımakta zorlandığım o bedenden başımı çevirdim. Sara ayakkabıları ve çantayı aldı. Ben de Emma'nın yanına eğilerek bir kolumu bacaklarının altından geçirdikten sonra diğer elimi göğsüne sardım. Kolunun teki yanından sarkarken bedeni bedene yapışmıştı. Ayağa kalktığımda hiçbir tepki vermedi. Sara, Emma'nın eteğini benim kolumla onun bacakları arasına sıkıştırdıktan sonra gidip bizim için kapıyı açtı.

Nefesini boynumda hissettiğim anda tüm bedenim gerildi. Ona bu kadar yakın olmaya hazır değildim. Güçlülükle yutkunarak, Sara'nın arkasından hızla mutfağı geçip serin bahar gecesine adım attım.

Onu yolcu koltuğuna yatırdıktan sonra Sara kapıyı kapattı. "Ben motele gidip eşyalarımızı alacağım. Geç kalmam." Yarım bir sırtıyla başımı salladım. Emma'nın orada onsuz uyanmasını istemediğini biliyordum.

Sürücü koltuğuna oturup ona yeniden baktım. Gecenin solgun ışığı yüzünün çizgilerini yumuşatmış, bana bir zamanlar tanıdığım o kızı hatırlatmıştı. Sanki uyuyor gibiydi. O üzgün gözlerini, göz kapaklarının altında saklıyordu. Huzurlu yüzünü izlerken içimde bir şeyler uyandı. Başımın belada olduğunu biliyordum.

16. DÜN

"Kimse yok mu?" diye seslendim sürgülü kapıdan içeri. Evin içinden yaklaşan ayak seslerini duydum.

"Bu da ne böyle?" dedi Jared şaşkınlıkla.

"Şu kahrolasica kapıyı aç sadece, Jared." Kapıyı açıp geçmemiz için yol verdi.

Mutfakta arkamdan gelerek "Ne oldu?" diye sordu.

"Votka," diye homurdandım. "Onu bir dolabın içinde sızmış hâlde bulduk."

"Kahretsin." Jared, ben merdivenleri çıkarken arkamda durmuş şaşkınlıkla bakıyordu. "Ve sen de onu buraya getirmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Sadece bir gece." Ben Jared'ın kapıyı açmasını beklerken o öylece durmuş bakıyordu. "Hadi ama. Açsana kapıyı."

Onaylamaz bir tavırla başını salladı. "Emma'yı kucağında evimize taşıdığına inanamıyorum... hem de sızmış bir hâldeyken." Jared kapıyı açıp arkamdan içeri girdi ve ışıkları yaktı.

"Sara gibi konuşuyorsun," diyerek ekledim: "Ki o da bu gece burada kalacak." Tepkisini beklerken sırtıma başladım.

"Ne?" Jared'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Evan, sen ciddi misin?!"

"Yorganı açar mısın?" dedim kıkırdayarak. "Şimdi senin de onunla konuşmak için bir şansın var." Emma'yı nazikçe çarşafın üzerine yatırdım.

"Onunla konuşmaya henüz hazır değilim."

Emma'nın siyah eteği yatağa yayıldığında sağ dizinin altındaki büyük bandajı fark ettim. Altından kanlar süzülüyordu. Midemde bir düğümle öylece dikilip bedeninde başka yaralar aradım.

"Ve Emma'yı kaçırmak da onunla konuşmak için en iyi yol sayılmaz," diye devam etti Jared.

Eğilip yüzüne düşen saçlarını çektim. Sonra da örtüyü kıpırdamadan yatan bedeninin üzerine örttüm.

"Ben onu kaçırmadım," diye itiraz ettim abime dönerek. Odadan çıkmamızı işaret ediyordu. Emma'ya son bir kez bakıp ışığı söndürerek kapıyı arkamızdan kapattım.

"Evet, çünkü bir seçeneği olsa eminim burada uyanmak isteyecekti," dedi Jared.

"Onun, o kasabanın dışındaki iğrenç motelde uyumasına izin veremezdim. Pek güvenli bir yer sayılmaz."

Jared güldü. "Bence o orayı tercih ederdi."

"Kapa çeneni, Jared."

"Evan? Döndün mü?" diye seslendi annem. Eve geldiğimizde ofisinde olmalıydı.

"Emma'yı buraya getirmiş," dedi hemen Jared. Ters ters baktım. Annem yanımda olmasa ona bir dirsek atardım.

"Evan, lütfen alt kata gelir misin?" dedi sessizce. Yine de sesinde beni geren bir ciddiyet vardı. Ardından Jared bana 'şimdi-gününü-göreceksin' bakışı fırlattı. Yanından geçerken sessizce küfrettim.

Annemin ardından mutfağa girdim. Boyu ancak göğsüme kadar geliyor olsa da tek bir bakışıyla beni yeniden beş yaşında bir oğlan çocuğuna çevirmeyi başarıyordu.

"Otursana," dedi tezgâhın önünde dikilerek. Bir tabureye oturup, vermek üzere olduğu vaaza hazırlanarak ellerimi dizlerimin üzerine koydum.

"Emma neden burada?" Dikkatlice yüzümü inceliyordu. Bundan kurtulmanın tek yolunun dürüst davranmak olduğunu biliyordum.

"Sara ile onu bir dolabın içinde sızmış hâlde bulduk. Onu orada bırakamazdım. Sara da annesini üzmemek istemedi. O yüzden onu bu-

raya getirdim."

Annem düşünceli bir şekilde başını salladı. "Peki, yarın uyandı-
ğında ne olacak?"

Yutkunup omuzlarımı silktim. Annem başını iki yana salladı.

"Evan, ne tür işlere bulaştığının farkında olmalısın. Aldığın bir
tek karar, seni çok daha zor başka kararlar almak zorunda bırakacak."

"Anlamıyorum."

"Onu bu hâlde görmeye dayanamayıp müdahale etmek zorunda
kaldın. Bunu anlıyorum. Ama uçağa binip Kaliforniya'ya dönmek zo-
runda olduğunda ne olacak? Gitmesine izin verebilecek misin? Başına
ne geleceğini bilmeden? Bunu iyice düşünmelisin."

Sözcüklerini tartarak başımı salladım.

"Vermen gereken bir karar var. Ve bu defa... bu senin kararın.
Önünde durmayacağım."

Kapının çalınmasıyla annemin dikkati o tarafa kaydı. Hemen tabu-
reden fırladım. "Sara'dır."

Kapıyı açtığımda Sara, elinde iki tekerlekli valiz ve iki omzunda
iki bez çantayla içeri girdi. Çantaları elinden alıp koltuğun üzerine
bıraktım.

"Sara, hayatım," dedi annem sıcak bir gülümsemeyle. "Sanırım
bu gece bizimle kalacaktımsınız." Ellerini Sara'nın omuzlarına koya-
rak onu öpmek üzere eğildi.

"Umarım sizin için sorun olmaz." Sara anneme gülümsedi. Göz
ucuyla bana nefret dolu bir bakış atmayı da ihmal etmedi tabii.

"Olur mu hiç? Bu evde hep hoş karşılanırsınız," dedi annem. Son-
ra döndü ve uyaran gözlerle bana baktı. "Evan ve Jared size ihtiyacı-
nız olanları verecektir." Jared da adını duymuş gibi o anda kapıda be-
lirdi. "Ben müsaadenizi isteyeyim. Saat geç oldu. Odama çıkacağım."

Annem yaklaştığında eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.
"Düşünmen gereken yalnızca senin hayatın değil," diye fısıldadı ku-
lağıma ve Jared'ın yanağını okşayarak odasına yöneldi.

O gözden kaybolduğunda Sara sabırsızlıkla sordu: "O nerede?
Görmek istiyorum."

"Üst katta," dedim. Yanımdan hızla geçip giderken Jared'a bir kez bile bakmadı.

İç çekerek peşinden gittim. "Çantaları al," dedim Jared'a. Bana ters bir bakış atsa da kızların çantalarını almak üzere koltuğa yöneldi.

Sara daha kapıyı açmadan, "Emma'nın bacağına ne oldu?" diye sordum.

Duraksadı. Bana anlatmak istediğini biliyordum ama ne söyleyeceğini düşünüyordu. Sonunda söylediklerimi duymazdan gelerek başını salladı ve kapıyı açtı. Işığı açmadan yatağın ucuna, en yakın arkadaşının yanına oturdu. Kapı aralığından ellerini Emma'nın kısıcık saçlarında dolaştırışını izledim.

Emma, o anda kıpırdanıp olduğu yerde döndü. Gözlerini açıp Sara'ya baktığında soluğumu tutup bekledim. "Hey."

"Hey," dedi Sara bana gülümseyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım sarhoşum," diye geveledim. Uykulu gözlerimi odaklamaya çalışsam da votka bunu oldukça zorlaştırıyordu.

"Bence de öylesin," dedi Sara. "İyi bir gün değildi, ha?"

"İyi bir hayat değildi." Keyifsizce güldüm. Örtüyü burnuma kadar çekip derin bir soluk aldım. Çok güzel kokuyordu. Çok... temiz. Panikle doğruldum.

Karanlık oda yavaş yavaş tanıdık gelmeye başladı. Pembe çiçekli beyaz nevresim takımına baktım.

"Ah, kahretsin, olamaz!" diye haykırdım sonra. "Sara, benim burada ne işim var?!"

"Rahatla Em." Sara beni sakinleştirmeye çalışıyor, ellerini omuzlarıma koyarak yatağa yatırmaya uğraşıyordu. "Yalnızca bir gece."

"Ah hayır, hayır, hayır," diye tekrarlıyordum başımı sallayarak. Oda dönmeye başlamıştı ve başımı daha fazla dik tutamayacaktım. Yastığın üzerine düştüm. İşte o anda kapıdaki silüetini gördüm. "Burada olmamalıyım," diye bağırdım. "Düнде olmamalıyım."

"Biliyorum," diye fısıldadı usulca. Saçımı kulağımın arkasına attı. "Her şey yoluna girecek. Bana ihtiyacın olursa koridorun ucundayım."

Gözlerimi açık tutmak için ne kadar mücadele etsem ve beni buradan götürmesi için Sara'ya ne kadar yalvarsam da hiçbir şey düşünemiyordum. Başımın dönmesini durdurmalıydım. Gözlerimi kapadım.

Sara bir süre daha Emma'nın yanına oturup tamamen uyuduğundan emin olmak için bekledi. Sonra arkasına dönüp bana öfkeli bir bakış attı. Koridora çıktım.

Sara da kapıyı ardından kapatıp bana döndü. "Sana bunun korkunç bir fikir olduğunu söylemiştim." Bir anda tükenmiş bir hâlde ellerini yüzünde gezdirdi. "Neden beni ikna etmene izin verdim ki? Bu ihtiyacı olan son şey."

"İhtiyacı olan son şey mi? Ona ne oldu Tanrı aşkına Sara?! İçki içmesine nasıl izin verirsin?!" dedim acımasızca.

"Ne? Son iki yılın acısını şu an benden çıkardığını biliyorum ama sakın bunun için beni suçlama! Onu buraya bir şekilde intikam almak için falan getirdiysen hemen gideriz! Onu olduğundan daha fazla yaralamana izin vermem, Evan!"

Başımı eğdim. "Üzgünüm. Böyle dememeliydim." Beni ele geçiren öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes alıp devam ettim: "Ve bunu da onu incitmek için yapmıyorum."

Sara gergin bir şekilde soludu.

Temkinli bir şekilde, "Bunu seninle konuştu mu hiç?" diye sordum. "Rachel'in intiharını?"

"Sence? Hiçbir konuda konuşur mu ki?" dedi Sara bitkin bir iç çekişle. "Ona detayları da henüz anlatmadık. Dün onu havaalanından aldığım sırada pek de... kendinde değildi zaten."

Mavi gözlerini benden kaçırsa da "Ne yani, bu içki olayı yeni bir şey değil mi?" diye sordum. Söylediklerinden çok daha fazlası vardı sanki zihninde. "Sence bir sorunu mu var?"

"Alkol sorunu mu?" dedi omuzlarını silkerek. "Evan, Emma'nın

hayatı sorun." Başını sallayıp arkasını döndü. "Hem bunu seninle konuşmam doğru değil."

"Neden?" diye sordum. "Neden benim bilmemem gerekiyor? En azından bu kadarını hak etmiyor muyum? Bana ne olduğunu anlat, Sara!"

Sara omzunun üzerinden baktığında üzgün gözleri yaşlarla doluydu. "O sadece... eksik." Sesi çatallaşmıştı. "Ve ben ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum." Omuzları çökmüş bir hâlde döndü ve misafir odasının kapısının arkasında kayboldu. Söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. Ardından öylece bakakaldım.

Sıktığım yumrukla içimi saran acı ve öfkeyle baş etmeye çalışıyordum. Dönüp, iki elimi Emma'nın kapısının iki yanına dayayıp başımı eğdim. "Anlamıyorum. Neden onunla gittin, Emma?" diye fısıldadım. Sonra da koridorun sonundaki odama doğru yürümeye başladım.

Gecenin büyük bir kısmını, gözlerimi tavana dikip gün ağardığında ne yapmam gerektiğine karar vermekle geçirdim.

~~~~~

Gözlerimi açtım. Oda hâlâ karanlıktı. Gözlerimi yeniden kapatmayı düşünsem de banyoya gitmeliydim. Homurdanarak kalın örtüyü üzerimden attım. Evan'ın evindeydim. Çiçekli misafir odasında. *Kahretsin*. Söylenerek yataktan kalktım. Ayaklarım serin, ahşap zemine değdi.

Işığı yakmama gerek yoktu çünkü banyonun nerede olduğunu çok iyi biliyordum. Ama hâlâ vücudumda dolaşan votka yüzünden yalpalayarak yürüyordum.

Geri geldiğimde yatağa baktım.

Dizin nasıl?

Buraya dizimi sormaya gelmedin.

Bacağımda dolaşan ellerini resmen hissedebiliyordum.

O yatağa bir daha dönmemin imkânı yoktu.

Ahşap zeminin üzerinde usulca ilerleyerek, kapıyı açıp koridora baktım. Karanlık ve sessizdi. Kapısının önünde bir an durdum. Yalnızca bu kapıyı görmek bile kalbimin deli gibi atmasına sebep olmuştu.

Yanından geçip giderken “Burada olmamalıyım,” diye mırıldandım ve merdivenlerden aşağı indim.

Kapımın önündeki merdivenler gıcırdadı. Doğrulup dinledim. Uyanmıştı. Ses çıkarmamaya özen göstererek yataktan kalktım. Konuştuğunu sandım önce ama öyle kısık bir sesteki ki duyduğum... belki de zihnim bana oyun oynuyordu.

Kapıyı yavaşça araladığımda gölgesinin merdivenlerde kaybolduğunu gördüm. Onu izledim.

Mathewsların evinin o tanıdık kokusu bir anda tüm duyularımı harekete geçirmiş, kalbim bana ihanet etmişti. Bu evden çıkmalıydım. Hem de hemen.

Mutfığa girip arka verandaya açılan kapının kilidini açtım. Rüzgâr, arka bahçeden ormana doğru uzanan uzun çayırları dalgalandırıyor. Merdivenlere ulaştığım anda, karşımda o meşe ağacının muhteşem görüntüsü belirdi. Ve işte tam karşıda, dallarından birinde sallanan salıncağım duruyordu.

Nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimi kırparak dolan yaşların akmasını sağladıktan sonra çıplak ayaklarımla nemli çimlere adım attım. Ağaç beni kendisine doğru çekiyordu. Elini gövdesinin üzerinde dolaştırıp başımın üzerinde dans eden dallarına baktım. Hafifçe esen rüzgâr aralarından geçiyordu.

“Bu ağacı hep sevmiştim.” Ona dokunmak beni rahatlatmıştı.

Parmaklarını ağacın gövdesinde gezdirişini izlerken, bu ağacı hep sevmiştim, diye düşündüm. Gözleri, ağacın her bir zerresini hissetmek ister gibi dolaşıyordu üzerinde. O da bu ağaçla özel bir bağ kurmuştu ve bu da onun için yaptığım bu salıncağı mükemmel kılıyordu.

Onun buraya, bana dönmesini sağlayacağını umduğum salıncaktı bu.

Salıncağın iplerini tutup, dengesiz tahtanın üzerine oturduğunu gördüğümde nefesimi tuttum. Bir an için ay ışığında gülümsediğini görür gibi oldum.

Yanına gidip onunla konuşmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Bacaklarını sallarken etrafa yaydığı neşeye rağmen burada olmak istemediğini kendime hatırlatmak zorundaydım. Beni görse yüzündeki ifadenin değişeceğini de. O yüzden o yüksek dallara doğru sallanırken ben verandada durup onu izledim.

Serin gece havasını soluyup, cırcır böceklerini dinlerken giderek daha da hızlanıyor, daha da yükseğe çıkıyordum. Saçlarım rüzgârla yüzüme düşüyor, bense onları hızla geri itip sallanmaya devam ediyordum. Gözlerimi kapadım ve arkama yaslanıp, kollarımı iyice açarak başımı öyle geriye attım ki sallanırken neredeyse yere degecekti. İçim gıdıklanıyordu. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Meşe ağacının gölgesinde sallanmaya devam ederken neredeyse düşecek kadar arkaya yaslanmıştı vücudunu. Bacaklarını önünde uzatırken rüzgâr eteklerini savuruyordu. Bu tanıdık görüntüyle gülümsedim. İçime sıcak bir ürperti yayıldı. Kollarımı önümde bağlayıp kapiya yaslanarak onu izlemeye devam ettim.

İşte tanıdığım kız buydu. Âşık olduğum kız. Ona neler olduğunu bilmiyordum. Ama öğrenmem gerektiğinden emindim.

17. BAMBAŞKA

Hasır şezlongun üzerinde gözlerimi açtığımda güneşin kör edici ışığıyla karşılaştım. Nerede olduğumu algılamam birkaç dakikamı alsa da anladığım anda yerimden zıpladım. Emma! Kapıyı açıp, verandanın diğer yanına doğru hızlı adımlarla ilerleyerek havuzu ve ahşap kapıyı geçtim.

Durdum. Meşe ağacının altına, çimlerin üzerine kıvrılmıştı. Teni, ağacın dallarının arasından süzülen altın renkli bir ışıkla parlıyordu. Eteği çevresine yayılmış, bacaklarını eteğinin altına saklamıştı. Elleri yanağının altındaydı. Güzelliği karşısında nefesim kesilmişti. Ona eskiden olduğu gibi bakmaya başlamak istemediğimden gerildim. O benim Emma'm değildi. Ben de değişmiştim.

Ona doğru yürüdüm. Onu bu nemli çimlerin üzerinde bırakamazdım. Eğilip onu nazikçe kollarıma aldım.

Hafifçe homurdansa da ben onu misafir odasındaki yatağına yatırırken uyanmadı. Onu uyurken izlemeye dayanamazdım. Uyandıığında... yani ayıldığında vereceği tepkiye hazırlanmak zorundaydım.

~~~~~

Yeniden yataktaydım. En ufak bir hareketim, bedenimin acıyla kıvrınmasına yol açıyordu. Kayalıkların üzerinde uyumuş gibiydim. Homurdanarak elimi yüzüme götürdüm.

Telefonum titredi. El yordamıyla yatağın dibindeki çantamın içinden çıkardım.

"Alo?"

Telefonun diğer ucundan, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Cole.

Kolumu gözlerime götürerek "Beni öldürün hemen," diye homurdandım. "Senin için çok erken değil mi bu saat?"

"Birazdan kiliseye gideceğini biliyorum," diye açıkladı. "Seni kontrol etmek istedim. Dün benimle konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Düşünemiyordum. Hiçbir şey, beynime saplanan ağrının ötesine geçemiyordu. "Aptalca bir şey söyledim mi?"

Cole hafifçe güldü. "Yarın Santa Barbara Havaalanı'ndan alırım sizi. Kızlar senin eşyalarını hazırladılar. Onlarla da yarın gece orada buluşacağız. Gün içinde beni aramaya çalış."

Tam olarak dediklerini takip edemesem de "Tamam," dedim. "Yarın."

Telefonu çantama bırakırken yataktaki pozisyonumu değiştirmeye korkuyordum. Birden ağzıma bir tükürük dalgası yayıldı ve midem bulanmaya başladı. Güçlkle ayağa kalkıp tam zamanında klozete yetiştim. Dizlerimin üzerine çöküp midemdekileri boşalttım.

Başımı serin porselene yaslayarak loş ışığın, göz bebeklerimi ve beynimi parçalamaması için gözlerimi kapadım.

"Emma?" diye seslendi Sara diğer odadan. "Emma?" Banyo kapısının açıldığını duydum. "Ah Tanrım, Emma." Derin bir iç çektiğini duysam da başımı kaldırıp ona bakacak gücüm yoktu. "Seni hazırlamalıyız."

"Bırak, burada uzanıp öleyim," diye yalvardım. Soğuk soğuk terliyordum. Bir kez daha midemdekileri çıkarma ihtiyacı hissetmiş, midem kasılmaya devam ederken başımı klozete eğmiştim.

Sara yanımdaydı. Soğuk elini, nemli alnıma koymuştu.

Misafir odasının kapısı hafifçe aralanmıştı. Kapıyı vurarak "Sara?" diye seslendim. "Araba sizi kiliseye götürmek üzere hazır."

"Buradayız," dedi Sara. Sesi uzaktan geliyordu. Odaya dikkatlice girdim. Neyle karşılaşacağımdan emin değildim.

"Lanet olsun." Bembeyaz olmuş Emma'yı yerde, Sara'nın kucağında yatarken görmemle birlikte ağzımdan kaçmıştı bu sözcükler. "Ayağa kalkabilir mi?"

"Şşş," dedi Emma birden. "Biraz sessiz olun."

Derin bir nefes alıp usulca konuşmaya devam ettim: "Sara ne yapmak istersin? Kırk dakika içinde kilisede olmalısınız."

Acılı bir ifadeyle "Biliyorum," dedi Sara. "Hmm... onu duşa sokmama yardım et. Bu arada annemi arayıp biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu söyleyebilir misin?"

Banyodan çıkmadan önce önümdeki sahneye son bir kez bakarak "Tabii," dedim. Kapıyı kapatıp kolunu sıkıca tuttum.

Yavaşça dizlerinin üzerinde kıpırdanırken "Hadi Emma. Hadi ayağa kalkmaya çalışalım," diyordu Sara. Bedenimi ona uyması için zorlasam da ellerim, küvetin kenarına tutunduğum sırada titriyordu.

Sara elbisemi çıkartıp, dizimdeki bandajı sökerken ben de hiçbir şey yapamayacak kadar bitkin bir hâlde küvete uzandım.

"Başım çok kötü ağrıyor."

Sütyenimi çıkarırken, "Sen en son ne zaman bir şey yedin?" diye sordu Sara.

Omuzlarımı silktim çünkü gerçekten de Kaliforniya'da uçağa bindiğimden beri ağzıma tek lokma attığımı hatırlamıyordum.

Sara duş başlığını vücudumda dolaştırırken ılık suyla irkil-dim.

Bana sabunu uzatırken "Al bakalım," dedi Sara. Nereye sürdüğümü bilmeden sabunu vücudumda dolaştırmaya başlamadan önce elimde şöyle bir evirip çevirdim.

"Anneni aradım," diye seslendi Evan diğer odadan. "Yola çıktığınızda onu aramanızı söyledi. Kilisede görüşürüz."

"Evan," diye seslendi Sara ve beni küvette bacaklarımın üze-

rinden akan duş başlığıyla bırakıp çıktı.

"Bunu yapmak için hiçbir sebebin olmadığını biliyorum ama yardımına ihtiyacım var," dedi Sara aceleyle. O her zamanki neşeli gözlerinde büyük bir keder vardı.

Ses tonumu kontrol altında tutmaya çalışarak "Neye ihtiyacın var?" diye sordum.

"Onu kiliseye götürmeliyiz ama bunu tek başına yapabileceğimden emin değilim. Ya da ben tek başıma yapabilir miyim, bilmiyorum. Yanımızda kalıp bana yardım eder misin?"

Tek kelime edemeden yalnızca başımı salladım. Dişlerimi sıkıyordum. Emma'nın tahmin bile edemeyeceğim kadar kötü bir durumda olduğunu anlamıştım. Sonunda, "Ben koridordayım. Bana ihtiyacın olduğunda seslen," diyebildim.

"Baş ağrısı için bir şey bulabilir misin? Bir de yiyecek bir şeyler? Günlerdir yemek yemiyor." Sara'nın sesi kırılıyordu. Yeniden başımı sallayıp odadan çıktım.

Onu dolabın içinde bulduğumuz andan beri içimde büyüyen öfkeye teslim olmuştu tüm bedenim. Kime kızdığımı dahi bilmesem de onu ilk gördüğüm andan beri her şeyin yanlış geldiğini inkâr edemezdim.

Merdivenlerden inip mutfığa girdiğimde Jared'ı annemin ceketini tutarken gördüm. Bir anda durup sıkıttığım yumruklarımı gevşetmeyi denedim.

Kapı aralığında duran minyon kıza, "Analise, burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bana büyük, üzgün gözlerle bakıyordu. "Senin için geldim." Bu konuşmayı annemin önünde yapmaktan rahatsız olduğunu belli etmek istercesine bakışlarını ona çevirdi.

Annem sakın bir tavırla "Üst katta her şey yolunda mı?" diye sordu. Ancak kaşlarındaki o minicik hareket ne tür bir açmazda olduğunu bildiğini gösteriyordu.

"Evet," dedim temkinli bir şekilde. "Kontrol altında."

"Pekâlâ, Jared'la kiliseye gitmeden önce uğramamız gereken bir yer var. Orada görüşürüz." Yanağıma bir öpücük kondurmak için bana

doğru uzandı.

Yeniden Analise'in olduğu tarafa bakarak "Çok geç kalmam," dedim. Kontrolümü kaybetmek istemiyordum.

Annemle birlikte çıkarlarken Jared bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Zihninden geçen düşünceleri hayal bile edemiyordum.

Analise'e döndüm. "Hâlâ neden burada olduğunu anlamadım. Özellikle de bugün."

Bana doğru bir adım atarak "Geçen gece gelemediğim için üzgünüm," dedi. Bana dokunmak ister gibi elini kaldırdı ama gerilediğimi görünce hemen indirdi. "Senin gideceğini düşünmemiştim."

"Gerçekten mi? Bense gitmemeyi aklımdan dahi geçirmedim."

Bakışlarını indirdi. Ağzımdan çıkanların ne anlamı geldiğini sin-diremiyor gibiydi. "Ben sanıyordum ki... Onu görmek bile istemediğini sanıyordum."

Hiçbir şey söylemedim. Evet, önceleri böyle düşünüyordum. Analise de bunu herkesten iyi biliyordu. Durmaksızın Emma'yı unuttuğumu söylememe yol açan şeyse kırgınlık, öfke ve kafa karışıklığından başka bir şey değildi. Onu bir daha görsem bile umurumda olmayacağını da... Ama...

Annemin yeniden seyahat etmeme izin vermesi ve Emma farkında olmadan ona birkaç saatlik mesafelerde dolaşmaya başlamamla birlikte bu düşünceler de değişmişti.

"Analise, cidden ne istiyorsun?" Ses tonuma şaşırarak başını kaldırdı. "Geçen yazdan beri hiç konuşmadık. Neden burada olduğunu anlamıyorum. Emma'nın Weslyn'de olduğunu bilmen dışında."

Alt dudağı hafifçe sarkarken gözleri yaşardı. "Yine kırılmanı istemiyordum. Senin için endişelenmişim ve düşünmüştüm ki... Düşünmüştüm ki bir dosta ihtiyacın olur. Çünkü sen, benim için hâlâ önemlisin, Evan. Ve eskiden olduğu gibi senin arkadaşın olmak istiyorum."

Bir anda kontrol edemediğim ses tonum için suçluluk duymaya başlamıştım. Benim iyiliğimi düşündüğünü biliyordum ama bu onu burada istediğim anlamına gelmezdi. "Yeniden arkadaş olabileceğimi-

zi sanmıyorum, Analise. Olanlardan sonra olmaz. Üzgünüm."

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken başını salladı. "O seni mahvedecek Evan." Arkasını dönüp mutfak kapısından dışarı çıktı.

Evan bir elinde Hindistan cevizi suyu, diğerinde bir kutu aspirin ve bir dilim kekle kapıda belirdi. Sara yaralı bacaklarını gizleyen çizmelerimi giydirirken beni yatakta oturur hâlde görünce bir an durdu. Çizmelerin yaralı tenimi acıtacağını düşünüyordum ama baskı iyi gelmişti.

Elindekileri komodinin üzerine bırakışını izledim. Bana bakmadı. Hissettiklerim yüzüme yansadıysa ölüden beter görünüyormuş olmalıydım.

"Hazır mısınız?" diye sordu Sara'ya.

Sara da ayağa kalkıp cansız bir objeymişim gibi bana baktı. "Sanırım. Gözlerini ne yapacağız bilmiyorum Em. Şişmiş ve kan çanağına dönmüş durumdalar." Bir an tereddütle durdu. Sonra çantasına uzanıp kocaman güneş gözlüklerini çıkardı. "Al, bunları tak."

Gözlükleri taktığım anda canımı yakan ışıktan kurtulduğum için bir anda rahatladım. Sara'nın uzattığı ilacı, Hindistan cevizi suyuyla mideye indirdim. Keki yememi istediğindeyse yüzümü buruşturup başımı salladım. Yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Sara ciddi bir ifadeyle "Eninde sonunda bir şey yiyeceksin," dedi.

"Yiyemem." Midem bulanıyordu. Güçlkle yutkundum.

"Ayağa kalkabilecek misin?"

Koluna tutunarak yavaşça ayağa kalktım. Sendelediğim anda Evan bize doğru bir hamle yaptı ama dengemi sağladığımı gördüğünde geri çekildi. Ben Sara'nın kolunu tutarken o da bize yol verdi.

Ne kadar uğraşsam da ona bakmadan edemiyordum. Bir parçam onun gerçek olmadığını söyleyip duruyordu. Hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Yalnızca... daha irileşmişti. Ama

özünde tamamen aynıydı. Üç parçalı takım elbisesinin içinde yapılı ve olgun bir havası vardı. Tıpkı bir GQ dergisinin kapağından fırlamış gibiydi. Belki de olan şey buydu. Belki de bir uçakta oturmuş GQ okuyordum ve bunların hepsi bir rüyaydı.

O anda acıyla gerçekliğe döndüm. Burada, Weslyn'deydim. Annemi gömmek için. Dizlerimin bağı çözöldü ve birden kendimi yerde buldum. Sara bir çığlık attı. Evan koşarak yanıma gelip, beni ayağa kaldırmak için koluyla beni sardı.

"İyi misin?" diye sordu Sara. Emma'nın koluma yaslanan bedeni güçsüz ve kırılıyordu.

"Evet," diye mırıldandı doğrularak. "Yalnızca birden başım döndü. Özür dilerim."

Sara elini uzatarak "Emma, beni korkutuyorsun," dedi. "İyi olduğuna emin misin?"

Emma başını hafifçe salladı. Sürekli bana bakıyordu ama o kocaman siyah gözlükler gözlerini kapladığından ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sara'nın kolunu yeniden tuttuğunda ben de destek olmak için kolunu koluma doladım. Böylece onu merdivenlerden indirmeyi başardık.

İki gün boyunca tükettiği tek şey gerçekten votkaysa muhtemelen susuz kalmış, kan şekeri düşmüştü. O bayılmadan kilisedeki cenaze merasimini nasıl tamamlayacaktık?

"Emma, kiliseye gitmeden önce en azından o Hindistan cevizi suyunu içebilir misin?"

Buraya geldiğimden beri bana söylediği ilk şey bu olmuştu. Kolumun altındaki kolunu hissederek kalbimi sakinleştirmeye çalışırken usulca başımı salladım. Ona bu kadar yakın olmak istemiyordum. Ona dokunmak, etrafa yayılan temiz, tatlı kokusunu içime çekmek başımı daha çok döndürüyordu. Ama aynı zamanda bedenimin pes ettiğinin, son iki gündür ona çektiğim işkenceye isyan ettiğinin de farkındaydım ve Evan beni bıraksa ayağa kalkamazdım.

~~~~~

Araba, vitray camları ve çan kulesiyle resmedilmeye değer bir görüntü oluşturan beyaz kilisenin önünde durdu. Kapı açılırken cenazeyi yönetecek kişi de arabaya yaklaştı. Ayaklarım geri geri gidiyor; bedenimdeki her bir kas, annem için yapılacak o seremoniye katılmayı reddediyordu. Her yanıma panik sarmıştı.

Sara arabadan inip geri binerek elimi tuttu. "Miden mi bulandı?"

Başımı salladım. Evan da içeri eğildi.

"Ne oldu?" diye sordu Sara nazikçe.

"O öldü." Sesim titriyordu. Gözyaşlarımı durdurmak ister gibi gözlükleri iyice yüzüme yapıştırdım. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım! O öldü!" Boğazımdaki düğüm giderek büyümüş ve ben boğulacağımı düşünmeye başlamıştım.

Gözyaşlarımı hapsetmek için gözlerimi kapadım. Sara elimi sıkıyordu. Burnumdan derin nefesler alıp ağızımdan vermeye çalıştım. Panik giderek azaldı.

"Ben iyiyim," dedim bir süre sonra.

Elimi tutarak "Bunu atlatabilirsin," dedi Sara. "Merak etme. Ben yanıdayım." Yalnızca başımı sallayabiliyordum.

Evan yeniden kolunu uzattığında koluna girip sıkıca tutundum.

Annesinin ölümüne verdiği tepkiyi ilk kez görüyordum ve acısını dindirebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yalnızca yanında böylece dikilip, merdivenlerden çıkarak, bizi bekleyen Bay ve Bayan McKinley'nin yanına varmasına yardım edebildim. Anna, Emma'ya sarılıp kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra kiliseye yöneldik.

Emma kolumu giderek daha çok sıkmaya başlamıştı ve kapı eşiğine geldiğimizde vücudundan yayılan paniği hissetmemem imkânsızdı. İçgüdüsel olarak elimi elinin üzerine koydum ve attığı her adıma dikkat ederek kendi gücünü kaybettiği anda ona destek vermeye çalıştım.

En ön sırada yanına oturdum. Sara da diğer yanında, Sara'nın ailesi de sıranın sonundaydı. Emma kolumu bırakıp başını Sara'nın omzuna yasladı. En kötü anında ihtiyaç duyduğu kişinin ben olmadığının farkına vararak başımı öne eğdim.

Seremoni başladığında içerideki fıslıdaşmalar da kesilmişti. Rahip bir dua okuyarak başladı seremoniye. İnsanlar, annesi hakkında güzel sözler söylerken Emma'ya bakmadım.

Bu güzel sözlerin hiçbirini hak etmiyordu bu kadın.

Rahip kürsüye dönerek "Birkaç şey söylemesi için Rachel'ın kızı Emma'yı kürsüye davet ediyorum," dedi.

Dondum. Sara'ya döndüğümde onun da ağzı açık bir hâlde şaşkınlıkla bana baktığını gördüm.

Emma yavaşça kalktı ve kürsüye giden merdivenlere yöneldi.

"Ah, hayır," diye mırıldandı Sara yanımda.

"Ne söyleyeceğini biliyor musun?" diye sordum. Doğru düzgün nefes alamıyordum.

Gözlerini Emma'dan ayırmadan, "Öğrenmeye korkuyorum," diye fıslıdadı Sara.

Siyah örtülü kürsünün arkasına geçtiğim sırada ellerim titriyordu. Sara'ya bakınca bana yalvarışı geldi gözlerimin önüne.

O senin canını yaktı Emma. Hem de tekrar tekrar. Artık onu bırakabilirsin. Sana daha fazla zarar vermesine izin verme.

Dikkatimi yeniden konuşmamı bekleyen insanlara çevirdim. Hazırlamadığım konuşmamı. O yüzden... dürüst olmaya karar verdim.

"Burada olmak istemiyorum." Sesim gergin ve kısıktı. "Hiçbirimiz burada olmamalıyız." Boğazımı temizledim ve önündeki sıraya sarılmış, gözünü kırpmadan beni izleyen Sara'ya baktım.

Senin canını yakmaya ve seni sanki bir kum torbasıymışsın gibi kullanmaya devam edemez. Berbat bir durum bu. Seni yok etmeden önce onu daha kaç kez affetmek zorundasın?

"Annemin beni nasıl büyüttiğini anlatmaya nereden baş-

layacağımı bilmiyorum. Ben onun yüzünden bugün olduğum insanım ve her sabah yatağımdan benim varlığıma kattıklarını düşünerek kalkıyorum. Onun bu ani..." Duraksayıp boğazımı temizledikten sonra devam ettim: "...gidişi kaderden başka bir şey değil. Trajedi, ikimizin hayatında da görmeye alışık olduğumuz bir şeydi. Yıllar önce babamı almıştı. Ömrünün büyük bir kısmını acı içinde geçirdi. Yıllar boyunca çaresizlik içinde şahit olduğum bir acı. Ama bununla daha fazla yaşayamadı. Nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ki. Belki şimdi, artık babamla olduğu için ömrü boyunca aradığı huzura kavuşmuştur."

Bu seninle ilgili. Her zaman seninle ilgiliydi; senin ne istediğin, nasıl hissettiğin, kiminle birlikte olmak istediğin. Bir kez olsun beni ve yaşadıklarımı düşündün mü? Hiç umursadın mı?"

Sıkıca tutunduğum kürsüyü bıraktım. Koridora çıkan merdivenlere yürürken tüm bedenim titriyordu. McKinleyler bana yer vermek için ayağa kalkarken ben başımı öne eğip yürümeye devam ettim.

"Nereye gidiyor?" diye fısıldadı Sara panikle.

"Bilmiyorum," dedim. Herkes gibi ben de bakakalmıştım ardından. Uzun koridorda yürüyüp, kilisenin büyük kapılarını açarak dışarı çıktı ve kapı arkasından kapandı.

"Sen yan koridora geç," dedim Sara'ya. Misafirler merakla fısıldaşmaya başladığında sıralar hareketlendi.

Rahip otoriter sesiyle seremoniye geri dönerken ben de Sara'nın peşinden kilisenin arkasına çıktım.

Büyük ahşap kapıları iterek taş basamaklara ulaştık. Güneş, kilisenin loş ortamından sonra insanın gözünü alıyordu. Emma'yı aramak için elimi gözüme siper ettim.

Araba gitmişti.

18. HÂLÂ AYNİ YERDE

Kapıyı aralayıp yavaşça arkamdan kapattım. Bağdaş kurmuş, pencere pervazında oturarak dışarı bakmaya devam ediyordu.

Ondan başka hiçbir şey göremediğimden yürürken bir sıraya çarp-tım. Kalbimi paramparça eden bir keder taşıyan gözleriyle buluştu gözlerim.

“Burada olmaman lazım,” dedi acı dolu sesiyle. “Beni bulması gereken kişi sen değilsin.”

Sesindeki acı verici ton bir adım daha atmamı engellemişti. “Ama burada olduğunu bilebilecek tek kişi benim.”

Emma gözlerini kapatıp yüzeye çıkmak için çırpınan duygularıyla mücadele edercesine çenesini sıktı. Ona bununla mücadele etmemesini, kendisini rahat bırakmasını söylemek istiyordum.

“Neden gitmen gerektiğini biliyorum,” dedim.

Sanki her şeyi unutabilecekmiş gibi başını salladı.

“Onun için ağlamayacağım,” dedi. “Onun için ağlamayacağım.” Güçlkle yutkundü. “Gözyaşlarımı hak etmiyor. Bunu kendisi yaptı. Kendi seçimiydi bu.” Tüm bedeni, acı ve öfkeyle sarsılıyor; istenmeyen bir kederi defetmek için titriyordu.

Onu kollarıma alıp sımsıkı sarmamak için tüm içgüdülerime karşı gelerek ona yaklaştım. Ama dokunamayacağım bir mesafede durdum. Burada olma sebebim bu değildi.

Emma, yüzünü dizlerine gömüp bir süre hareketsiz kaldı. Gözleri kapalı bir şekilde başını kaldırdığında, Sanat dersini aldığımız sınıfı dolduran boya kokusunu içine çekiyordu. Gözlerini açmasını ve hâlâ

aynı yerde olduğumu görmesini bekledim.

Sakin sesi ve boş gözleriyle "Beni Saralara götürmek için mi bekliyorsun?" diye sordu. Başımı salladım. Bu tepkisi beni şaşırtmıştı.

"Arabayı Sara'yı alması için kiliseye gönderdim."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Hadi gidelim."

~~~~~

İlk kattaki kalabalığın içinde tek bir yüze bile bakmadan kapıdan içeri girdim. Beyaz paketi elime alıp aceleyle merdivenlerden çıktım.

Sara'nın Evan'ı, "Durup hamburger mi aldınız?" diye azarladığını duydum.

"Ne var? İki gündür bir şey yememiş. N'olmuş hamburger aldıysak?" Ben yukarı çıkarken sesi giderek uzaklaştı.

Sara'nın oturma odasındaki beyaz deri kanepeye bıraktım kendimi. Paketin içindeki hamburgere saldırırken arabada bitiremediğim birkaç parça patatesi de ağzıma attım. Hiç bu kadar acıkmamıştım.

Sara merdivenlerden çıktığında, "Daha iyi hissediyorsun ya?" diye sordu.

Ağzım, ömrümde yediğim en lezzetli şey olduğuna yemin edebileceğim yağlı hamburgerle doluyken başımı salladım. Dudağımdaki ketçabı silerek kolamdan bir yudum aldım.

"Üzgünüm," dedim yanıma oturduğu sırada.

Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi, "Ne için?" diye sordu.

"Sen ciddi misin?" diye surat astım. "Son iki gündür bencil bir kaçık gibi davrandım. Sense benim üzgün bedenimi oradan oraya sürüklemek ve her an benimle ilgilenmek zorunda kaldın. Bu kadar korkunç bir arkadaş olduğum için çok üzgünüm."

Sara, omzuyla omzumu dürterek başını salladı. "Bana ihti-

yacın vardı. Ben de yanındaydım. Bu kadar basit. Ama yine de bir daha bu kadar... hatta hiç içmemeni tercih ederim."

Güldüm. "Bir daha asla votkaya elimi sürmem. Orası kesin."

"Ben de," diye sıırttı. "Ve şey için de üzgünüm... biliyosun..." Cümlesini bitirmekte zorlandığı bana bakışından belliydi. "Otelde söylediğim şey için... Bir de Evanlarda kaldığımız için."

Hamburgerden bir ısırık daha alarak "Bunu konuşmak zorunda değiliz," dedim. Bir yandan da aklım Evan'daydı. Onun nerede olduğunu düşünmeden edemiyordum. Alt katta mı bekliyordu, yoksa çoktan evine mi dönmüştü?

~~~~~

Telefonu kapatmadan önce, "Bana yardım ettiğin için teşekkürler," dedim. Arkama döndüğümde Jared'la karşılaştım.

"Kimdi o?" diye sordu. Bir yandan da Anna'nın verdiği dokunulmamış tabağa dikmişti gözlerini. "Bunu yiyecek misin?"

"Yok, sen alabilirsin," dedim. "Burada olmana şaşırdım." Sorusuna cevap vermeden konuyu değiştirdim.

Kapalı verandadaki cam masaya oturup, yüzünü sarımsaklı ekmeğe gömerek "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Yani Sara'nın evinde olman," diye açıkladım. "Bu... oldukça cesur bir hareket. Yani burada yüzünü göstermen."

"Babası beni gördüğünde kapıyı suratıma çarpacak sandım."

Güldüm.

"Ne düşünüyorsun, burada kalıp temizliğe yardım edersen puan mı kazanacaksın?"

Lazanya dilimini yerken, "Zorlamayı düşünmüyorum," dedi.

"O zaman... yarın beni havaalanına götürmeye ne dersin?"

~~~~~

Kâğıt poşeti buruşturup başımı yeniden kanepeye yasladım.

“Demek buradasınız,” dedi Anna. Başımı çevirdiğimde bize doğru geldiğini gördüm. “Sara, bizi bir dakika baş başa bırakabilir misin?”

Bu talebiyle huzursuzlandım.

Yerini annesine verirken “Ben alt kattayım,” dedi.

“Buraya gel, Emma.” Anna kollarını açmış, beni kendisine yaslanmaya davet ediyordu. Ona yaslanıp kollarını bana dolmasına müsaade ettiğimde kalbim ısındı. O zarif çiçek kokusunu içime çekip, parmaklarını saçlarımda dolaştırırken gözlerimi kapadım. “Son birkaç gündür zor zamanlar yaşadın ve bunun için çok üzgünüm.”

Tek kelime edemeden yutkundum.

Alnımı usulca öperken “Biz seninle ilgileneceğiz,” diye mırıldandı. “Ama yine de içinde kopan fırtınalarla ilgili biriyle konuşmalısın. Neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum.”

İçimi parçalayan tüm o duyguları açık etmeye niyetim olmadığından sessiz kaldım.

“Senin için endişeleniyorum,” diye devam etti. “Kendini nasıl güvende hissetmeni sağlayabileceğimi bilmiyorum. Ve bir anne olarak bu, sen ve Sara için istediğim tek şey. Güvende olduğunuzu ve sevildiğinizi hissettirmek.”

“Hissediyorum,” dedim. “Sizin evinizde olduğumda bunu hep hissediyorum.”

“Keşke buradan gittiğin zaman da böyle hissedebilsen.”

Başımı onun göğsüne koyup kalp atışlarını dinledim bir süre. İncecik kolları beni gerçekten de güvende ve sevildiğimi hissettirecek kadar sıkı kavramıştı.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedim usulca.

“Elbette,” diye cesaretlendirdi.

“O gerçekten... gerçekten kendisini mi asmış?” Gelecek cevabı duymak için gözlerimi kapatıp kendimi hazırladım.

Nazik ama net bir tavırla “Evet,” dedi Anna.

“Nerede?”

"Decatur Sokağı'ndaki evde."

Ciğerlerimdeki hava çekildi. "Korkuluklarda mı?"

"Evet."

Nefes alacak hava kalmamış gibi sıkışmıştı ciğerlerim. Sanki acıdan boğuluyordum.

"Acı çekmiş mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Anna.

Geri çekilip yüzüne baktığımda yanaklarından süzülen yaşları gördüm.

"Neden?" diye sordum. Gözlerimi her kırpışım acı demekti.

Anna yalnızca başını salladı. "Bilmiyorum. Bir not bırakmamış ama bırakmış olsa da hayatını neden sonlandırmayı seçtiğini tam olarak açıklayabilir miydi, bilmiyorum. Çok üzgünüm Emma."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım titreyen çenemle. Anna'nın acısına şahit olmak katlanılamayacak kadar güçlü. "Ona karşı hep çok naziktin... her şeye rağmen. Ve bu hafta yaptığın her şey için de çok teşekkürler. Sana pek fazla yardım edemediğimi biliyorum ve bunun için çok üzgünüm."

Anna, yanaklarındaki yaşları silip, büzdüğü dudaklarından bir nefes vererek "Özür dileme," dedi. "Carl ve ben seni önemsiyoruz. Ve bunu atlatırken de yanında olacağız."

"Teşekkürler," dedim bir kez daha.

"Yarın Kaliforniya'ya dönmek zorunda mısınız?"

Başımı salladım.

Üzülse de beni anladığını gösterir bir tavırla "Biliyorum," dedi. "Ama söylediğim gibi mutlaka biriyle konuşman gerek."

Yapmayacağımı bilmeme rağmen başımı salladım.

~~~~~

McKinleylerin oturma odasındaki büyük kanepede yanımda otururken "Bugün yaptığın her şey için teşekkürler," dedi Sara. "Senin

için de kolay olmadığını biliyorum."

Bir süre sessiz kaldım. "Evet, kolay değildi," dedim temkinli bir şekilde. "Şey, karşılığında sen de benim için bir şey yapar mısın?"

Şüpheyle kıstığı gözleriyle "Pekâlâ... ne istersin?" diye sordu.

"Yarın sizi havaalanına Jared'la birlikte bırakmamıza izin verin."

Sara, bu isteğimin arkasında gizli bir niyetim olup olmadığını anlamaya çalışır gibi yüzüme bakıyordu. Elbette vardı.

"Neden?" diye sordu yeniden.

"Gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak istiyorum sadece." Dürüst sayılabilecek bir cevaptı.

"Sanırım," dedi tereddütle. "Ama Emma ile arkada... yalnız oturacağız."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. "Bana uyar."

~~~~~

"Ne işiniz var burada?" dedi Carl alt kattan. Evin içinde aceleyle toplandıktan sonra Evan'ı görmemle birlikte basamaklara takılmam bir oldu. Bakışları üzerimdeydi. Önce endişeyle baktı yüzüme. Toparlandığımı anladığındaysa endişenin yerini kalbimi durduran gülümsemesi aldı. Beni hatırlayamayacağım kadar çok kez bu merdivenlerde beklerken yüzünde oluşan gülümsemeydi bu.

Ben ona şaşkınlıkla bakmaya devam ederken gözlerini ayırmadan, "Hey," dedi.

"Neler oluyor?" diye sordum. Carl da Jared ve Evan'ı kapısında gördüğüne en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Ne benim şaşkın bakışlarıma ne de babasının sorgulayıcı bakışlarına aldırış ederek "Eşyalarımız oturma odasında," dedi Sara. "Ah, sana söylemeyi unutmuşum baba. Bizi havaalanına götürmene gerek yok."

"Bunu görebiliyorum," dedi temkinli bir şekilde. "Emin misin?"

Gülümseyerek babasının yanağına bir öpücük kondurdu ve “Evet, önemli değil,” dedi. Sonra eğilip kulağına, “Yalnızca havaalanına bırakacaklar,” dediğini işittim.

Carl da onu öptükten sonra dikkatini Jared’a çevirip kısıtçı gözleriyle ona bakmaya başladı.

Jared huzursuzca gülümseyerek valizlerimizi almak üzere hızla oturma odasına geçti.

Sırt çantasını omzuna takarken, “Aklından neler geçiyordu?” diye sordum.

“Ufacık bir yolculuk, Emma. Endişelenme. Bir saat bile sürmez.” Her ne kadar beni rahatlatmak ister gibi gülümsemiş olsa da boşunaydı. Bir şeyler döndüğünün bilincinde olan zihnim, tehlike sinyalleri vermeye başlamıştı bile. Mideme kramp- lar giriyordu. Anna ve Carl’a sarıldıktan sonra Sara’yı izleyerek evden çıktım.

~~~~~

Yüzünün rengi yerine gelmişti. Bakışlarından hâlâ ne hissettiğini anlayamasam da... çok güzel görünüyordu. Beni görünce merdivenlerden düşecek gibi olmuştu. Bu görüntü karşısında gülümseyen yüzümü eski hâline çevirmek çok güç oldu. Onu unuttuğumu ve hayatıma devam etmem gerektiğini bilmek ayrı bir şeydi ama onu böyle karşımda canlı görmek... İşte bu tarifi mümkün olmayan bir duyguydu.

Havaalanına yolculuğumuz sessiz sedasız devam ediyordu. Sessizliği doldurması için müziği açtım. Ben Jared’a döndüğüm sırada Sara’nın göz ucuyla Emma’yı izlediğini gördüm. Sara endişeliydi. Bilmediğim bir şey vardı. Sara’nın bana anlatmadığı bir şey. Bunun için gerçekten hazır mıyım... sonunda daha beter yaralanacak olsam bile? Ama düşününce, bu mümkün değildi ki.

Bakışlarım elimde olmadan ensesine, düzgün tıraşlanmış saç çizgisine kayıyordu. Hafifçe kıpırdanmış ve Sara ile kaça-

mak bakışmalarını yakalamıştım. Böylece mükemmel profilini de görme şansım olmuştu. O uzun ve düz burnunu, biçimli elmacık kemiklerini ve belirgin kaşlarını... Kalbim sıkıştıyordu, yanaklarımın kızarmasını önlemek için hemen başımı çeviriyordum. Buna bir saat daha katlanabilirsin... belki.

Havaalanına ulaştığımızda Jared ve Evan valizlerimizi indirmek için arabadan indiler. Bagajdaki diğer çantaları da o anda gördüm.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?!" diye bağırdım Sara'ya. İşin içinde onun da olduğundan emindim. O ise bana en az benim kadar şaşkın bakıyordu.

İkimiz de dönüp suçlayan gözlerle Evan'a baktık.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı Jared. "Bugünlerde bu tarz fikirleri üretmekte çok başarılısın."

"Kapa çeneni, Jared," dedi Evan ve bize dönüp omuzlarını silkti. "Ne var? Yazı Nate'le Santa Barbara'da geçireceğim."

Sara'nın ağzı açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

Masum numarası yaparak "Neden bu kadar şaşırdınız ki?" diye sordu. "Siz Palo Alto'ya dönüyorsunuz, değil mi?" Dürüst olmadığını biliyordum. Berbat bir yalancıydı.

Sara oflayıp puflayarak valizini aldı. "Hadi gel, Emma."

Arkasından valizimi sürüklerken "Bu gerçek olamaz," diye söylendim.

"Merak etme," dedi. "Sorun olmayacak."

Kızlar öfkeyle yanımızdan uzaklaşırken gülererek "Çok güzel," dedi Jared. "Niyetini biraz daha belli etseydin keşke!! Hiç anlaşılmadı çünkü neyin peşinde olduğun!"

"Eh... sonunda öğreneceklerdi zaten, değil mi?"

Kafasını sallayarak "Kendini nasıl bir işin içine soktuğuna dair bir fikrin var mı acaba?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. Oysa tüm gece boyunca doğru şeyi yaptığımı konusunda ikna etmeye çalışmıştım kendimi. Ama konu

o olunca hiçbir zaman doğru yolu bulamıyordum. Bu durum neden şimdi değişti ki?

Jared bir iç çekti. "Ben de birkaç haftaya gelirim. Nate'e erken geleceğini söyledin mi?"

"Evet, dün gece konuştum. Evde kimse olmayacak ama anahtarın yerini biliyorum zaten. Sorun yok."

Hızla sarılıp, sırtımı hafifçe sıvazlayarak "İyi şanslar," dedi Jared. Volvo'suna binmeden hemen önce kahkaha atmaya da ihmal etmedi.

Kızları bulmaya çalışmadım. Santa Barbara'ya kadar aynı uçakta yolculuk edeceğimizi biliyordum. McKinleylerin buzdolabında asılı biletleri gördükten sonra bunun için özellikle uğraşmıştım. Bilmediğim tek şey, Santa Barbara'da nerede kalacaklarıydı. Tabii bir de başka kimlerin olacağı.

"Nate'in evi Cole'ün sokağının sonunda," dedim Sara'ya. Sinirlerim bozulmuştu. Yeniden kendimi hasta gibi hissetmeye başlamıştım.

Etrafımızdaki tüm yolcuların dikkatini çekecek şekilde, "Ne?!" diye haykırdı Sara. "Bunu neden şu ana kadar söylemedin? Ve daha da önemlisi *sen* bunu nasıl biliyorsun?!"

"Şey... bahar tatilinde Cole'le birlikteyken Nate'in verdiği bir partiye katılmıştım. Kendimi tekilaya boğduğum gecenin sonrasında Evan'ın en yakın arkadaşının evinde olduğumu öğrendim."

"Lanet olsun!" dedi Sara şaşkınlıkla. "Bunu ilk kez duyuyor olmanın şokunu atlatmaya çalışıyorum şu anda. Aman Tanrım... lanet olsun. Cole, Nate'i tanıyor muymuş?"

Camdan dışarı bakarak "Cole, *Evan*'ı tanıyormuş," diye itiraf ettim.

"Olamaz!" dedi. "Emma, bu..."

Kafamı uçağın camına vurarak "Hayatımın en berbat yazı olacak," diye bitirdim cümlesini.

"Kalmak zorunda değiliz," dedi Sara. "Belki birkaç hafta sonra Cole yaz dönemi için okula döndüğünde Palo Alto'ya ge-

çeriz."

Sara'yla baş başa geçirmeyi umduğum o sessiz yaz tatili fırsatını çoktan kaçırdığım düşüncesiyle bir iç çektim. "Belki."

"Bunu da atlatacağız" dedi. Bense ona pek inanmıyordum.

~~~~~

Küçük havaalanının pistinde durduğumuzda yolcular çantalarını almak üzere ayağa kalkmaya başladılar. Sara ve Emma benden birkaç sıra önde oturduklarından uçaktan benden önce inmişlerdi. Sırt çantamı alarak bagaj sırasına doğru yürümeye başladım. Sıcak havayı ciğerlerime çektim. Kaliforniya'yı özlemiştim.

Sara'nın saçlarını görmemek mümkün değildi. Kızları tam yakalayacaktım ki birinin seslendiğini işiterek durdum. "Hey, Emma." Bu ani duruşum yüzünden arkamdaki adam neredeyse bana çarpıyordu.

Emma çocuğa yaklaştı ve çocuk onu öpmek üzere eğildi.

"Ah kahretsin." Bir dakika boyunca nefesim kesilmişti. Sonunda bagaj sırasına geçecek gücü kendimde buldum ama o ufacık yerde onlara görünmeden gidemezdim.

"Evan?" Başımı çevirdiğimde Cole şüpheli gözlerle beni süzüyordu. "Senin de geleceğini bilmiyordum."

Sesimi kontrol etmeye çalışarak "Selam Cole," dedim. "Evet, ben de bu yaz Natelerde olacağım." Bakışlarımı benimle göz göze gelmeye çalışan Emma'ya çevirerek "Emma'yla birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum," dedim.

Cole'ün alnı buruşmuş, olan biteni yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Emma'nın valizini alarak "Evet," dedi. "Tanıyoruz. Ah, seni de bırakalım mı?"

"Ne?!" dedi Emma birden kıpkırmızı kesilen yanaklarıyla.

"Aynı sokağa gidiyoruz. Ee... bırakalım mı?"

Bu soğukkanlı davranışına şaşırarak "Tabii," dedim. Sara'ya baktığım sırada bayılacak gibi olmuşum.

Cole kolunu Emma'nın omzuna attığında Emma başını şaşkınlıkla

kaldırdı.

Bu, hayatımın en kötü yazı olacaktı.

19. BANA BİR SEBEP SÖYLE

Arabanın kapısını çarpıp çantalarımı bagajdan aldım ve resmen koşarak uzaklaştım oradan. Hızla ön kapıya gelip kolu çevirdim. Kilitliydi. Elbette! Ayağımı sabırsızca yere vurarak arabadan buraya lanet olasıca ağır adımlarla yürüyen Cole'ü beklemeye başladım.

Bakışlarımı kapıya dikmişim. Evan'ı hamburger yemeye davet ederek bana bir kez daha *ihamet* eden Cole'ün yüzüne bakmıyordum. Bu teklifi hiç çekinmeden kabul eden Evan'a da. Çocuklar, ne zaman birbirlerini özlemiş iki yakın arkadaş gibi konuşsalar ağzını bir türlü kapamayı beceremeyen Sara'ya da...

Gözlerimi kapıya dikip açılmasını bekledim. Cole kapının kilidini *nihayet* açtığı anda hemen önüne geçip valizimi boş oda-ya bıraktım. Sara da peşimden geldi.

Çift kişilik yatağı görünce "Hmm... biz birlikte mi kalacağız?" diye sordu ve kafası karışmış bir hâlde yüzüme baktı.

"Şey..." diye mırıldandım.

"Emma." Cole başını odanın içine uzatmıştı. "Sen eşyalarını benim odama bırakabilirsin."

Nefesim kesildi. Başımı sallayıp elimde valizimle yeniden oturma odasına çıktım.

Cole, Evan'a, "Bira ister misin?" diye sordu.

Çevresine bakıp parmaklarını raflardaki puzzle kutularında gezdirirken "Tabii," dedi.

Onun o kutulara dokunduğunu görmeye dayanamadığım-

dan, valizimi mutfak masasının yanına bırakıp verandaya çıktım ve kollarımı bağlayarak okyanusa karşı oturdum.

Sara sürgülü kapıdan geçerek "Hey," diye seslendi. "Üzgünüm. Bu... berbat bir durum."

"Berbat da laf mı?" dedim dişlerimi sıkarak. "Neden burada? Niye uzak durmuyor ki?" Gözlerimi sımsıkı kapadım. "Bu gerçek olamaz." Dünyam öyle sarsılmıştı ki artık ayakta duramıyordum.

Sara önümüzdeki parmaklıklara yaslanarak kıyıya vuran dalgaları görmeme engel olmamak için eğildi.

"Neden hemen eşyalarınızı birlikte misafir odasına gittin?"

Yüzüne şaşkınlıkla baktım.

"Ben, şey... geçen geldiğimde orada kalmıştım," diye açıkladım. "Biz... birlikte uyumuyoruz. Sara, biz çıkmıyoruz. Bunu biliyorsun."

"Doğru." Başını salladı. "Havaalanında bana hiç öyle görünmedi ama."

Havaalanındayken Cole'le aramızda ne olduğunu gerçekten hatırlamıyordum. Evan'ın arkamda bir yerde olduğu düşünceyle kafam o kadar dolmuştu ki.

"Belki de sen..." Sara durdu. Birden dikkat kesilmişti.

"Ben ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

İşte o anda duydum: "Peki neden cenazede değildin?" Resmen boğulacaktım.

"Beni orada istemedi," diye açıkladı Cole. Hâlâ olması gerektiğinden çok daha rahat görünüyordu. "Orada olmak istedim ama onun isteklerine saygı duymam gerektiğini düşündüm. O yüzden burada kaldım."

Başımı salladım.

Kaşlarını hafifçe kaldırarak "O hâlde sanırım sen oradaydın?" diye sordu.

"Oradaydım," dedim. Emma'nın isteklerinin katılmama engel olmasına izin vermemiştim.

Sanki bunu bekliyormuş gibi, "Ve berbat durumdaydı, değil mi?" diye sordu Cole.

"Bu şekilde de ifade edilebilir tabii." Bu konuşmanın nereye gideceğini merak ediyordum doğrusu.

"Benim hakkımda konuşuyorlar," dedim duyduklarıma inanamayarak. "Neden benim hakkımda konuşuyorlar? Onları duyabileceğimi bilmiyorlar mı?"

"Şışşt." Sara beni susturup dinlemeye devam etti.

"O yüzden mi sen de onunla döndün?" diye sordu Cole, Evan'a.

Hareket edemiyordum. Bedenimdeki her bir hücre Evan'ın cevabını duymak için haykırıyordu.

"Yazı burada geçirmeyi planlıyordum zaten," dedim gerçeği gizleyerek. "Sadece biraz daha erken geldim, o kadar."

"Gerçekten mi?" dedi Cole şüpheyle. "Bak, Emma'yla bir geçmişin olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Cenazede çok kötü bir hâldeydi ve sen de onun için endişelendin. Gayet mantıklı. Aynı zamanda benim de onun için burada olacağımı bilmiyordun. Ama ben buradayım, o yüzden senin onun yanında olmana gerek yok."

Bira şişesinden bir yudum alarak verandada oturan Sara ve Emma'ya bir bakış attım. Sara'yla göz göze geldiğimizde hemen bakışlarını kaçırıp Emma'yla sohbet ediyormuş gibi yapmaya başladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sara. "Evan beni onları dinlerken yakaladı."

"Bunu dinlediğimize inanamıyorum. Yani, bu gerçek olmalı. Burada olmamalı. Benim hakkımda konuşuyor olmamalılar. Kahretsin. Onları duyabileceğimi bilmiyorlar mı?" Hızlanan nabzımla yumruklarımı sıktım.

Yeniden Cole'e dönerek "Araya girecek değilim," dedim. "Ben sadece... buna... bir son vermeyi umuyordum. İlişkimiz pek iyi bitmemişti."

Cole omuzlarını silkerek "O kadarını anlamıştım zaten," dedi.

"Sana anlattı mı?" Emma ve onun Weslyn'deki hayatı hakkında

ne kadar şey bildiğini merak ediyordum. Ne kadar yakın olduklarını kestirememiştim. Beden dilleri hiçbir ipucu vermiyordu. Ama buraya gelirken hayatında biri olacağı hiç aklıma gelmemişti. Yoo, hayır, bu fikre hazır değildim.

"Pek sayılmaz." Hafif bir kahkaha attı. "Ben anladım diyelim." Duraksadı. "Peki, o seni burada istiyor mu?"

Yanlış bir şey söylersem işleri zorlaştırabileceğimi biliyordum.

"Ona hiç sormadım," dedim dürüstçe. "O Weslyn'deyken de konuşma fırsatımız olmadı."

"O zaman belki de sormalısın," dedi Cole. Sonra uyarı dolu bir bakışla devam etti: "Ve eğer seni istemiyorsa da onu yalnız bırakmalısın."

"Emma, nereye?" diyen sesini duydum Sara'nın. Hiç beklemeden cam kapıya yöneldim.

Merdivenlerden hızla inip bu konuşmadan kaçmak için kumsala doğru yürürken "Onları duyabildiğimi bilmiyorlar mı?!" diye haykırdım.

"Emma!" Evan'ın sesiydi bu.

Kumun üzerinde attığım her güçlü adım, ayak izimin çıkmasına neden oluyordu.

"Emma bekle!"

Kalbim deli gibi atıyordu. Başımı salladım.

"Lütfen Emma!"

Hızla arkama döndüğümde rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savurdu. "Beni yalnız bırak, Evan!"

Bana yetişmek için koşarken "Hadi Emma. Lütfen. Dur," diye yalvardı.

"Senin burada olmaman gerekirdi!" diye bağırdım gözlerim yaşlı.

Durdum. Gözlerinden aşağı bir damla yaş süzülüyordu. Öyle gergindi ki resmen titriyordu.

"Sana geleceğimi söylemediğim için özür dilerim," dedim. "Söylemeliydim."

"Sen Connecticut'ta olmalıydın!" diye bağırdı bana. "Buraya hiç gelmemen gerekirdi! Lütfen geri dön! Lütfen... git." Sesi duygu yüklüydü.

Gözlerimi kapadım. Sözlerini hazmetmem çok zordu.

Rüzgârda neredeyse kaybolan sesimle "Yapamam," dedim. "Henüz olmaz."

"Senin benden nefret etmen gerek!" Ne akan gözyaşlarımı ne de titreyen bedenimi durdurabiliyordum. "Neden benden nefret etmiyorsun Evan?!" Dudaklarım titriyordu.

O ise... bu kaya gibi sert sözcüklerimle parçalanmış görünüyordu. Evan'ın göğsü hafifçe şişti ve gözleri acıyla seğirdi. "Senden nefret etmek mi?" dedi sessizce.

Kendimi kumların üzerine bırakıp, bacaklarımı göğsüme çekerek okyanusu izlemeye başladım. Yüzüm, gözyaşlarımla yıkanmış gibiydi âdeta.

"Nasıl olur da senden nefret edebileceğimi düşünürsün?" diye sordu. Sesi öyle kısıktı ki onu güçlkle duymuştum. Yanıma oturdu. Bana baktığını hissetsem de yüzüne bakmaya gücüm yoktu.

Yaşlı gözlerini okyanusa sabitlemişti. "Emma, ben senden asla nefret edemem ki. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Hâlâ da doğru."

Böyle hissedebileceğimi düşünmesi bile göğsümde kocaman bir yara açmıştı. "Ama devam edebilmem için bir sona ihtiyacım var."

Emma başını bana çevirdi. Yüzünde işkence çeken bir ifade vardı. "Benden nefret etmen daha kolay olurdu."

Gözlerine baktım. İçindeki acı beni paramparça etmişti. Çok fazla şey gördüğümü bilerek bakışlarını kaçırdı. Duyguları konusunda hep böyle korumacıydı. Onları hep kilit altında tutmayı seçerdi. Ama gözleri her zaman gerçeği söylerdi. Dişlerimi sıktım. Nefret ettiğim kişi o değildi ki. Ama o gece beni orada terk edip Jonathan'la gittiği için de affedememiştim onu.

"Senden nefret etmem için bana tek bir sebep söyle," dedim. Bir cevap beklemiyordum doğrusu. Ya da duyacaklarımdan korkuyordum.

Yüzü birden durgunlaştı. "Doğum gününe ne dersin Evan?"

Gözlerini kırpıp birkaç kez. Tıpkı hedeflediğim gibi... onu en hassas noktasından vurmuştum. Bilmesi gerekiyordu. Benden neden nefret etmesi gerektiğini bilmeliydi. Benim için de hiç kolay değildi, o anın acısını yeniden onun yüzünde görmek. Ama ne kadar zor olsa da bunu ona hatırlatmam gerekiyordu.

Ancak bunu duyduktan sonra, yüzünde o ukala sırıtışın belireceğini hiç tahmin etmemiştim. "Aslında evet oldukça kötüydü. Senden sonra doğum günümü kutlayamaz oldum diyebilirim sanırım."

Şaşkınlıkla alnımı buruşturdum. Neden öfkeli değildi?

Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Şey... ayrıca çikolatayı da mahvetmiş sayılırsın."

"Çikolata mı?" Beklediğim gibi tepki vermiyordu. Ama düşününce, geçmişte de böyle değil miydi?

"Ev, o gece çikolata kokuyordu," diye hatırlattı. "Ben de... ben de artık çikolata yiyemiyorum."

Islak yanaklarımı ellerimle silip yeniden okyanusa dönerken, "Kötü," dedim.

"Tahmin bile edemezsin," dedi alaycı bir tonla.

"Senden nefret etmemi ne kadar istesen de yapamam. Ayrıca buraya seni geri kazanmak için de gelmedim."

Bir anda Emma'nın omuzlarının çöktüğünü fark ettim. Bunun onu rahatsız edeceğini doğrusu hiç düşünmemiştim. Özellikle de bana ondan nefret etmem için yalvardıktan sonra. Rahatlayacağını düşünüyordum.

"Seni affetmeyi denememe izin verir misin?" diye sordum.

"Bence benden nefret etmen daha kolay," dedi yine. "Hem de sandığından çok daha kolay."

Buna inanıyordu. Sesindeki öz güvenden belliydi. Bu da beni rahatsız etmişti.

Almak için geldiğim cevapları duymak istediğimden, "Gel, seninle bir anlaşma yapalım," dedim.

Emma başını salladı.

"Dur, önce beni bir dinle."

"Peki. Söyle." Islanmış yüzünü silerek derin bir iç çekişle yüzüme baktı.

Sırıttım. "Nate'le diğer çocuklar iki hafta sonra gelecekler. Yani senden nefret etmem gerektiğine beni ikna etmen için iki haftan var. Ama bana bunu anlatmak zorundasın. Sorularımı cevaplamalısın. Hepsini. Seni affetmeyi denememe izin ver."

"Hepsini mi?" diye sordum temkinli bir şekilde. Sorabileceği şeyleri düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyordu.

"Evet," dedi Evan. "Ve bana gerçeği anlatmak zorundasın. Ya senin söylediğin gibi senden nefret edeceğim ya da beklediğim sona kavuşmuş olacağım."

Gerçekten ciddi olup olmadığını anlamak için sessizce gözlerine baktım. Hâlâ yüzünde duran o minicik sırıtış aklımı karıştırıyordu.

"Bu, senin için neden bu kadar önemli?" diye sordum.

"Emma?"

İrkilerek başımı kaldırdım. Cole, başımızda duruyordu. Evan'ın gözlerine ne kadar uzun süredir baktığımın farkında değildim. Bir şey söylemesini bekliyordum. Cole, beni onun bakışlarının esaretinden kurtardığında ensemden aşağı bir ürperti indi. Bu hissiyattan kurtulmak için derin bir nefes aldım.

Cole yüzümüze bakarak "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Evan ikimiz adına da. Ayağa kalktı ve kotuna yapışan kumları temizledi. Zoraki bir gülümseme takındım. Evan bana döndü. "O hâlde... yarın görüşürüz?"

Asıl niyetinin, teklifini kabul edip etmediğimi sormak olduğunu biliyordum. Hâlâ sebebini anlamamış olsam da omuzlarımı silktilim. "Yarın görüşürüz."

Ardından baktım. Ta ki görüşümü kapatarak yanıma oturan Cole yüzünden dikkatim dağılana kadar.

Elimi eline alarak "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Bu hareketi ile gerilmiştim.

Oradan uzaklaşmak sandığımdan daha zordu. Üstelik onu orada Cole'le bırakmak zorunda kalmıştım. Off Tanrım... Yine de bana gerçeği anlatmayı kabul etmişti. Sonunda olanları öğrenebilecektim. Neden Jonathan'ı seçtiğini. Neden bana güvenemezken ona güvendiğini. Onu düşününce içimde bir öfke dalgası yükseliyordu. Bu dalga, beni alaşağı etmeden sakinleşmeye çalıştım. Emma'nın hayatına hiç girmemiş olmasını dilerdim.

Bir bilinmeze adım atmak üzereydim. Ama Emma'yılayken hep böyle olurdu. Gerçek, kaldıramayacağım kadar ağır da olsa her şeyi değiştireceğini biliyordum.

Verandaya çıkan merdivenleri tırmanarak cam kapıyı açtım. Ve gördüklerim karşında şaşakaldım. Bir oda dolusu kızla karşılaşmayı beklemiyordum.

Karşımdaki koltukta oturan Sara, "Emma nerede?" diye sordu.

Arkamdaki kumsalı işaret ederken tek tek hepsiyle göz göze geldim.

Pudra beyazı teni ve kömür karasına boyadığı gözleriyle kızlardan biri, "Selam, ben Serena," dedi neşe içinde. Oturduğu tabureden ayağa fırlayıp elini uzattı. Gülümseyerek elimi sıkarken narin, ince elleri ellerimin içinde kaybolmuştu.

Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadan, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

Şaşkınlığımı yüzümden okuyan Sara, "Bunlar, Emma'nın ev arkadaşları," diye açıkladı.

"Ben Meg." Kıvrıkcık kahverengi saçları ve yeşil gözleri olan kız, kanepeden el salladı. Beni gördüğüne Serena kadar sevinmediği belliydi.

Minyon sarışınca bana ter ters bakıyordu.

"Bu da Peyton," dedi Serena. "Senden pek hoşlanmaz."

Dürüstlüğü karşısında ağzım açık kalmıştı.

"Kapa çeneni, Serena," dedi Peyton.

"Pekâlâ," dedim usulca. Bu yargılayıcı bakışlardan çok hoşlandığım söylenemezdi. "Sanırım ben çıkacağım."

Serena aceleyle "Ben seni bırakırım," dedi. "Peyton, anahtarlarını ver."

Peyton gözlerini devirse de anahtarları Serena'ya uzattı.

"Sonra görüşürüz, Sara," dedim. Nedenini bilmiyordum ama Serena'yla arabaya binmekten çekinmiştim. Sara başını salladı. Eşyalarını alıp, simsiyah giyinmiş kızı takip ettim.

Sokakta duran kırmızı Mustang'e atlayarak "Demek cenazeye gittin," dedi Serena. Sesi canlı ve dostaneydi. Gotik bir kızdan böylesi bir ses çıkacağını hiç tahmin etmezdim.

"Evet, gittim," dedim temkinli bir şekilde. Çünkü beni yalnızca kibarlık olsun diye eve bırakmadığı ortadaydı.

"Ve korkunç durumdaydı, değil mi?" Cevabı zaten biliyor gibiydi.

Kaygılı bir şekilde başımı salladım.

"Biz de gelmeliydik. Kızlara, Emma istemese bile gitmemiz gerektiğini söylemiştim."

"Bunun yardımı olur muydu, bilmiyorum. Kendini kötü hissetme."

"Yine de biz de orada olmalıydık." Bu durum onu üzmüş gibiydi.

Nate'in evi, Cole'ün evinden pek uzakta sayılmazdı. Hatta bu kadar yakın olduklarına ben bile şaşırmıştım. Yürüyerek de gelebilirdim.

Serena arabayı durdurup bakışlarını bana çevirdi. "Senin gitmene, orada onun yanında olmana sevindim. Teşekkürler."

Bu arkadaş canlısı hâlimden şüphelenmeyi sürdürsem de başımı salladım. "Beni bıraktığın için teşekkürler." Eşyalarımı arka koltuktan alarak büyük müstakil eve doğru yürümeye başladım.

"Evan," diye seslendi Serena. Arkama döndüm. "Onu iyileştireceğiz."

Yüzüne kendisinden emin, kocaman bir gülümseme yayıldı. Sonra arabayı döndürdü ve ters yönde ilerlemeye başladı.

Ben de yüzümü kaplayan bir gülümseme ile arkasından baktım.

20. SUÇLULUK GEZİSİ

Başını yastıktan kaldırmadan, "Günaydın," diye mırıldandı Cole. Uyanmış, beni bekliyordu.

Yarı uykulu bir hâlde homurdandım.

Kızlar gidip Sara da odasına çekildikten sonra yatağa girmiştim ve Cole bana dokunmamıştı. Ama bana sırtı dönük yarken uyumadığını biliyordum.

Tam bir şey söyleyecektim ki birden ağzımı kapadım.

Cole gülümsedi. "Gidip banyoda ne yapacaksan yap ve buraya dön."

Yataktan çıktım ve birkaç dakika sonra söyleyeceklerini duymak üzere yatağa geri döndüm.

"Evet," dedim. "Dün gece çok tuhaftı."

"Sanırım... kıskandım," diye itiraf etti. "Ben de Connecticut'ta olmak istemiştin ama sen gelmememi söyledin. Ve... o oradaydı. Ben kıskanç bir tip değilimdir... ve dün geceki davranışından dolayı kendimden nefret ettim. Çok özür dilerim."

Rahatsızlığını hissedebiliyordum. Duygularını anlatmak pek ona göre bir şey değildi.

Gülümseyip elimi yanağına götürdüm. Dokunuşumla gözlerini kapattı. Aramızdaki çekimin kolumdan bedenime yayıldığını ve nabzımı hızlandırdığını hissedebiliyordum. Beni sakinleştiriyor, bir anlığına da olsa son birkaç gündür çektiğim ızdırabı unutturuyordu. Unutmama yardım etmesi için buna... ona... ihtiyacım vardı.

Ben sokulunca o da ellerini belime götürdü.

"Senin orada olmanı istemedim," diye fısıldadım dudaklarına yaklaşılarak. "Çünkü döndüğümde burada olmanı arzuluyordum." Dilimi alt dudağının üzerinde gezdirdiğimde derin bir soluk aldı.

Belimdeki elleri beni daha da sıkı sararken ben de ellerimi göğsünde dolaştırmaya ve burnumu boynunda gezdirmeye başladım. Bir yandan da öpüyordum onu. "Kıskanma." Fısıldamaya devam ediyordum. "Kıskanacağın hiçbir şey yok. Lütfen bir daha dün geceki gibi olma. Bundan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum," dedi nefes nefese. Sıcak ellerini sırtımda dolaştırarak tişörtümü çıkarttı. "Ben öyle bir adam değilim."

Dilini boynumda gezdirirken hafif bir iniltiyle "Hayır, değilsin," dedim. Şortumu kalçalarımın altına sığırdı ve ben de ayaklarımın altına çıkartıp yere attım. Dudakları dudaklarıma yönelmiş, beni tüketmeye başlamıştı.

Bir anda ona doyamaz olmuştum. Ellerimi saçlarında gezdiriyor, onu deli gibi öpüyordum.

Çamaşırını çıkardığını hissettiğimde onu sırtüstü yatırdım. Bacağımı üzerine attığımda hafifçe inledi. Ellerini bedenime sarıp beni kendisine doğru çektiği sırada içimde alevlenen duygular beni esir almıştı, nefes nefese kalmıştım.

Ben yavaş bir ritimle devam ederken, "Emma," dedi zevkten inleyerek. Gözlerimi kapadım. Kalçalarımın üzerindeki elleriyle beni yönlendirirken arkamdaki bacaklarına tutundum.

Tüm bedenim alev alevdi. Ateşin içime yayıldığını hissedebiliyordum. Bedenimdeki tüm kaslar gerilmişti. Cole doğrulduğunda bacaklarımı belime sardım. Yavaş ve derin bir ritimle ilerliyorduk. Nefesim kesildiğinde ağzımı açmıştım ki diliyle beni ele geçirdi. Ona sımsıkı sarılmıştım. Dudaklarını göğsüme indirdiğinde belimi geriye attım. O altımda inlerken ben de sırtıma geçirdiği parmaklarıyla yüksek sesle inliyordum. Yatakta yanına yatmadan önce iyice gevşemesini bekledim. Sonra da

başımı göğsüne koydum.

Rahatlamış bir şekilde, "Günaydın," dedim. Cole güldü.

Ellerini çıplak sırtımda gezdirerek "Bugünü benimle geçirir misin?" dedi.

Cevabı bilmeme rağmen, "Aklında ne var?" diye sordum.

~~~~~

Onunla konuşacağım için heyecanlıydım. Olabildiğince uzun süre bekledim. Hem Xbox'da oynayabileceğim oyun sayısı da sınırlıydı. Tennenin eteğindeki küçük, beyaz eve yürüyüp, kaldırımdan geçerek kapıda durdum. Kapıyı Cole'ün açmamasını umuyordum. Zili çaldıktan birkaç saniye sonra kapı açıldı.

"Selam," dedi kahverengi saçlı kız. Dün gece söyledikleri isimleri bir bir düşününce adının...

"Meg? Değil mi?" Onu rahatlatmak için gülümsedim çünkü bana güvenmiyor gibi bir hâli vardı.

"Evet," dedi. Beni içeri davet etmek için en küçük bir harekette bulunmamıştı. "Emma burada değil."

Sara odanın diğer ucundan, "Evan!" diye seslendi. Kumsalda oturacağız. İçeri gelsene."

Meg, geçmeme izin vermek için kenara çekilirken yüzünde gergin bir gülümseme oluşmuştu.

"Emma burada değil ama istersen bizimle takılabilirsin," dedi Sara. Bir kolunda plaj havlusu, diğerinde ise dergi vardı. Verandadan gelen müziği duyabiliyordum.

Ona Emma'nın nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini sormak istiyordum. Ama kızların hepsi buradaydı. Kiminle olduğunu tahmin edebilmek için dâhi olmama gerek yoktu. Şimdi ise döndükleri zaman burada olmayı istediğimden o kadar da emin olmadığımı düşünüyordum.

"Cole'le birlikte," dedi arkamdan bir ses. Arkama döndüğümde yüzünde şeytani bir sırıtişla bana bakan Peyton'ı gördüm. Beni tanıma-

masına rağmen sevmeyişi gerçeğini saklamaya çalışmıyordu. Bunun tek sebebi, Cole'le bir bağlantısının olması ve benim etrafta dolaşım ilişkilerini bozacağını düşünmesi olabilirdi.

"Anladım." Bu düşmanca tavrından etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. "Yani... çıktıklarına göre."

Serena arkamdan neşeli bir sesle "Onlar çıkmıyorlar ki," dedi. Sesin geldiği yöne döndüm. Serena, elinde şemsiyeyle ayakta dikiliyordu. Üzerinde de Emma'nın sevdiği o klasik filmlerdeki kadınların giydiğine benzer siyah bir bikini vardı. Teni o kadar beyazdı ki neredeyse parlıyordu.

"Kapa çeneni, Serena," dedi Peyton. "Onlar birlikteler ve önemli olan tek şey de bu."

Serena gıcık olmuş bir tavırla başını salladı. "Şu şemsiyeyi yerleştirmeme yardım eder misin?" Cevabımı beklemeden şemsiyeyi bana uzattı ve aceleyle verandaya çıktı. Az önce olanları sindirmeye çalışarak öylece durdum.

Yanımdan geçip cam kapıdan çıkarken "Burada olmamalısın," diye homurdandı Peyton.

Vay canına, dedim sessizce. Xbox, şimdi kulağa ne kadar da hoş geliyordu.

Sara dışarıdan, "Evan, geliyor musun?" diye seslendi.

Meg'in sessizce oturup kitabını okur gibi yaptığı kanepeye çevirdim bakışlarımı. Bu kadar çok istenmediğimi hiç hissetmemiştim şimdiye kadar.

"Evet," diye seslendim elimde şemsiyeyle kumsala yönelirken.

Kızları güneşlenmek için seçtikleri noktaya kadar izledim. Şemsiyeyi ayarlayıp kumda olabildiğince derine sapladım ve Serena'nın hayalet tenini koruyacak şekilde açtım.

Hepsi öğleden sonra güneşine çıkmaya hazırды ve düşmanca tavırları düşünüldüğünde havlumu yanlarına serip uzanma fikri pek de cazip gelmemişti.

"Galiba ben koşacağım," dedim. Geri dönmeye niyetim yoktu.

"Gerçekten mi?" diye sordu Sara. Ama başını kaldırıp bana baktı-

ğında başını anlayışla salladı.

Tam kumsaldan ayrılıyordum ki bir ses duydum: "Evan, bekle!"

Yavaşlayarak durdum ve arkama baktığımda koşarak yanıma gelen Serena'yla karşılaştım.

"Bu gece ne yapıyorsun?"

~~~~~

Sara beni kapıda beklediği sırada, "Sana kızlarla iyi eğlenmeler," dedi Cole eğilip öperek.

Gülümseyerek teşekkür ettim. Bacaklarım, tüm gün sörf yapmaktan ağrıyordu. Ama tam da ihtiyacım olan şeydi bu. Dalgaların sesinden başka hiçbir ses duymadığın suyun üzerinde olmak... "Döndüğümüzde görüşürüz."

"Ben de arkadaşlarla buluşacağım. O yüzden burada olmayabilirim. Ama anahtarı paspasın altına bırakırım." Beni yeniden öpüp kendine doğru çektikten sonra bıraktı. Yine başımı döndürmüştü. "Gece görüşürüz."

Öpücükten sersemlemiş bir hâlde Sara'nın beklediği kapıya yöneldim. "Hazır mısın?" diye sordu sırtarak.

Nefesimi düzenlemeye uğraşırken "Evet," dedim,.

"Çok eğlenceli olacak." Gülümsedi. "Eğlenmeye ihtiyacımız var."

"Evet, var." Serena, açık mavi renkli, üstü açık vosvosunun içinde bekliyordu bizi.

Sara arkaya geçmem için ön koltuğu tutarken "Peyton ve Meg nerede?" diye sordum.

"Hâlâ Carpinteria'dalar. Bizimle orada buluşacaklar," diye açıkladı Serena.

Bizi otoyola çıkaracak sokaktan dönmeyince bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Arabayı bir evin önüne çektiğindeyse derin bir iç çektim.

"Kimin evi burası?" diye sordu Sara. "Muhteşem bir yer-

miş."

Evan kapıyı açtığı sırada, "Nate'in" diye mırıldandım.

Kızları gördüğümde elimde ceketim ve yüzümde bir gülümsemeyle arabaya yaklaştım. Ama gülümsemem Emma'nın yüzünü görmemle birlikte kayboldu. Geleceğimden haberi yoktu.

Bakışlarımı Serena'nın sıcak, gülümseyen ifadesinden Sara'nın şaşkın yüzüne ve Emma'nın kaçırdığı gözlerine çevirerek "Selam," dedim. "Ah, demek onlara beni davet ettiğini söylemedin, Serena?"

Serena sanki unutmuş gibi, "Ah," dedi. "Unutmuş olmalıyım. Ama madem buradasın, neden gelmiyorsun? Arabaya binsene."

Bu talebine, kaşlarımı kaldırıp, izin ister gibi Emma'ya bakarak karşılık verdim. Temkinli bir şekilde bakışlarımı yüzüme çevirip omuzlarını silkti. Sara arabadan inerken kulağıma fısıldadı: "Dikkatli ol, Evan." Ön koltuğu bana bırakarak arkaya geçti. Tereddütle durdum ve gözlerinde gördüğüm ciddiyeti anlamak için bir süre yüzüne baktım. Serena radyoda çalan bir punk şarkısı eşliğinde arabayı sürerken ön koltukta oturuyordum. Şarkıyı hatırladığım anda bana bakmayı reddeden Emma'ya döndüm.

Elbette Evan'la beraber dinlediğimiz grup çalmalıydı radyoda. Keyifsiz bir gülüşle başımı salladım. Tepkimi görmek için bana döndükten sonra yüzündeki sırtışı silmeye çalışsa da başaramadı. Ona bakmamak daha kolay olacaktı.

"Sen iyi olacak mısın?" diye sordu Sara. "Yani o buradayken?" Otoyola çıktığımızdan araba iyice hızlanmıştı.

"Tabii." Omuzlarımı silktim. "Yani, ona iki hafta sözü verdim, değil mi?"

"Ama istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Sara. "Bu hafta çok şey yaşadın. Onun seni bu suçluluk gezisine çıkarmasına izin vermek zorunda değilsin."

Beni korumak istemesini takdir ederek "Biliyorum," dedim. Evan, dirseğini açık camdan dışarı yaslamış, Serena'nın, görmeyi çok istediği bir grubun yakında buraya geleceğini anlatmasını dinliyordu. Bakışları bana doğru kaydıığında yüzümün

kızardığını hissettim. O kendine has gülümsemesi yeniden belirdiğinde başımı hemen çevirdim. Yanaklarım böyle kızarmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki hemen ellerimi üzerlerine götürdüm. Sinir bozucu olduğu kadar şaşırtıcı bir durumdu da.

Pembelik tenine yayılırken gülmeden edemiyordum. Bunun sınıri ni bozduğunu da biliyordum. Ve bu da durumu çok daha keyifli bir hâle getiriyordu. Beni Emma'yı izlerken yakalayan Serena'ya çevirdim dikkatimi yine. Yüzündeki gülümseme büyürken ben de tuhaf bir şekilde güldüm. Serena'nın Emma'yı nasıl "iyileştirmeyi" planladığını bilmiyordum ama ona yardım etmemi istediği belliydi. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum, özellikle de kendim zar zor ayakta durabiliyorken.

Serena arabayı park etti ve birlikte inip deniz manzaralı restorana doğru yürümeye başladık. Sara ve Emma ise ne konuştuklarını duyamayacağım bir mesafede, arkamızdan geliyorlardı.

Bir restorana doğru yürüdüğümüzü fark ettiğimde panikle "Carpinteria'daki parkta film izleyeceğimizi sanıyordum," dedim.

"Evet, ama şey... kızlar bir şeyler içmek istediler," diye açıkladı Sara. "Sana söylemeyi unuttum. Ama ben de içmeyeceğim... yani, böylece tek içmeyen sen olmazsın."

"Sara... benim alkolle bir sorunum falan yok. Bu gece bir şey içmeyeceğim ama benim için endişelenmeni istemiyorum. Aptallık ettiğime şüphe yok ama sorun alkol değildi. Bendim. Ve sana söz veriyorum, onu bir daha baş edemeyeceğim sorunlarım için kullanmayacağım."

Sara yüzümü dikkatle inceledi. "Senin... alkol alman beni hâlâ korkutuyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Annemden dolayı," dedim. "Biliyorum."

"Ama sen o değilsin," diye ekledi Sara hızla. "Ve o motel odasındaiken bunları söylememeliydim sana, biliyorum. Ben... ben yalnızca öfkeliydim ve korkmuştum. Seni daha önce hiç öyle görmemiştim çünkü."

İnsanlar yanımızdan geçerken biz kaldırımda duruyorduk. Başımı öne eğip onaylar bir şekilde salladım. Böylesi özel bir konuşmayı herkesin içinde yapmak istemiyordum doğrusu.

Sara da aynı şeyi düşünerek "Pardon," dedi. "Hadi içeri girelim." Yeniden o canlı gülümsemesini takınarak beni omzuyla dürttü ve restorana girdik.

Kızları ve... Evan'ı açık alandaki bir masada bulduk. Peyton'ın asık suratından onların da Evan'dan haberdar olmadıklarını anladım. Bu, tamamen Serena'nın işiydi. Ne planladığını merak ederek onu dikkatle süzdüm. Yüzünde bulaşıcı bir gülümsemeyle bana döndüğünde ancak başımı sallamakla yetindim. İyi niyetine rağmen bu müdahaleleri her şeyi daha da kötü bir hâle getirebilirdi.

Yemekten sonra garson masaya iki çikolatalı tatlı koydu. Kızlar, kaşıklarını tatlıya gömerken resmen mutluluktan eriyorlardı. Yerken çıkardıkları şapır şupur seslere güldüm. Sonra birden Evan'ın asılan yüzü çekti dikkatimi. Kusacak gibi görünüyordu.

Gerçekten benim yüzümden çikolatadan nefret ediyordu. Dudağımı ısırdım. Kendimi çok kötü hissetmem gerektiğini biliyordum ama işkence çekermiş gibi orada öylece duruyor olması gerçekten komikti. Elimde olmadan bir kahkaha attığım sırada başını kaldırdı. Gözleri şaşkınlıkla büyüdüktan sonra sandalyesini çekti ve ayağa kalkarak ahşap terasın korkuluklarına doğru yürüdü.

"Lanet olsun," dedim hemen arkasından giderek.

Emma yanındaki korkuluğa yaslanarak "Özür dilerim," dedi. "Komik olmadığını biliyorum. Ama... yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

"Gerçekten mi? Çok teşekkürler, Emma."

"Bak. Benden nefret etmen için bir neden daha. Ben acımasızım. Hem de çok."

"Evet." Bir iç çektim. Seçtiği kelimeler, bana birden bugünkü ko-

nuşmamızı yapmadığımızı hatırlattı. O yüzden ona dönüp sırttım.

Bana şüpheli gözlerle bakıyordu. "Ne var?"

"Madem buradasın, bana bir başka sebep daha söyleyebilirsin."

"Şimdi mi?" dedi panikle. Bakışlarını kalabalık restorana çevirmişti.

"Çok karanlık bir şey olmasına gerek yok," diye cesaretlendirdim onu. "Sadece bir şey söyle. Senden neden nefret etmeliyim, Emma?"

Karamel rengi gözlerinin derin düşüncelere daldığını gördüm. Her şeyden habersiz gülmeye devam eden kızlara baktı. Neler söyleyeceğini duymak için sabırla bekledim çünkü bana bir şey anlatacağını biliyordum.

"Jonathan beni öptü," dedi birden ve tepkimi beklerken nefesini tuttu. "İki defa."

Konuşmak üzere ağzımı açacaktım ama kalbimdeki çarpıntı öyle şiddetliydi ki söyleyecek söz bulamadım. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Öfkeyle ona haykırmamı bekliyordu sanki.

Güçlülükle çıkan sesimle "Sen... sen... beni aldattın mı?" diye sordum. Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını hafifçe iki yana salladı.

Meydan okuyan bakışlarıyla "Ama sana bu öpücüğü hiç anlatmadım," diye mırıldandı. "Benden nefret et, Evan."

Jonathan'ın ona bir şekilde dokunmuş olmasından tiksinerken korkuluğu sıkıca tuttum. Gözümün önündeki görüntüyü silmek için başımı salladım. Bekledi. Hem de gözünü gözümden ayırmadan. Bir çeşit tepki bekliyordu. Biliyordum. İçimde kopan fırtınalara rağmen bunu ona vermeyecektim.

Sıktığım dişlerimi gevşeterek "Sıra bende," dedim. "O gece onunla mı gittin?"

Şaşırmış bir hâlde yüzüme baktı. "Hayır. Gitmedim. Ben onu mahvettim." Bu cevap, beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Kederle dolu bakışlarını yere indirdi.

Jonathan hakkında konuşmak, bize yaptıklarını düşünmek çok zordu. Ama hayatıma devam edeceksem aralarında ne olduğunu anlamalıydım.

"Emma!" Cole'ün sesiyle arkama döndüm. Sonra kiminle olduğumu fark ederek ekledi: "Ve Evan." Bize doğru gelirken yanakları kıpkırmızıydı. Önüne çıkan birkaç sandalyeye çarparak yanımıza ulaştı. Evan'a şöyle bir bakıp "Hey, sen kız değil-sin," dedi.

"Öyleysem de farkında değilim," dedi Evan.

"Bunun kızlar gecesi olacağını sanıyordum." Cole kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekmişti.

Onu uyarırcasına, "Cole..." dedim. Kıskançlık krizi umurumda değildi.

"Ah, pekâlâ," dedi konuşmamızı hatırlayarak ve hemen kolunu çekti.

"Ben çikolata yiyeceğim," dedi Evan ve hızla yanımızdan uzaklaştı.

"Tanrı aşkına!! Bu da neydi böyle?" dedim Cole'e. "Bunu konuştuğumuzu zannediyordum."

Beni öpmek için eğilerek "Evet, konuştuk," dedi. Islak dudaklarından viskinin tadını alabiliyordum. "Ama bu, onun burada olmasından hoşlanacağım anlamına gelmiyor."

Bir iç çektim. "Sen sarhoşsun."

"Evveett..." Gülümseyerek tembelce göz kırptı.

Onu bir daha öpmeye çalıştığında Emma uzaklaşarak cebinden telefonunu çıkardı. Özür dilemeye çalışması boşunaydı. Öfkeli olduğu her hâlden belli olan Emma mesaj atmaya devam etti.

Elinde iki tek içkiyle yanıma oturan Serena, "Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Olur," dedim ve kadehlerden birini alarak onunkine vurduktan sonra viskiyi kafama diktim. "Teşekkürler."

Yeniden Emma ve Cole'e baktım. Çocuk ona uzanırken Emma bir adım daha uzaklaştı. Sarhoş olduğu belliydi. Emma ise...

"Serena, onlar çıkmıyorlar derken ne demek istemiştin?"

Serena bakışlarımı izleyerek Cole ve Emma'ya baktı. Açıklamaya başlamadan önce yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

21. ON İKİ GÜN

Emma telefonuna bakarken Cole'ün ona yaklaşmaya çalışmasını izledim. Kulağına bir şeyler fısıldamış, Emma da duyduklarından memnun olmuşçasına gülererek onun koluna vurmuştu. Dün geceki hâllerinden eser yoktu.

Sırtları bana dönük bir şekilde verandanın pervazına yaslanmış duruyorlardı. Bense elimde bir bira şişesiyle içeride ayakta dikiliyor, onları izlemeye devam ediyordum. Cole yarım bir gülümsemeyle ona bakıyordu. O da onaylamaz bir tavırla gülererek başını sallıyordu. Bildiğim kadarıyla çıkmıyorlardı. Eee, Cole de ondan daha fazlasını beklemiyorsa o zaman birlikte ne yapıyorlardı ki?

Rahatsız edici bir ses, "Bolca sevişiyorlar," diye fısıldadı kulağıma. Arkama döndüğümde Peyton'la karşılaştım. "Bizi davet ettiğin için teşekkürler, Evan. Eğer senin olmasaydı buranın harika bir ev olduğunu söyleyebilirdim," dedi sahte bir kibarlıkla.

Söylediği şeyden dilim tutulmuş bir hâlde başımı salladım.

Alaycı bir biçimde sırtarak "Neden birlikte olduklarını çözmeye çalışıyordun, değil mi? Seni izlerken gördüm," diye açıkladı. "Sürekli sevişiyorlar. Yalnız kaldıkları anda kıyafetleri kendiliğinden aşağı iniyor sanki. Biliyorum... kulağa sığ geliyor ama öyle. Ama Cole'den kurtulmanın o kadar kolay olacağını sanma. O, Emma'yı önemsiyor. Ve sonunda o da Cole'ü hayatına alacak. O yüzden bu işin peşini bırak, Evan."

Hançer gibi bakışları olan minyon sarışına, "Cole'ün arkadaşı-sın," dedim.

"Erkek arkadaşımın en yakın arkadaşı," diye açıkladı.

"Ah." Anlamaya başlıyordum. "Ve benden de hoşlanmıyorsun."

"Sen onu kırdın." Gözlerini kısmıştı. Yumruklayabileceğini bilse kesin bir tane indirirdi şu an yüzüme.

"Sen neden bahsediyorsun? Son iki gündür onunla konuşmadım bile."

"Sen buraya gelmeden önce senin yüzünden acı çekiyordu," dedi birden. "Ve evet, senden hoşlanmıyorum." Eline bir bira alıp verandaya yöneldi.

Beni duyamayacağı bir mesafeden, "En azından dürüstsün," diye mırıldandım. "Bu arada beni terk eden oydu."

"Peyton pisliğin tekidir." Serena arkamdaydı. "Sinirini bozmasına izin verme."

Gülerek arkama döndüğümde onu evin alt katına inen merdivenlerin tepesinde buldum. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Onunla mı?" Çok saçma bir şey söylemişim gibi güldü. "O beni deli ediyor. Ben, Meg ve Emma'nın arkadaşıyım. Peyton'a ise katlanıyorum. Yani katlanmaya çalışıyorum. Hadi gel, benimle langırt oyn." Arkasını dönüp aşağı inmeye başladı. Başımı sallayıp, bir kahkahatarak onu izledim.

Biramı langırt masasının köşesine koyarak "Langırt mı oynuyorsun?" diye sordum alaycı bir tavırla.

"Hayır," dedi direkt.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim ve topu masanın ortasına bıraktım.

Ayağını havuzun içine sokmuş sallandırırken "Bu eve bayıldım," dedi Sara. "Burada kalsak olmaz mı?"

İçkisini almak için içeri giden Cole'ün duyup duymadığını kontrol ederek "Piştt... Sara!" dedim.

"Biliyorum," dedi üzgün bir tavırla. "Cole'ün bizi evinde ağırlamasına memnunum ama burası muhteşem."

Havuzu çevreleyen geniş bahçe avluya bakarken "Öyle," dedim. Bahçede bir de profesyonel bir açık mutfak vardı. Ev üç

katlıydı. Avluya açılan bir giriş katı ve Sara'nınkinden çok daha büyük bir oturma odası vardı. Buranın yazlık bir ev olduğuna bir türlü inanamıyordum. Çocukların onlarca parti vermesine şaşırmamam gerekirdi. Gerçi son katıldığım parti, benim için tam bir felaket olmuştu.

Sara suratını asarak "Lütfen artık burada takılalım," dedi.

"Ne güzel," dedim. "Bizim kaldığımız yerden anında denize girebiliyorsun. Ama seni memnun etmek mümkün değil, değil mi?"

"Biliyorum. Çok şımarığım," dedi. "Sizin şu iki hafta nasıl gidiyor?" Ayağıyla suyla oynarken bana dikkatlice bakıyordu.

Ben daha cevap veremeden Peyton arkamızdan, "Hey kızlar," diye seslendi.

"Gel, yanımıza otur Peyton," dedi Sara. Peyton sandaletlerini çıkararak havuz başında yanıma oturdu ve ayaklarını suya soktu. "Sen de iki hafta sonra dönecek misin?"

"Dönemem. Yarın stajım başlıyor." Peyton bana odaklanarak devam etti. "Ama endişelenmeme gerek yok, değil mi?"

Kafam karışmış bir hâlde alnımı buruşturdum.

"Lanet olsun!" Serena'nın eğlence odasından yükselen haykırışıyla hepimiz o yöne döndük. Meg kapıya yaslanmış izliyordu.

Sara şaşırmış gibi, "Serena langırt mı oynuyor?" diye sordu.

"Görünüşe göre hayır," diye cevapladım. Aynı odadan yükselen Evan'ın kahkahasını duymamla kalbim duracak gibi oldu. Sonra merdivenlerden aşağı inen Cole'ü görerek bakışlarımı çevirdim.

Langırtın kollarını amaçsızca çevirerek "Çok yeteneksizim!" diye haykırdı Serena.

"Pek iyi sayılmazsın," dedim ben de.

"Hey!"

"Ne var? Sen kendin az önce berbat oynadığını itiraf etmemiş miydin?"

Serena suratını asarak "Sanırım bir biraya daha ihtiyacım var," dedi. "Meg ne zaman gidiyoruz?"

Meg kapı aralığında durarak "Yarım saat içinde falan," dedi. "Ama sen bir bira daha içmek istersen arabayı ben kullanabilirim." Bu öneri, bir anda Serena'nın yüzünü güldürdü. Merdivenleri tırmanmaya başladı.

Meg, kollarını bağlamış bir şekilde odaya girdi. Bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Bunun yerine, yüzüme bakmadan langırt masasındaki kollardan birini çevirdi.

"Sen de mi benden hoşlanmıyorsun?" diye sordum.

Meg, bu doğrudan soru karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Yani... iyi biri gibisin. Ben sadece... Emma'yı korumak istiyorum."

"Buradaki genel tema bu sanırım." Deri kanepenin koluna yaslanarak biramdan bir yudum aldım. "Bu, iyi bir şey ama. Yani onu bu kadar önemsememiz."

"İki hafta sonra ne olacak, Evan?" diye sordu. Açık sözlülük sırası ondaydı.

Bir yudum daha almadan önce biramı indirip duraksadım. "Biliyor musun?"

Ellerini kotunun arka cebine sokarak "Sara anlattı," dedi Meg.

"Sara ile arkadaş mısınız?" diye sordum çözmeye çalışarak.

"Evet, ara sıra konuşuruz," dedi.

Anlayışla başımı salladım. Demek Sara, New York ya da... Paris'teyken Meg onun yerini alıyordu. Sara'nın, Emma'nın hayatında olup bitenleri gerçekten bilebilmesinin tek yolu, ona burada göz kulak olacak birinin olmasıydı. Emma kendi isteğiyle bilgileri paylaşacak değildi. En azından Sara için önemli olan bilgileri. Ama herkes neden bu kadar... korkuyordu?

"Emma neden hepinizin korumasına ihtiyaç duyuyor?" diye sordum. "Onun nesi var?"

Beni dikkatle incelerken omuzlarındaki gerginliği gördüm. Sonra başını çevirip langırt tahtasında bir kolu daha döndürdü.

"Meg, ben işleri karıştırmak için burada değilim. Sadece olanları

anlamaya çalışıyorum. Neden öylece bırakıp gittiğini."

"Ben senden nefret etmiyorum, Evan," dedi Meg soruma cevap vermeden. "Yaz dönemi başlamadan birkaç haftalığına ailelerimizi görmek için bugün yola çıkacağız. İki haftanız bittiğinde dönmüş oluruz. Senden tek isteğim, onu bulduğundan daha beter bir hâlde bırakma... lütfen."

Söyledikleri beni tam anlamıyla sarsmıştı. Bunu beklemiyordum. Emma'yı bu kadar... kırılğan bulmayı. Dünyayla ve dünyadaki yeriyile ilgili hastalıklı fikirleri vardı. Bu hep böyleydi. Onu mahvetmeyi kendisine amaç edinmiş o kadın sayesinde. Ama tüm bunların dışında, oldukça güçlüydü de. Hem de istediği her şeyi yapabilecek kadar güçlü. Fakat farkında bile değil. Şimdiyse Sara onun her hareketini izliyor, Peyton en başından beri beni açıkça tehdit ediyor, Meg dikkatli olmamı istiyor, Serena ise onu kurtarmam için plan yapmakla uğraşıyordu. Bu, benim inandığım kıza benzemiyordu hiç.

Bu kız, bir zamanlar yaşam enerjisi ve öz güven doluydu. Bunu anlamakta zorluk çekse de. Bu gücün içinde bir yerlerde olduğunu hep biliyordum. Zaten beni ona çeken şey de bu olmuştu. Şimdiyse... bunu göremiyordum.

İki yıl önce Kaliforniya'ya gelen bu kızın kim olduğunu ve Wesley'de kimi bıraktığını anlayamıyordum.

Yarım saat sonra herkes teker teker gitti. Kızlar ailelerini görmeye gitmeden önce Palo Alto'ya döneceklerdi. Sara, Cole ve Emma da çıkmak üzereydiler. Emma'ya tam o anda, "Benimle yürür müsün?" diye sordum.

Bir cevap vermemi bekleyen Cole'e baktım. Yeniden Evan'a döndüğünde bakışları sertleşmişti.

Sara araya girip, onu kolundan tutarak "Hadi gel Cole," dedi. "Benimle eve yürü."

Ben de Evan'ın ardından basamaklara yöneldim. Korkuluklara dikkatlice tutunarak plaja inen basamakların her birine yavaşça bastım. Evan, sanki düz bir zeminde yürüyormuş gibi kolayca inmişti aşağıya. Beni bekliyordu.

Ellerimi eşofman üstümün ceplerine sokup, başımı öne eğerek "Serena senden hoşlanıyor," dedim. "Bir erkek arkadaşı olduğunu bilmesem sana karşı bir şeyler hissediyor derdim."

Evan güldü. "İlginç bir çocuk olduğuna eminim."

"Tahmin bile edemezsin."

Bana hızlı bir bakış atarak "O muhtemelen tanıştığım en olumlu insan," dedi Evan. "Tavırlarını seviyorum. Dış görünüşünün tam tersi bir kişiliğe sahip."

"Biliyorum," dedim sırtarak. "O yüzden çok harikadır ya."

Kumsalda, Cole'ün evine doğru yürümeye devam ettik. Ev, bir sonraki dönemecin hemen ardındaydı.

"Bugün Nate aradı. Burada olduğum için o ve çocuklar erken gelmeye karar vermişler. Önümüzdeki cumartesi de bir parti vermek istediklerinden cuma günü burada olacaklar."

Bunun ne önemi olduğunu anlamadan başımı salladım. Ama sonra devam etti: "Ama onların gelmeyeceğini düşünerek önümüzdeki iki haftayı planladığımız gibi değerlendirebileceğimizi umuyorum."

Durduğumda bana dönmesine sebep oldum.

Emma birden yüzü düşmüş bir şekilde, "Benden henüz nefret etmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Önümde hâlâ on iki gün var," dedim alaycı bir tavırla. Yüzündeki o ifadeyi daha fazla görmek istemiyordum. "Neden bana bir sebep daha vermiyorsun?"

"Bunun bir şaka olmadığını biliyorsun, değil mi?" Sesi telaşlıydı. Rüzgâr saçlarını savururken gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Ciddi olduğunu biliyorum. Ama olmamanı dilerdim." Ses tonumu değiştirerek sordum: "Evet, neden senden nefret etmeliyim Emma?"

O muzip gülümsemesi ve dumanlı mavi gözleri içimde yükselen öfkeyi alıp götürdü birden. Nefes alırken kalbim sıkıştı. Dinlemesi gerekliydi. Beni neden bırakması ve hayatına bensiz devam etmesi gerektiğini anlatırken beni dinlemeye zorlama-

lıydım onu.

"Seni terk ettim." İrkildi. "Seni o evde, yalnız ve yaralı bir hâlde bıraktım. Bana seslendiğinde sana aldırış etmedim. Seni duymuştum oysa. Duymuştum. Ama durmadım. Bana ihtiyacın olduğunda seni bıraktım ve bir daha da arkama dönüp bakmadım." Onun yerdeki o baygın ve yaralı hâli gözümün önüne geldiğinde içim parçalandı.

Emma kendisine hâkim olmaya çalışsa da o son sözcükler ağzından çıkarken sesi titremişti. Ondan asla nefret edemeyecek olmamın sebebi de buydu zaten. Çünkü yaptıklarının, aldığı kararların onu mahvettiğini görüyordum.

Yeniden o geceye döndüm. Jonathan'ı yumruklama arzum ve atılan her yumruğun ardından yükselen öfkem... Jonathan ona vurduğunda Emma'nın yüzündeki o bakış. Sonra beynimdeki o acı ve ardından gelen boşluk.

Alt dudağı titreyerek "Benden nefret et, Evan," dedi yalvarırcasına. Bu suçluluk duygusunun onu paramparça edişini izlemek dayanılmazdı. "Lütfen, yalnızca nefret et benden," dedi bir kez daha.

"On iki günüm daha var." Bunu sakince söylemek için çok uğraşmışım çünkü kalbim sarsılmıştı. Hâlâ o anının içindeydim. Jonathan'dan nefret ediyordum. Emma'nın hayatına girmesinden ve kendisine güvenmesi için onu kandırmasından nefret ediyordum. Emma için hep olmak istediğim kişi olmuş, benim yavaş yavaş kırma-ya başladığım duvarların önünde dikilmişti. Bu yüzden nefret ediyordum ondan. Tek başıma ve vücudumun her yerimde büyük sancılarla uyanmak, Emma'nın onu seçmiş olduğunu düşündüğüm zamanki kadar yakmamıştı canımı. "Beni terk ettikten sonra nereye gittin?" O gecenin devamını öğrenmeliydim. Sonucu, hiçbir şeyi değiştiremeyecek olsa bile.

"Bunu mu soruyorsun?" dedi şaşkın bir hâlde. Başımı salladım.

"Hmm..." Dışarıdan ne kadar sakin görünmeye çalışsa da gözlerindeki ızdıraptan kendimi kurtarmaya çalıştım. Şu an o evdeydi. Kanlar içinde ve kırılmış. Onu bıraktığım noktada.

İçimden dışarı çıkmak için haykıran o hisleri bastırmaya çalıştım.

“Arabaya bindim. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama sürmeye devam ettim.” Sessiz kasabanın ara sokaklarında giderek hızlanıp, kendi kendime çılgınlık atarken yaşadığım sinir krizini düşünerek derin bir nefes aldım. Onları şimdi aklımdan çıkarmalıydim. Evan’ın sempatisini hak etmiyordum.

“Bir şekilde Sara’nın evine ulaştım. Delirmişti. Başıma korkunç bir şey geldiğini düşünmüştü.” Sesim çatladığı için bir kez daha durdum. “Anna çok üzgündü. Hiç durmadan ağladığım için ne söylediğimi anlamıyordu.” Gözümden bir damla yaş süzüldü. Titrememi durdurmak için kollarımı belime doladım.

“Onlara, gitmek zorunda olduğumu söyledim. Ve Wesley’nin de kalamayacağımı... oradan nefret ettiğimi ve bir sonraki uçakla gideceğimi. Anna sonunda beni sakinleştirerek, fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi görmek için birkaç gün daha beklemeye ikna etti beni. Ama ben fikrimi değiştirmedim. İki gün sonra Kaliforniya uçağındaydım. Sara, beni hayatımın en büyük hatasını yaptığımı ikna etmeye çalıştı. İki ay boyunca da benimle konuşmadı.”

Emma gözlerini açtığında bir damla daha yaş süzüldü. “Bu, sorunu cevapladı mı?”

Başımı bir kez sallayıp gözlerindeki ışıgın karanlığa dönmesini izledim içim yanarak. Geriye bir tek acısı kalmıştı. Ona dokunma arzusu duymadan, bu ızdırabına şahit olamayacağımdan bakışlarımı kaçırdım.

Boğazımı temizleyip acımı hafifletmesi için ciğerlerime temiz okyanus havasını çektim. “Şey, seni bilmem ama bugünlük bu kadar dürüstlük yeter.” Gülümsemeye çalıştım ama o bana bakmaya devam ederken bunu yapabilmem mümkün değildi. Bu hareketsizliği öylesine acı veriyordu ki gözlerine bakmakta zorlanıyordum.

Arkama dönerek “Güle güle Evan,” dedim.

Gergin bir sesle "Yarın görüşürüz," dedi. Cevap vermedim. Ben kumsalda yürürken gözlerinin beni izlediğini hissediyordum.

Verandaya döndüğümde Cole ayağını korkuluklara dayamış, bir sandalyede oturuyordu.

Yanına oturarak "Selam," dedim.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle "Merhaba," dedi. "Nasılsın?"

Omuzlarımı silktim. "İyi."

Gözlerimin ardına gizlediğim şeyleri anlamak için yüzümü inceledi bir süre. "Yarın yeniden sörf yapmak ister misin?"

Bakışlarımı denize çevirerek "Ah, hani şu yardım etmeye çalıştığım arkadaşımı hatırlıyor musun?" diye sordum. Cebimdeki telefonumu avuçlarımla arasına aldım. Dün gece restorandayken Jonathan'ı aramış, açmayınca da mesaj atmıştım. Hâlâ bir cevap yoktu. Evan'la onun hakkında konuşunca aklıma onu aramaya gittiğim gün gelmişti. Şu an nerede olduğunu ve neler yaşadığını düşünmeden edemiyordum.

"Evet," dedi Cole tereddütle.

Yüzüne bakarak "Sanırım yeniden denemem gerek," diye mırıldandım.

Önce gözlerime baktı. "Nereye gideceksin?"

"New York'a. Ama Sara'nın bunu duymaması gerek."

"Neden?" diye sordu. "Bu arkadaşından hoşlanmıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Ee... Beni kollayacak mısınız?" Bir an için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Bunu yapmak zorundayım. En azından denemeliyim."

"Kaç günlüğüne gideceksin?"

"Aslında bilmiyorum," diye cevapladım. "Yarın yola çıkacağım. Umarım birkaç güne dönerim. Ama duruma göre değişir."

Cole bir süre sessizliğini korudu. "Pekâlâ, ben senin için bir şey uydururum. Seni havaalanına bırakmamı ister misin?"

"Evet. Teşekkürler," dedim usulca.

Gün batarken bakışlarımızı yeniden okyanusa çevirdik. Güneş sağ tarafımızda batarken ufukta pembe mor dalgalar yaratıyordu. Uzaktaki petrol kuyularının ışıkları parlıyor, dalgaların sesleri hipnotize edici bir şekilde yankılanıyordu. Bir kez daha, bir zamanlar çok konforlu olan o sessizliğimizin içinde oturuyorduk. İçimdeyse iki yıl önce gömdüğüm o anı ve duyguların fırtınaları kopuyordu. Bakışlarım önce kumsala, sonra da tepedeki kocaman eve kaydı. Her şeyin daha da beter olacağını biliyordum.

22. BENİ DE ONUNLA GÖTÜR

Güneş tepelerin ardında bir yerlerde doğuyordu ama yine de kumsalın üzerine çöken bulutların arasından süzülmeyi başaramamıştı. Sis denizin üzerinde uzamaya devam ederken serin sabah havasında üşümemek için battaniyeyi bedenime sardım iyice.

Uykuya hasrettim. Tüm gece boyunca beynimdeki bağırış ve ağlayışlardan gözüme bir damla uyku girmemişti. Sonunda Cole'ü rahatsız etmemek için yataktan kalkmaya karar verdim.

Kumsalda yaklaşan silüeti gördüğümde gözlerim yorgunluktan yanıyordu. Puslu havanın ardına sakladıklarını görebilmek için kendimi zorladım. Biri, kumsalda koşuyordu. Bir anda, o kadar enerji harcadığımı düşünmek bile beni mahvetmeye yetmişti.

Koşucu eve yaklaştığında yavaşladı. Bir an tereddütle durduktan sonra bana doğru koşmaya başladı. Sisin içinde kaybolurum düşüncesiyle kıpırdamadan dursam da o, orada olduğunu biliyordu.

Yaklaştığında şaşkınlıkla baktım. "Evan?"

"Selam," dedim tereddütle. Koşmaya devam edip onu yalnız bıraksam daha mı iyiydi, bilmiyordum. Ama bu saatte neden uyanık olduğunu bilmek istiyordum. Burnuna kadar çektiği mavi battaniye altından bana baktı.

Her yana dağılmış saçlarını gördüğümde gülümsedim. Kısa saçlarına hâlâ alışamamıştım. Gerçi ona yakışmadığını söyleyemezdim. Saçlarının boyu, gözlerinin egzotik şeklini ortaya çıkarmıştı.

"Senin bir sabah insanı olduğunu biliyorum ama bu da çok erken," dedi.

Yorumuna güldüm. "Uyuyamadım. Koşmanın... yardımı olabilir diye düşündüm. Ayrıca senin de bir sabah insanı olmadığını biliyorum. Sabahın hiçbir saatini sevmezsin sen."

"Ben de uyuyamadım."

Beni yatağımdan kaldıran ve sislerin içinde koşmama sebep olan şeyin bu olduğunu bilerek "Kâbus mu?" diye sordum düşünmeden.

Bakışları uzaklaşınca hafifçe omuzlarını silkti. Şu an yatağında... Cole'ün yanında değil de burada olmasının benim suçum olduğunu düşündüm. Rahatlamak için kendimi zorladım. Onları birlikte düşünmeyeceğime yemin etmiştim. Peyton'un zihnimin düşünmek istemediğim görüntüler bölümüne ektiği onca detaydan sonra bile.

"Benimle koş."

Emma, sanki ona dondurucu okyanusta çıplak yüzmeyi teklif etmişim gibi şaşkın gözlerle baktı. Güldüm. "Hadi ama... başka bir işin mi var?"

Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyordum. Sandalyemi iterek kalktım. "Tamam," diye söylendim. "Eşyalarımı alayım."

Yüzüne yayılan sırıtişı görmezden gelerek eve girdim. Akıldan ne geçiyordu?

Birkaç dakika sonra döndüğümde Evan merdivenlerin dibinde oturuyordu.

"Çok şey bekleme," dedim. Hemen ayağa kalkıp bana döndü. Üzerimde koşu kıyafetlerimle beni görmek yüzüne yeniden o kocaman gülümsemeyi yerleştirmişti. Kalbimi yeniden canlandıran, yanaklarım kızarmadan bir saniyeden fazla bakamayacağım o gülümseme...

Ayaklarımın beni önce basamaklardan aşağıya, sonra da deniz kıyısına taşımasına izin verdim. Yavaş bir tempoyla koşmaya başladık. Kaslarım ağrıyordu. Sabahın bu saatinde uyanmaktan pek de memnun değillerdi.

"Gördün mü, çok kötü değil," dedi Evan.

Homurdandım. "Bedenim kafayı yemek üzere."

Evan, çektiğim acıdan keyif alıyor gibi güldü.

Devam ettikçe bacaklarımdaki kaslar gevşemeye, ciğerlerim de koşunun temposuna alışmaya başladı. Yorgunluk yerini adrenaline bırakmış, doğal olarak hızım da artmıştı.

"Artık yorgun hissetmiyorsun ha?"

Ona yetişmeye çalışırken kalbimin atışını kulaklarımda duyuyordum. Gözlerindeki yorgunluğun yerini keskin bir kararlılık almış, önünde uzanan kumsala odaklanmıştı. Bunu sevmiştim.

"Koşmalı uzun zaman oldu," diye açıkladı. Benim yarım kadar bile nefes nefese değildi. "İyi hissediyorum." Sonra başını bana çevirdi ve tanıdığım ama bir süredir görmediğim alaycı bir gülümseme ile baktı. "Ama sabahlardan hâlâ nefret ediyorum."

Bir kahkaha attım. Kumsalı bölen kayalıklara kadar koştuk ve eve döndük. Buraya geldiğimden beri ilk kez huzurlu görünüyordu gözüme ve koşmayı bıraktığımızda yine eski hâline dönmesinden korkuyordum.

Ev görünür görünmez hızını daha da artırdı. Ona yetişmemin imkân yoktu. O yüzden bensiz gitmesine müsaade ettim. Bedenini sahip olduğu her şeyle itiyordu ve bunu izlemek nefes kesiciydi. Kendimden geçmiş bir hâlde, onu kumun üzerinde ilerleten o zarafet ve gücü izliyordum. Neredeyse bir taşla takılıp düşecektim.

Sonunda ona yetiştim. Ellerini kalçasına koymuş, nefes nefese koşuyordu. Onu izledim bir süre. Yüzünden damlayan terleri, rüzgârda deli gibi savrulan saçlarını... Durup düşüncelerimi okumak ister gibi meraklı gözlerle bana baktı. Keşke ona anlatabilseydim.

"Ben eve kadar devam edeceğim," dedim sonunda. "Benimle koştuğun için teşekkürler."

Başını salladı. "Önemli değil."

Mağlup olmalarına rağmen ayaklarımı son bir güçle kumsaldaki eve yönelttim. Omzumun üzerinden baktığımda tişörtünü çıkardığını gördüm. Birden bocaladım. Koşmaya devam ederken sisin içindeki

karanlık silüetine baktım. Yavaşladım. Bakışlarımı alamıyordum ondan. Ayakkabılarını çıkarıp şortunu aşağı indirdiğindeyse neredeyse düşecektim. Kalın sis, onu bir perde gibi örttüğünden silüet hâlinde görünüyordu yalnızca. Ama incecik bedeninin kıvrımları beni büyülemeye yetmişti. Hızlanan nabzımı sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Hiç tereddüt etmeden suya girdi. Su, bacaklarına ve kalçalarına ulaşmasına rağmen soğuktan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Dalganın içine dalıp diğer tarafından çıktı. Başı suyun üzerinde, grinin tonlarına karışıyordu. Mest olmuş bir şekilde ona doğru yürümekte olduğumu fark ettiğim anda bir başka silüet ilişti gözüme. Cole, elinde bir havluyla verandada belirdiğinde daldığım rüyadan uyandım.

Geriye doğru gittim ve sisin, Cole'ün beni görmesine engel olduğunu umarak koşmaya başladım. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu ve Emma'nın çevresinde dolaşmaya devam edeceksem gördüklerimi aklımdan çıkarmam gerektiğini biliyordum. Nate'in evinin merdivenlerini gördüğümde tüm gücümle koşmaya başladım.

Kollarımı bedenime sarıp titreyen dudaklarımla kumsala çıktım.

Kollarının arasındaki havluyla beni karşılariken "Günaydın," dedi Cole. Beni sardığında havlunun ve kollarının sıcaklığı ürpertimi geçirdi. "Sabah ilk gördüğüm şeyin bu olması ne güzel."

Alaycı bir gülümsemeyle ona sokularak "Ne komik," dedim. "Erkencisin."

Beni sıkıca sararken, "Çocuklarla buluşup sörf yapacağız," diye açıkladı. Başımı kaldırdığımda eğilip beni ıslak, titreyen dudaklarımdan öptü. O kadar sıcaktı ki. Dilimi ağzının içine soktuğumda beni kendisine doğru çekti. O beni öpmeye devam ettikçe nabzım hızlanıyor, kollarımı boynuna doladığımda içimdeki akım daha da kuvvetleniyordu.

"Geç kalabilirim," diye mırıldandı kulağıma.

Gülüp bir adım geriledim. "Gitmelisin. Sonra görüşürüz."

Yanağını yanağıma yaslayıp "Bu öğleden sonra seni havaalanına götürmek için gelirim," dedi. "O zamana kadar benim için çıplak kal."

Dudaklarıma son bir öpücük kondurup kıyafetlerimi aldıktan sonra beni eve yönlendirdi. Gülümseyerek onu izledim.

Cole gittikten sonra, toplanmaya başlamadan önce duş alıp üzerimi giyinmek üzere odaya geçtim. Saat hâlâ çok erken olsa da uyuyamazdım. Sara anlamadan nasıl gideceğimi bile bilmiyordum. Jonathan'ı New York'ta arama fikri tam bir muammaydı. Gideli bir haftadan fazla oluyordu. Çok geç kalmamış olmayı umuyordum.

Duş almış, ısınmış ve şaşırtıcı derecede canlanmış bir hâlde dışarı çıktığımda Sara'nın kapısının açık olduğunu gördüm. Başımı odasından içeri uzattım ama orada değildi. Verandaya ve kumsala baktım ama orada da görünmüyordu. Mutfığa girdiğimde tezgâhın üzerinde el yazısıyla yazılmış notu gördüm.

Piknik için bir şeyler almaya gidiyorum. Bugün plajda piknik yapacağız. Elim tutmana bile izin verebilirim. Haha!

Ortadan kaybolduğumu öğrenince vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlandığım söylenemezdi. Bir iç çekerek notu yenden tezgâha bıraktım. Bir paket mısır gevreği almak üzere dolabı açtığımda birden dank etti: Markete nasıl gitmişti? Arabası yoktu ki!

Havluyla ıslak saçlarımı kurularken kapıyı açtığımda "Arabayı ödünç alabilir miyim?" diye sordu Sara.

"Günaydın Sara. Seni görmek de güzel," dedim alaycı bir tavırla. Yanımdan geçip içeri girdi.

Ellerini kalçasına koyarak "Sana pek iyi davranmadığımı biliyorum ve bunun için özür dilerim," diye söze başladı. "Bana karşı tam bir sersem gibi davrandığın son iki yılı unutmaya hazırım. Ve ben de artık sana kötü davranmayacağıma söz veriyorum. Ama tek bir şartla. Şu söz verdiği iki haftalık felaketi kaldıramayacak olursa Emma'yı rahat bırakacaksın."

Bu dobra tavrı karşısında kaşlarımı kaldırdım. Gerçi Sara'dan da başka türlü sü beklenemezdi. "Ne yapacağından korkuyorsun?"

"Buraya Emma'nın psikolojik durumunu konuşmaya gelmedim, Evan. Barış yapmaya geldim."

"Ve arabamı istemeye." Sırıtiyordum.

Sabırsız bir tavrı kollarımı bağlayıp cevabımı bekledi. Bir an gerçekten benden ne istediğini düşünüp durdum. Buraya bazı cevaplar almaya gelmiştim. Şimdi gerçeğin buna değip değmeyeceğine karar vermeliydim.

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, bununla baş edemezse geri çekileceğim. Audi garajda. Anahtarlar da mutfak tezgâhındaki kâsenin içinde."

"Teşekkürler." Sara rahatlayarak gülümsedi. Mutfğa yöneldiğinde birden durup bana döndü. "Evan, iki sene önce olanlar yüzünden çok üzgünüm. Yaptığı şeyi asla onaylamadığımı bilmeni istiyorum. Hâlâ bunun, hayatının en kötü kararı olduğunu düşünüyorum. Ve bence o da bunu biliyor. Bunu seni korumak için yaptığına yeminler etse de."

"Beni korumak mı? Neden..."

Sara geri çekildi. "Ah... araba için teşekkürler. Sana bunu söylememeliydim. Üzgünüm. O sana anlatır. Sadece biraz zaman ver."

Bu açıklama neyin nesiyse onu zaten Emma'dan duymam gerektiğini düşünerek dişlerimi sıktım ve başımı salladım. Ama beni terk etmeyi seçerken aslında beni koruduğuna nasıl ikna edebilmişti ki kendisini?

Kapıda durup Sara'nın arabayı garajdan çıkarışını izlerken "Neler oluyor Emma?" diye mırıldandım.

Sokakta arabayı durdurup "Çok geç kalmam," diye seslendi. Bir an tereddütle bekledikten sonra da devam etti: "Emma'yla birlikte günü kumsalda geçireceğiz. Piknik için yiyecek bir şeyler alacağım. İstersen sen de bize katılabilirsin."

Bu barış teklifi yüzümü güldürmüştü. "Teşekkürler. Düşüneceğim."

"Pekâlâ... Emma şimdi evde... yalnız." Sara hızlanmadan önce hafifçe gülümsedi. Bu kurnazlıktan yoksun tavrı beni güldürmüştü.

~~~~~

Zarfı açıp banyodaki çöp kovasına attım. Weslyn'den ayrılmadan önce Anna bana gelen mektupları vermiş, ben de çantamın içine koymuştum. "Bir insanın kaç kredi kartına ihtiyacı olabilir ki?" dedim iç çekerek ve diğerleri gibi onu da atılacakların arasına koyup bir sonraki zarfa geçtim. Ama yapamadım.

Katlanmış beyaz sayfayı alıp açtım. Kalbim sıkıştı. Derin bir nefes aldım.

~~~~~

Ön kapıdaki zili çalıp bekledim. Emma cevap vermedi. Bir daha çaldım. Hâlâ cevap yoktu. Boş araç yoluna baktıktan sonra elimi kapının kulpuna götürüp çevirdim. Kilitli değildi. Kapıyı açmadan önce bir an tereddüt içinde bekledim.

Onu korkutmamak için tedbirli bir şekilde içeri girerek "Emma?" diye seslendim. "Emma?" Sessizlik.

Kapıyı kapatıp oturma odasına girdim. Cam kapıdan verandaya baktım ama orada da yoktu. Ayaklarını yataktan sarkarken gördüğüm sırada odasına yönelmiştim.

"Merhaba Emma," dedim yaklaşırken. "Sara dedi ki..."

Onu gördüğüm anda durup düşmemek için kapıya tutundum. "Emma ne oldu?"

Tüm bedeni zangır zangır titriyordu. Gözleri yaşlıydı ve elinde sınıksız tuttuğu kâğıt parçasına boş gözlerle bakıyordu. Dudakları hafifçe aralanmış, göğsünü hızla indirip kaldıran kesik soluklar alıyordu.

Yanına vardığımda "Emma?" dedim. Dudaklarını sessizce kıpırdatırken çenesi titriyordu. "Bakmama izin ver." Kâğıdı ellerinin arasından aldım. Yüzünü bana çevirdiği anda gözlerinde gördüğüm acı

karşısında kaskatı kesildim. Tek kelime etmiyordu. Kırpmadığı gözle-rinden yaşlar süzülüyordu. Boğuluyor gibiydi.

Önce sayfayı inceledim. El yazısıyla yazılmış ilk kelimeyi gördü-ğüm anda dişlerimi sıktım. "Emily." Yeniden Emma'ya döndüm. İz-dırıp içinde hareketsiz duruyordu.

Emily,

Belki sonunda bu mektubumu okursun. Ne de olsa bu, sana yazdığım son mektup...

Artık bana ne yaptıklarını keşfetmişsindir. Evet, bunu bana sen yaptın. Acıya daha fazla dayanamazdım. Yalnız olmanın acısına. Tek kızım tarafından görmezden gelinmenin ve sevil-memenin acısına. Hayatım boyunca beni gerçekten seven tek insanı senin yüzünden kaybetmenin acısına. Dünyaya geldiğin gün yok ettiğin sevginin acısına.

Sen hiç doğmamalıydın. Dokunduğun herkesin hayatına yalnızca acı getirdin. Seni sevmeye çalışan o iki masum çocu-ğunkilere bile. Kime dönüştüğüne bir bak. Yol açtığın onca ızdı-rabı bilerek aynada kendine nasıl bakabiliyorsun?

Beni o soğuk, nefret dolu kelimelerle öldürdün sen. Beni hiç cevap vermediğin mektuplarımla öldürdün. Öz annene kar-şı nasıl bu kadar soğuk ve nefret dolu olabildin? Sana o kadar çok şey verdim ki... Ama hiçbirini senin umurunda değildi. Senin için hiçbir zaman yeterli olamadım. Şimdi, benim yaşamaya devam edemememin tek sebebinin kendin olduğunu bilerek ya-şamak zorundasın.

Sevgiler,

Annen

Tiksintiyle yutkunmaya çalıştım. "Hayır," dedim panikle. "Emma, hayır, hayır." Başımı büyük bir şaşkınlıkla sallıyordum.

Emma'nın yanına oturdum. Hâlâ tepki vermiyordu. Kolları ve ba-cakları titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Mektubu yere bıraktım.

Üzerindeki o nefret dolu sözcüklere bir an bile dokunmak istemiyordum.

Kolumu ona sararak bedenini bedenime çektim. Kendisini göğsüme bıraktı. Onu sımsıkı tuttum. "Onu dinleme," dedim yalvarırcasına. Benim de görüşüm bulanıklaşmıştı. "Onu dinleme, Emma. Tek bir kelimesine bile inanma." Ama o beni duyamayacak kadar uzaktaydı.

23. SESSİZ IZDIRAP

Ağzından tek çıkan şey ritmik soluklarıydı. Onu kollarımla ne kadar sıkı sararsam sarayım titremesi bir türlü geçmiyordu. Birlikte yatağa uzandığımızda karşı koymadı. Dolgulu yatak başlığına yaslanarak onu göğsüme yatırdım ve daha sıkı sardım. “Emma, her sözcüğünün yalan olduğunu bilmelisin. Onun seni incitmesine izin verme,” diye yalvardım. Dudaklarım saçlarındaydı.

Yalnızca sarsılıyordu. Sanki göğsüme alev alev yanan bir hançer saplanmış gibi canım yanıyordu. Bu bencil, intikam peşindeki kadından nefret ediyordum. Bu son hareketiyle onu hayatı boyunca gerçekten sevmeye çalışan tek insanı da mahvetmişti. Öfkemi dindirmek için derin bir nefes aldım. Emma’nın şu an ihtiyacı olan şey bu değildi.

O sessiz ızdırıp içinde bir süre öylece sarmaş dolaş kaldık. Ta ki ön kapının açıldığını duyana kadar.

“Emma?” diye seslendi Sara. “Emma?”

Tam ağzımı açıp ona seslenecektim ki kapıda belirdi. Kollarımın arasında yatan Emma’ya şöyle bir baktıktan sonra bana döndü. “Ne yaptığını...” Sonra durdu. Emma’yı daha dikkatli incelediğinde gözlerini kıstı ve bize doğru yaklaştı. “Ne oldu? Emma?” Sara panikle bana bakıyordu şimdi. “Evan, ona ne oldu? Ne yaptın?”

Bu suçlaması karşısında başımı salladım. “Mektubu oku. Oralarda bir yerde olacak.”

Sara bakışlarını tedbirli bir şekilde üzerimizden çekerek yerdeki mektubu almak üzere eğildi. Onun mektubu okumasını izleyemeyecektim.

"Lanet olasıca kaltak!" diye bağırdı beni yerimden zıplatarak. Emma'ya baktım. Donuk gözleriyle hiç hareket etmeden öylece duruyordu. "Bunu nasıl..." Sara mektubu buruşturup hızla odadan çıktı. Çekmecelerin açılıp kapandığını duyuyordum. Bir yandan da hiç durmadan mırıldanıyordu. "Lanet olasıca kaltak." Dumanın kokusunu aldığımında ne yaptığını anlamıştım.

Sara yeniden odaya döndü ve Emma'nın yüzünü görecektir şekilde yatağın diğer yanına çömeldi. Ona iyice yaklaşmış, boş gözlerinin içine bakarak ellerini yanağında gezdirdi.

"Emma," dedi usulca. "O korkunç bir insandı ve tek istediği seni kırmaktı. Buna izin veremezsin. Em, buna izin veremezsin. Sen bundan çok daha güçlüsün. Öyle olduğunu biliyorum. Lütfen, Emma."

Sara dudaklarını kapattığında gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde "Buna inanamaz. Evan, o kadının Emma'yı parçalamasına izin veremeyiz," dedi.

Elimi Emma'nın sırtında gezdirerek "Biliyorum," dedim.

Dokunuşumla birden irkildi. Yüzünü görmek için eğildim. "Emma?"

Derin bir nefes alarak kendine geldi. Benden uzaklaşıp, bedenini bir top gibi büzerek haykırmaya başladı. "Hayır!"

Sara şok olmuş bir hâlde ona bakıyordu.

"Hayır! Hayır!" Emma ellerini sıkışmış, hiç durmadan nevrelerini yumrukluyor; gözleri sınıksız kapalı bir hâlde durmadan aynı şeyleri tekrarlıyordu. "Hayır! Hayır! Hayır!" Öyle şiddetli ağlıyordu ki... Geçirdiği sinir kriziyle bedeni kasılıyordu. Sara, yüzünde büyük bir korkuyla bana baktı.

Eğilip onu omzundan narince tuttum. "Emma. Her şey yoluna girecek."

"Hayır! Girmeyecek," dedi. "O öldü! Öldü!" Kendisini yatağa bırakıp içini çeke çeke ağlamaya başladı. Sonra belli belirsiz mırıldandı: "Annem öldü."

Sara yatağın yanında dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde, "Ah Emma," dedi. En yakın arkadaşının ızdırabına şahit olmanın verdiği

çaresizlik vardı yüzünde.

Ben de Emma'nın arkasına uzanıp, onu kendime doğru çekerek bedenindeki kasılmaları engellemeye çalışıyordum. Sanki onu suyun altına çekilmekten kurtaracaktım gibi sımsıkı yapışmıştı koluma.

Hiçbir şey söylemedik. Sara ile birlikte yanında durup onun, hiç hak etmeyen annesi için gözyaşı döküşünü izledik. Onun kaybının yasını tuttuğunu biliyordum. Belki de ölümünü öğrendiği andan beri ilk kez. Tek istediğim Emma'yı her şeyden korumaktı. Babasının ölümüne kollarımda ağladığı o akşam gibiydi. O zaman acısını hafifletememiş-tim ve şimdi de yapamayacağımı biliyordum. Ve üst üste başarısız olmaya devam etsem bile bu beni denemekten asla alıkoymayacaktı.

Sonunda iç çekişleri hafifledi ve bedeni sakinleşti. Nefes alışları derinleştikçe göğsüme yaslanan sırtının inip kalktığını hissedebiliyordum.

Sara bana bakarak fısıldadı: "Uyudu." Başımı salladım. Sara yavaşça ayağa kalktı. Dizlerinin üzerinde durmaktan her yeri tutulmuş gibi kollarını uzatarak gerindi.

Kapıya doğru yöneldiği sırada durup bana döndü. "Evan. Hadi." Başını sabırsızlıkla kapıya doğru sallıyordu.

Bir an tereddüt ettim. Onu bırakmak istemiyordum. Ama Sara'nın, Emma duymadan bana söylemek istediği bir şey olduğu belliydi. Kolumu Emma'nın altından yavaşça çektikten sonra uyuşan elimi canlandırmak için birkaç kez açıp kapattım. Ben geri çekildiğimde Emma'nın bedeni ürperdi. Üzerine bir battaniye örterek yatak odasının kapısını isteksizce arkamdan kapattım ve oturma odasındaki Sara'nın yanına gittim.

Sara kırmızı dudaklarını sımsıkı kapatmış, odada volta atıyordu. Ben odaya girdiğimde durdu. Bu telaşı beni de telaşlandırmıştı. "Evan, korkuyorum."

Açıklamasını umarak bekledim.

"Son iki yıldır onun ne hâlde olduğunu tahmin bile edemezsin," diye devam etti aceleyle. "Hayata güçlkle tutunuyordu. Bu mektubun, uçurumdan aşağı düşmesine sebep olmasından çok korkuyo-

rum."

"Neden korkuyorsun Sara?" diye sordum. "Alkole sığınacağından mı?"

Sara kendisini kanepeye atmadan önce durdu. "Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum." Sesi kısık ve tereddütlüydü. "O, Weslyn'den ayrıldığından beri... yalnızca yaşamaya devam ediyor. Gözlerinde... ışık yok. Bir amacı yok. Bir hedefi yok. Kendisini hep daha fazlası olmak, daha fazlasını istemek için zorlamıştı. Şimdiyse... ancak hayatta kalmaya çalışıyor." Yaşlarla dolan gözleriyle Emma'nın odasının kapısına bakmak için bir an durdu. "Onu giderek kaybettiğimi hissediyorum. Sanki elimden kayıp gidiyor ve ben onu tutamıyorum. Hepimizi sonsuza dek hayatından çıkarmasından korkuyorum. Sana çok anlamlı gelmediğini biliyorum ve bunu tam olarak açıklayamıyorum da. Ben sadece çok korkuyorum."

Karşısındaki koltuğa oturdum. "Ona ne oldu, Sara?"

Sara üzgün gözleriyle bana baktı. "Senden ayrıldı."

Aklım karışmış bir hâlde yüzüne baktım ve ben daha konuşmadan Sara devam etti: "Seni neden bıraktığını gerçekten anlamıyorum, Evan. Bunu kendisine sormak zorunda kalacaksın."

Açılan ön kapı ile konuşmamız bölündü. Cole içeri girdiğinde Sara'yla aynı anda ona döndük. Üzerinde mayosu vardı, sırılsıklamdı.

"Selam." Bize selam verdikten sonra etrafa baktı. "Emma nerede?"

Sara ile birbirimize bakıp bir ağızdan derin bir iç çektik. Sara, "Ben ona anlatırım," dedi.

Başımı sallayarak yerimden kalktım ve tepkisini görmemek için dışarı çıktım. Seslerini duymak istemediğimden cam kapıyı da ardımdan kapattım.

Denizde özgürce yükselen dalgalara bakarken derin bir nefes aldım. Bitkin düşmüştüm.

Arkamdaki cam kapı açıldı. Sara da benim gibi tuz kokan havayı içine çekmek üzere yanıma gelmişti. Sanki ona iyi geleceğini düşünüyor gibiydi.

"Onu görmeye gitti," dedi Sara. Yanımdaki korkuluklara yaslandı.

Bir süre okyanusu dinledikten sonra, "Eminim senin için çok zordur," dedi. "Yani, onları birlikte görmek."

"Ama onlar gerçekten birlikte değiller," diye düzelttim.

"Yine de," dedi Sara. "O seninle de değil. Yani ne olursa olsun zor olmalı."

"Buraya onu geri kazanmak için gelmedim ben, Sara. Bu konuda dürüsttüm. Son iki yılımı, aklımdan geçenleri anlamak için harcadım. Ne olduğunu, benden neden uzaklaştığını bilmem gerek. Cevaplara ihtiyacım var. Bu yüzden buradayım."

Sara yüzüme bakmak için dirseklerinin üzerine eğildi. "Sana inanmıyorum."

Bu yorumuyla şaşkına dönmüştüm. "Ne?"

"Evan Mathews, kendine ve diğer herkese buraya bir cevap bulmak için geldiğini söyleyebilirsin. Ama gerçek şu ki sen onu seviyorsun. Onu hep sevdin. Hep seveceksin. Buradasın çünkü gidemiyorsun. Weshyn'de onun ne kadar yaralı olduğunu gördüğünde aklına gelen ilk şey, onun peşinden gelmek oldu. Bunu sen de biliyorsun. Onu asla bırakamayacaksın. Sen buradasın çünkü... senin yerin burası, onun yanı."

Göğsüm sıkıştı, sanki elini içime sokmuş ve oradan, bunca zamandır itiraf edemediğim gerçekleri bulup çıkartmıştı. Konuşamıyordum. Başımı okyanusa çevirip derin bir nefes aldım. Emma'ya bakma ihtiyacıyla arkamı dönüp eve girdim.

Cole üzerine giydiği şort ve tişörtle koltukta oturmuş ellerini ovuşturuyor, bacağına gergin bir şekilde sallıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başımı salladı ama gözlerindeki huzursuz bakış aksini söylüyordu. Yanından geçip yatak odasına girdim. Emma hâlâ kıvrılmış uyuyor, arada bir de sırıyordu. Yatakta yanına oturup yüzüne düşen saçlarını çektim.

Sara kapı aralığından, "Ben bu gece onunla kalacağım," dedi. "Endişelenmene gerek yok. Ben burada olacağım."

Emma'yı huzursuz uykusunda bırakıp oturma odasına girdim.

"Cole, bu gece burada kanepede uyuyabilir miyim?"

Bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmediği belliydi. Ama omuzlarını silkerek "Tabii, neden olmasın," dedi.

~~~~~

Karanlıkta gözlerimi açtım. Arkamda birinin nefes alıp verdiğini duyuyordum. Tüm bedenim ağrıyordu. Zihnim karma-karışıktı.

Sonra hatırladım. Nefesimi düzenlemeye çalışarak dişlerimi sıktım. O mektubun ağırlığını elimde hissedebiliyordum hâlâ. Sözcükler kalbime bir bıçak gibi saplanıyordu.

Sen hiç doğmamalıydın. Dokunduğun herkesin hayatına yalnızca acı getirdin.

Annem geçmişte, özellikle de alkolün etkisindeyken korkunç şeyler söylemişti bana. Beni kırmak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi bilirdi. Ama bu kelimeler... Bunlar, kendisini öldürmeden önce yazdığı şeylerdi. Bunlar, mezara giderken yanında götürdüğü düşüncelerdi. Yalnızca beni kırmak değildi amacı. Beni de yanında götürmek istemişti.

Şimdi, benim yaşamaya devam edemememin tek sebebinin kendin olduğunu bilerek yaşamak zorundasın.

İstemsiz bir iç çekiş kaçtı ağızımdan.

Evan, beni kendisine çekmek için usulca yakınlaştıkça, "Her şey düzelecek," diye fısıldadı. Yüzümü göğsüne gömerek o dinginlik veren kokusunu çektim içime. Gözümünden akan yaşlar tişörtünü ıslatıyordu. Beni kollarında tutarken hıçkırıklar içinde ağlıyordum. Kalbim öyle çok acıyordu ki onu durdurmak için yerinden sökmek istiyordum.

"Emma, biz buradayız," dedi Sara arkamdan. Sırtımı okşadı. "Her şey yoluna girecek. Biz senin için buradayız ve hiçbir yere gitmiyoruz."

Parçalanmış kalbim nihayet uykuya teslim olduğunda yavaş yavaş karanlığa gömüldüm.

~~~~~

Karanlık odada etrafıma bakındım. Uyuyamıyordum. Emma göğsümde soluyor, Sara da bir eli Emma'nın sırtında, yanına kıvrılmış yatıyordu. Emma arada bir irkilerek hafif hafif inlemeye devam ediyordu. Rüyalarında nasıl bir işkenceye maruz kaldığını hayal bile edemiyordum.

Onları uykuda bırakarak odadan çıktım ve yeniden kanepeye döndüm. Misafir odasının kapısı, Cole'ün arkasından kapanmıştı. Kanepede oturup, güneşin gökyüzünü aydınlatmasını bekleyerek bakışlarımı karanlığa çevirdim.

Birkaç saat sonra Sara odadan çıktığında plajın üstünü örten sis kalkmaya ve hava aydınlanmaya başlamıştı. Esneyip, gerinerek yanıma geldiğinde çok bitkin görünüyordu.

"Hâlâ uyuyor mu?" diye sordum. Bir yandan da yalnız uyanmasını istemediğim için yanına gidip gitmemem gerektiğini düşünüyordum.

Esneyerek "Evet. Buna uyumak denirse tabii," diye mırıldandı. Kararsızlığımı fark etmişti. "Evan, o uyuyor. Şimdi oraya gitmek zorunda değilsin. Hadi kahvaltı yapalım. Hem sen muhteşem bir aşçı değil miydin?"

Ayağa kalkıp, belimi tutarak gerindikten sonra, "Ya ne demezsin," diye cevapladım. "Hemen bir şeyler hazırlarım."

~~~~~

Battaniyenin içinden çıkmadan yatakta yanımda oturan Sara'ya baktım. En ufak bir hareketim bile acıtıyordu her yanımlı.

"Aç mısın? Evan omlet yaptı. Sana da yapabilir istersen," dedi kibarca.

Başımı sallamaya çalıştım ama bunu gerçekten başarabildiğim mi bilmiyordum. Yeniden boşluğa bakmaya devam ettim.

Tüm bedenimi saran zifiri karanlık, içimi kavurup parçalıyor; çok uzun zaman önce kök salmış bir suçluluk duygusu ve nefretle besleniyordu âdeta. Her bir hücreme işliyordu. Artık ondan kaçabilmem mümkün değildi. Hissedemiyordum. Düşünemiyordum. Bu dayanılmaz acıyı sonlandırmam için yalvarıyordu zihnim. Tıpkı annemin yaptığı gibi.

~~~~~

Oturduğu koltukta ellerini ovuşturarak bakışlarını karşıya dikmiş bir hâlde, "Orada, boşluğa bakarak öylece duruyor. Sanki... sanki beni görmüyor bile. Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Cole. Sesi endişe ve panik doluydu. "Ne yapmalıyız?"

Sara endişe içinde Cole'den bana döndü. Emma'nın yas tutmasına izin vermeye karar vermiştik. Annesinin ölümünü kabullenmeye ihtiyacı vardı. Ama bu süreçte kendisini dış dünyaya kapatmaya başlamıştı. Ne yemek yiyor ne konuşuyordu. Hepimiz ona nasıl ulaşacağımız konusunda şaşkındık.

Suçlar gözlerle bize bakarak "Şey, ben... ben bir süre dışarı çıkacağım," dedi Cole. "Sizin için sorun olur mu?"

Sara başını salladı. Cole bana döndü. Ben de başımı salladım. Anahtarlarını aldı ve ön kapıdan çıktı.

Sara onun ardından kapıya bakmaya devam etti. "Onun için üzülüyorum. Emma ile nasıl bir işin içine girdiğinin farkında bile değil. Kötü bir durum sayılır."

"Sayılır mı?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Cole için üzülme istemiyordum. Kafasının almadığı belliydi. Ama bu bile Emma'yla birlikte olmaması gerektiğini gösteriyordu.

Sara büyük bir bitkinlikle "Şimdi ne yapacağız, Evan?" diye sordu. "Onu nasıl eski hâline getireceğiz? Hastaneye mi götürmeliyiz, ne dersin?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Yenilgiye uğramış bedenim ağırlaşmıştı. "İki gün oldu. Ona bir gün daha verelim. Sonra karar

veririz."

Sara gözlerini ovuşturdu. "Keşke ona ne kadar güçlü olduğunu hatırlatabilsek."

İşte o anda kafama dank etti.

Rahatlayarak "Buldum," dedim birden.

"Ne?" Sara hemen başını kaldırmıştı.

"Hemen dönerim."

Kalan tek şeye tutunmuştum... umuda.

24. ONU BEKLEMEK

“Em, kalkman lazım.”

Gözlerini azıcık da olsa araladı. Hiçbir şey söylemeden öylece baktı.

“Ben ciddiylim,” dedim biraz daha sertleşerek “Yataktan çıkıp benimle gelmelisin.” Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamamış gibi bakıyordu yüzüme. “Ya sen bu yataktan çıkarsın ya da ben seni kucağında çıkarırım.”

Ağzı açık kalmıştı. En azından beni duyduğunu anlamıştım.

“Neden?” dedi boğuk sesiyle.

“Çünkü sana yardım edeceğim,” diye açıkladım. “Ama bunu sen yataktan çıkmadan yapamam.”

“Yataktan çıkana kadar beni rahat bırakmayacaksın, öyle değil mi?”

“Evet.” Giderek güçleşse de gülümsememeye çalışıyordum. “Güven bana, Emma.”

Bir an düşündü. Derin bir nefes aldı ve üzerindeki örtüyü attı. Bu defa memnuniyetimi gizleyememiştim.

Bacaklarını yataktan aşağı indirirken “Bu kadar gururlanma istersen,” diye homurdandı. Agresifliği beni güldürmüştü. Bu iyiye işaretti. En azından önceki hâline göre.

“Öncesinde bir duş falan almak ister misin?” diye sordum. Saçının bir kısmı düğümlenmiş, yüzünün bir tarafı ise yastık iziyle kaplanmıştı. İki gündür üzerinde aynı giysiler vardı. O yüzden kendisini... temiz hissetmek isteyebileceğini düşünmüştüm.

İnatçı bir tavırla “Hayır,” dedi. “Ayağa kalkmamı istedin, bu şe-

kilde kalkarım ancak."

Gülümsedim. "Peki, o zaman. Hadi gidelim."

Kapıya döndüm.

"Gidiyor muyuz?"

"Evet. Yüzünü yıkamak ya da dişlerini fırçalamak istemediğine emin misin?" diye sordum bir kez daha. Neyin peşinde olduğumu çözmeye çalışır gibi yüzüme bakıyordu. Gülümsemem yüzüme yayıldığı anda gözlerini kıstı ve "Hayır, böyle iyiyim," dedi.

Bu meydan okuyan tavrı beni hep güldürürdü. Ona asla ne yapması gerektiğini söyleyemezsiniz. Zaten ben de bu yüzden onu...

Aklımdan geçen bu cümleyi tamamlaması için zihnime müsaade etmeden kapıya döndüm. Burada oluş sebebim bu değildi ve şu an inanması pek kolay olmasa da bunu sürekli olarak kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Emma arkamda kıpırdandı. Muhtemelen uzun zamandır bir top gibi kıvrılıp yattığından tüm bedeni tutulmuştu ve zor hareket ediyordu. Oturma odasındaki kanepede dergi okuyan Sara'nın yanından geçtik. Aldırış etmezmiş gibi davranmaya çalışsa da ben aslında içten içe nasıl bir enkaza dönüştüğünü biliyordum.

"İyi eğlenceler," dedi neşeli bir gülümsemeyle.

Emma yanından geçerken ona bir bakış attı. "Elbette sen de bu işin içindesin."

Sırıtarak Sara'ya baktım. Gözlerinde bir anlık bir endişe belirdi. Bunun işe yarayacağına benim kadar inanmıyordu.

Dış kapıdan çıktığımda hava kararmaya başlamış olsa da benim gözüme fazlasıyla aydınlık görünmüştü. Tüm bedenim sanki donmuş da tekrardan çözölmeye başlamış gibiydi. Başım hâlâ ağırdı ve kaldırımı uzansam oracıkta uyuyabilirdim.

Ona arada bir attığım kötü bakışlara rağmen Evan'ın suratından silinmek bilmeyen o sırtış karşısında gözlerimi devirdim. Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyordum. Ama etmiştim işte. Çünkü ona güvenmemi istemişti. Ve ben daha önce hiç hayır dememişim buna.

Arabaya bindim. Evan kapımı kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Sessizlik içinde iki dakika gittikten sonra diğer eve vardık. Evan önde, arada bir dönüp bana bakıyordu, ben de kendimi garajdan merdivenlere doğru sürüklüyordum.

Evin ikinci katına çıkıp kapalı bir kapının önünde durduk.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "Gözlerini kapa," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Başını sallıyordu. "Gözlerini kapa."

Bir iç çekip gözlerimi kapadım. Bir dakika sonra da gözlerimin üzerindeki kumaşı hissettim.

Şaşkınlık içinde, "Cidden mi?" dedim. Evan güldü. Açık olsalardı gözlerimi bir kez daha devirirdim.

"Güven bana," dedi yeniden. Bu kelimeleri duyunca durdum. Onun ağzından dökülen, duyması bile kalbimi hızlandıran o kelimeler.

Evan elimi tuttu. Elimi saran eli sıcak ve güçlüydü. Önce hafifçe sıktı, sonra da "Pekâlâ, şimdi birkaç adım at," dedi.

Kalbimdeki heyecanı bastıramadan beni yönlendirmesine izin verdim.

Kapıdan geçtiğimizde onu odanın tam ortasına getirip kapıyı kapatmak için elini bıraktım. Bir süre bekledikten sonra omzunun üzerinden kulağına fısıldadım: "Nefes al Emma. Derin bir nefes al."

Bir an ne demek istediğimi anlayamadan durdu öylece. Sonra burbundan aldığı nefesle göğsünün şişmesini izledim. Şaşırmış gibi tereddüt ederek durdu. Sonra yeniden nefes aldı ve yüzünde gördüğüm en göz alıcı gülümseme belirdi. Hayal edebileceğim en iyi tepkiydi bu.

Emma gözlerindeki bandı boynuna indirdi. Odada önce etrafına, sonra bana baktı. İlk defa, o kahverengi gözlerinde bir ışık belirdiğine yemin edebilirdim.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Boğazımdaki düğüm benim de konuşmamı zorlaştırdığından başımı salladım. "Her şeyi bırak, Emma. Bize geri dönmenin yolunu bul."

Emma'nın gülüşü yüzüne yayıldığında ben de gülümsedim. "Tamam," diyerek arkasını döndü. Onu odada bırakıp dışarı çıktım.

Yanağımdan süzülen bir damla yaşla dudağımı ısırdım. O dinginlik veren kokuları içime çekerek derin bir soluk aldım. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Odanın böyle kokmasını nasıl sağlamıştı ki? Beni, kalbim patlayacak kadar mutlu etmeyi başarmıştı.

Tabureye oturup önümdeki boş tuvale çevirdim bakışlarımı. Sözcüklerini hatırladım. *Her şeyi bırak, Emma.* Derin bir nefesle toparlanarak fırçayı düşünceli bir şekilde parmaklarımda çevirmeye başladım. *Bize geri dönmenin yolunu bul.* Bedenime bir sıcaklık yayıldı. Ne çizeceğimi çok iyi biliyordum. Bir tüp boyayı alıp palete yeşil rengi boca ettim.

Çevreme baktığımda içinde su şişeleri olan minik bir buzdolabı ve üzerinde bir sandviç, bir gofret ve bir elma olan bir tepsi gördüm. Masanın üzerinde temiz kıyafetler vardı. İçim kıpırdandı. Yıllardır hissetmediğim bir duyguydu bu. Aynı zamanda midem de kazanıyordu. Gofreti aldım ve paleta boyaları sıkmaya devam ettim. Tek istediğim, beni parçalayan kaosu kontrol altına alabilmek, fırça darbelerinin arasında kaybolmak... ve kendimi, sonsuza kadar güvende hissedebileceğim o tek yerde bulmaktı.

~~~~~

Kapıyı açtığımda "Sara'nın notunu aldım," dedi Cole.

"Evet, içeri gel." Üç basamaklı merdiveni çıkarak yeniden oturma odasına döndüm.

Rahatsız bir şekilde çevresine bakınarak "Ee... O nerede?" diye sordu.

"Resim yapıyor," dedim. Başını şaşırmış gibi hafifçe eğdi. "Resim yaptığını bilmiyor muydun?"

"Şeyden beri... yani gittiğinden beri yaptığını sanmıyorum," diye

araya girdi Sara. Bağdaş kurmuş, ikili koltukta oturuyordu. Kapının çalındığını duyduğumuzda izlediğimiz filmi durdurmuştu. "Evan, bunun, kederiyle baş etmesine yardımcı olabileceğini düşündü. Kendini bir fırçayla ifade edebileceğini. Lisedeyken işe yarardı."

Başını sallayarak "Ah," dedi Cole. "Demek bunu sen düşündün."

"Evet," dedim temkinli bir şekilde. "İşe yarama ihtimali düşüktü ama onu yataktan çıkarmayı başardı."

"Bu iyi bir şey, sanırım."

Hâlâ amacımın ne olduğunu çözmeye çalıştığını biliyordum. Hem de ilk geceki konuşmamıza rağmen. Ben de onun Emma'ya karşı gerçekte ne hissettiğini bir türlü çözemiyordum. Tek bildiğim, son birkaç günde yaşanan olaylarla baş etmeyi pek de beceremediği idi.

"Onu görmek istersen üst katta," dedi Sara.

Cole, ellerini ön ceplerine sokarak merdivenlere baktı. "Sen yukarı çıktın mı?" Sara başını salladı. "O zaman ben de bekleyeceğim. Aşağı indiğinde bana haber verir misiniz?"

"Tabii," dedi Sara.

"Teşekkürler." Arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Sara kaşlarını kaldırmış, yüzüme bakıyordu. "Hmm... tuhaf." Omuzlarımı silkip filmi izlemeye devam etmek için kanepeye oturdum.

~~~~~

Kanepede içim geçtiğinde "Sen istersen yatabilirsin," dedi Sara. Ekranda beyzbol maçlarının özetleri vardı. Son birkaç gündür pek uyuyamamıştım ve artık uykusuzluğa karşı verdiğim savaşı kaybetmek üzereydim. Gözlerimi açık tutmak için büyük bir mücadele veriyordum.

Olduğumdan daha dinç görünmeye çalışarak "Hayır, iyiyim," dedim.

"Evan gerçek bir yataкта uyuyabilirsin," diye devam etti Sara. "Kanepede oturmak zorunda değilsin. Saat gecenin ikisi."

Başımı merdivenlere çevirdim. Hâlâ oradaydı. Her ne çiziorsa

onunla uğraşıyordu. Ben kapıyı kapattığımdan beri yalnızca tuvalete girmek için çıkmıştı dışarıya. Verdiği bu küçük aralarda da rahatsız etmemek için hiç yüzüne bakmamıştık.

"Sen de yatabilirsin," dedim Sara'ya. "Birden fazla misafir odası var." Kızarmış gözleri, en az benim kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

Aldırmaz bir tavırla omuzlarını silkip kucakındaki açık kitaba çevirdi bakışlarını. İkimiz de bu kanepeden kalkmak istemiyorduk. Kapının açılıp kapandığını en iyi duyabileceğimiz ve sonunda merdivenlerden indiğinde bizi görebileceği en güzel nokta burasıydı.

~~~~~

Yarattığım resmi seyretmek üzere bir adım gerileyip gururla gülümsedim. Tuvalin üzerindeki fırça darbelerinin her biri benim duygularımı taşıyordu. Gözlerim yaşardı. Ellerim, beni ele geçirip tüm gece dikkatimi resmime vermemi sağlayan adrenaline titriyordu.

Ama fırçayı bıraktığım anda tüm enerjim bitti. Tükenmiştim. Boyayla kaplı ellerime baktım. Kesinlikle bir duş almalıydım artık. Özellikle de üç gündür yıkanmadığım düşünülürse. Bir anda kendimden tiksindim.

Masanın üzerindeki kıyafetleri alıp koridora çıktım. Alt katın gelen televizyonun sesini ve açık ışığı fark etmiştim. Evan her zamanki gibi erkenden uyanmış olmalıydı. Bir insan nasıl olur da sabah saatlerini bu kadar çok sevebilirdi ki?

Kapanan kapının sesiyle yerimden fırladım. Ayaklarım yere vurduğunda Sara da uykusundan uyandı.

Doğrulurken yüzüne yapışan saçlarını düzelterek "Ne oldu?" dedi. "Ne oldu?"

Duş sesi duyuluyordu.

Kucağımdaki battaniyeyi itip merdivenleri ikişer ikişer çıkarken "Bitirdi," dedim.

"Evan, beni bekle!"

Okyanusa bakan büyük pencereli ofise girdik. Resim yapması için ona ilham vereceğini düşünmüştüm. Ama tuvali gördüğümde hiç de ilhama ihtiyacı olmadığını anladım.

Sara'ya döndüm. Önümdeki resme keyifle bakarken, "Bayıldım," dedim. Ağacın dalları arasından süzülen güneş ışığı kalbimi sevinçle doldurmuştu. Ağacın gövdesindeki fırça darbelerine baktığımda parmaklarımı sert bir yüzeyde gezdiriyormuş gibi hissettim.

Sara bana göz ucuyla bakarak "Ah, tabii ki seversin," dedi. "Arka bahçedeki ağacın ve senin onun için kurduğun salıncağın resmini yapmış."

"Evet, aynen öyle," dedim gururla.

Sara bir kahkaha attı.

Tuvalin önünde durup Emma'nın yarattığı şahasesi izledim hayranlıkla. Onu sonsuza kadar bekleyecek o tek yere gitmeyi başarmıştı.

25. BİRAZ DÜRÜSTLÜK

Zihnim artık net ve sessizdi. Tek duyabildiğim derin soluklarımdı. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Biraz daha zorlayabilsem beni derinliklerinde boğmaya çalışan o şeyden kaçıp aydınlığın tenime dokunmasını sağlayabilirdim. Böylece artık o kadar karanlık olmazdı belki de.

Kumun üzerinde giderek hızlanırken alev alev yanan kaslarıma aldırış etmedim. Güneş, sabah ayazını yavaşça kırarken dışarıdaki o serin havayı çektim içime. *Biraz daha hızlı.*

Tepeye çıkan basamaklar görüldüğünde daha da hızlandım. Her şeyimi tüketene dek koşmuştum. Çaresizlikti beni ateşleyen. Kumun üzerinde düzgün, gri bir taş gördüm. Orası bitiş noktam olacaktı. Kurtuluşu bulacağım nokta. Onu geçtiğim anda nefes nefese durdum. Ellerimi kalçalarıma koyarak hızla atan kalbimi sakinleştirmek için bir ileri bir geri yürümeye başladım.

Karanlığı koşarak geçebileceğime ne kadar inansam da onun hâlâ orada olduğunu ve beni içine çekmek için fırsat kolladığını biliyordum. Ama gayretim, aradığım teselliye bulmama yeterli olmuştu. En azından gece olup fısıltılar yeniden başlayana dek.

Arkama döndüğümde Evan sendeleyerek durdu ve öne doğru eğilerek ellerini dizlerine koydu. “Vay canına,” dedi nefes nefese. “Beni bir daha asla sabah insanı olmadığına ikna edemeyeceksin.”

Hızla soluk alıp verirken küçük bir gülümseme belirdi yü-

zünde.

"Ben sabah insanı falan *değilim*."

Evan, şüphe dolu gözlerini kaldırıp baktığında burnundan ter damlacıkları süzülüyordu.

"Ben uyuyamayan bir insanım," diye açıkladım ve kendimi daha çabuk toparlamak için derin bir nefes aldım.

Evan anlayışla başını salladı.

Beni gerçekten anladı mı emin değildim. Bakışlarımı yere indirdim. Uykumu kaçırان huzursuzluktan hoşlanmıyordum. Tek istediğim, beynimi meşgul eden düşüncelerden kurtulmaktı. Geceleri beni uyutmayan kâbuslar değil, fısıltılardı. Dinlenmeme izin vermeyen, peşimi bırakmayan, unutmamı engelleyen o fısıltılar...

Evan dikkatimi başka yöne çekerek "Dün uğramadığım için üzgünüm," dedi.

"Önemli değil." Etkilenmemiş görünmeye çalışsam da tüm günüm nerede olduğunu düşünerek geçmişti. Bu dalgınlığımı Cole de Sara da fark etmişti. Geçen hafta olanlar yüzünden yorgunmuşum gibi davranarak bu hâlimi gizlemeye çalışmıştım elbette. Ama Sara benimle bu konuyu konuşmamış olsa da beni yeterince iyi tanıyordu.

Evan merdivenlere doğru ilerlerken "Bu akşamki partiye geleceksin, değil mi?" diye sordu.

Arkadaşlarını yeniden göreceğ olma düşüncesiyle yanaklarım kızardı. "Evet, bir ara uğrarım."

Basamakların dibinden, "Tamam," dedi. Arkasını dönmeden önce tereddütle durdu.

"Evan," diye seslendim. Birkaç basamak çıkmıştı ki sesimi duyunca durdu. "Birkaç gündür konuşma fırsatımız olmadı, o yüzden teknik olarak hâlâ on bir günümüz var. Şimdi yapabiliriz... yani eğer istersen." Hafta başından beri hiç o dürüstlük oyunumuzu oynamamıştık. Bunu neden teklif ettiğimi bilmiyordum. Tüm o yıkıcı kararlarımı yeniden hatırlayarak kendi-

me işkence etmekten hoşlanıyor değildim ya.

Başını sallayarak "Hayır," dedi. "Artık onu yapmak istemiyorum." Bu tepkisini beklemediğimden ağzım açık kalmıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Senden nefret etmiyorum Emma ve etmek de istemiyorum. Ve bana anlatmak istemediğin şeyleri anlatman için seni zorlamayacağım. Elbette beni neden bıraktığını ve neden dönmediğini bilmek istiyorum. Ama sen de anlatmak istiyorsan."

"Pekâlâ," diye fısıldadım. Kalbim sıkışmıştı.

"Sonra görüşürüz," dedi Evan ve merdivenlerden çıkmaya devam etti.

Başımı sallayıp Cole'ün evine doğru yürümeye başladım. Ayaklarım birden ağırlaşmıştı. Açılmam için beni daha fazla zorlamayacağına sevinmem gerekiyordu ama ben sevinmemiştim. Bunu anlamıyordum. Sanki... sanki işi bitmiş gibiydi. Bu kadar kolay pes etmesini beklemiyordum. Ama başından beri bunu istiyordu zaten. Bir son. Kalbim bu düşünceyle bir anda sıkışınca derin bir soluk aldım. Buna hazır olmalıydım. Ama değildim işte.

~~~~~

Mutfak tezgâhında kahvesini yudumlayan Nate, "Koşu nasıldı?" diye sordu.

"Oldukça iyi," dedim. Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirmişti.

"Yüzündeki bu ifade de ne?" diye sordu. Beni çok iyi tanıyordu. "Dur, tahmin edeyim. Yalnız değildin."

"Değildim," dedim gülerek. "Emma'yla koştuk ve çok... güzeldi." Gizlemeye çalıştığım gülümsememi daha fazla tutamayacaktım. "Koştugu zaman muhteşem oluyor. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum." Onu sanki sonsuza dek koşabilirmiş gibi ileri taşıyan düzgün bacaklarının görüntüsünde kendimi kaybediyordum. Huzurlu görün-

düğü tek an koştugu andı. Biri sırtımı sıvazladığında irkildim.

Brent neşeyle "Günaydın," dedi. Brent hep fazlasıyla ayıktı. Hem de saat kaç olursa olsun. "Bugün ne yapıyoruz?"

Nate, o da soru mu diye düşünmüş olacak ki üstüne basa basa, "Ah, partiye hazırlanıyoruz tabii ki," dedi. "Alt kattaki dolabın malzemeleri azaldı. Alışverişe çıkmalıyız. Ayrıca bahçe fenerlerinin nerede olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok, o yüzden yenilerini almamız gerek."

Brent kahvesini doldururken, "Tema ne olacak?" diye sordu.

"Yaz," dedi Nate basitçe. "Benim için yeteri kadar iyi bir tema. Ama erken başlayacağız. O yüzden bir havuz partisi olacak."

Brent, yüzünde mide bulandırıcı bir gülümsemeyle otururken "Yani kızlar gelip bikinileriyle havuz kenarında oturacaklar," dedi. "Zekice, değil mi!?"

"Tek düşündüğün bu, değil mi?" dedim ve dolaptan bir enerji içeceği aldım.

"Evet, öyle." Bana deliymişim gibi bakıyordu. "Kızları buraya yarı çıplak bir hâlde gelsin de bir gör. Eğer sen de benim gibi düşünmezsen o zaman konuşuruz."

Nate bana bir bakış atıp sırtıttı. "Düşünmeyecek."

Ona ters bir bakış attım. "Kapa çeneni, Nate."

"Neler oluyor?" diye sordu Brent.

Emma'nın burada olduğunu duyan Brent, neredeyse içtiği kahveyle boğuluyordu.

~~~~~

Sara saçlarını sararken, "Surat asmayı bırakmazsan seni burada bırakırım," dedi.

"Ben surat falan asmıyorum. Gitmeyi de istiyorum ayrıca." Evet, doğrudu. İlginç bir şekilde istiyordum partiye gitmeyi. Parmaklarımı kucağımda stresli bir şekilde kıpırdatırken tek düşündüğüm, o çocukları yeniden görecektim. Ve Evan'ı

tabii.

"Bir şey olmuş ve sen bana anlatmıyorsun. Bunu biliyorum."

Birden aynadaki yansımama bakarak "İki haftamız bitti," dedim. Olup biteni hemen nasıl da anlıyordu. Nefret ediyordum bu özelliğinden.

"Yoo, bitmedi," dedi şaşkınlıkla. "On gününüz falan var daha."

"Artık bunu yapmak istemediğini söyledi," dedim usulca. "O yüzden... bitti."

Sara, elinde saç maşasıyla aynadaki yansımamı izliyordu. "Peki, bu seni neden bu kadar üzüyor? Ben, ona en başında anlatman gereken şeyleri şimdi anlatmak zorunda kalmayacağın için rahatlayacağını düşünürdüm oysa."

Tam yüzümü buruşturup bunun beni rahatsız ettiğini inkâr edecektim ki bana inanmayacağını anlayıp vazgeçtim. Aynadaki mavi gözlerine bakıp omuzlarımı silktim yalnızca. İhtiyacı olan tek şey de buydu. Gülümsedi. "Bitmedi Emma."

Tam o sırada, "Hey," diye seslendi Cole. Oturma odasından gelen sesi, ikimizi de bir anda yerimizden sıçramıştı. "Saat kaçta gideceğiz?"

Suçluluk dolu bakışlarımı Sara'ya çevirerek "Ah, birkaç dakikaya çıkarız," diye seslendim.

"Siz çıkmıyorsunuz," dedi Sara.

"Sara!"

"Ne var? Bunlar *senin* sözcüklerindi," dedi masumca bir tavırla.

Bir iç çektim. İşler daha da sarpa saracaktı. Sara, aynadaki görüntüme hayranlıkla bakarak "Gerçekten muhteşem görünüyorsun," dedi. "Şimdi gidip çok iyi vakit geçirelim, olur mu? Bu yaz yeterince kahkaha atamadık."

Eserini inceleyerek gülümsedim. "Teşekkürler Sara." Mutfaktan getirdiğim taburemi ona çevirdim. "Her şey için."

Sara da gülümsedi. Ayağa kalkıp dolgu topuklu sandaletle-

rimi giydim. "Hadi gidelim."

Nate havuzun diğer ucundan, "Evan, bana biraz Corona getirir misin?" diye seslendi. Başımı sallayıp, çıplak omuzlar ve sörf şortları arasında ilerleyerek alt kata yöneldim. Birkaç dakika sonra elimde birkaç kasayla geri dönerken kalabalık yeniden açılarak bana yol verdi.

Ben şişeleri buz kovalarının içine yerleştirirken barın önündeki kız Nate'e, "Partilerinizi hep çok sevmişimdir," dedi.

"Biz de senin gelmeden çok hoşlanıyoruz, Reese," dedi Nate de içtenlikle. Flört etmediği belliydi. Bir an sonra bir ses duydum. "Kahretsin, Evan!"

"Ne oldu?" Bir kavga falan çıktığını düşünerek ayağa kalktım. Nate gözlerini verandaya dikmişti. Bakışlarını izledim ve... nefesim kesildi.

"Dostum, başın fena dertte," dedi bakışlarını çevirmeden.

Onu Sara'nın ardından merdivenlerden inerken gördüğüm anda Nate'e hak vermeden edemedim. Pembe-turuncu çiçek desenli düşük bel eteği, attığı her adımda düzgün ve bronz baldırlarını ortaya çıkaracak şekilde açılıyordu. Turuncu askısız bluzu bedenini sarıyor ve göbeğini açıkta bırakıyordu. Her zaman düz olan saçlarını kıvrırcık yapmış ve bir tarafını çiçekli bir tokayla tutturmuştu. Bize doğru yürüdükleri sırada uzun uzun baktım ona. Nate'in koluma inen dirseğiyle kendime gelebilmişim ancak.

Emma ile göz göze geldiğimde gülümsedim. "Merhaba Em. Harika görünüyorsun."

Yanaklarına hücum eden kızarıklıktan utanıp, bakışlarını indirerek "Teşekkürler," dedi.

"Hey Evan," dedi Sara da. Bakışlarında bir soru işareti vardı. Kafam karışmıştı.

Bir yanlış yapmışım gibi hissettirmişti bana. Ellerimi kaldırıp "Ne oldu?" dedim sessizce.

Sara bana bir bakış atarak cevap verdi. Emma bir bana, bir Sara'ya bakmış ve gizli bakışmalarımızı yakalamıştı.

Sonunda bu tuhaf anı bölerek "Ne içmek istersin, Emma?" diye

sordu Nate.

"Hmm..." Az önce Evan'la aralarında olan her neyse onu saklamaya çalışan Sara'ya baktım bir süre. Sara'nın arkasındaki kızın elinde tuttuğu pembe içkiyi işaret edip sordum: "Onun içtiği nedir?"

"Bugüne özel içkimiz, pembe limonatalı kokteyl," dedi Nate.

"Ben de ondan alayım," dedim ve Evan'ın havaya kalkan kaşlarıyla karşılaştım.

Beni en son içki içerken gördüğü zaman aklıma geldiğinde yanaklarım utançla kızardı. Sara araya girerek "Bu konuyu konuştuk," dedi. Çıkmadan önce Sara'yla bir anlaşma yapmıştık. Doğru düzgün içeceğime söz vermiştim. Şimdiyse bunu kanıtlamam gerekiyordu.

Nate, Sara'yla ikimize birer pembe limonata hazırlayıp, bardaklara fosforlu yeşil pipetler ve küçük şemsiyeler koyarak bize uzattı. "Teşekkürler Nate." Evan'ın yüzüne bir saniyeden fazla bakamıyordum. Onu barın arkasında üstsüz bir hâlde gördüğümde yanaklarımın alev alacağını sandım. Bunun bir havuz partisi olacağı söylenmişti ama yine de *bu kadarına* hazır değildim. Kaliforniya'ya geldiğimizden beri onu ilk kez üstsüz görüyordum ve bu iki yılda... biraz kas yapmıştı. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp havuzu incelemeye koyuldum. "Vay canına, burada ne çok kız var. Ve neredeyse çıplaklar."

Sara bir kahkaha attıktan sonra ikimiz için bulduğu gölgeye geçtik. Bir şemsiyenin altındaki iki sandalyeye oturup içkilerimizi yudumlamaya başladık. Etrafımız, havuzun çevresini sarmış yağlı bedenler ve suyun üzerinde süzülen deniz yataklarıyla çevriliydi. Bu kadar *minik* bikiniler üretildiğini bilmiyordum. Yalnızca çok gerekli yerlerini örten bir string giymiş bir kız çarptı gözüme. Önünü döndüğündeyse oraları bile örtmekte başarısız olduğunu fark ettim.

"Kalçalarını örtmeyen bir string, bikini sayılır mı?"

"Yani... öyle bir vücutla istediğini giyebilir bence," dedi

Sara.

Cole tanıdığı birkaç kişiyle konuştuktan sonra yanımıza geldi. Tişörtünü bir sandalyeye bırakarak yanıma oturdu. Ama şemsiyenin gölgesinde değildi. O da az dikkat çekmiyordu hani. Etraftaki kızlar ilgilerini göstermekte epey cesur davranıyorlardı.

Çevremizdeki kızların cesaretlerinden şaşkına dönmüş bir hâlde, "Daha önce böyle bir partiye gelmiş miydin?" diye sordum.

"Burası Kaliforniya," dedi gayet normalmiş gibi.

"Gerçekten mi?" Ağzımı kapatmakta güçlük çekiyordum.

Cole kıkırdadı. "Bu, senin ilk havuz partin mi?" Başımla onayladım. "Buralarda böyle partiler çok sık olur."

"Nasıl bakmadan durabiliyorsun?" diye sordum. Ben bile bakmadan duramıyordum.

"Önüme açıkça serilmemesini tercih ederim, özellikle de böylesini gördükten sonra..." Gözlerini bedenimde dolaştırdı.

"Pekâlâ, anladım," dedim hemen ve açıkta kalan bacağımlı düzelttim. Sara ise ağzında içki varken güldüğü için neredeyse boğulacaktı. Cole bir kahkaha atıp, arkasına yaslanarak beni öptü. Evan'ın görmediğinden emin olmak için göz ucuyla bakarken öpücüğüne pek karşılık verdiğim söylenemezdi. Cole, yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri çekildi.

Kaşlarımı kaldırıp, etrafa bakınarak toplum içinde samimi görünmekten hoşlanmıyormuş gibi yapmaya çalıştım.

Cole sandalyesine yaslanarak "Şey, pardon," dedi.

Sara suratındaki sırtışı gizlemek için içkisinden bir yudum aldı ama boşunaydı. Çünkü o muzip gülüşünü görmüştüm çoktan.

Gözlerim onu aramadan edemiyordu. Kimle konuşursam konuşayım, nerede olursam olayım, etrafıma bakınıyor, her yerde onu arıyordum. Cole'ün bu bakışlarımı birkaç kez yakalamış olması, bu durumu daha da tuhaflaştırıyordu.

"Sen, Evan'sın değil mi?" Bakışlarımı, elindeki içkisiyle korkuluklara yaslanmış duran Emma'dan ayırıp karşımdaki uzun boylu sarışına çevirdim.

TJ'in bir an önce bar görevini benden devralmasını bekleyerek "Ah, evet. Bir içki mi istemiştin?" diye sordum.

Öne doğru eğilerek "Benimle bir tek atar mısın?" diye sordu. Dirseklerini bara yaslamıştı ve ben böylece net bir şekilde... her şeyi görebiliyordum.

Başka bir yöne bakmamak için bakışlarımı gözlerinden ayırmadım.

"Üzgünüm ama benim için hâlâ çok erken," dedim. Suratını astı. Hiç de çekici sayılmazdı bu hâli. "Sen yine de içmek istersen vereyim?"

"İyi, peki," dedi yüzünü düşürerek. "Tekila." Şeffaf sıvıyı minik bir plastik bardağa doldurarak bir dilim limonla önüne koydum. "Bu arada adım Kendra."

Sahte bir gülümsemeyle "Tanıştığımıza memnun oldum, Kendra," dedim.

"Muhteşem gözlerin var," dedi yavaşça elinin üzerine döktüğü tuzu yalayarak.

"Teşekkürler," dedim. Kafamı kaldırdığımda Emma arkasında bekliyordu. Huzursuz bir ifadeyle sağa sola bakınıyordu. Sırıttım.

Kız hâlâ önünde dikiliyor olmasına rağmen, "Selam Em," diye seslendi. Upuzun boyu ve düzgün fiziğiyle onun bir manken olduğundan emindim. "Bir içki daha ister misin?"

Başımı kızın kemikli omzunun arkasından uzatıp "Lütfen. Bir de su," dedim.

Uzun bacaklı sarışın eğilerek "Sen hazır olduğunda yeniden görüşürüz," dedi. Sonra da Evan'ın önüne bir peçete bırakıp, sahip olmadığı kıvrımları vurgulamak ister gibi kırıta kırıta yürüyerek uzaklaştı.

Önüne bıraktığı telefon numarasını gördüğümde "Ahaa..." dedim.

Evan, peçeteyi, kızın barın üzerinde bıraktığı limonu almak

için kullandıktan sonra, boş plastik bardağın içine koyup çöpe attı.

Az önce olanlardan hiç etkilenmemiş görünerek “Eğleniyor musun?” diye sordu. Rahatsız bir hâlde önünde duruyordum. İçkimi beklerken yalnızca başımla onaylayabildim.

Evan konuşamadığımı fark ederek her zamanki gibi keyifle sırıttı. “Demek gördün ha?”

Dudaklarımı sımsıkı kapatarak bir kez daha başımı salladım. Tek yapabildiğim buymuş gibi görünüyordu.

“İlgilenmiyorum.” Evan omzunu silkip yeniden gülümsedi. Buz kovaşından bir şişe su çıkarmak için arkasına döndü ve içkimi hazırladı. Bense beklerken onu izlememek için etrafıma bakınıyordum. İçinde minik bir şemsiye olan bardağı bir peçeteye sararak uzattı.

“Teşekkürler,” dedim belli belirsiz bir sesle ve uzaklaştım.

Sandalyeme döndüğümde ıslanan peçeteyi açtım. Tam buruşturup atacaktım ki üzerindeki mavi mürekkebi fark ettim. Üzerinde bir telefon numarası ve SONRA GÖRÜŞÜRÜZ, EVAN yazıyordu. Attığım kahkahayla Sara’nın dikkatini çekmiştim.

Beni dikkatlice inceledikten sonra, “Neymiş o kadar komik olan?” diye sordu.

Başımı sallarken yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemiyordum. Peçeteyi katlayıp askısız bluzumun içine sakladım. Telefon numarasının telefonumda kayıtlı olmadığını hatırlayınca onu saklamam gerektiğini düşünmüştüm. Hem çok da komikti.

Sara, alınmış gibi yaparak “Bana anlatmak istemiyorsun, değil mi?” dedi. Önündeki çocukla sörf muhabbetine dalmış olan Cole’e baktım. Sara durumu fark edip anlayışla başını salladı. “Sonra.” Ben de onaylayarak başımı salladım.

İçkili ve güneşli geçen bir günün ardından hava karardı ve parti bambaşka bir boyuta taşındı. Kızların birçoğu üzerlerini değiştirse de bazıları bikinili vücutlarını sergilemeyi sürdürüyorlardı. Günü sörf yaparak geçiren erkeklerse biraz olsun karşı cinsle takılmak için geri dönmüşlerdi. Brent bu durumdan hiç memnun olmasa da.

İçerisi, hedeflendiği gibi dans pistine dönüşmüştü. Ben arkama yaslanmış etrafa bakınarak içkimden bir yudum almak üzereydim ki şişe dudaklarımda öylece kalakaldım. Emma, Sara'nın kolunun altında dönerken kahkahalar atıyordu. Bedeninin müzik eşliğinde salınışını, kısa beyaz şortu içinde kalçalarını sallayışını görmek nefesimi kesmişti. Kollarını havaya kaldırdığında düz karnı daha da açılmıştı.

Nate kulağıma, "Bakışlarını hemen başka yöne çevirsen iyi eder sin," dedi. Şaşkınlıkla ona döndüm.

"Ne?"

Nate tam karşısına bakarak "Dostum, adam seni benzetmek üzere," dedi. Başımı o yöne çevirdiğimde Cole'ün öfkeyle bana baktığını gördüm.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak döndüm. "Elimde değil ki. Onu hiç böyle görmemiştim."

"Belki de barın arkasına geçmelisin." Başımı sallayarak barın diğer tarafına geçtim.

"Hey, Evan," diye karşıladı beni TJ. "Devralmaya mı geldin?"

Sakin görünmeye çalışarak "Evet," dedim.

"Gitmeden birlikte bir tek atalım mı? İhtiyacın varmış gibi görünüyor."

Hiç tereddüt etmeden, "Tabii," dedim. İkimize de birer tekila doldurdu.

TJ bardağını havaya kaldırıp tepesine diktikten sonra sert içkinin etkisiyle başını salladı. "Bu arada Emma inanılmaz çekici görünüyor."

"Evet, teşekkürler TJ," diye homurdandım.

TJ bir kahkaha attı. "İçkiye bu yüzden ihtiyacın vardı, değil mi? Lanet olsun dostum. Eğer ona bakmamayı deneyeceksen birden faz-

lasına ihtiyacın olacak. Bak, sadece sana yardımcı olmak için bir tane daha içebilirim."

Gülümsedim. "Kendini benim için feda ettiğin için teşekkürler." İkimize de birer içki daha doldurdum ve bir dikişte bitirdim. "Bunun işe yarayacağından emin değilim."

Bir kahkaha atarak "En azından bu gece eve Cole'le gittiğini gördüğün zaman yaşayacağın acıyı hafifletir," dedi.

"Kapa çeneni, TJ," dedim onu daha da güldürerek. "Barı artık terk edebilirsin."

"Sorun değil," dedi ve kalabalığın arasına karıştı.

Sara kalabalığın ve müziğin içinde sesini duyurmaya çalışarak "Bir içki daha ister misin?" diye bağırdı.

Sarhoşluk derecemi ölçmek için duraksadım. "Benimle paylaşır mısın?"

"Olur," dedi Sara ve beni elimden tutup bara doğru sürükledi.

Daha bara yaklaşmadan Cole diğer elimi yakalayıp "Dans edelim mi?" diye sordu.

Onu daha önce dans ederken hiç görmediğimden şaşkınlıkla başımı salladım. Beni kalabalığın arasından dans pistine götürerek kendisine çekti. Kollarımı boynuna doladığımda nefesi boynumu gıdıkladı. Yavaş ritimle dans ederken bedenlerimiz sımsıkı yapışmış, onun eli benim kalçalarımın üzerine inmişti.

"Hâlâ New York'taki arkadaşını bulmayı planlıyor musun?" dedi kulağıma.

Bakışlarımı yere indirerek "Aslında onu nerede arayacağımı bile bilmiyorum," dedim. "Ve sanırım çok geç kaldım... yine."

Cole ruh hâlimdeki değişikliği fark ederek, beni kendisine çekip boynuma bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm."

Kalçaları, benimkilere yaslanıyordu. Elimi göğsüne koyduğumda kalbinin hızlandığını fark ettim. Ancak benimki hızlanmamıştı. Nabzım da gayet normaldi. Teni, tenime değdiği zaman ürperdiğim gibi ürpermemiştim bu sefer. Şaşkınlıkla

yüzüne baktım. Mavi gözleri gözlerimi incelemeye koyuldu. Neler olduğunu o da biliyordu.

Cole bir anda durdu ve ellerini çekti. Bakışlarını yüzümden ayırmadan bir şey söylememi bekledi. Ama ben sessizliğimi bozmadım. Aramızdaki bağın yok olduğunu anlamanın şaşkınlığını yaşıyordum. Ve o, söylenmemiş her kelimeyi çok iyi duydu.

İnanmaz bakışlarla başını salladı. "Gerçekten mi? Bura-ya kadar mı?" Ona uzandım ama bir adım geriledi. "Zahmet etme." Yanımdan geçip kalabalığın içinde kayboldu.

Kıpır kıpır bedenler, hemen boşluğu doldurmuş etrafımda dans ederken, ben mükemmel bir hareketsizlik içinde az önce olanların şokunu yaşıyordum.

Sara elindeki içkiyle kalabalığı yararken, "Hey," diye seslendi. "Al bakalım." Bardağı uzattı ve büyük bir yudum aldım. Gözleri kalabalıkta dolaşırken "Cole nerede?" diye sordu.

"Gitti," dedim.

Alnını kırıştırdı. "Neden? Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim basitçe. "Hiçbir şey olmadı." Sorun da buydu. Suçlulukla iç çektim.

Elimden tutup kafamı dağıtmak için beni döndürürken, "Gel dans edelim," diye haykırdı. Suçluluk duygusunun yerini baş dönmesi almıştı. Bana bardağı bir kez daha uzattığında daha fazlasına ihtiyacım olmadığını düşünerek geri çevirdim.

~~~~~

Üst katta devam eden müzik ve kahkaha seslerini arkamda bırakarak yatak odasının kapısını kapattım. Dışarıdaki içki servisini bitirmiş, üst kattaki barı da "eğlendirmeye" devam eden Brent ve Tj'e bırakmıştım. Nate ve Ren bir süre önce sızmışlardı. Gece boyu Ren'i pek görmemiştim zaten ama o genelde böyleydi.

Tişörtümü çıkarıp bir köşeye attıktan sonra şortumun ceplerini

komodinin üzerine boşaltarak cep telefonumu da yanlarına koydum. Ayakkabılarımı çıkarıp dişlerimi fırçalamak üzere banyoya gittim.

Odaya döndüğümde telefonumun ışığı yanıyordu. Alıp baktığımda mesajını gördüm. Sonra oldu mu? Kaliforniya numarasını tanımadığımdan bir an duraksadım. Çocuklardan biri numaramı birine vermiş olmalıydı. Derin bir iç çektim.

Sonra aslında numarayı verenin kendim olduğunu hatırladım.

Sonra oldu. Neredesin?

Cevabını bekledim. Telefonumun ışığı yeniden yandığında kaşlarımı kaldırdım. Odanın önünde.

Cama doğru gidip perdeyi açtım ve sürgülü kapının diğer tarafında bana el sallayan Emma'yı gördüğümde gülümsedim.

"Merhaba," dedim kapıyı açtığında. Kalbim dakikada bir milyon kez atıyor olmalıydı. Son yarım saattir kendime bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyip duruyordum ama yine de kumsaldan yürüyerek bir anda bu avluya dönmüş ve odasına bakarken bulmuştum kendimi. Işığının açık olduğunu gördüğümde dayanamayıp ona mesaj attım. İçeride, yanında bir başka kız olduğunu görürsem öleceğimden emindim.

Beni karşılayan nefes kesici gülümsemesiyle, "Merhaba," dedi Evan. "Burada ne yapıyorsun?"

"Hmm... hiçbir şey."

Evan güldü. "Kayıp mı oldun?"

Çıplak ayağımı yere sürterek "Büyük ihtimalle," dedim.

"İçeri girmek ister misin?" diye önerdi. Bakışlarımı kaçırdım. Üzerinde tişörtü yokken yüzüne bakmam çok zordu. Kalbim deli gibi atarken yüzüm alev alev yanıyordu. "Ama mecbur da değilsin tabii."

Göğsünün o derin kıvrımlarında ve karın kaslarında kaybolmamak için gözlerimi kaçırarak "Olur," diye mırıldandım. Derin bir nefes alıp, o perdeyi tutarken odasına girdim.

Evan kapıyı kapatıp perdeyi çekti. Meraklı gözlerle odaya baktım. Plajda volta atarken bir buçuk saattir kendi kendime

tekrarladığım sözcükleri, ona da söylebilmek için ihtiyacım olan cesareti toplamaya çalışıyordum.

Heyecanlıydı. Çok şekerdi. Neden odamda olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama onu reddedecek değildim. Saçındaki çiçek gitmiş, dalgaları gelişigüzel yüzüne düşmüştü. Çıplak ayaklarına baktığımda üzerlerindeki kumu fark ettim. Emma yüzüme bakmadan odanın dört bir yanını inceliyordu.

"Emma?"

Bana döndü. Bakışlarını yerden yüzüme kaldırıp hemen geri indirdi. Gülmemeye çalışıyordum ama oldukça tatlı görünüyordu. "Sen sarhoş musun?"

"Biraz," dedi utanarak. "Sen?"

"Biraz," diye tekrarladım. İçkiler üzerlerine düşeni yapmışlardı.

Dolgun alt dudaklarını ısırarak "Çok güzel," dedi. Ona bakmamamı imkânsızlaştırıyordu bu hâli.

"O da nedenmiş?"

"Çünkü bu, işleri daha kolaylaştırır," dedi şifreli bir şekilde. Lafı ağzından cımbızla almam gerekecekti. Belliydi. İhtiyacım olacağını hissederek derin bir nefes aldım.

Usulca, "Neyi kolaylaştırır?" diye sordum.

"Şey, hmm, ışıkları kapatmamız mümkün mü?" diye sordu birden. Afalladım.

Şaşkınlıkla "Sanırım mümkün" dedim. "Ama o zaman karanlıkta mı oturacağız?"

Kendi zavallı hâlimden nefret edercesine kaşlarımı çattım. Ona bakmadan nasıl onunla konuşacaktım ki? Ve üzerine bir tişört geçirmezse ona bakabileceğimi de sanmıyordum.

Ben fikrimi değiştirmeden ya da üzerine bir tişört giymesini istemeden –ki bunun kulağa çok daha aptalca geleceğine emin dim– Evan konuşmaya başladı. "Yatağa oturabiliriz... karanlıkta... eğer istersen, yani şey, o zaman... buraya ne için geldin Emma?"

Nefesim kesildi. Başımı sallayıp, sorusuna yanıt vermeden

yatağa yöneldim. Panik içindeydim ve düzgün bir cümle kuramıyordum. Eğer ağzımdan tek kelime çıkmadan bayılırsam buraya gelmek için topladığım tüm cesaretim de boşa gitmiş olacaktı.

Yatağa geçerek Evan'ın ışıkları kapatmasını bekledim.

Işığı kapattığımda onun yatağa oturmak yerine uzandığını fark ettim. Yanına geçtim. Başını yanımdaki yastığa koymuş, tam anlamıyla hareketsiz bir hâlde uzanıyordu. Yüzünü göremeyecek kadar karanlıktı içerisi, sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi çıkan hızlı soluklarını duyabiliyordum yalnızca.

"Daha iyi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Emma hemen. Bir süre sonra gözlerim karanlığa alıştı. Perdeden içeri süzülen ışık, silüetini görmeme yetecek kadar aydınlatıyordu odayı.

Emma yatakta huzursuzca kıpırdanıp heyecanlı olduğu anlarda yaptığı gibi elleriyle oynamaya başladı. Bekledim. Sessizdi. Sonunda, bana bakacak şekilde yanına dönüp biraz daha yaklaştı. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Hâlâ sarhoş gibi misin?" diye sorduğunda bir kahkaha attım.

"Gibiyim," dedim. Yine susmuştu. "Neden sordun?"

"Sarhoş gibi olduğunda dürüst olur musun?"

"Hmm... sanırım," dedim. Bu konuşmanın nereye varacağını merak etmeye başlamıştım.

Endişeli bir hâlde, "Ben de," dedi. "Sarhoş gibi olmasan bana normalde asla söylemeyeceğin bir şeyi söyler misin? Böylelikle öyle olduğuna emin olabilirim."

İsteği karşısında gülümsedim. "Tamam." Bedenimin, bedeninin yakınlığına tepki vermeye başladığını hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım. Ağzımdan çıkacakmış gibi atmaya başlayan kalbimle "Seni öpmeyi çok isterdim," diye fısıldadım.

Elimi uzatıp yanağında gezdirdiğimde solukları hızlandı.

Dokunuşuyla gözlerimi kapadım. Doğru düzgün nefes alamıyordum. Gerçekten nefes aldığımdan bile emin değildim.

"Beni öpmeni istemiyorum," dedim fısıldayarak. Ama kalbim tam tersini söylüyordu.

"Tamam," dedi elini çekerek.

Dokunuşunun sıcaklığını kaybettiğim anda bunu söylediği me pişman oldum ama odaklanmak zorundaydım. "Çünkü... buraya... sana bir şey söylemeye geldim."

Sessizdi. Fazlasıyla sessiz. "Dinliyorum," dediğinde kendimi kaybetmek üzereydim.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım ve "Seni korumak için gittim," dedim.

Evan yeniden sessizleşti. Karanlıkta vücudunun kıvrımlarını ve soluk alıp verirken yükselip alçalan omuzlarını görebiliyordum. "Neyden korumak için?"

"Kendimden," dedim. Bunu ona söyleyebileceğime ikna etmiştim kendimi. Ona o çok istediği cevabı verebilirdim. Ve bunu kendimi kaybetmeden yapabilirdim. Ama şimdi bunun pek de mümkün olmayacağını düşünüyordum.

"Anlamıyorum," dedi temkinli bir sesle.

"Doğru şeyi yaptığımı düşünüyorum. Ama hiç öyle olmuyor. Sevdığım insanları korumak için aldığım her karar yanlış çıktı. Sonunda hepsinin kalbini kırdım işte." Son cümlemlerle boğazım düğümlenmişti.

Bizim yaptığımız bu. İnsanların canını yakıyoruz.

Kendimi toparlamaya çalıştım. "Seni kaç defa kırmam gerekiyordu, Evan? Kaç kez yeniden kırılmak için bana geri dönmeliydin?" Gözyaşlarım, o bariyeri aşp yanaklarımdan yastığa süzölmeye başladığında derin bir soluk aldım. "Benim sana yaptığım, annemin bana yaptığından farksızdı. Ve senin daha fazlası için dönüp durmana izin veremezdim. Seni kırmaya devam edemezdim. Seni kurtarmanın tek yolu seni terk etmemdi."

Annem kadar yıkıcı bir insan olduğumu itiraf etmek kalbimi paramparça etmişti. Hiçbir zaman onun gibi olmak istememiş-

tim. Ama damarlarımda, itiraf edemeyeceğim kadar çok akıyordu annem. Ve Evan'ı kendim kadar kırgın ve yaralı bir hâle getirmeden önce bırakmam gerekiyordu.

İç çekişlerimi duymaması için yüzümü yastığa gömdüm. Tüm bedenim, kaslarımda dolaşan ağrıyla sarsılıyordu. Cidden canım yanıyordu.

Bedenim yanında sarsılırken onun bu sus pus hâli tam bir işkenceydi.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona dokunmamak için dişlerimi sıkarken bunu gerçekten yapıp yapmamam gerektiğini bilmiyordum. Sırtımdaki kaslar inkâr edemeyeceğim bir öfkeyle gerilmişti. Birbiriyle savaştan iki duyguyu aynı anda yaşıyordum. Bir yanda onu rahatlatmak ve acısını dindirmek için duyduğum arzu, diğer yandaysa bana gerçekten ne yaptığını bir an durup düşünmeden tüm bu zaman boyunca acı çekmeme izin verdiği ve beni terk ettiği için duyduğum öfke.

Yastığa gömülmüş ağırlarken bedeninin sarsıldığını görüyordum. O bir anlık duraksamada hangi tarafın üstün geleceğini anlamıştım. Hep öyle olurdu. Yaklaşıp onu kendime doğru çektim ve kollarımda sakinleştirmeye çalıştım. Ben onu sarmalayıp kurtarmaya çalışırken göğsümde ağlamaya devam ediyordu. İki yıl önce kalbimi kıran ve ikimizi de kurtarmak için savaşmam gereken o suçluluk duygusundan...

26. BIRAKMAK

Burnumu saçlarına gömdüm ve yumuşak, temiz kokusunu çektim içime. Uykuya daldığından beri Emma'nın soluklarını dinliyordum. Perdelerin ardında güneşin doğduğunu ve onun yakında uyanacağını biliyordum. Bense hiç uyumadım. Gecenin geri kalanında birlikte geçirdiğimiz zamanın her saniyesini yeniden yaşadım. Elimden kaymaya başladığı o anı bulmaya çalışıyordum. Dönüp dolaşıp Jonathan'a geliyordum yine.

Dün gece, soruma cevap vermek için heyecanlı olduğu her hâlden belliydi. Bu cevap hâlâ beynimde yankılanıyordu. Beni korumak için terk etmişti. Böylece beni daha fazla kırmayacaktı.

Emma'nın dünyayı ve içindeki yerini algılayış şekli hep diğerlerinden farklı olmuştu. Onu anlamanın zor olacağını en başından beri biliyordum. Ama beni ona çeken şeylerden biri de buydu. Onu anlamak, çözmek istiyordum.

Ve bana izin veriyordu. Her defasında bir soru. Ondan istediğim hep buydu. Şimdi neyin farklı olduğunu bilmiyordum. Suçluluk duygusundan başka. Suçluluk onu kesinlikle değiştirmişti.

Kolumu beline sararken ona yeniden baktım. Çok farklı görünüyordu. Kısa saçları ya da zayıf bedeni değildi farklı olan. Sanki çok... narindi. Bedenim onunkini kolayca sarabiliyor, her tür kötülükten koruyabiliyordu sanki. Ama onu yok etmek isteyen şey içindeydi. Ve ben, onu o cenaze evinin penceresinden dışarı bakarken gördüğüm andan beri o yıkımın ilerleyişine şahit oluyordum.

Onu kendisinden nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Kendimi ça-

resiz hissediyordum. Pek de alışkın olmadığım, ama konu Emma Thomas ise sıkça yaşadığım bir histi bu. Sorduğu soru zihnimde yankılanmaya devam ediyordu. Daha kaç defa kırılmak için ona geri dönmem gerekecekti?

Onu kendime doğru çekerek yeniden derin bir nefes aldım. "Ama ben seni nasıl bırakabilirim, Emma?" diye fısıldadım. Hâlâ tüm gerçeği bilmiyordum.

Üzerine eğilip yüzünü görmek için düşen saçlarını kenara çektim. Siyah kirpikleri, gözkapaklarının ardındaki kederi gizlerken o huzurla uyuyordu. Minik burnunu ve yumuşak, dolgun dudaklarını hayranlıkla izledim. Bu kadar güzel olduğu gerçeğini asla görmezden gelemeyecektim.

Komodinin üzerindeki bozuk paraların üzerine attığım telefonum titrediği anda, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım. Hemen arkama uzanıp, uyanmasından korkarak telefonu susturdum. Neyse ki uyanmadı.

"Emma'yı gördün mü? Uyandığımda burada değildi. Telefonuna da cevap vermiyor."

Emma'nın yanındaki telefonu alıp ekran tuşuna bastım. Hiçbir şey olmadı.

Sara'nın mesajını cevapladım. "Yanımda. Şarjı bitmiş."

Kolumu yeniden Emma'ya sardıktan sonra tam uykuya dalmak üzereydim ki telefonum yeniden titredi. "Onu almaya geliyorum."

Ben yolunu kesmezsem Sara'yı durduramayacağımı biliyordum ve dün gece olanlar hakkında kendi kendine bir sonuca varmasını istemiyordum. Bunu yapmaktan nefret etsem de Emma'yı bırakıp yataktan kalktım. Onun üzerine bir battaniye örterek bedenimi üst kata sürükledim. Sara'yı çabucak sakinleştirip hemen Emma'nın yanına dönme-yi umuyordum.

Kapı kapandığında arkama döndüm.

Beni bırakıyordu.

Daha fazla kırılmanın mümkün olabileceğini bilmezdim. Ciğerlerimde kalan azıcık havayı da vererek tavana bakmaya

başladım. O dönmeden buradan gitmeliydim. Onunla yüzleşemezdim.

Battaniyeyi üzerimden atarak yataktan kalktım. Sürgülü cam kapıdan çıkıp avluda duran ayakkabılarımı aldıktan sonra, arkama bakmadan kumsala doğru yürüdüm.

Brent beni mutfakta gördüğünde, "Vay canına, berbat görünüyorsun," dedi.

Elimi saçlarımda gezdirerek homurdandım: "Teşekkürler."

Ren ise tezgâhta portakal soyuyordu. "Zor bir gece miydi?"

Sorusunu duymazdan gelerek "Sen dün gece nereye kayboldun öyle?" diye sordum. "Seni bir dakikadan fazla görmediğime yemin edebilirim."

"Kumsalda birkaç arkadaşla buluştum," diye cevapladı. Bu da aslında, 'Oturduk, sörfsten konuştuk ve kafayı bulduk' demenin bir başka yoluymuştu.

"Yani partiye etkin," diye netleştirdi Brent. Ren umursamaz bir hâlde omuzlarını silkti.

"Sörf yapmak ister misiniz?"

"Ben birkaç saat içinde havaalanına gideceğim," dedim.

"Ben gelirim," dedi Brent.

O sırada, tembel bedeni ve kapalı gözleriyle Nate belirdi merdivenlerde. Konuşmaya başlayana dek uykusunda yürüdüğünden eminim. "Lanet olsun. Ev berbat hâlde." İçerisi bayat bira gibi kokuyordu ve her yer birbirine girmişti. Bardaklar ve çöpler etrafa saçılmıştı. Aslında her parti sonrasında görülen klasik bir görüntüydü bu. Daha beterlerini de görmüştüm.

"Biz çöpü çıkarırız," dedi Brent. "Temizlikçiler saat kaçta gelecek?"

"Öğlen." Nate iki eliyle yüzünü ovuşturarak esnedi.

Ön kapı hızla sarsılmaya başladı. "Lanet olsun! Bu da kim böyle?" Nate ellerini kulaklarına götürmüş, sestten kurtulmak istercesine sıkıca bastırıyordu.

"Ben bakarım." Kapıdakinin kim olduğunu bildiğimden derin bir

iç çektim.

Sara, beni resmen köşeye itip geçerken sabırsızlıkla "O nerede, Evan?" diye sordu.

"Hâlâ uyuyor," dedim ve kapıyı kapattım.

"Kim?" diye sordu Ren. Brent ve Nate ise sanki büyük bir suçlu itiraf etmişim gibi yüzüme bakıyorlardı.

Brent büyük bir şaşkınlıkla birden, "Olamaz. Gerçekten mi?" dedi. Bir yandan da başını sallıyordu.

"Sakin yaptığımı düşündüğüm şeyi yaptığımı söyleme," dedi Nate.

"Rahatlayın." Kendimi savunmak için ellerimi kaldırarak devam ettim: "Yalnızca konuştuk ve uyuyakaldı. Bu kadar."

"Ama senin yatağında uyuyakaldı," dedi Sara. Sonra yalnızca benim duyabileceğim şekilde ekledi: "Onunla yatmak işleri düzeltmeyecek."

Bikkın bir iç çekişle cevapladım: "Tanrı aşkına! Hiçbir şey olmadı diyorum."

Sara merdivenlerde gözden kayboldu. Hâlâ bana bakmakta olan çocuklara döndüm. "Burayı temizleyecek miyiz, temizlemeyecek miyiz?"

"Emma!" diye seslendiğini duydum Sara'nın. Cam kapıyı kapatmış aceleyle yanıma doğru geliyordu. Merdivenlerden inmeden önce bana yetişmesini bekledim.

Sara, kumsala varana kadar bir şey söylemedi. "Sen iyi misin?"

Bu soruyu nasıl cevaplayacağımı bilemediğimden yalnızca omuzlarımı silktilim. Hiç iyi olmadığımı biliyordum. Kendimi... kayıp hissediyordum.

"Neden dün gece yeniden Evan'ı görmeye gittin?" Beni temkinli bir şekilde izliyordu. Bakışlarımı kumsala çevirerek kıyıya vuran dalgalara bakmaya zorladım kendimi.

"Ona neden onu bıraktığımı anlatmaya karar verdim. Bilmek istiyordu. Bilmeyi hak ediyordu. Ben de anlattım."

"Ona tam olarak ne söyledin?" diye sordu.

"Ona iki yıl önce söylediğim şeyleri tekrarladım: Ona zarar vermemek ve onu korumak için terk ettiğimi." Bu kelimeleri tekrarlamak göğsümü sıkıştırıyordu.

"Ve... o ne dedi?" diye sordu Sara. Sorularını sorarken tıpkı yanlış kabloyu kesmekten çekinen bir bomba uzmanı kadar temkinliydi.

Boğazımın düğümlenmesi cevap vermemi engelliyordu. Bulutlara bakarken, gözlerimde birikmeye başlayan yaşlarla savaşıyordum.

"Hiç," dedim güçlkle. "Hiçbir şey söylemedi."

"Artık senden nefret etmesini istemiyorsun, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Ama beni bir daha affedeceğini de hiç sanmıyorum," dedim. Bunu düşünmek bile içimi parçalıyordu. "Sen haklıydın..."

Anlayış yüklü sesiyle "Ne konuda?" diye sordu.

"Ondan ayrılmak gerçekten de hayatımın en büyük hatasıydı." Durup, ellerimi yüzüme götürerek derin bir iç çektim.

~~~~~

Ben odamda kıyafetlerimi bir çantaya doluştururken, "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Nate.

Emma'nın itirafını kendime saklamak istediğimden, başımı sallayarak "Hayır," dedim.

Kolları bağlı bir şekilde kapının girişine yaslanarak "Fikrini değiştirdi mi?" diye sordu.

"Bu yolculuk hakkında mı? Ah, hayır, benim kararım hep bu yöndeydi. Bunun Emma'yla bir ilgisi yok." Bu işe dün gecedan önce karar vermişim. "Ama geri döndüğümde ne olacağından emin değilim."

"O kadar mı kötü?" dedi Nate.

Başımı salladım. "Hayır, sadece... düşünmeye ihtiyacım var."

"Her ne olursa olsun Evan," dedi temkinli bir tonla "yeniden o adama dönüşmene izin vermem. Sana ne yaptığını gördüm ve bunun

*bir daha tekrarlanmaması için elimden geleni yaparım. Sonunda ben-
den nefret edecek bile olsan."*

*"Anlıyorum," dedim. "Ve bir daha asla öyle olmayacağım. Sana
yemin ederim."*

*Kabullenerek başımı salladı. "Hey, senin uçağın birazdan kalkmı-
yor muydu?" diye sordu gerinerek.*

*Çantama ince bir ceketi koyarken, "Hayır, öğleden sonra," dedim.
"Gitmeden önce uğrayıp Emma'yı görmem gerek."*

*"Sorun değil," dedi. "Ama uçağının sabah olduğunu söylediğine
eminim."*

*"Dur bir bakayım." Telefonumu açıp annemin gönderdiği elektro-
nik bilete baktım. "Kahretsin. Uçak bir saat sonra kalkıyormuş. Git-
mek zorundayız."*

~~~~~

Verandada yanıma oturup benimle birlikte kıyıya vuran dal-
gaları izlerken, "Yalnızca zamana ihtiyacı var, Em," dedi Sara.
Bense boş boş başımı salladım. "Evan seni affedecek."

Ben o kadar emin değildim. Neden affedecekti ki? Ona iha-
net etmiştim. İkisine de ihanet etmiştim. Evan'ı hayatıma tam
anlamıyla sokmak yerine terk etmeyi seçmiştim. Jonathan'ı ise
fazla yaklaştığından korkarak uzaklaştırmıştım. İkisinin de
bana güvenmek için bir sebebi yoktu. Artık ikisini de kaybetti-
ğimden emindim.

Başımı Sara'ya çevirdim. Bana üzgün gözlerle bakıyordu.
Bir anda onu yeniden kıracak bir şey yapmamın ne kadar süre-
ceğini düşündüm. O, hep beni affetmenin bir yolunu bulmuştu.
Hatta tam anlamıyla dürüst olmadığım anlarda bile. Ama onu
da uzaklaştıracığım bir zaman gelecekti.

"Ben bir duş alacağım," dedi ve ayağa kalktı.

*"Tamam." Ben oturmaya devam ediyordum. Gözyaşlarımı
savuşturup üzerimdeki hissizlikten kurtulmaya çalıştım. An-*

cak ne kadar çabalarsam çabalayayım içimdeki acıyı yok edemiyordum.

Jonathan'ın mesajlarına ya da telesekreterine bıraktığım notlara cevap verip vermediğini görmek için telefonuma uzandım. Vermeyeceğini biliyordum ama takıntılı bir şekilde telefonuma bakmaya devam ediyordum. O anda telefonumu Evan'da bıraktığımı hatırladım. Oraya gitmeye henüz hazır değildim. Belki Sara benim için gidip alabilirdi.

Eve girdiğimde Cole'ün kapısının hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Onun kalkış saatini epey geçmişti. Yine de önceki gece bana ne kadar sinirlendiğini düşününce onu yalnız bırakıp Sara'nın odasına yönelmeye karar verdim.

"Ben telefonumu..." diye başladım odasına girdiğimde. Sonra Sara'nın çökmüş omuzlarını ve yaşlı gözlerini gördüm. "Neyin var?"

"Şey... annem aradı," diye başladı. Devam etmesini bekleyerek yanına oturdum. "Büyükbabam ölmüş."

"Ah, Sara, çok üzgünüm," dedim elini tutarak. Eğilip başını omzuma koydu.

"Teşekkürler. Yaşlıydı. Her an bekliyorduk zaten." Bir iç çekti. "Onda hep bir tuhafılık vardı." Bir an düşündükten sonra devam etti: "Tanrım, tam bir baş belasıydı." Ve ikimiz birden kahkahalarla gülmeye başladık. "Ama yine de benim büyükbabamdı ve onu çok severdim."

"Biliyorum." Ben de başımı onunkine yasladım.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı. "Annem, beni alması için bir araba gönderiyor."

Yıllar içinde büyükbabasıyla birkaç kez karşılaşmıştım. Her defasında kuşkucu bakışları ve bedeninin her bir parçası hakkındaki şikâyetleriyle beni huzursuz etmişti. Onun kimseden hoşlandığını düşünmüyordum. Tuhaf bir şekilde Jared dışında. Sara elimi bırakmadan önce derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Kaybını bir şekilde kabullense de onun moralini düzeltmeyi

her şeyden çok istiyordum.

“Seninle geleceğim,” dedim. Weslyn’deyken benim için yaptıklarının yarısını bile olsa yapmayı umut ederek.

“Ah, olmaz,” dedi başını sallayarak. “Senin kendi derdin var. Benim çılgın ailemin çevresinde olmak istemezsin, emin ol. Ben de birkaç güne dönerim.”

Uysal bir şekilde başımı salladım.

Yarım saat sonra hazırlanmıştı. Araç yolundan korna sesi duyulduğu sırada ben de onunla birlikte oturma odasına geçiyordum. “Araba geldi,” dedi Sara. “Gitmem gerek.” Bir an tereddütle durup yüzüme baktı. “Git konuş onunla, Emma. Ona söylediklerini kabullenmesi için biraz zaman ver ama sonra gidip konuş.”

Başımı belli belirsiz salladım. Sarıldık. “Yakında dönerim. Oraya gittiğimde seni ararım, olur mu?”

“Tamam,” dedim usulca. Arkasında sürüklediği bavuluyla gözden kayboluşunu izledim.

Teklifimi reddetmesi canımı yakmıştı. Acı hızla tüm göğsüme yayıldı. En yakın arkadaşımı teselli edemeyecek kadar berbat durumdaydım. Bana ihtiyacı yoktu.

Bakışlarımı Cole’ün kapısına çevirerek bir iç çektim. Dün gece olanları açıklayacak ne isteğim ne de gücüm vardı. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Ama içimde kötü bir his vardı. Odasına doğru ilerleyip hafifçe kapıyı çaldım. Sessizlik. Tereddütle kapıyı araladım. Yatak toplanmış, oda ise fazlasıyla temizdi. İçeri doğru bir adım attığımda dolapta asılı kıyafetlerimi, birkaç ayakkabıyı ve yerde duran sırt çantamı gördüm. Onunkilerse ortada yoktu. Banyoya göz attım. Diş fırçam dışında her şey toplanmıştı.

Arkamı dönüp odadan çıkacaktım ki yastığımın üzerine bırakılmış kâğıt ilişti gözüme. İçinde ne yazdığını gerçekten öğrenmek istiyor muyum diye bir an tereddüt ettikten sonra cesaretimi toplayıp içimde büyüyen endişeyle uzanıp kâğıdı aldım.

Sen beni kırmadan önce hayatından çıkmayı kabul etmiş-tim. Beni kırmana izin vermeyeceğim, Emma.

Yatağın kenarına çöküp bu iki basit cümlemin etkisini sindirmeye çalıştım.

Yazılı olmayan gerçeği kabullenerek "Cole, çok üzgünüm," diye mırıldandım. Onu kırmıştım bile. Artık geri döndüremedim olanları.

Kanepeye geçip bedenimi ele geçiren ürpertiden kurtulmak için battaniyeyi üzerime çektim. Fakat sırtüstü yatıp bakışlarımı tavana dikmişken, içimde yükselen duyguyu hiçbir şey azaltamazdı.

Yeniden bir kaybolmuşluk hissi sarmıştı dört bir yanıma. Nereye ait olduğumu bilmiyordum. Ailem beni istememişti. Evan beni affedemiyordu. Sara'nın bana ihtiyacı yoktu. Kızlar beni gerçekten tanımıyorlardı. Jonathan gitmişti. Ve sonunda Cole de kim olduğumu anlayınca uzaklaşmıştı.

Kendimi çok... yorgun hissediyordum. Yorgunluğun beni kucaklamasını bekleyerek, gözlerimi kapatıp fısıltıların beni uykuya taşımasını umut ettim.

~~~~~

Elimdeki telefona bakıyordum. Emma'nın yatakta bıraktığı ve benim havaalanına gitmeden ona bırakmam gereken telefona. Uçağa yetişme telaşıyla bende olduğunu tamamen unutmuştum. Şarja takıp masanın üzerine bıraktım.

Otel odasının kapısı açıldı. Elinde bir çantayla Jared'ı gördüm karşımda.

"Selam," dedim. "Burada ne işin var?"

"Annem gelmemi söyledi. Seninle burada buluşacakmış. Bir de ikimize söylemesi gereken bir şey varmış."

"Öyle mi? Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum. Annemin iki yataklı bir oda ayırdığını gördüğümde Jared'ın da bu-

rada olacağını tahmin etmem gerekirdi. Ama bunu düşünemeyecek kadar karışıkta kafam.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jared. "Bana gelmemi söyledi ve ben de geldim. Hem yarın seninle birlikte Santa Barbara'ya gelirim diye düşündüm."

"Olur," dedim.

Jared kendisini diğer yatağa attıktan sonra başlığa yaslanıp bağdaş kurdu. "Ee, büyük planın nasıl gidiyor? Henüz eline yüzüne bulaştırmadın mı?"

"Benim bir planım yok," dedim yorumuna bozularak.

"Senin hep bir planın vardır, Evan," dedi ısrarla. "Olayın bu. Sürekli bir şeyler düşünüür, hayatının her adımını planlamak için stratejiler geliştirirsin. Herhangi bir plan yapmadan Santa Barbara'ya gitmiş olman aklının karıştığını gösteriyor. Hele de kaybedeceklerin düşünülünce. "

Telefona bakarak "Onu planlayamıyorum," diye mırıldandım.

~~~~~

Bir anda gözlerimi açıp odayı taramaya başladım. Yalnızdım.

Yalnız kalmak istemiyordum. Lütfen beni yalnız bırakma.

Aklımdan annemin çaresiz sesini çıkarma arzusuyla üzerimdeki battaniyeyi atıp verandaya çıktım. Güneş, ufuk çizgisine yakındı ve gökyüzünde turuncu-altın rengi yansımalar yaratıyordu. Neredeyse bütün gün uyumuş olmama rağmen kumsalda, oradan oraya koşturan çocukların ve güneşlenen insanların yanından geçip giderken bir bitkinlik hissettim.

Kendimi tepenin önündeki merdivenlerde bulduğumda tırmanmaya başladım. Ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Sadece yalnız kalmak istemiyordum ve gidecek başka bir yerim yoktu.

TJ evin köşesinden, başında taşıdığı sörf tahtasıyla göründü.

Avluya adımımı attığım anda beni fark etti.

Beni gördüğünde heyecanlanmış gibi, "Emma!" diye seslendi. "Ne yapıyorsun burada? Bizi ziyarete mi geldin?"

Hevesli hâli karşısında şaşkınlığımı gizleyemeden, "Şey," dedim. "Merhaba TJ. Evan buralarda mı?"

"Hayır," dedi ve sorduğum soruya şaşırmış gibi başını salladı. "O gitti."

"Gitti mi?"

"Evet, Nate onu saatler önce havaalanına götürdü."

"Gitti," diye fısıldadım. "Peki, teşekkürler."

Hissiz bir hâlde merdivenlere döndüm ve bacaklarımın beni aşağı taşımaya müsaade ettim.

TJ arkamdan, "Kalabilirsin," diye seslendi. Arkama bakmadan bir elimi havaya kaldırıp onu selamladım ve merdivenlerden inmeye devam ettim.

"Gitti," diye mırıldanıyordum şok içinde. Beni bırakmaya karar vermişti.

Karanlık yeniden belirmiş ve kalbimin etrafını sarmıştı. Kalp atışlarımı duyamaz hâle gelene dek izin verdim beni ele geçirmesine. Hiçbir şey hissedemiyordum. Sara'nın fısıltı hâlindeki sesi boşlukta yankılanıyordu.

Herkesi hayatından uzaklaştırmaya devam edemezsin... çünkü bir gün uyanıp yanında kimsenin olmadığını göreceksin.

Eve nasıl döndüğümü hatırlamıyorum. Kanepedeki battaniyenin altına kıvrılıp gözlerimi kapadım.

Etrafımda yükselen fısıltılar içimi delip geçiyor, beni alaşağı eden suçluluk duygusu ve kederle besleniyorlardı. Onları savuşturmaktan âciz bir hâlde, boşluğun büyüüp beni karanlığın içine çekmesini bekledim yalnızca.

~~~~~

Siparişlerimizi alan garsona menüyü uzatırken, "Oldukça hare-

ketli bir gündü," dedi annem.

"Bunu yapmama izin verdiğin için teşekkürler," dedim. Onu işin içine dâhil etmemiş olsam da kararımı desteklediği için minnettardım.

"Beni dâhil etmek konusundaki isteksizliğini anlıyorum," diyerek devam etti: "Ama sana zaten önünde durmayacağımı söylemiştim. En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum."

Anneme cevap veremeden cebimdeki telefon titredi. Çıkardığımda annem kaşlarını çatı. Yemek masasında tüm cep telefonu kullanımını yasaklamıştı.

O daha bir şey söyleyemeden, "Biliyorum," dedim. "Ama bunu gerçekten açmam gerek. Özür dilerim."

Sandalyemi iterek masadan kalktım ve lavabolara giden koridorda daha sessiz bir yere doğru ilerleyerek "Efendim," dedim. "Her şey yolunda mı?"

Telefonun diğer ucundan, "Buna senin cevap vermeni umuyordum," dedi. "Bugün Emma'yı gördün mü?"

Sorduğu soruya anlam veremediğimden duraksadım. "Ne? Sen onunla değil misin?"

Sessiz kalma sırası Sara'daydı. "Evan. Neredesin sen?"

"San Francisco. Sen?"

"New Hampshire'da büyükbabamın cenazesinde."

"Aman Tanrım. Sara çok üzüldüm. Bilmiyordum."

"Teşekkürler," dedi ve taziyelerimi geçiştirerek devam etti: "Emma ile hiç konuşmadım. Endişelenmeye başladım."

"Telefonu bende. Üzgünüm. Bizim evde unutmuş, ben de geri vermeyi unuttum. Bu yüzden ona ulaşamıyorsundur. Ama zaten Cole'le birlikte değil mi? Konuşmak için onu da arayabilirsin."

"Denedim," diye cevapladı. "Cevap vermiyior."

"Kontrol etmesi için Nate'i aramamı ister misin? Onun telefonundan seni arayabilir."

"Önemli değil. İyi olduğuna eminim. Yalnızca onu arayacağımı söylemiştim ama dün çıktığımdan beri konuşamadık."

"Ben yarın döneceğim. Gittiğimde ona uğrarım," dedim. "Büyük-

baban için de çok üzüldüm, Sara."

"Teşekkürler Evan," dedi.

"Sonra görüşürüz."

Tam kapatacaktım ki "Hey Evan?" dedi.

"Evet?"

"Bunu sana sormak haddim değil biliyorum ama... sen ve Emma, yani... aranız iyi mi? Yani... elbette tam olarak iyi olmadığını biliyorum ama onunla konuşmayı kesmeyi falan düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim sorusuna şaşırarak. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

Rahat bir nefes aldı. "Boş ver."

"Bir dakika, yoksa o mu bir şey söyledi? Ona kızdığımı falan mı düşünüyor?"

Bir an teredditle durdu. "Pek sayılmaz. İçimde tuhaf bir his var sadece. Sanırım yine fazla korumacı davranıyorum. Perşembe günü döneceğim. O zaman görüşürüz."

Ben daha fazla sorgulayamadan telefonu kapatmıştı. Emma'yı görmeden giderek, üstelik önceki geceki itirafına hiçbir yorum yapmayarak fena çuvalladığımı biliyordum. Sara'nın telaşlı sesi içimi kemirmeye başlamıştı. Emma'yla ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bunu ben de hissediyordum.

Masaya dönmeden önce Nate'i arayıp, Cole'e uğramasını ve onu kontrol etmesini istedim. Neden sorduğumu anlamasa da yapacağına söz verdi.

Yerime geçtiğimde "Her şey yolunda mı?" diye sordu annem. Emma'nın geldiği gece yaptığım ya da yapmadığım her şeyi zihnimde birer birer canlandırmakla meşguldüm.

Dikkatimi yeniden anneme çevirdiğimde endişeli bakışlarla yüzüme baktığını fark ettim. "Üzgünüm. Arayan Sara'ydı. Büyükbabası vefat ettiği için ailesiyle birlikte New Hampshire'daymış."

"Sen ciddi misin?" dedi birden Jared. "Gus ölmüş mü? Dostum, o adamı çok severdim." Bir anneme, bir bana baktıktan sonra birden,

"Birazdan gelirim," dedi. Daha masadan uzaklaşmadan cep telefonunu çıkardığını gördüm.

"Seni neden aramış?" diye sordu annem. Benim hemen göze çarpmayan tavırlarımı annem hep sezerdi.

"Emma'nın cep telefonu bende kaldığı için ona ulaşamamış ve meraklanmış. Benim buraya geleceğimi bilmiyordu. Çocuklar dışında kimseye söylememiştim." Jared dönmeden, annemse daha fazla soru sormaya fırsat bulamadan ona sordum: "Mektupta ne yazıyordu?"

Annemin mavi gözleri bu sorumla hafifçe irkilmişti. "Hangi mektuptan bahsediyorsun?"

"Gitmeden önce Emma'nın sana bıraktığı mektuptan. Zarfı buldum. Orada her ne yazıyorsa hayatımın yönünü değiştirmek için ikna etmişti seni. O yüzden şimdi bana ne yazdığını söyler misin?"

Duraksadı. "Bana yazılmış bir mektuptu o. İçeriğini açıklamak zorunda değilim. Üzgünüm."

Annem her zaman kendi prensipleriyle yaşırdı. Çoğu zaman bunu takdir ediyor olsam da bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. "Anlıyorum."

O sırada Jared sandalyesini çekip oturdu.

"Pekâlâ, ne kadar daha buradasın?" diye sordu annem.

"Bir saat," diye cevapladı Jared. Heyecanlı görünüyordu.

Şarabından bir yudum almadan önce, "Sara ve ailesine baş sağlığı dileklerini ilet lütfen," dedi. Jared başını sallasa da bana bakmıyordu.

"Madem az zamanımız kaldı, burada neden buluştuğumuzu anlatabayım hemen" diye açıkladı annem. "Weslyn'deki evi satmaya karar verdim."

Jared bir tepki vermedi. Zaten vermesini de beklemiyordum çünkü orada pek vakit geçirmemişti. Bu açıklama asıl banaydı. Ben "Yapamazsın," dediğimde, Jared yalnızca bir tampon görevi görecekti.

Annem istifini bozmadı. Sabırla "Şehirde bir yer alacağım. Ayrıca ikiniz de uzakta olduğunuz için o ev artık çok büyük geliyor bize," diye açıkladı. "Üzgünüm, Evan."

"Hayır." Sesim yavaş yavaş yükselirken bir yandan da başımı sal-

lıyordum. "Bana gerçekten evimmiş gibi gelen tek yer orası. Satamazsın."

Jared ikaz eder gibi, "Evan..." dedi. Sesimin tonundan hoşlanmadığı belliydi ve görevini yerine getiriyordu.

Kendimi toparlamak için duraksadığımda, annem en iyi yaptığı şeyi yaparak sessizce beni izledi. Çocukluğum boyunca pek çok kez taşınmıştık. Ne tam anlamıyla bir evim ne de Nate ve çocuklar dışında arkadaşım olmuştu.

Aynı insanlarla okuluma devam edebilmem için özel yurt seçeneğini de sunmuştu ailem tabii. Tıpkı Jared gibi. Ama seyahat etmeyi seviyordum ve annemi de yalnız bırakmak istememiştim. Weslyn'e taşındığımızdaysa her şey değişmişti.

O evde yaşadığım anıları kaybedemezdim. O meşe ağacını bir daha görememe ya da derenin kenarındaki çayırda bir daha yürüyememe düşüncesi dayanılmazdı. Emma'ya sahip olmadığımı biliyordum ve bunun değişeceğinden de emin değildim. Yine de onu terk edemezdim ve ev satılırsa sanki onu da terk edecekmişim gibi hissediyordum. Sanki aramızda geçen her şey silinip gidecekti.

Başka bir yolu olmalıydı.

"Evi benim satın almama izin verir misin?" diye sordum.

Annem yüzünde sevecen bir bakışla "Evan, canım, banka hesaplarına erişimin için daha on dört yılın var," diye hatırlattı. "Şu anda parayı babanın izni olmadan çekmen mümkün değil ve o da..."

"Biliyorum," dedim bölerek. Onun o aşağılayıcı konuşmalarını duyar gibiydim. "Peki ya ödemeleri ayarlasak ya da..." Annem sessizliğini korudu. Bunun, arkasında durmak isteyeceği bir fikir olmadığını biliyordum. En azından bu gece.

~~~~~

Oteldeki odama döndüğümde ceketimi sandalyeye asarak kravatımı gevşettim. Yatağıma oturup ayaklarımı bacaklarımın altına topladım. Ne Weslyn'deki evden ayrılmaya ne de Emma ile aramda olup

bitenleri anlamadan vazgeçmeye karalıydım. Daha yeni bana açılmaya başlamıştı ve ben de yavaş yavaş ona yeniden güvenmenin yollarını buluyordum. Evi kaybetme düşüncesi, Emmasız yaşayamayacağımı anlamama sebep olmuştu. Onu asla bırakamazdım.

Telefonu titredi. Kapatmak için yanına gittiğimde ekranın ışığı yandığından tüm o cevapsız aramaları ve mesajları gördüm. Çoğunun Sara'dan olması oldukça doğaldı. Ama bakakalmama sebep olan yalnızca Emma? yazan mesaj olmuştu.

Bu yaptığının yanlış olduğunu biliyordum. Buna hakkım yoktu ama yine de mesajın üzerine tıkladığımda önceki mesaj da görünmüştü. Bu daha uzundu. Üstte yalnızca bir telefon numarası yazıyordu. İsim yoktu. Bense yine de kimden geldiğini çok iyi biliyordum.

Sesli mesajlarını ve SMS'lerini aldım. Üzgünüm, hayatım şu an çok karışık. Maalesef geçmişe değiştiremiyoruz. Keşke yapabilirsek. Seni affediyorum ama. Özledim de. Şu an sesini duymak için her şeyi verirdim. Bu gecedен sonra senle iletişim kuramıyor olacağım. Yakında telefonum kapanır. Lütfen beni affettiğini söyle. Affettiğini bilmek belki daha kolaylaştırır bazı şeyleri. Emma, mutlu olmayı hak ediyorsun. Sevmeyi hak ediyorsun. Umarım buna sen de inanıyorsundur.

Mesajı hemen silmek istedim. Onu hayatından silmek istedim. Ama yapamadım. Telefonun kapatma düğmesine bastım yalnızca uzun uzun.

Canımı en çok hangisinin yaktığını bilmiyordum. Jonathan'ı arayıp affedilmeyi dilemiş olması mı? Yoksa benden de aynı şeyi istemek yerine ondan nefret etmemi beklemesi mi? Jonathan neden af diliyordu peki? Aralarında ne olmuştu ki?

Şimdi bir seçeneğim vardı. Beni kırmaya devam edeceğinden korkarak onu hayatımdan uzaklaştırabilirdim. Ya da ikimiz için mücadele edebilirdim. Buna degeceğimize ikna ederdim onu. Bana yaşatacağı hiçbir acı, onsuz olmanın acısıyla boy ölçüşemezdi. Ondan asla vazgeçemezdim. Bizden asla vazgeçemezdim.

27. KAYIP

Pencerenin ardında uzanan gri örtüye baktım uzun uzun. Saatin kaç olduğunu ya da ne kadar zamandır kanepede böyle oturduğumu bilmiyordum. Damarlarımı tiksintiyle parçalayan, kanımı nefretle bulandıran o kelimelerin keskinliği beni esareti altına almıştı yine.

Değersiz, zavallı bir yaratıktan başka bir şey değilsin.

Ruhumu ele geçiren o aşağılayıcı sözcüklerden uzak durmaya çalıştım. Ama ne kadar uğraşsam da o insafsız yaylım ateşinden bir türlü kurtulamıyordum. Susturmayı ne kadar denersen deneyeyim duyabildiğim tek şey onların sesiydi. Yaralar iyileşmiş, morluklar silinmişti belki. Ama nefret ve reddedilmenin yarattığı acı tüm benliğimi sarmıştı ve peşimi bırakmaya niyeti yoktu. Kin dolu cümlelerin her biri, en sert yumruktan daha beter darbeler indiriyordu ruhuma. Her bir aşağılayıcı yorum, değersizliğime yapılan her bir gönderme, beni paramparça ediyordu.

Sen önemli biri değilsin.

Bir zamanlar, başarılarımın ve kararlılığımın onların kötülüklerini susturacağına inanıyordum. Ama artık pes etmiştim. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordum. Belki de Evan'ı hırpalanmış ve bilincini kaybetmiş hâlde yerde bırakıp gittiğim o saniyeydi. Ya da belki ondan önce. Ama şimdi, kendimle baş başayken fısıltılar yine gelip beni bulmuştu.

Kendinden başka kimseyi umursamazsın.

Uzaklara daldım. Zihnimde artık çığlıklara dönüşen o sesleri bastırabilecek kadar yüksek olan tek ses, kıyıya vuran dalgaların sesiydi ve beni çağırıyorlardı. Beni sarmalayan sisin içinde kumsala çıktım.

Onu benden sen aldın.

Kıyıya vuran dalgaların hiddetinden mest olmuş bir hâlde denizin kenarında durdum. Dalgalar, zirveye ulaştıktan sonra bir anda çıldırtıcı bir şekilde yuvarlanarak geri çekiliyor, geri çekilirken de ayağımın altındaki kumları süpürerek beni okyanusa doğru çekiyordu. Dalgalı yüzeyse o kıvrımlı parmaklarıyla beni cezbediyordu. Okyanus *bana gel* diye haykırıyordu âdeta, *gel*.

Gerçekten seni önemseydiğini düşünüyor olamazsın.

Gözlerime dolan yaşlar, kirpiklerimi aşarak yanaklarıma süzüldü. Mücadele etmekten, üzülmekten o kadar çok yorulmuştum ki. Beni bir türlü rahat bırakmayan suçluluk duygusundan ve asla geri alamayacağım pişmanlıklarından... Bu hayatı istemiyordum. Bunu dile getirmem bile anlamsızdı. Şimdiye dek yaşamaya hakkım olmadığını onlarca kez duymuştum zaten.

Sen hiç doğmamalıydın.

Bir adım daha atarak karanlık sularla bütünleşmiş gri ufuk çizgisine doğru yürümeye başladım. Yaşlar yüzümü yıkarken çenem titriyordu. Şiddetli dalgalar beni kıyıya geri göndermeye çalışsa da mücadele ettim. Dalgaların arasına dalıp denizin, titreyen bedenimi bir kazak gibi sarmalamasına izin verdim. Ta ki soğuk, iliklerime işleyene dek. Hiçbir şey hissetmeyene dek.

Beni ne kadar üzdüğünün farkında değil misin?

Suyun köpürerek beni yüzeyine çıkardığı kırılma noktasını da geçtim yüzerek. Sırtüstü uzanarak kollarımı açmıştım ve dalgalı denizde dengemi sağlamaya çalışıyordum. Her şey birden sessizleştiğinde tek duyabildiğim, kendi soluklarımdı. Sessizliğin beni ele geçirmesine müsaade ettim ben de. Acı, parmak uçlarımdan suya akmış, ben tükenene ve... benden başka

bir şey kalmayana dek tüm sesleri susturmuştu. Sonunda kadrimi kabullenip son bir nefes aldım ve sonra kayboldum.

Bir taş gibi suyun altına battım. Su, kulaklarıma dolarak sessizliği daha da kuvvetlendirirken gözlerimi kapadım.

Yapmam gereken tek şey pes etmektir.

Pes et.

Sözcükler zihnimde bana yalvarırcasına yankılanmaya başladı.

Nefes al, Emma. Sadece pes et ve... nefes al.

Çiğerlerim, suyun yüzeyinde kolayca ulaşabileceği oksijen için yalvarıyordu. Kalbim, atmayı sürdürmek için çabılıyor, suyun altında bulduğum huzura teslim olmayı reddediyordu. Çaresiz atışlarını göğsümde hissediyordum. O sessizliğin içinde, Evan'ın sözcükleri sanki o anda kulağıma fısıldıyormuşçasına netti.

Bu hayata tutun, Emma. Sen sandığından çok daha güçlüsün.

O anda anladım. Ben nasıl pes edileceğini bilmiyordum.

Huzur, bir nefes uzağımdaydı ama pes edemezdim. Bu, ben değildim. Belki böyle bir yaşamı hak etmiyordum ve evet belki dünyaya hiç gelmemeliydim. Ama bu dünyada olduğum süreç beni hayatta tutan her nefes için mücadele edecektim.

Kendime gelip güç bela yüzeye çıktım. Acıyla haykırıyordum. Oksijene aç çiğerlerim havayı çılgınca içine çekerken boyunuma ve yüzüme sular çarpmaya devam ediyordu.

Kollarımı hızla çırparak kendimi kıyıya sürüklerken suyu kendime doğru çekiyor, deli gibi çırpınıyordum. Bir süre sonra ayaklarım nihayet kumla buluşmuştu.

Sığ suyun içinde etrafa sular sıçratarak ilerliyor, kumsala bir an önce ulaşmak için acele ediyordum. İlerlerken kendime ait parçaları da ardımda bırakarak koşmaya başladım. Her gece, acaba annesi eve bu gece hangi kişiliğiyle girecek diye korkan o kızın parçalarını. Mükemmel olsam daha çok seveceğim yanıl-

gısını da. Bana kendimi asla yeterli hissettirmeyen ve herhangi bir şeyi hak etmediğimi düşündüren tüm o şüpheleri de. Değer verdiğim herkesi kıracağıma inandıran ve beni sevimemez bırakan o suçluluk duygusunu da.

Bacaklarım beni, çaresizce arkamda bırakmak istediğim o kızıdan uzağa taşıdı. Ben hızlandıkça gözümünden akan yaşlar da üzerimden akan su ve tere karıştı. Babasını kaybeden ve hiçbir zaman gerçek anne sevgisini tatmamış o kıza ağladım. Hayatta tek istediği yalnızca kabul edilmek olan ama ne yaparsa yapsın yeterli gelmeyen o kıza ağladım. Nefretin avuçlarında tarifsiz acılar yaşayan o kıza ağladım. Sevimmeyi hak eden ama bunu nasıl yapacağını bilmeyen o kıza ağladım.

Deniz kıyısında ilerleyen bacaklarım yavaşlarken nefesim de düzene girdi. Göğsümdeki sıkıntı uçup gitti ve birden tüm korkum ve üzüntüm yok oldu.

Attığım her adım, kurtulmak istediğim parçaları da söküp alıyordu benliğimden. Durduğumda geriye kalan "ben" nasıl bir "ben" olacaktı bilmiyordum. Durmadım. Tüm kaslarım dinlenmek için çığlık atsa da öğrenmekten korktuğum için koşmaya devam ettim. Kum taneleri ve taşların açtığı çizikler yüzünden ciğerlerim yanmaya, görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Dilim damağım kurumuştü ve artık bir adım dahi atacak hâlim kalmamıştı.

Durmak zorundaydım. Sörfçülerin oturduğu yere doğru çevirdim başımı. Kendime bir çizgi çektim. Orada bitecekti. Orada duracak ve kendim olacaktım.

Zihnimde oluşturduğum çizgiye ulaşmak için kalan son birkaç adımı da attıktan sonra dizlerimin üzerine düştüm. Tüm bedenim titrerken bir sıcak hava dalgası tenimi sarıyordu. Oturmaya çalıştığımda sırtüstü düşüp başımı parlak gökyüzüne çevirdim. Tepemde bir yüz belirdi. Odaklanmakta güçlük çekerek gözlerimi kısıtım.

"Emma?" dedi sanki bir kız.

Gözlerimi daha da kıstığımda sarı saçlarıyla kahverengi gözlerini gördüm. "Nika?"

Ayağa kalkmam için elini uzatırken "Burada ne yapıyorsun? Nereden geldin?" diye sordu.

Kıpırdayamadığımdan yalnızca yüzüne baktım.

Başımın dönmesini durdurmaya çalışarak "Cole'den," diye mırıldandım.

"Cole'den mi dedi?" biri. "Hayal görüyor olmalı, orası çok uzak."

"Bunu iç," dedi bir diğer kız. Yanıma eğilmiş, avuçlarıma soğuk bir şişe su bırakmıştı.

Soğuk su dilime değdiği anda büyük bir rahatlamayla iç çekmek istedim. Şişeyi kafama diktığımda ellerim titriyordu. Bir defada birden fazla yudum alamıyordum.

"Seni arabayla Cole'e götürmemizi ister misin?"

Ağzımı açamadan başımı iki yana salladım.

Yanımdaki kumral, "Peki, nereye götürelim?" diye sordu.

Kendimi toparlamaya çalışırken, "Natelere," dedim. Hâlâ başım dönüyordu.

Kapıyı çaldım ama kimse açmadı. Kapının kilitli olup olmadığına bakmak için kapıyı itirdim. Açılınca da hemen içeri girdim. Bir sorun vardı, biliyordum. Dün gecedен beri beni rahatsız eden histen kurtulamamıştım. Üstüne üstlük Nate uğradığında kimseyi bulamadığını söyleyince...

Keşke içeri girip baksaydı da.

Bir odadan diğerine geçtim ama kimse yoktu. Büyük yatak odasına geldiğimde tereddütle durdum. Cole'ün eşyaları gitmişti. Yalnızca Emma'nunkiler buradaydı. Gitmişti.

"Kahretsin," diye mırıldanarak oturma odasına döndüm. Cam kapı açıktı. Verandaya çıkarak kumsala yayılan battaniye ve havlulara baktım. Tam kumsala yönelmiştim ki telefonum titredi.

"Evan, döndün mü?"

"Evet, Nate. Cole'ün evindeyim. Emma'yı arıyorum." Gözlerimle

kumsalda onu aramaya devam ediyordum.

"O burada, bizle," dedi. "Ama şey... biraz susuz kalmış."

Kelimeleri böylesine özenle seçmesi, beni şüphelendirmişti. "Biraz susuz kalmış da ne demek? Neredesiniz? Ve o neden susuz kalmış?"

"Evdeyiz. Nika onu buraya yakın bir kumsalda bulup getirmiş," diye açıkladı. O sırada odadaki birine, "Klimayı iyice açın ve yatmadığından emin olun," diye talimat verdi.

"Nesi var, Nate?" Giderek endişeleniyordum. Evden çıkıp telefon hâlâ kulağımdayken Natelere doğru koşmaya başladım.

"Merak etme, kusmadı," dediğinde aklım daha da karıştı. "Evan, o sadece biraz su kaybetmiş ve başına güneş geçmiş."

"Beni korkutuyorsun," dedim bağırarak. "O iyi mi? Hastaneye götürmek gerekiyor mu?"

TJ bir anda, "Lanet olsun! Ayaklarını gördün mü?" diye seslendi arka taraftan.

"Ne?!" diye bağırdım. "Nate neler oluyor? Hastaneye götürmek gerekiyor mu?!"

"Onu hastaneye götürmemiz gerekip gerekmediğini soruyor," dedi Nate odaya doğru.

Emma'nın seslendiğini duydum: "Hastaneye falan gitmem ben!"

"Gitmek istemiyor," dedi Nate.

"Duydum," dedim. Hiç de şaşırmamıştım. "Hemen geliyorum."

Eve vardığımda kapıyı açar açmaz Emma'yı kanepede oturur hâlde buldum. Cildi kıpkırmızıydı. Saçlarıysa tuz ve terden birbirine girmişti. Tüm enerjisini harcamış gibi yastıkların üzerine bırakmıştı kendisini.

Yanına oturarak "Emma," dedim.

Gözlerini kıstı. "Evan?"

Onu rahatlatmak istercesine, "Evet, buradayım," dedim.

"Gittin." Başını beceriksizce arkaya atarak yüzüme odaklanmaya çalıştı.

"Evet."

Acı dolu bir fısıltıyla "Gittin," diye tekrarladı.

"Ama döndüm," dedi. Verdiği tepki dikkatimi dağıtmıştı. "Telefonun da bende."

"Ah. Telefonumu vermek için döndün demek."

"Hayır," dedim hemen. "Senin için... yani..." Dürüstlüğüme yenilmeme kızıp dişlerimi sıktım. Sonra sözlerimi fark edemeyecek kadar kendisinden geçmiş olduğunu umarak devam ettim: "Yalnızca birkaç günlüğüne gitmiştim ve şimdi döndüm. Tamam mı?"

Rahat bir nefes alarak "Tamam," dedi ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle tekrarladı: "Gitmedin."

Yüzündeki o rahatlamış ifadeyi görünce dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. "Hayır, gitmedim." Elimi yanağında gezdirdiğimde parmaklarıma deniz tuzu bulaştı.

Nate, TJ'ye, "Dolapta elektrolitli su var," dedi.

TJ, Emma'ya şişeyi uzattı ama onun titreyen elleri kapağı açamıyordu.

Elinden alıp, kapağı açarak şişeyi geri uzattım. Yüzünü deri kanepeye yaslayarak küçük yudumlar almaya başladı.

Kanepenin diğer ucunda dikilen Nate'le konuşmak üzere ayağa kalktım. Bakışlarımı Emma'dan ayırmadan, "Sen gerçekten iyi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum. Ama o daha cevap vermeden birden haykırdım: "Bu da ne böyle?!"

Ayaklarının tabanı kıpkırmızı ve kesikler içindeydi. Ayrıca topuğundaki bir kesikten bacağına kan bulaşmıştı.

"Danışmak için bir arkadaşımı aradım," dedi Nate. "Birlikte yarıştığım kızlardan biri hemşirelik okulunun son sınıfında okuyor. Ren'i de buz ve elektrolitli içecek almaya yolladım. Endişelendiğini biliyorum ama iyileşecek. Yani, tabii yarın korkunç ağrıları olacaktır ama koştuğum maratonlarda daha beterlerini görmüştüm."

"Bunun daha iyi hissetmemi sağladığından emin değilim, Nate."

~~~~~

Emma elinde dondurmayla bir sandalyeye oturdu. Duş almış,

üzerine erkek kıyafetleri geçirmişti. Nate'in tişörtü, benim şortum ve TJ'in fermuarlı kapüşonlusu. Gözlerindeki o yaşlı bakış gitmiş, artık çok daha ayık görünmeye başlamıştı.

Kucağımda tıbbi malzemeler ve bir havluyla "Dur, ayağına bakayım," dedim.

Emma, ayaklarını deminden beri içinde tuttuğu buzlu suyla dolu kovadan dikkatli bir şekilde çıkartıp kucağıma yerleştirdi.

TJ masanın karşısından, "Neyli dondurma yiyorsun?" diye sordu. Onda da sarı bir dondurma vardı.

"Böğürtlen," dedi Emma. "Seninki?"

"Ananas. Yalamak ister misin?"

Ters bir bakış atarak "TJ," dedim.

Kendisini savunarak "Hey, sadece paylaşmayı önermişim," dedi. Bu sözler Emma'yı güldürmüştü. İşte o daha sık duymayı arzuladığım mükemmel ses.

Ayağındaki kesikleri temizleyip bandaj yapmadan önce telefonum titredi. Sara'nın ismini görür görmez onu daha önce aramadığıma pişman olmuştum.

Tereddüt ederek "Merhaba, Sara," dedim.

Daha da kötü hissetmeme yol açarak "Suçluluk duyuyorsun, değil mi Evan? Aradığın için teşekkürler," dedi. "Emma'yı gördün mü?"

"Evet," diye cevapladım. "Burada. Konuşabilirsin."

Telefonu Emma'ya uzatarak sargı bezini alkole batırdım.

"Merhaba," diye aldım telefonu elinden. "Kahretsin! Evan, canım çok yanıyor!" Ayağımı elinden geri çektim aniden.

Sara telefonun diğer ucundan, "Emma? Ne yapıyor sana öyle?" diye sordu.

Evan ayak bileğimi yakalayarak "Temizlemem gerek, Emma," dedi. "Daha nazik olacağım."

Elindeki bezi yavaş yavaş kesiklere bastırmaya başladığında acıyla ayağımı bir kez daha elinden çekmeye çalıştım. "Asit döküp zımpara yapıyormuşsun gibi geliyor ama."

Sara o sırada dikkatimi çekmek için "Emma!" diye bağırdı.

"Çıplak ayakla maraton koştuktan sonra ne olmasını bekliyordun?" dedi Evan sertçe. "Bana ayağını ver."

Ayağımı yeniden kucağındaki havluya bırakırken, "En azından bırak da şu telefonla konuşayım," dedim.

"Peki," dedi ve işkence aletini masaya bıraktı.

"Üzgünüm, Sara. Evet, şimdi sendeyim."

Oldukça öfkeli bir sesle "Bana olanları anlatacak mısın?" dedi.

Bakışlarımı kucağıma indirip kapüşonlunun cepleriyle oynamaya başladım. "Sen gittin. Evan da gitti. Cole de. Yani... Ben de bir koşuya çıktım. Uzun bir koşuya. Ve şimdi de bunun cezasını ödüyorum," diye açıkladım basitçe. Göz ucuyla baktığımda Evan'ın başının döndüğünü fark ettim.

"Cole gitti mi?" diye sordu Sara. "Ah, vay canına. Evan'ın birkaç günlüğüne San Francisco'ya gideceğini bilmiyor muydun?"

"Hayır," diye mırıldandım. Evan karşıma oturup büyük bir sabırla bana yeniden işkence etmeyi beklerken bile başımı kaldırmadım.

"Özür dilerim, Emma. Seni de yanımda getirmeliydim. Gelmek istediğini biliyorum ama şu anda bir başka cenazeye katılmanın iyi bir fikir olmayacağını düşünmüştüm. Biliyorsun çok kötü bir şey bu. Ama gerçekten de burada olmanı isterdim. Ailem cidden dengesiz," diye homurdanınca bir kahkaha attım. "Sen gerçekten iyi misin? Çünkü sesine bakılırsa oldukça etkili bir koşu olmuş gibi."

"İnsanın hayatını değiştirecek kadar."

Sara kafası karışmış gibi, "Hmm. Pekâlâ," dedi. "O hâlde önümüzdeki ay için kalacak bir yer bulmamız gerekecek, değil mi?"

"Çok iyi olur," dedim. "Nate bir emlakçı tanıyor. Yarın sabah kadınla buluşup birkaç yere bakacağız."

"Harika. Bana bulduklarını anlatırsın. Evan da seninle gele-

cek, değil mi?"

"Evet, öyle planladık," dedim.

"Ben dönene kadar o da seninle evde kalsa olur mu? Yalnız kalmadığını bilmek daha iyi hissettirecek."

Bu korumacı tavrı karşısında sevgiyle gülümsedim. "Bana uyar ama önce ona sormam lazım." Evan'ın bakışları bir anda sohbet ettiği çocuklardan bana kaydı. Beni dinlediğini biliyordum.

"Onunla önce ben konuşayım. Seninle perşembe günü görüşürüz. Ayrıca lütfen şu aptal telefonunu şarj et!"

"Tamam." Telefonu Evan'a uzatırken gülüyordum.

Telefonu kulağıma götürdüğümde Emma beni izliyordu. "Efendim?"

"Ben dönene kadar yalnız kalmamasını sağlar mısın?" dedi Sara. Emma'yla göz göze gelmek için başımı kaldırdım.

Güneşten yanmış yüzündeki hafif renk değişimini incelerken, "Bunu yapabilirim," dedim.

"Evan, ne olduğu hakkında bir fikrim yok ama iyi bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Sara.

Bakışlarımı Emma'dan ayırmadan, "Bence de," dedim. "Ama sen endişelenme. Yarın güzel bir yer bulacağız ve ben de siz beni kovana kadar gitmeyeceğim."

"Yatak odaları ayrı olacak!" diye uyardı Sara beni güldürerek.

"Perşembe görüşürüz, Sara," dedim telefonu kapamadan önce. Telefonu cebime geri koydum. Emma hâlâ beni izliyordu. "Hazır mısın?"

İfadesi bir anda değişti.

Brent tutması için elini uzatarak "Al Emma, elimi sıkabilirsin," dedi.

Narin elini onun kocaman eline sardığında Brent sırttı.

"Ya da canın çok yanarsa onu yumruklayabilirsin," dediğimde Brent kaşlarını çatarak baktı bana. Emma ise bir kahkaha attı.

Ayaklarındaki yaraların içine girmiş kum tanelerini çıkarmaya de-

vam ediyordum.

Emma dişlerini birbirine kenetleyip Brent'in elini sıktağında "Ahhh," diye haykırdı Brent. Keyifle kıkırdadım.

O sırada TJ, "Emma, bu gece burada kalacaksın, değıl mi?" diye sordu. Emma için ayrılan buzları ktır ktır yiyordu bir yandan da.

Emma bana bakarak "Yani eğer Evan için de..." diye söze başladı.

Ben daha cevap veremeden Brent araya girdi: "Evet, elbette uygun."

"Hadi gidip kumsalda uyuyalım," diye önerdi Ren. "Bir ateş yakarız. Ben gitarımı da alırım."

Ben tam Emma'nın ayaklarını kirletmeden oraya inmesinin zor olacağını düşünerek itiraz etmek üzereydim ki yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıtladı: "Daha önce hiç kumsalda uyumamıştım."

Durdum. Yüzündeki o gülümsemeyi silecek değıldim. Hem... Emma'nın tecrübe edeceği yeni bir şeyin parçası olmaktan da vazgeçmek istemiyordum hiç.

28. BİR SEBEP

Brent beni kucağında merdivenlerden aşağı indirirken, “Onu düşürürsen seni gebertirim,” dedi Evan. Evan’ın bu uyarısı beni gülümsetmişti. Benimle ilgili konuştuklarında çok eğleniyordum.

Brent zararsızdı ve Evan da bunu biliyordu. Ama yine de benimle flörtleşmesinden rahatsız olduğu belliydi ve ben de bunu komik buluyordum.

Ayaklarım bir dünya sargı beziyle sarılmış, sonra da Brent’in diz altı çoraplarıyla koruma altına alınmıştı. Dışarıdan çok komik görüldüğümü bilsem de umurumda değildi. Bu, benim hayatımın duygusal açıdan da fiziksel açıdan da en yorucu günü olmuştu. Birden varlığımı *noktalamaya* ne kadar yaklaştığımı düşünerek ürperdim.

Kendi şeytanlarımla yüzleşmiş ve bir daha asla dönüp bakmak istemediğim bir hayattan yürüyerek –daha doğrusu koşarak– uzaklaşmıştım. En sonunda beni yakalayacaklarından endişe etmeye devam etsem de şu an iyiydim ve hâlâ buradaydım.

Evan, “Emma, iyi misin?” diye sorduğunda daldığım düşüncelerden bir anda sıyrıldım. Kumun üzerinde, yanımda yürürken o fırtına mavisizi gözleri benimkileri yokluyordu.

Sesime hâkim olmaya çalışarak “Şey, evet,” dedim. “Yalnızca yorgunum.”

Brent ellerini dizlerimin altında tutarak deniz kıyısına, ço-

cukların bulduğu o rüzgâr almayan تنها yere taşımaya devam ediyordu beni. Evan da elindeki çalı çırpı yığınyla iki uyku tulumunu yere bırakmıştı. Nate elindeki soğutucuyu bırakıp Ren ve TJ'in uyku tulumlarını açmasına yardım etti ve Evan'ın ateş yakmak için kazmakta olduğu çukurun etrafına dizdi.

Brent eğilerek beni siyah uyku tulumunun üzerine nazikçe bıraktı. O öğleden sonra tüm Kaliforniya sahilini koşarak geçtiğimden başıma güneş geçmişti. Ve bu da tir tir titrememe sebep olmuştu. Ayaklarımı hiç beklemeden uyku tulumunun içine soktum.

Evan ateş yakmakla uğraşırken Ren de gitarını aldı. TJ her kесе bira, banaysa bir limonata uzattı. Durumdan hiç de şikâyetçi değildim. Bir günde yeterince çok su içmiştim.

TJ ateşin diğer tarafından bana el salladı. "İstersen o limonayı senin için tatlandırabilirim, Emma."

Teklifine güldüm. "Teşekkürler TJ ama ben böyle iyiyim. Votka içmemeye yemin ettim."

TJ tiksintiyle "Ah, ben de aynı şeyi viski için yaptım," dedi. "Vay canına, ne kötü bir geceydi!"

Brent, ayakucumdaki uyku tulumuna yerleşmeye çalışırken o anıyı hatırlayarak bir kahkaha attı. "Kumsalda çıplak bir hâlde yüzüstü uyanmıştın."

TJ de o anı düşünerek "Evet," dedi. "Onun nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Benim var," diye araya girdi Ren. "Çıplak sörf yapmaktan hoşlanan bir adamdan bahsediyorduk ve sen de bunu denemeye karar verdin. Ama sende pek işe yaradığı söylenemez."

"Ne oldu, beceremedim mi?" diye sordu TJ. Tuhaf bir şekilde kendi hikâyesine yabancıydı.

"Pek öyle denilemez çünkü suya bile giremedin!" dedi gülererek. "Şortunu çıkartırken yüzüstü yere düştün ve orada sızdın."

TJ kahkahalarla gülerken ben de elimde olmadan ona eşlik ediyordum. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Süpermiş!"

Gülümseyerek başını sallamakta olan Evan'a baktım. Onu izlediğimi fark etti ama bakışlarını kaçırmadı. Gülümseme bütün yüzüne yayılmıştı şimdi. Bir anda kanımı hızlandıran o gülümseme.

Bakışlarımı yeniden ateşe çevirdim. Yanaklarıma elimin tersiyle dokundum çünkü alev alev olduklarını hissetmiştim.

"Şu çıplak sörfçü tip çok tuhaftı," dedi Ren.

"Cidden öyleydi," diye ekledi Nate.

"Emma, sen sörf yapıyor musun?" diye sordu TJ.

Tam ona öğretmemiz gerektiğini söyleyecektim ki birden cevapladı: "Evet. Yani sizin kadar iyi olmam söz konusu bile olamaz tabii ama yapıyorum. Yine de hâlâ kendi tahtamı almadım."

Büyük bir şokla yüzüne baktım. "Sörf mü yapıyorsun?"

Mahcup bir gülümsemeyle omuzlarını silkti.

"Sanırım az önce Evan'ı yeryüzündeki en mutlu adam yaptın," dedi Ren ve Emma'nın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü.

"Daha önce kız arkadaşlarımızdan hiçbiri sörf yapmamıştı," diye açıkladı Brent. Seçtiği kelimeler dikkatimi çekti. Sonra fark edip düzeltmeye çalıştı. "Yani ne demek istediğimi biliyorsunuz işte."

"Senin ilgilendiğin kızların hepsi boş kafalı da ondan," diye çıkıştı Nate.

Güldüm. "En son ne zaman biriyle bir randevun oldu? Birine güneş kremi sürmek sayılmaz ama."

"Ben... ben kızlarla çıkıyorum," diye savundu Brent kendisini.

"Dostum, çıkmıyorsun." TJ gülüyordu. "Çok becerikli olduğunu düşünüyorsun ama hiçbir işi tamamladığını görmedim. Cevap ver bakalım, geçen haftaki havuz partisinden sonra kimle takıldın?"

Yüzünde sevimli bir gülümsemeyle bu laf dalaşını izleyen Emma'ya baktım. Sabahki hâlimden çok daha iyi görünüyordu şimdi ve ben bu gülümsemesini kaybetmemek için her şeyi vermeye hazırdım.

Başımı yastığa koyarak uyku tulumunu çeneme kadar çektim ve çocukların sohbetlerini dinlemeye devam ettim. Muhabbet, genellikle suçlanan kişinin kendi hareketlerini savun-

masıyla bitiyordu. Evan'ın onları neden hayatında tuttuğunu anlayabiliyordum. Bana kızları anımsatıyorlardı.

Konuşmalar azalınca Ren gitarı çalıp huzur verici bir reggae şarkısı söylemeye başladı. Seçtiği şarkı, arka plandaki dalga sesleriyle muhteşem bir uyum içindeydi.

"Evan, keşke fotoğraf makineni de getirseydin," dedi TJ. "Dostum, Sarmaşık Ligi'nden beri elinde kamerayla görmedim seni. Oysa önceden elinden düşürmezdin."

"Şey..." dedi Evan. Yüzüne bakmak için olduğum yerde döndüm. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Son zamanlarda fotoğraf çekmek için bir sebep bulamıyorum."

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Bakışlarımı alevlerden ayırmadan, "Belki yeniden bir sebep bulmalısın," diye mırıldandım.

Onu benden başka kimsenin duymadığına ve bunu söylerken aslında benim de duymamı istemediğine emindim. O, uyku tulumunun içine sokulup ateşi izlerken benim yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. Fotoğrafını çektiğim ilk gün gelmişti aklıma. Belki de çoktan bir sebep bulmuştum.

Ren ve TJ şarkı söylerken ben de uykuya dalışını izledim. Ateşin diğer tarafındaki Nate düşüncelerimi okumuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Dikkatli ol," dedi usulca. "Tamam mı?"

Nate beni korumaya çalışıyordu. Bunu biliyordum. Emma beni terk ettikten sonra ne kadar kötü olduğumu yalnızca o biliyordu. Bunun bir daha tekrarlanmaması için arkadaşılığımızdan vazgeçebileceğini söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum. Ama işlerin o noktaya gelmemesini umuyordum.

Ateş söndü. Kızıl korlar, kumun üzerinde parlamaya devam ediyordu. Herkes uyumak üzereydi. Ben de uykuya dalmadan önce Emma'yı görebilmek için uyku tulumumu kaydırdım.

Panikle uyanarak etrafıma bakındım. Nerede olduğumu bir an hatırlamamıştım. Ren dışında herkes mışıl mışıl uyuyordu. Soğuktan korunmak için kumun üzerindeki uyku tulumlarına iyice sarınmışlardı. Biraz zaman alsa da beni her sabah uyandıran o rüyanın etkisinden kurtulmayı başardım. Sonra da Emma'nın orada olmadığını fark ettim. İçimi yeniden bir panik dalgası sardı ve hemen tulumun içinden çıkarak ayağa kalktım.

Onu uyku tulumuna sarınmış bir hâlde plajda otururken bulunca rahatladım. Kendi kendime, "Böyle dehşete düşmeye bir son vermeliyim," diye mırıldandım.

Yanına kadar yürüdüm ve bir süre karşımızda uzanan okyanusu izledik.

Alaycı bir şekilde, "Sabahları sevmediğinden hâlâ emin misin?" diye sorduğumda irkildi. "Üzgünüm." Verdiği tepkinin ne kadar tınıdık geldiğini görünce gülümsedim. Onu hep böyle dalgın ve hazırlıksız yakalamayı başarabiliyordum.

"Böyle gizlice yanaşmaya bayılıyorsun," dedi suçlarcasına. "Sura-tındaki o aptal sırtıştan da belli."

Bu sözleri daha fazla gülümsememe sebep olmuştu. Yanına oturarak kollarımı dizlerime bağladım.

Serin hava beni sardığında ürperdim. Fark ederek, kolunu havaya kaldırıp bana tulumu işaret etti. "Teşekkürler," dediğim anda vücudundan yayılan sıcaklık düştü aklıma. Kendimi sarsıp, bu düşüncelere bir son vererek uyku tulumunun ucuna sarındım.

Bir süre öylece oturup okyanusu izledik ama ben, konu o olunca aklıma gelen milyonlarca soruyu sormadan edemiyordum. "Dün ne oldu?"

Yanıma oturduğu sırada aklını kurcalayan bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Soru soracakmış gibi bir hâli vardı ama ilk önce bunu sormamasını umuyordum.

"Kafamı toplamalıydim," diye açıkladım.

Cevabımın alt metnini okuyarak "Neden kaçıyordun, Emma?" diye sordu.

“Kendimden,” dedim dürüstçe. Gözlerine bakamıyordum. Devam etmem için bekledi. Derin bir nefes alıp “Geçmişimin beni tanımlamasını istemiyorum artık. Başıma gelenlerin ya da verdiğim tüm o yanlış kararların benim daha iyi biri olmamı engellemesini istemiyorum. Ve evet, daha iyi olmak istiyorum.”

Evan tek kelime etmedi ama soğuk kumların üzerinde elimi tutan elini hissettiğim anda kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Böylesine basit bir hareket, gözlerimi yaşlarla doldurmaya yetmişti. Başımı koluna yasladım.

“Peki, geride bırakabildin mi? Yeterince hızlı koşabildin mi?” diye sordu usulca.

“Bilmiyorum.” Bir an durdum. “Ama neler olduğunu öğrenmek için bile olsa arkama bakmak istemiyorum. Geleceğe doğru ilerlemeye ve bir geleceğim olduğu için memnun olmaya devam etmeyi tercih ederim.”

Elimi biraz daha sıktı.

Nate’in “Dostum!” diye seslenen sesini işittiğimizde ikimiz de arkamıza döndük. “Sizi görebiliyorum. Denize işeyecekse-
niz bari popolarınızı göremeyeceğim kadar uzaklaşın.”

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. Nate’i kızdıran her kimse kazayla da olsa görmeden başımı çevirmek için hızla döndüm.

Başını sallayarak “Üzgünüm,” dedi Evan.

“Önemli değil,” dedim gülerek. “Aslında komik bile.”

“Evan!” diye seslendi Brent arkamızdan. “Açlıktan ölüyorum.”

Yavaş yavaş yaralı ayaklarımın üzerinde kalktım. Evan da elimden uyku tulumumu alıp kolunun üzerine attı.

“Elbette acıktın!” diye seslendi Brent’e. Sonra bana bakıp sordu: “Aç mısın?” Başımla onayladım. “Yürümene yardım edeyim mi?”

Derme çatma kampımıza doğru yürürken başımı salladım. Yaklaştıkça nasıl çıkacağımı bilemediğimden merdivenleri incelemeye başladım. Evan bakışlarımı yakaladığında tam bir şey

söyleyecekti ki birden Brent araya girdi: "Vay canına Emma, sabahları inanılmaz görünüyorsun."

"Ciddi misin Brent?" dedi Evan.

Yaptığının farkında olan Brent bir kahkaha attı. Evan ise altındaki uyku tulumunu çekerek onu yere serdi. Brent hızla ayağa kalkıp kollarını, bacaklarını kıpırdatmaya başladığında Nate kendi kendine kıkırdıyordu. Brent'in Evan'ı yere sermesi an meselesiydi.

Evan onu uyarmak istercesine kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin? Dene de gör bakalım pişirdiğim herhangi bir şeyden yiyebilecek misin?" Brent bir süre düşünerek öylece durduktan sonra nihayet gevşedi.

Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle "Pekâlâ, ama bunu yine de yapabilirim," dedi ve yanına koşup, ayağını yerden keserek beni kucağına aldı. Kendimi kollarında bulduğumda bir çığlık attım. Brent resmen merdivenlere doğru koşarken bir yandan da tepkisini görmek için omzunun üstünden Evan'a bakıyordu. Evan ise gözlerini devirip soğukkanlılıkla uyku tulumlarını toplamaya devam etti.

Merdivenlerden çıkarken Brent yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüp "Günaydın Emma," dedi.

Ben de gülerek "Günaydın Brent. Beni gerçekten eve kadar taşıyacak mısın?" diye sordum.

O muzip gülüşüyle "Evan'ı kızdırdığını bildiğim sürece evet," dedi. "Üstelik sana en fazla bu kadar dokunabileceğim."

Uyku tulumunu katlarken, "Sadece senin sinirini bozmaya çalışıyor," dedi Nate.

Emma'yı kollarında taşıyan Brent'e dönerek "Biliyorum," dedim.

Ren uykusunda homurdanarak, hiçbir şey olmamış gibi uyumaya devam ediyordu. Tj soğutucuyu alıp yarı uykulu bir hâlde merdivenlere yöneldi.

"Evan, waffle yapacak mısın?" diye homurdandı önümde yürürken.

Gülümsedim. "Evet TJ, waffle yapacağım."

Emma'nın Brent'in söylediği bir şeye gülüşünü izledim. Kumsalda baş başayken bana dürüstçe verdiği o cevabı anımsadım yeniden. Aynı soruyu iki yıl önce sormuş olsaydım belki de bu kadar çok şey paylaşmazdı benimle. Buna rağmen şifrelerle dolu cevabı hâlâ aklımı kurcalıyordu. Ama en azından deniyordu ve bu, mükemmel bir histi.

~~~~~

Emlakçının listesindeki ikinci küçük evi de gördükten sonra, "Kumsalda, en az üç yatak odalı bir yeriniz var mı?" diye sordu Emma. Denize bir buçuk kilometre uzaktaki küçük kulübeye bakarken kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

Ayaklarındaki kalın beyaz çorapları ve üzerine geçirdiği sandaletleri görünce emlakçının aklından kim bilir neler geçmişti. Şüphelenmiş olduğu kesindi ama Emma'nın, cevabı beklerken görünüşünü pek de umursamıyormuş gibi bir hâli vardı.

Mavi kolsuz elbisesini düzeltirken, "Yani var..." dedi emlakçı. "Ama sizin fiyat limitinizin çok üzerinde olabilir."

"Gerçekten mi" diye sordu Emma keyifle. "Görmek istiyorum." Bu kararlılığına şaşırmıştım.

"Pekâlâ," dedi kadın. Derin bir iç çekip, dosyasını kapatarak bizi evden çıkardı.

Nate'in kamyonetine bindiğimizde, "Bu da neydi böyle?" diye sordum.

Ne demek istediğimi çok iyi bilmesine rağmen, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Emma. "Okyanusa yakın olmak istiyorum." Önümüzdeki altın rengi Mercedes'i takip ederken küçük bir kahkaha attım.

Büyük, beyaz bir evin araç yoluna girdik. Ne kadar büyük olduğunu gördüğümde gözlerim büyüdü. Emma'ya döndüğümde sırıtıyordu.

Kadının bizi bu eve getirerek bana haddimi bildirmeye çalıştığı belliydi. Ama aslında büyüklüğü umurumda değildi.

Daracık elbisesiyle önümüzde yürürken topuklu ayakkabıları tıkrırdıyordu. Kapının kilidini açıp içeri girmemiz için bize yol verdiğinde resmen sırtıyordu.

Okyanusa bakan camdan duvar ilk dikkatimi çeken şey olmuştu ve bu da bana yetmişti. "Tutuyoruz."

"Ama henüz eve girmediniz bile," dedi kekeleyerek.

"Kaç yatak odası var?" diye sordum.

Bana tuhaf tuhaf bakarak "Üç," dedi.

"Mükemmel," diyerek gözlerimi manzaradan ayırmadan içeri girdim. "Bir ay için tutacağız. Depozito için size kredi kartımı veririm. Böylece bugün taşınabiliriz. Ödemenin geri kalanını da yarın havale yaparım. Charles Stanley isimli bir beyefendi sizinle iletişim kuruyor olacak. Tüm işleri o halledecektir."

Gözlerimi sonunda okyanustan ayırdığımda, bana sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi şaşkınlıkla bakan Evan'la ve emlakçıyla karşılaştım.

Bir ona, bir diğerine bakarak "Ne var!?" dedim.

Uzattığım kartı alırken, "Pekâlâ," dedi emlakçı. "Şu... Charles Stanley'le konuşup imzalamanız gereken evrakları öğleden sonra hazırlamış olurum. Ben sizi arayacağım."

Yanımdan topallaya topallaya geçip arabaya giderken, "Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

"Charles Stanley?" diye sordu Evan. Tüm bu olanlara anlam veremiyor gibiydi. "Üstelik evin fiyatını bilmiyorsun ve içeri gezmedin bile. Emma bana az önce ne olduğunu anlatacak mısın?"

Emniyet kemerimi takarken, "Bir şey olduğu yok. Manzara-yı sevdim," dedim.

"Emma," dedim ciddi bir tavırla. Yüzündeki gülümseme soldu. İsteksizce bana döndü. "Bana anlatmadığın ne?"

Emma yutkunarak cevap vermeden önce parmaklarıyla oynadı bir süre. "Bir fonum var."

Şaşkınlıkla baktım.

"Hem de büyük bir fon," diye devam etti usulca. "Babam ben daha çok küçükken oluşturmuş ve Charles da on sekiz yaşına girmeden önce gelip bana bundan bahsetti. Tüm finansal ihtiyaçlarımla o ilgileniyor. Okul, araba ya da neye ihtiyacım olursa." Konuşması bitene dek gözlerini kaldırmadı. Sonra da usulca yüzüme bakıp tepkimi beklemeye başladı.

"Peki," dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "O hâlde sanırım bir evimiz oldu." Başka ne söyleyebilirdim bilmiyordum. Belki hâlâ şokta olduğumdan ya da bunun bir önemi olmadığından... Belli ki para Emma'yı etkilememişti veya ben şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. Emma'nın ukala tavırları yüzünden emlakçıya öfkelenildiği belliydi ama bunun böyle olacağı da bir şekilde ortadaydı. Evin ne kadar büyük olduğu Emma'nın umurunda değildi. Kararını vermesinde etkili olan tek şey okyanus manzarasıydı. "Hadi gidip eşyalarımızı alalım." Arabayı çalıştırdım ve beş dakika uzaklıktaki Nate'in evine doğru yola çıktık.

Ona fondan ve Charles Stanley'nin ziyaretinden daha önce bahsetmediğim için bana kızacağını düşünüyordum. Ama o neredeyse hiç tepki vermedi. Daha çok, ev hakkında bir şey bilmeden böyle acele karar vermeme üzülmüş gibiydi.

Evan hiç, beklediğim tepkileri vermezdi ama beni ona çeken şeylerden biri de buydu işte. Görünen o ki bu hiç değişmemişti.

29. BİLMEMEK

Elimi pürüzsüz mermer yüzeyin üzerinde gezdirirken başımı jakuzinin üstündeki minik pencerelerden süzülen gün ışığını görmek için çevirdim.

Evan kapı aralığından başını uzatarak "Güzelmiş," dedi. Hemen ona döndüm.

"Şu banyonun büyüklüğüne bak!" dedim yankılanan sesimle. Bir banyodan çok, şık bir spaya benziyordu. Lavabonun üzerindeki uzun aynanın içine bir televizyon bile eklenmişti.

"Sen banyoya mı takıldın? Şu yatak odasını gördün mü? İçinde bir şöminesi ve kendine ait bir avlusu var."

"Öyle mi?" dedim ve Evan'ın arkasından büyük yatak odasına yöneldim. Bir dünya yastıkla kaplı çift kişilik bir yatağı geçerek incecik bir perdesi olan sürgülü cam kapıdan dışarı çıktım.

"Olamaz." Üzerinden pembe çiçekler sarkan çitlerle çevrili avluya hayretler içinde bakakaldım. Bir ateş çukurunun hemen yanına tik ağacından iki sandalyeyle bir masa yerleştirilmişti. Üstelik bir de açık hava duşu vardı. "İnsan neden avluda duş almak istesin ki?"

"Tabii ki kumsalda üzerine yapışan kumları temizlemek için," diye açıkladı Evan. Bu arada uzun çitin bir bölümünü iterek kumsala inen merdivenleri gösterdi.

Başımı sallayarak "Aman Tanrım, bu müthiş," dedim.

"Sen seçtin," dedi sırtarak.

"Manzarayı sevmiştim."

"Şimdiyse bir manzaradan fazlasına sahipsin." Evan kahkaha atarak eve girdi. Ben de ardından içeri geçtim. Katedral tavanlı oturma odasına geçtik. "Sanırım ben markete gidip bir

şeyler alacağım. Sen de biraz dışarıda oturup ayaklarını havalandır. Sanki bir yerlerde bir hamak görmüştüm."

"Kulağa harika geliyor."

Lacivert kanepenin arkasındaki masadan Nate'in arabasının anahtarlarını alırken, "İstediğin bir şey var mı?" diye sordu Evan.

"Dondurma!"

"Olur tabii." Gülümsedi.

Gidişini izledim. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca, yani Sara dönene kadar, bu evde ikimizin baş başa kalacağı gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum. Bunu düşünmek bile tüm bedenimi bir panik dalgasıyla dolduruyordu çünkü. Hem de buna karşı koymaya çalışan isyankâr çırpınışlarıma rağmen. Bedenimi ele geçiren bu duygudan kurtulup, dikkatimi kitap okuyarak dağıtmaya karar verdim.

Her türden kitaplarla dolu uzun kitaplığı incelemeye koyuldum. Sonra sırt çantamdaki kitap geldi aklıma. Weslyn'e doğru yola çıktığımdan beri elimi bile sürmemiştim. Zaten Weslyn'e gidiş yolunda kitap okuyabileceğimi düşünmek tamamen budalacaydı.

Yatak odasındaki dolabın içinden sırt çantamı alarak içindekileri karıştırmaya başladım. Kitabı içinden çıkarmamla birlikte birkaç zarf da yere düştü. Hemen aldım.

Bir tanesi abone olmamı isteyen bir dergiden gelmişti. Atılmak üzere yatağın üstüne fırlattım. Diğer zarfsa birden mide-me kramplar girmesine yol açtı. Beyaz kâğıdın üzerine özenle yazılmış resmî adımlı gördüm. Gönderici adresi olarak, 'Boca Raton, Florida' yazıyordu. Zarfı, sanki bir anda tutuşmuş gibi elimden fırlattım hemen. George'un el yazısı değildi bu. Mide bulantımı geçirmek için derin derin soludum. Büyükannemden geliyor olmalıydı. Oğullarının ve torunlarının hayatını nasıl kararttığıma ilişkin nefret dolu sözlerini duymak istemiyordum. Suçum olmayan bir şey yüzünden bir kez daha suçlanmaya ha-

zır değildim.

Kitabı alıp odadan çıktım ve geniş verandaya döndüm. Mavi bir hamak bekliyordu beni. Ayaklarımdaki bandajları dikkatlice açarak hamakta arkama yaslandım.

Suyun üzerinde süzülen martıları bir süre izleyerek sakinleşmeyi bekledim. Sessiz kumsalın ve evin içinden bana cıgıllıklar atan mektubun sesini bastıran ritmik dalga seslerinin yarattığı dinginliğin tadını çıkarmaya odaklandım. Bir süre sonra elimdeki kitabı açtım.

Sayfayı çevirdiğim anda verandanın ahşap zeminine bir şey düştü. Düşmekten korkarak, temkinli bir şekilde eğilip aldım. Hamağa geri yaslandığımda yeşil meşe yaprağını parmaklarımın arasında çevirmeye başladım. Mecburen Evanlarda kaldığım o gece, arka bahçede sallanırken bulduğum yaprağı hatırlayarak bir kahkaha attım. Onu sakladığımı hiç hatırlamıyordum.

Yaprağı büyük bir hayranlıkla havaya kaldırdığım anda güneş daha bir güçlü parladı. Evan'ın bana salınacağı ilk gösterdiği günkü sıcaklık kapladı içimi. Babamı hatırlamama yardım etmek istemişti... ve aynı zamanda da ona tutunmama.

Gözlerim yaşlarla doldu. Tutamadım.

"Ne yaptın sen?" dedim kendime hâkim olmaya çalışarak.

Yaprağı yeniden kitabın arasına koyarak okumaya döndüm.

~~~~~

"Emma, şey aldım..." Hamakta, karnının üzerine düşen kitabıyla uyuyakaldığını anladığım anda sustum. Rüzgâr saçlarını nazikçe yüzüne doğru savururken bakışlarımı ondan alamadım. Hafifçe aralanmış dudaklarından derin nefesler alıyor, güneş o güzel yüzünün üzerinde parlıyordu.

Nate arkamdan, "Eşyaları nereye koyalım?" diye sordu. Ona döndüğüm sırada ikimizi de dikkatle süzüyordu.

"Birazdan geliyorum," dedim.

Nate neler olduğunu biliyordu. Market alışverişinin ardından onu almaya gitmiştim. Ve arabayla dönerken de yeterince dinlemediğim onu. Bir aylığına Emma'nın yanına taşınmamın kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Sara'nın da yanımızda olmasının bir önemi yoktu sanki... yani yarından itibaren. Hem Sara, Nate'ten on kat daha korumacıydı.

Hamağın yanındaki masaya koymak için kitabı nazikçe aldığım da içinden bir şey düştü. Kitabın arasında kurutulmuş yaprağı elime alıp, bakışlarımı ondan Emma'ya çevirirken gülümsedim. Ağacın çevresinde dönüyorduk nedense... ve tabii o salıncağın. Yaprağı bir ayraç gibi yeniden kitabın arasına yerleştirip masaya bıraktım.

Eve girdiğimde telefonumu çıkararak anneme bir mesaj gönderdim. "Tüm birikimlerimi alabilirsin. Fonumu da sana devredirim. LÜTFEN evi bana sat."

Nate yiyecekleri rastgele dolaba yerleştirmekle meşguldü. Daha sonra hepsini istediğim şekilde yerleştireceğimi düşünerek sesimi çıkarmadım.

"Yemeğe kalır mısın?"

"Hayır, teşekkürler ama bir bira içerim," dedi.

"Tabii." Yüzümdeki memnuniyet ifadesini gizlemeye çalışarak buzdolabından bir bira çıkardım.

Zihnimi okuyarak "Hem zaten beni burada istemezsin sen," diye homurdandı. "Evan, ne yaptığını biliyor musun? Yani, bu yaz çok şey yaşadığı belli. Belki de onu ileride ikinizin de pişman olacağı bir şey yapmaya zorlayacaksın."

"Bir yolunu buluruz," dedim. "İşleri daha beter bir hâle getirmeyeceğim. Bana güven, daha kötüsü olamaz."

Nate düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Ama aramızda olan her neyse buna izin vermeliyim. Belki de yaşadığımız her şeyi geride bırakabiliriz. Bunu öğrenmek zorundayım. Nihayet benimle konuşmaya başladı. Önceden kendisini bana açmazdı böyle. Bu şekilde değildi."

Nate omuzlarını silkerek birasından büyük bir yudum aldı.

"Annem ve teyzem hafta sonu için kuzenlerimi Disney'e götürüyorlar. Yarın da bize uğrayacaklar. Annem akşam yemeğine senin de gelmeni istiyor. İstersen Emma'yı da getirebilirsin."

"Sorarım."

"Seni uyarmam gerek ama. Kuzenlerim tam bir şeytandır." Yüzünü buruşturdu. "Ama bu yemekten yırtamazsın, ne olursa olsun. Beni çocuklarla yalnız bırakmana asla izin vermem."

"Bizimkiler de yanında olacak nasılsa," dedim gülerek.

Kendisini acındırmaya çalışarak "Onlar işe yaramaz," dedi Nate. "Bak sana söylüyorum, hazırlıklı gelsen iyi edersin, özellikle de Emma'yı da getireceksen."

Yine güldüm. "Yarın Sara dönmüş olur. O yüzden Emma belki onunla vakit geçirmek isteyebilir."

"Jared da Sara'yla birlikte dönmüyor mu?"

Emma oturma odasından, "Jared neden Sara'yla birlikte dönüyor ki?" diye sordu. Başımı, iki oda arasındaki boşluğa uzattım.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. "İyi uyuyabildin mi?" Çıplak ayaklarına kaydı bakışlarım. "Ayağına bir şey sarman gerekmez miydi?"

"Birazdan saracağım ama çok kötü durumda değiller. Bu arada soruma hâlâ bir cevap vermedin."

Birasını tepesine dikip bitiren Nate, bana bir 'iyi şanslar' bakışı attıktan sonra, "Neyse, o zaman yarın görüşürüz," diyerek omzuma dokundu ve yanımdan geçip gitti.

Ardından oturma odasına geçtim. "Emma, evin çok güzelmiş," dedi Nate. "Birkaç ev aşağıda Mick Slater oturuyor. Bölgedeki ünlü emlakçılardan biridir ve muhteşem havai fişek gösterileri organize eder. Bence burada bir parti vermelisin. İstersen çocuklarla sana yaradım edebiliriz."

Emma şaşkınlık içinde sessizce başını salladı. Bir parti vermesi fikrine güldüm. "Bunu düşünebiliriz, Em," dedim.

Emma afallamıştı. "Tamam."

Nate çıkarken "Görüşürüz, Emma," diye seslendi.

"Görüşürüz, Nate," dedim ve kapıyı kapattım. Son günlerde benim yanımda biraz daha çekingen davranmaya başladığını fark etmiştim. Tam olarak gözlerimin içine bakamıyor gibiydi. Onu üzecek bir şey mi yapmıştım acaba?

Yüzümdeki endişeli bakışı yanlış yorumlayarak "Bir parti vermek zorunda değiliz," dedi Evan. "Ama bizim çocuklar herhangi bir zarara yol açmadan parti vermekte ustadırlar. Ben de bahsettiği havai fişekleri görmüştüm. Bu adam süper. Fişekleri nereden attığını bilmiyorum ama sanki sahilin üzerine yağıyorlarmış gibi görünüyorlar. Ve onun evine de gerçekten bu kadar yakınsan..."

Yüzümde ciddi bir ifadeyle "Evan," diye durdurdum onu. "Benim sorum: Jared neden Sara'yla birlikte geliyor?"

Evan gözlerini yerden ayırmadan alnını ovuşturmaya başladı. "Cenazeye gitmişti," diye mırıldandı.

"Ne yaptı dedin?! Neden böyle bir şey yaptı ki? Bu tam bir..." Göz göze geldik. "...Mathews hareketi. Vay canına, siz istenmediğiniz yerlere gitmeye hiç çekinmiyorsunuz, değil mi?"

"Ah," dedi şaşkınlık içinde.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedim birden. "Çok üzgünüm. Böyle dememeliydim."

"Yani, sanırım bu doğru ama," dedi toparlanarak. "Annemin cenazesinde beni gerçekten de istemiyordun. Sara'nın da Jared'ı büyükbabasının cenazesinde istemediğinden eminim."

Ayakta durmak ayaklarımı acıtmaya başlamıştı. Daha fazla öyle duramayacağımı anlayarak kanepeye oturdum. Ayaklarımı kendime doğru çektim ve Evan'a bakacak şekilde arkamdaki yastığa yaslandım. "Neden gitmek istedi, Evan?" Zihnimde, Jared'la o kızın gazetedeki görüntüsü vardı. "O nişanlı değil mi? Sara'yı artık rahat bırakmalı."

"Nişanlı mı?" Sanki neden bahsettiğime dair hiçbir fikri

yoktu. Sonra şaşkınlıkla "Ah! Kahretsin. Onu gördünüz mü?" diye sordu.

"Şey, evet. O fotoğrafın bizi... yani onu ne hâle getirdiğini tahmin bile edemezsin. Yani Sara'yı. Çok ama çok öfkeleni." Ağzımdan kazayla çıkan kelime yüzünden dişlerimi sıktım. Duymamış olmasını umuyordum.

İkili koltukta bana dönük bir şekilde oturarak "Buna eminim," dedi Evan. "Vay canına. Bunu gördüğünüze inanamıyorum." Evan parmaklarını saçlarında dolaştırıyordu. "Jared ona anlatmaya çalıştı ama Sara bir türlü izin vermedi."

"Ona neyi anlatacaktı ki? Ömrünün geri kalanını bir başkasıyla geçirmeyi planladığını mı? Bir başkasıyla evlenmeyi bırak, hayatında biri olduğunu bile söylemedi ki."

Evan kaşlarını çatarak "Hey!" dedi. "Fransa'ya gitmeden önce ilişkilerini bitiren Sara'ydı. Jared'a, onunla olmak istediğini söyleyip duruyor ama aralarına yüz kilometreden fazla mesafe girdiği her an ilişkiyi bitiriyor. Bu yüzden hayatına devam etme hakkı vardı."

"Ama o nişanlandı!" dedim öfkelenerek. "Bu, çok farklı bir durum."

"Nişanlanmadı."

Yerimden kıpırdamadan yüzüne bakakaldım.

"Ne?" diye sordum bir süre sonra. Kalbim deli gibi atıyordu. Görebildiğim tek şey Evan ve... Catherine'di.

"Jared nişanlanmadı, Emma. Hem de hiç. Onun hayatında Sara'dan başka kimse olmadı. İnan bana... denedi. Ama olmadı."

"Ama o foto..."

Hoşnutsuz bir iç çekerek "Babamın işiydi," diye açıkladı. "Trina Macalroy, potansiyel bir müşterinin kızıydı. Babam da Jared'la aralarını yapmaya çalıştı. Bir süre çıktılar ama hiçbir zaman o kadar ciddi bir şey olmadı. Kız, Jared'la nişanlanmayı çok istedi. Babamın tezgâhı da Jared'ı neredeyse buna itecekti.

Abim babamın karşısına dikilmek konusunda pek başarılı değildir. Ama araya annem girdi ve nişan gerçekleşmedi. Annemler de şu an bu iş yüzünden bir boşanmanın eşiğindeler."

"Sen ciddi misin?" diye sordum. Şaşkınlıktan başım dönüyordu.

Dirseklerimi bacaklarıma koyarak "Evet, bu bardağı taşıran son damla oldu," dedim. "O zamandan beri de annemin hayatı çok kötü. Babam kolay pes etmiyor."

"Üzgünüm."

Bana anlayışla bakan gözlerine baktım. Hiç inanmasam da "Halledilir," dedim. Evi düşündüm. Boşanma süreci olmasa iki eve birden sahip olmanın bir sorun olmayacağını biliyordum. Annemin bana anlatmadığı şeyi de. Onu evi satmaya babam zorluyordu. Emma, derin düşünceler içinde kanepeye yaslandı.

Ayağa kalkarak mutfaka yöneldiğimde konuyu değiştirmek için "Aç mısın?" diye sordum. "Dışarıdaki şu muhteşem barbeküde pişiririz diye et aldım."

"Olur," dedi dalgın dalgın.

Donuk ses tonu beni durdurdu. "Ne düşünüyorsun Emma?" Cevap vereceğinden emin olmasam da denemeye değerdi.

"Beni neden hiç sevmezdi? Şey... yani baban. Beni neden onaylamıyordu? Beni tanımıyordu bile."

Sesindeki o kırılgan ton, dişlerimi sıkmana sebep oldu. O adamın yaptığı şeyleri düşünmek içimi öfkeyle doldurmuştu. Yeterince iyi olmadığını ve yaptığı her şeyin yanlış olduğunu düşünen bir kıza, Stuart Mathews'un aklından geçenleri nasıl izah edebildim? Emma'nın zayıflıklarına oynamış ve ben bir araya getirmekten ne kadar kaçınısam da onu etkilemeyi başarmıştı.

Kanepeye döndüğümde oturmam için ayaklarını topladı. Yüzüne baktım. "Haklısın. Seni tanımıyordu. Sana bu şekilde davranmaya hakkı yoktu. Onu bu yüzden asla affetmedim." Şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı. "Onun için imaj ve şan, insanlardan, hatta kendi ailesinden bile daha önemlidir. Aslında zengin bir aileden gelmiyor. Anne tara-

fım varlıklıdır. Bu yüzden onun ailesine hep bir şeyler kanıtlamak zorundaymış gibi hissetti kendisini. Anneme layık olduğunu göstermek için... Kızlarını sevmesinin onlar için yeterli olduğunu annem kaç defa söylemişti ona zaten. Ama babam bir türlü bunu kabul etmedi. Başarının tadını bir defa alınca da onsuz yaşayamaz oldu. Bu arada yoluna çıkan herkesin üzerine basıyor olması umurunda bile değildi.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Maalesef benim için hayalinde canlandırdığı kız imajına uymuyordun sadece."

"Ama Catherine uyuyordu?" diye mırıldandı kendi kendine.

Adını duyunca gerildim. Emma'nın gazetedeki fotoğrafı gördüğünü hatırladığımda dudaklarımı sımsıkı kapadım. Düşünceli kahverengi gözleriyle buluşunca sakince cevapladım: "Evet."

İrkildi.

"Öyle..."

"Bilmek istemiyorum," dedi bir anda. "Yapamam..." Emma ben-den olabildiğince uzaklaşmak ister gibi bacaklarını iyice kendine çekti. O fotoğrafta babamın dediklerine boyun eğmem dışında bir şeyler olduğunu da biliyordu. Başımı eğip konuşmaya devam ettim: "Onunla hiç çıkmadım."

"Gerçekten bilmek istemiyorum, Evan," dedi yalvarırcasına.

Onun hakkında konuşmak istemiyordum. Ne şimdi ne de sonra. Ben gittikten sonra olan her şeyi unutmak istiyordum. Keşke her şeye baştan başlayıp geçmişi unutulabilseydik. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Eninde sonunda kendi şeytanlarımla yüzleşmem gerektiğini ve onlardan sonsuza dek kaçamayacağımı biliyordum.

30. SEÇİMLER

İkili koltukta uzanırken şöminenin üzerindeki dev ekranda oynayan filme baksam da aklım başka yerdeydi. Geriye doğru dönerek kanepede uyuyan Evan'a çevirdim bakışlarımı.

İyi olmak için çok uğraşıyordum. Yeniden o kız olmak istemiyordum. O sulara çekilen, dalgaların kendisini yutmasını uman o kayıp ve yalnız kız. İlerlemek için mücadele ediyor, daha iyi biri olmak için uğraşıyordum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Evan hareketlendiğindeyse filmi izliyormuş gibi başımı ekrana çevirdim hemen.

"Hey," dedi uykulu sesiyle. "Hayret, sen hâlâ uyumadın mı?"

Ona döndüm. "Uyumadım. Ama sen uyudun."

"Evet," diye itiraf etti. "Demek filmler artık uykunu getiriyor?"

"Yoo," dedim sırtarak. "Aslında getiriyor ama bu defa pek izlemedim."

"Seni uyutmayan ne peki?"

Yüz yüze gelmek için iyice döndüm.

"Bu son iki buçuk hafta, hayatım boyunca geçirdiğim en yoğun günlerdi," dedim. "Üstelik bahsettiğim benim hayatım."

Eğilip kumandayı alarak televizyonu kapadım.

Emma devam etti: "Sanırım... çok yorgun ve... korkmuş bir hâldeyim."

"Korkmuş mu?"

Emma başını yere indirerek parmaklarıyla oynamaya başladı. Onu yanıma oturması için çağırmak istiyordum. Böylece ona daha yakın olabilirdim. Hemen önümde oturmasına rağmen benden çok uzakmış gibi görünüyordu gözüme. Ama kendi düşüncelerinde çok daha uzaklardaydı o. Bense nerede olduğunu ve onu nasıl geri getirebileceğimi öğrenmenin peşindeydim.

"Yatağımın üzerinde bir mektup var," dedi huzursuzca. "Büyükannemin yazdığına emin sayılırım ama açmak istemiyorum." Duygularını gizlemek için gözlerini kapattı. Yattığım yerden kalkarak tam karşısına oturdum. Yeniden açtığı gözlerinin ardına sakladığı bir sıkıntı var gibiydi. Uzanıp elini tutmamak için kendimle savaşıyordum.

"Büyükannenden mi?" George ve çocuklar dışında bir ailesi olduğundan haberim bile yoktu.

"Babamın annesi," diye açıkladı usulca. "Ben doğduğumda babamı evlatlıktan reddetmiş çünkü Rachel'la hiç evlenmemişler."

Benden sakladığı bir başka sırrını daha paylaşıırken olabildiğince sakın görünmeye çalıştım.

"Evan, yazdıklarını okuyacak kadar güçlü değilim. Oğullarının kaybı için beni suçlamasını dinleyemem. Bir insanın daha, aslında hiç doğmamam gerektiğini söylemesini kaldıramam. Ya da seilmeyi hak etmediğimi. Ben... yapamam."

Derin bir nefes alıp onun için sakın kalmaya gayret ettim. Onu yıllardır yiyip bitiren güvensizlikleriydi bunlar. Dünyada her şeyden çok nefret ettiğim o kadın tarafından ekilmişlerdi. Bunlar, onun en karanlık sırlarıydı ve sonunda görmeme izin veriyordu. Bir başkasının daha onu kirmasına izin vermeyecektim.

"Senin için mektubu okurum," dedim. "Eğer kötü bir şeyse görmene gerek kalmaz. Eğer dayanabileceğini düşünürsem de sana veririm."

Üzerindeki heyecanı atmak ister gibi hızla soluyarak "Olur," dedi. Ben ayağa kalktığımda o elleriyle oynamaya devam ediyordu. Büyük yatak odasına yöneldim. Arkama baktığımda beni takip ettiğini fark

ettim.

Ellerim titriyordu ve ben onları nasıl durduracağımı bilmiyordum. Önce odaya tek başına girip mektubu okumasını isteyecektim. Fakat sonra yapamadım. Orada olmalı ve okuyamayacağımı söylese dahi yüz ifadesini görmeliydim.

Evan ışığı açtı. Yatağa geçtim. O da yatağın ucuna oturup elindeki ağır zarfla bana baktı. Dudağımı ısırıp, başımı sallayarak mektubu açması için cesaretlendirdim onu.

Parmağını zarfın ucuna götürüp küçük bir hareketle yırttı. Kalın kâğıt ortadan ikiye katlanmıştı. El yazısıyla yazıldığını anlayacak kadarını görmüştüm. Evan her bir satırı sindire sindire okurken kalbim heyecandan deli gibi çarpmaya başladı.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi. “Ama yine de seni etkileyecek. Ben okuyayım mı yoksa kendin mi okumak istersin?”

Cevaplamadan önce bir an tereddüt ettim. “Ben okurum.” Elimi uzattım. “Ama sen de benimle kal. Lütfen.” Omzu omzuma değecek kadar yanıma sokuldu Evan.

Derin bir nefes alarak katlı kâğıdı açtım.

Sevgili Emily,

Umarım iyisindir. Seninle ilk kez bu şekilde iletişim kurmayı arzu etmezdim. Yine de içinde bulunduğumuz şartlar nedeniyle bunun en iyisi olacağına kanaat getirdim. Ben Laura Thomas. Baba tarafından büyükannenim.

Weslyn'de olanlardan sonra George Florida'ya, yani yanıma taşınmanın en doğrusu olacağını düşündü. Ben de memnuniyetle karşıladım onu. Torunlarımla pek vakit geçiremiyordum ne de olsa. Taşınmalarını gerektiren olaylar çok talihsizdi ama ben onların yine de sevdiklerini hissetmeleri için uğraştım.

Bu süre boyunca çocuklar senden çokça bahsetti. Senin nasıl olduğunu ve seni bir daha ne zaman görebileceklerini sorup duruyorlar. Tahmin edebileceğin üzere bu oldukça hassas ve tam olarak cevabını veremeyeceğimiz bir soru. George seninle ilgili sorulara cevap ver-

mekten kaçınıyor. Bense sorularına cevap verecek kadar yakından tanımıyorum seni. Maalesef.

Jack zamanla sorularını azalttı. Leyla ise senin için resimler çizmeye ve hatta sınıf öğretmenlerine ve arkadaşlarına senin hakkında hikâyeler uydurmaya başladı. Çocukların ikisi de annesiz bir hayata alışmak için harika terapistlerden destek alıyorlar. Terapistleri ise endişeli.

Seninle iletişim kurmamızın bir yardımının dokunup dokunmayacağını sorduğunda bu önerimi büyük bir hevesle karşıladı doktor. George'un bu yazışmadan haberi yok. Olsa da destekleyip desteklemeyeceğinden emin değilim. Ama Leyla benim için çok değerli ve Emily, sen de onun için çok değerlisin.

Bu sebeple senden kuzenlerinle yeniden iletişim kurmayı bir düşünmeni rica ediyorum. Mektup ya da elektronik postayla başlayabiliriz. Sonra belki telefon görüşmelerine geçeriz. Belki zamanla ziyaretlere. Arzu edersen tabii.

Bu talebim karşısında şüphe duymakta haklısın. Bu mektubu da sana Leyla'nın iyiliği için yolluyorum. Eğer elektronik posta yoluyla cevap vermek istersen mektubun sonundaki posta adresine yaz.

Sevgiler,

Laura Thomas

Kâğıdı ortadan ikiye katlayıp yatağın yanındaki masanın üzerine bıraktım. Ellerim hâlâ titremeye devam ediyordu. Başımı yastığa koyup büyükannemin özenle seçtiği kelimeleri hazmetmeye çalıştım. Benimle yüz yüze tanışmak istediğinden hiç iletişim kurmamıştı bugüne kadar. Ya da belki de hayatımda olup biten onca şeyi kaçırdığından sessiz kalmayı tercih etmişti. Sözlerinin altında yatan mesajı anlamak kalbimi parçaladı bir anda.

Emma'nın mücadele ettiğini, çenesini titreten o duyguyla savaştığını görebiliyordum.

"Önemli değil," dedim. "Bırak kendini, Emma."

Birden kendisini kollarıma bıraktı. Onu göğsüme çektim. Beklediğim gibi iç çekmiyordu ama yanakları yaşlarla ıslanmıştı.

"Onları özledim," diye mırıldandı sonunda. "Onları çok özledim. Tek istediğim mutlu olmalarıydı."

"Biliyorum. Onlar da seni özlüyor inan bana. Em, bu onların seni sevdikleri anlamına geliyor. Hem de senin onları sevdiğin kadar."

Kuzenleri için ağlarken onu tuttum. Sonunda kendisini toparladığında rahatlayarak geri çekildi ve ıslanmış yanaklarını sildi.

"Artık ağlamak istemiyorum," dedi. "Bugüne kadar yaptığım tek şey, paramparça olup ağlamakmış gibi geliyor."

"Ama her şeyi içinde tutamazsın, Emma. Ağla. Çığlık atman gerekiyorsa çığlık at. Ama içindekilerin seni yok etmesine müsaade etme. Ahh... kendi gücünü hafife almamanı ne çok isterdim!" Elimi yüzüne götürerek başparmağımı nemli yanağında gezdirdim.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek. Göz göze geldik ve ben bu birleşmenin sarsıntısını tüm bedenimde hissedene kadar da gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Yapmak istediğim şeyi yapmadan önce bakışlarımı kaçırma ihtiyacı hissederek elimi indirdim. Emma da dönüp, yatağın üzerindeki süs yastıklarını yere atarak yüzü bana dönük bir hâlde başını yastığa koydu.

Evan da beni izledi ve kendi tarafındaki minik yastıkları yere atıp yanıma uzandı.

Gümüş mavi gözleri içimi görmek ister gibi üzerimde gezinirken, *"Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?"* diye sordu. Allak bullak olmuş hâlimi gizlemek için bakışlarımı kaçırma dım. Bu sefer beni görmesine izin verdim.

Ellerimi yastığın altına sokarak *"Ne yapacağımı bilmiyorum,"* dedim. *"Onları görmeyi çok istiyorum. Ama bunun işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyorum. Bunu düşünmem gerek."*

"Tamam," demekle yetindi sadece. Söylemek istediği binlerce şeyi bu *tamam* kelimesinin ardına gizlemişti âdeta.

"Bunu yapmamı istiyorsun, değil mi?" dedim. "Leyla ve Jack'i görmenin doğru olacağını ve dünyada hiçbir şeyin onları, bu mektubu görmezden gelip ve hayatlarından uzak durmam kadar kıramayacağını düşünüyorsun."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Söylememe bile gerek kalmadı, değil mi?" Ben isteksizce gülümserken o bir kahkaha attı. "Ya düşüncelerimi okumakta çok başarılısın ya da ne yapmak istediğini zaten biliyorsun."

Gülümsememi gizlemek için elimden geleni yaparak "Pekâlâ, artık susabilirsin," dedim. "Gerçekten artık ağlamak istemiyorum. Çok yorulduğum çünkü."

Evan güldü. "Anlıyorum. Ama eğer ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Teşekkürler." Nazıkçe gülümsedim. "Ve sen de bir gün ağlamak istersen..."

Evan birden gülmeye başladı. Belli ki onu teselli ettiğimi düşünmek bile komik gelmişti.

"Ne?! Sen hiç ağlamaz mısın?" dedim omzuna vurarak.

Kocaman bir gülümsemeyle "Beni hiç ağlarken gördün mü?" diye sordu.

"Bir defa," dedim hiç düşünmeden. Gülümsemesi soldu ve o gecenin anısında, birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Yıldızların altında, çayırdaki o gece. Birbirimizden af dilediğimiz o gece. Ona her şeyimi verdiğim gece.

Bakışlarındaki derinliğe teslim olup nefesimi tuttum.

Gözlerimi kaçırmadan, "Evet, bir defa," diye mırıldandım. Gözlerim dudaklarına kaydığında kalbim giderek hızlandı.

Kocaman açtığı gözleri endişeyle doluydu.

Ona doğru eğilmek üzereydim ki "Yarın benim için bir şey yapar mısın?" dedi.

Sesini duymak beni şaşırtmıştı. Gevşeyip nabzımı yatıştırmaya çalıştım. "Ne istersen."

"Bir sörf tahtasıyla kıyafet seçmeme yardım eder misin?"

Sanırım daha fazla gülümseyemezdim. "Elbette, seve seve."

Göz kapakları ağırlaşmış tamamen kapanana dek sörf hakkında sohbet etmeye devam ettik. Uzanıp üzerinden, lambayı kapattım. Yataktan kalkacaktım ki kolumu yakaladı. Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca uykulu bir hâlde arkasını döndü ve kolumu arkadan beline sardı... ve bırakmadı. Arkasından sokulup sımsıcak bedenini göğsüme yasladım ve uykuya dalana dek kokusunu içime çektim.

~~~~~

Soğuktan ürpererek uyandığımda battaniyeyi üzerime çekmek için uzandım ama yoktu. Gözlerimi karanlığa açtım. Arkamdan gelen nefes seslerini duyuyor, Evan'ın bana yaslanmış bedenini hissediyordum. Ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Parmaklarımı temkinli bir şekilde onunkilerden ayırarak banyoyu kullanmak ve su içmek için yanından kalktım.

Banyonun yerinden emin olmasam da karanlıkta duvara tutunarak dikkatlice ilerlemeye başladım. Sonunda kapıyı açtım ve ışığı yakmadan hemen önce arkamdan kapattım.

Dişlerimi fırçalarken, birbirimize o kadar yakın durmamak için yatağın diğer ucunda mı yatsam acaba, diye düşünüyordum.

Bu gece iki kez düşünmüştü beni öpmeyi. Ve neredeyse ona izin verecektim. Ama korkup kaçtım. Geçen yıllar boyunca o kadar çok acı birikmişti ki... Yine de kendimizi birbirimize çekilirken bulduğumuz o hassas anlarda bunları unutmak kolaydı.

O zaman neden senin yatağında, Emma? Aynadaki yansıma baki bir iç çektim ve bir bardak su alarak yatak odasına dönmek üzere hareketlendim.

Banyonun kapısını açtığımda Evan birden yataktan fırladı. "Emma?" Bu ani tepkisi ile nefesim kesildi.

"Evan? Sen iyi misin?" Kaskatı kesilmiş hâlini gördüğümde kalbim hızlanmaya başladı.

Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Em?"

Kapı aralığında dururken elimdeki bardağı sıkıca tutarak "Buradayım," dedim. Bir kâbus görmüştü. Kâbus gören birini görüyor olmak tuhaftı. Önce panik, sonra bir kafa karışıklığı ve hızla alınan soluklar. Sonra nerede olduğunu anladığında büyük bir rahatlamayla omuzları düştü.

Elimi ışık düğmesine koymuş, kıpırdamadan beklerken, "Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," dedim usulca. "Yatağın yanındaki lambayı açar mısın? Ben banyonunkini kapatayım." Lambayı açtığı sırada elinin titrediğini fark ettim.

Banyonun ışığını söndürerek yatağa döndüm. Kenara kaydı. Sırtüstü yatmış, kolunu da alına yaslamıştı. Onu izlemeye devam ettim. Kendisine gelmeye çalışırken göğsü bir şişip bir iniyordu.

"Ne gördün?" diye sordum. İlk defa bu soruyu soran ben olacaktım.

"Seni," diye fısıldadı.

Ağzımdan kaçmıştı ve bunu söyler söylemez de geri almak istedim. Başımı ona çevirdiğimde hiç kıpırdamadan yatıyordu. Şimdi bir açıklama yapmam gerekecekti. "Her seferinde biraz daha farklı oluyor. Ama bir şekilde sen hep gidiyorsun. Ben de böyle panik içinde uyanıyorum."

Sanki ciğerlerindeki havayı çekip almışım gibi bakıyordu bana. "Yapma, Em. Bunun için de kendini suçlama."

"Ama... nasıl yapmam?" diye mırıldandı. "Her gece sana yaptığım şey yüzünden kâbus görüyor ve kan ter içinde uyanıyorsun. Bunun, benim suçum olduğunu nasıl düşünmem?"

Bakışları keder doluydu. Sanki üzerindeki suçluluk duygusu onu aşağı çekiyormuş gibi iyice gömüldü yatağa. Keşke bunu üzerinden kaldıracabilecek bir gücüm olsaydı.

"Sen, suçluluk duygusunu demir bir maske gibi takıyorsun yüzüne. Çünkü diğer insanların başına ne gelse kendini sorumlu tutuyorsun. Seninle ilgisi bile olmayan şeyler yüzünden kendine işkence

ediyorsun. Sonundaysa değer verdiğin insanları kendinden uzaklaştırarak onları kırıyorsun. Böyle yaparak onları koruduğunu düşünüyorsun." Emma sessizdi. "Bu suçluluk duygusunu daha fazla taşıyamazsın. Herkesi hayatından uzaklaştırmaya devam edemezsin. Yaşamak böyle bir şey değil, Emma."

Gözündeki yaşları silerken, "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Geçmişinin hatalarında yaşamak, geleceğini mahvetmekten başka bir şeye yaramaz."

Sözlerinin doğruluğu beni sarsmıştı. Sıkıttığım yumruklarımla onlara tutundum. Gözümden akan yaşlar yastığı ıslatıyordu.

İçimdeki karanlığı gizlediğimi sanmıştım, oysa o, zoraki gülüşlerimin ve kaçamak cevaplarımın ardında görmüştü onu. Hem de tüm çıplaklığıyla. Beni tanıyordu.

Tanınamasını dilerdim.

Gözlerine odaklandım. "Özür dilerim, Evan. Seni o evde, yerde öylece bıraktığım için çok özür dilerim. Kaliforniya'ya gelirken hiçbir şey söylemediğim için de. Bu, benim hayatımda aldığım en kötü karardı."

"Benimkini aldın."

Anlamadan alnımı buruşturdum.

"Sen bana seçme şansını bırakmadın, Emma. Sanırım seni affetmek bu yüzden bu kadar zor. Sen benim adıma seçim yaptın. Tıpkı hayatımın çoğunda babamın da yaptığı gibi. Tabii sonunda ona başkaldırana kadar. Ama seninleyken farklıydı. Senin için her şeyi yapardım."

O konuşmaya devam ettikçe göğsümdeki ağırlık daha da artıyordu. Bir an kemiklerimin kırılacağını sandım. Beni babasıyla karşılaştırması, utançtan yerin dibine girmek istememe sebep olmuştu.

Sevilmeye değil değmeyeceğime karar vermesi için ona bir şans vermedim. Ben onun seçim şansını elinden aldım, çünkü verebileceği karardan korkuyordum.

"O hâlde bana öfkeli kalmalısın, Evan," dedim sonunda.

“Lütfen. Bağır. Öfkelen. Bir şey yap. Ben işleri batırdığım zaman bunu kabullenmeyi bırak. Bu kadar anlayışlı olmaktan vazgeç. Arada bir sinirlenseydin ve benden kaçmasaydın ben de seçim yapmak zorunda kalırdım belki. Seni korumakla doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum, şu an kulağa ne kadar çılgınca gelse de. Öyle berbat bir hayatım var ki senin benim... o yanıma görmeni hiç istemedim.”

“Hangi yanı?”

Gergin bir sesle “Nefret ettiğim yanı,” dedi. Gelebileceği son noktaya ulaşmıştı. Artık yüzüne bakamayacağından arkasını döndü. Tek kelime çıkmıyordu ağızından, bu dürüstlüğü ve çaresizliği göğsüne bir yumruk gibi inmişti. En az onun kadar şaşkın ve bitkin, söndürdüm ışığı.

Ona yaklaşarak fısıldadım sonra: “Sana öfkeleneyeceğim, söz. Ama bu gece değil. Çok yorgunum.” Bitkin bir kahkaha attı. “Ama şimdi seni kollarıma alacağım çünkü buna hem senin hem de benim ihtiyacım var. Tamam mı?”

Gözyaşlarının arasında, “Bana bir seçenek mi sunuyorsun?” dedi alaycı bir üslupla.

Güldüm. “Evet Emma, sana bir seçenek sunuyorum.”

Beni hissedene dek yanıma sokularak “Tamam,” dedi. Kolumu ona sardım. O da parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Yüzümü saçlarına gömdüğüm sırada kulağıma fısıldadı: “Bir daha senin seçim şansını elinden almayacağım. Söz veriyorum.”

31. BARIŞ

Cam kapının ince t  lleri, sabahın o parlak güneş ışığını engellemekte oldukça başarısızdı. Henüz uyanmaya hazır olmadığımdan yatakta bir o yana bir bu yana dönüp yastığı kafama geçirdim.

“Hey Em,” diye seslendi Evan. Yastığın altında homurdandım. Alaycı bir sesle konuşmaya devam etti: “Demek sabah *vakitlerinden* yeniden nefret etmeye başladın. Güzel... Kahvaltı ister misin?”

Tam kendi kahvaltımı hazırlayabileceğimi söylemek üzere yastığı kaldırmıştım ki tüm söyleyeceklerimi unuttum. Evan, tere bulanmış vücudunu saran koşu şortuyla kapının önünde dikiliyordu. Bakışlarımı kaslı bedeninden çekip tavana bakmaya zorladım. Son iki yılda ne yapmıştı bu   ocuk kendisine böyle?

Kalbim   yle hızlı atıyordu ki tüm vücudum kızarmıştı.

“Emma?”

“şey... olur,” dedim ona bakmadan.

“Bir sorun mu var?”

Birden kıpkırmızı olan yanaklarımla “Evan   zerine bir tişört giy, lütfen” dedim.

Güldü. “Ciddi misin?”

“Kapa   neni.” Yastığı yeniden başımın üzerine koydum.

“Sana bacaklarını   rtmeni söylesem beni dinler miydin?” diye sordu. şaşkınlığa   ğramıştım.

"Ne?" dedim doğrularak. O kadar anı hareket etmişim ki saçlarımın havalandığına yemin edebilirdim.

Sırıtarak uzaklaştı. Homurdanarak örtüyü üzerimden attım ve banyoya doğru yürüdüm.

Emma nihayet banyodan çıktığında nefesim kesilmişti. Elimdeki kaşığı ağzıma denk getiremediğimden içindeki süt çenemden aşağı aktı.

"Bu da ne böyle?" dedim haykırırcasına. "Bu giydiğin, iç çamasırı bile sayılmaz." Emma üzerine, şimdiye kadar gördüğüm en kısa kot şortu giyerek çıkmıştı dışarı. Ben kanepede otururken hafif kaslı, bronz bacaklarıyla karşımda dikiliyordu.

Masum rolü yaparak "Ne demek istiyorsun?" dedi. "Şort giydim sadece. Yaz ayındayız."

"Sen bunları yeni mi kestir? Çünkü bu kadar kısa bir şortu asla almayacağını çok iyi biliyorum. Cidden... yani demek istediğim fazla açık." Ben bunu söyler söylemez kızaran yanaklarıyla üzerindeki hafifçe çekti. Üstünü değiştirmesini umarak sırttım.

Ona ters ters bakıyordum. Üzerine hâlâ bir şey giymemişti. Kaslarını sergileyerek yarı çıplak bir hâlde kanepede oturuyordu. Beni sinirlendirmek için yapıyordu bunu. Bu yüzden ben de oyunu kuralına göre oynamaya karar vermişim. Ama şimdi şortu fazla kestiğimden endişe ediyordum. Kumaşın iyice yukarı kaydığını da hissediyordum. Aşağı çekmek istesem de Evan'ın bunu beklediğini bildiğimden ben de üzerimdekilerle dışarı çıkmaya yeltendim.

Oturduğu yerden resmen zıplayarak "Emma!" diye bağırdı arkamdan. "Tamam, tamam. Tişört giyeceğim. Şimdi lütfen içeri girip üzerine doğru dürüst bir şort giyer misin?"

O, kafasını tişörtün içinden geçirmeye çalışırken gururla gülümseyerek yanından geçtim. "Anlaştık."

Tişörtünü kaslı gövdesine indirirken "Anlaştık," diye mırıldandı. "Hâlâ sörf mağazasına gitmek istiyor musun?"

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatırken, "Evet," de-

dim.

~~~~~

Evden dışarı adımımı atar atmaz üzeri siyah kumaş kaplı kırmızı bir kamyonetle karşılaşınca şaşırdım. Meraklı gözlerimi hemen Evan'a çevirdim.

Arabaya binerken, "Kimin bu?" diye sordum. Eskimiş deri kokuyordu içi. Arabanın parlak kırmızı renkli metal ve siyah deriyle harmanlanmış tasarımını, minik, yuvarlak düğmelerini ve eski tarz koltuklarını inceledim.

Arkamdan kapıyı kapatarak "Benim," dedi Evan.

"Nereden çıktı?" Araba, yaşına rağmen oldukça iyi durumda idi ve yeni boyanmışa benziyordu.

Arabayı çalıştırırken, "Servisten bugün çıktı," diye açıkladı. "Biyodizele çevirdikleri için biraz bekledim."

Garajdan çıkmak üzereyken, "Evan dur," dedim. "Açıkla. Şimdi. Hepsini."

Şeytani bir gülümsemeyle "Neyi açıklayayım? Biyodizeli mi?" dedi.

Kaşlarımı çatarak "Evan!" dedim. Yüzündeki gülümseme yok oldu.

Bir süre tereddütle bekledi. "Anlat hadi," dedim.

"Bir arabaya ihtiyacım vardı çünkü kaydımı Stanford'a aldırardım. Bir sonraki sömestir başlıyorum. Bu hafta başında annemle buluşmak için San Francisco'ya da bu yüzden gitmiştim. Annem kira sözleşmesini imzalamadan önce nasıl bir yer bulduğumu görmek istedi."

Gözlerimi kırptırdım. Tek yapabildiğim buydu. Bedenimin geri kalanı âdeta felç olmuştu. Bir süre sonra, "Neden Stanford'a gidiyorsun?" diye sorabildim.

"Çünkü ilk tercihimdi," diye cevapladı. Ve arabayı yeniden çalıştırıp ilerlemeye başladı. Donup kalmıştım.

"Pekâlâ," diyebildim. "Pekâlâ. İlk tercihindir. Pekâlâ."

Bana bağırmasını ya da en azından biraz sinirlenmesini bekliyordum. Ama o yalnızca hiç durmadan, "Pekâlâ," diyordu, sanki bunu kabullenmekte zorlanıyormuş gibi.

Yaklaşık beş dakika sonra, "Uzmanlığın ne olacak?" diye sordu.

"İşletme ve eğitim fakültesinde çift ana dal yapıyorum," dedim. "Henüz kararımı vermedim."

"Hm." Düşünceli bir hâlde başını salladı. "Eğitim ha? Serena'nın erkek arkadaşı da orada okuyor. Sanırım yarın burada olacaklar. Onunla konuşabilirsin."

Omuzlarım gevşedi. Kasabaya doğru yol alırken yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Sakin kalmaya çalışıyordum. Ancak bunu başarıp başaramadığımdan emin değildim. Belki de soru sormak panikleme mi engellerdi.

"Kampus dışında bir yer mi tuttun?"

"Evet," dedi. "Bir stüdyo daire. Küçük ama ev arkadaşım olmayacak. Ev sahibi, garajının üstündeki mekânı daireye çevirmiş."

Birbirine girmiş düşüncelerimi gizleyeceğini umduğum bir kafa hareketiyle "Güzelmış," dedim. Geçiş için başvuru süresi aylar önce bitmişti. Demek ki bu kararı beni görmeden çok önce almıştı.

Her şeyi o zaman anladım. Stanford onun ilk tercihiydi ve ben onu terk ettiğimde bunu da mahvetmişim. Vivian'a o mektubu verdiğimde... Bu da onun elinden aldığım seçeneklerden biriydi işte.

"Bence burayı seveceksin." Terden ıslanan avuçlarımı kargo şortuma silerek gülümsedim.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Sörf dükkânının otoparkına girdik. "Hazır mısınız?"

Bir kahkaha attı. "Çok mu heyecanlıyız ne?"

"Tahmin bile edemezsin." Arabadan inerken aptal aptal sırıttı.

dum.

Ona doğru yürüdüm ama kendi kapısını çoktan açmıştı. Arabadan indiği sırada bandajlı ayağını fark ettim.

"Bugün çorap giymemişsin," dedim.

"İyileşiyorlar," diye açıkladı. "İlk zamanki kadar hassas olmadıkları için bandajların yeterli olacağını düşündüm."

Mağazanın kapısını onun için açtım ve birlikte tezgâha doğru yürümeye başladık.

Sörf tahtalarını incelerken Evan'ın yüzü parlıyordu âdeta. Bu heyecanlı hâline gülümsemeden edemedim.

Başta, bir sürü farklı model arasından seçim yapmanın zor olacağını düşünmüştüm. Ta ki yerel bir sanatçının çalışmalarını görene kadar. Beğendiğim tasarımı taşıyan tek uzun tahtanın Cardiff'teki mağazada olduğunu öğrenmek, Evan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Alabilmek için birkaç gün beklememiz gerekecekti.

Birkaç şey daha aldıktan sonra Evan ve tezgâhtar çocuk sörf ile ilgili koyu bir muhabbete dalınca sörf yaparken giyebileceğim bikinilere bakmaya başladım ben de.

Düşersen, daha doğrusu düştüğümde, üzerimden kolaylıkla çıkabilecek birkaç model seçtikten sonra tanga modellere geçtim. Oldukça seksi ve pembe renkli bir tangayı elime alıp iplerin vücudumun nerelerini kapayacağını kestirmeye çalıştım.

"Ciddi olmazsın," dedi Evan arkamdan. Arkama dönmeden önce sırttım.

Bedenini ölçermiş gibi bikiniyi üzerime tuttum. "Ne düşünüyorsun?"

Evan başını iki yana sallayarak "Sörf yaparken onu giyemezsin," dedi.

"Tabii ki giyemem." Güldüm. "Havuz partileri için düşünmüştüm."

Ağzı açık kaldı. "Hayır, Emma. Bu, hiç de iyi bir fikir değil."

Onu kızdırmaya devam ederek daha da sırttım. "Sanırım

deneyeceğim. Sana da göstermemi ister misin?"

Kıpkırmızı olan boynuyla "Hayır," dedi. "Bunu ne bana ne başka birine göstermene gerek var. Hatta bunu böylece askıda bıraksan bence çok daha iyi edersin."

Bir kahkaha daha atarak soyunma odalarını aramaya başladım.

Perdeyi çekip bikinileri askıya astım ve gerçekten beğendiklerimi denemeye başladım. Sonra elime o seksi modeli aldım. Evan'ın bunu gördüğü zaman verdiği tepkiyi düşünerek gü-lümsedim.

Seksi olan da dâhil, beğenmediğim bikinileri askıya geri astıktan sonra kasaya yöneldim. "Tahtayı, koruma ekipmanlarını ve giysiyi alıyorum," dedim çocuğa.

Etrafıma bakındım. Evan mağazanın diğer tarafında güneş gözlüklerine bakıyordu.

"Tahtanın parası ödendi," dedi çocuk. "Pazar günü kapalı olduğumuz için pazartesi gelip alabilirsiniz. Saat yedide açıyoruz."

"Ah... teşekkürler," dedim.

Kasada işim bittiğinde çantalarımı alarak kapıya yöneldim.

Kapıdan çıktığımız sırada kaşlarını çatarak "Evan..." dedi Emma. "Bunu neden yaptın?"

"İçimden geldi," dedim. "Sörf yapmanı kutluyoruz diyelim." Bunu, onun hiç kutlamadığı o gün için aldığımı söylemeye niyetim yoktu. Hem henüz iki gün vardı. Yani resmî olarak bunu ona doğum gününden önce almıştım.

Eve vardığımızda yatak odasına gitmeden önce sörf giysisini girişteki dolaba astı. Arkasından giderek dikkatini çekmek için kapıyı çaldım. "Sara ve Jared döndüğünde benimle Nate'e gelmek ister misin? Akşam yemeğine davet etmişti bizi." Elindeki siyah bikiniyi katlıyordu. "Ne? Pembe olanı almadın mı?"

Yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Çok beklersin. Ama onu elimde tuttuğum zaman yüzünün aldığı şekli görmeliydin. Keşke bir

fotoğrafını çekseydim," dedi. Gülmeye başladı ve... hiç durmadan devam etti bir süre.

Öyle güzel gülüyordu ki. Bu sesi duyabilmek için tüm gün komiklik yapmaya razıyım.

Nihayet sakinleştiğinde, "Fotoğraf demişken..." dedi. "Fotoğraf makineni duruyor mu?"

Onu yeniden elime alabileceğimden emin olmadığım için tereddütle durdum. "Bir yerlerde olacaktı."

"Evet, yani eğer istersen burada gün batımları harikadır. Ben öğleden sonra resim yapmayı düşünüyorum. Güneş batarken tüm o renkleri yakalamayı."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "O hâlde fotoğrafını çekmeli."

"Gün batımının mı?"

Bir an duraksayıp nasıl tepki vereceğini bekledim ve "Hayır," dedim. "Senin resim yapışının." Yanaklarına tatlı bir pembelik yayıldı. Bunu görmeye hiç doyamayacaktım.

Arkasını dönerek uzaklaştı. Yanaklarım sıcacık olmuş, öylece bakakalmıştım ardından.

Ben verandadaki bistro masanın altından bir tabure çekip şövaleyi kurarken, Evan üst kata yöneldi. Tabureye oturup, derin bir nefes alarak temiz havayı ciğerlerime çektim. Mükemmel bir gündü.

Evan elindeki fotoğraf makinesinin lensiyle oynayarak çıktı. Bundan daha iyi bir gün olamaz, diye düşünerek gülümse dim. Çizmek istediğim resmi gözümde canlandırıp, temel rengi tuvale sürmeye başladığımda Evan da kumsalda fotoğraf makinesiyle dolaşmaya çıkmıştı.

Yaptığım işe tam anlamıyla konsantre olduğumdan döndüğünü fark etmedim. Aslında hiçbir şeyin farkında değildim. Ta ki ön kapının kapandığını duyup taburemde dönene kadar.

"Selam," diye seslendi Sara. "Emma?"

Üstüne yattığı hamaktan, "Buradayız," diye cevap verdi Evan. Masada bıraktığım kitabı okuyordu. Yaprığın göğsünde

durduğunu fark ettiğimdeyse kalbimin duracağını sandım. Dudaklarımı ısırırsam da yüzümde bir tebessüm oluşmasına engel olamadım. Bakışlarımı yapraktan kaldırdığımda yüzünde bilgiç bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

Bizi birbirimize bağlayan hassas bir enerji bağı vardı. Hem de onu ilk gördüğüm andan beri. Dürüstlük adına attığım her adım, ona kendimi açmamda yardımcı oluyordu. En karanlık, en kırılğan yanlarımı görmesine izin verebilmiştim sonunda. Her bir dokunuş, her bir bakış ve her bir gülüş bizi daha da yakınlaştırıyordu birbirimize.

Sürgülü kapı açılıp hızla arkama döndüğümde Sara'yla karşılaştım. Hemen yerimden kalktım. Üzerinde parlak yeşil ve sarı renklerde, çiçek desenli bir elbise ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gören de cenazeden değil, tatilden döndüğünü düşünürdü. Tam bunları düşünürken Jared'ın ellerine kenetlenmiş elini fark ettim.

Sara kollarını bana uzatmak için Jared'ın elini bıraktı ama ellerime bulaşan boyayı gördüğü anda tereddütle durup beni yanaklarımdan öpmekle yetindi. "Selam! Döndüğüm için çok mutluyum. Bu ev mükemmel, Em! Bir ay boyunca burada kalacağımıza inanamıyorum. Tek eksiğimiz bir havuz."

"Çatıda," dedi Evan ben daha bir şey söyleyemeden. "Gerçekten mi?!" Sara sevinçten resmen bir çığlık atmıştı.

Alaycı bir tavrıyla "Hayır," dedi Evan.

Sara ona ters bir bakış attı. "Sen tam bir pisliksin, Evan." Jared'ı güldürmüştü. Resmime bakmak için şövalenin karşısına geçti. "Vay canına! Bu çok iyi."

"Henüz bitmedi," dedim aceleyle. O sırada resme kaotik bir hava veren fırça darbelerini inceliyordu.

"Ama ben sevdim," dedi gülümseyerek.

"Daha yeni geldiğinizi biliyorum ama Nate'lere gidiyoruz. Annesi bizi akşam yemeğine çağırdı. Gelmek isterseniz siz de gelin," dedi Evan.

"Gidiyor muyuz?" diye sorguladım. Bunu aslında hiç konuşmadığımızı fark ettiğinde özür diler gibi baktı yüzüme.

"Geliriz," dedi Sara mutlulukla. "Hadi Em. Sen şu... boyalarını temizlerken ben de sana giyecek bir şeyler seçerim."

Üzerime baktığımda boyanın omuzlarımla dizlerim arasında kalan her yere bulaştığını gördüm. Evan, hayretler içinde kalmama kahkahalarla gülmüştü. "Sen muhtemelen gördüğüm en coşkulu ressamısın. Hadi gidip hazırlan. Ben eşyaları toplayıp temizlerim."

"Teşekkürler," dedim ve Sara'nın ardından hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek eve girdim.

Yatak odasına girdiğinde birden, "Lanet olsun!" dedi. "Tüm ömrümü bu odada geçirebilirim! Üstelik dışarı çıkmama bile gerek yok."

Banyo kapısını kalçamla iterken, "Çok güzel, değil mi?" dedim. "Bana New Hampshire'dan bahset," diye seslendim üzerimdekileri çıkartırken.

Dolabın içinde kaybolmuş gibi, "Çıktığında konuşuruz," diye bağırdı. "Senin bir elbiseye ihtiyacın var şu anda!"

"Hayır! Asıl senin, benim bir elbiseye ihtiyaç duyuyor olmama ihtiyacın var!"

Dediğim kafasını karıştırmış olmalıydı ki cevap vermedi. Aslında benimki de karışmamış değildi hani. Odaya üzerimde bir havluyla ve boyayı çıkaracağım diye aşındırdığım tenimle döndüğümde Sara'yı bir şezlongun üzerinde bağdaş kurmuş mesaj atarken buldum. Beni gördüğünde telefonu elinden bıraktı. Yatağın üzerinde beyaz, keten bir şort ve açık mavi renkli, boyundan bağlamalı bir bluz vardı. Yerde ise bir çift sandalet.

"Keşke benimle bir alışverişe çıksan."

"Sara lütfen," dedim yalvarırcasına. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

"Pes etmeyeceğim Em." Kaşları kalkmış, parlak dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

Benim için seçtiği kıyafetleri giyerken, "Seni yeniden görmek çok güzel, Sara," dedim. "Şimdi anlat bakalım."

Sara yatağın ucuna oturarak parlayan gözleriyle bana baktı. "Cenazeye geldi." Gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

"Biliyorum," dedim sabırsızlıkla, "Ama ne oldu? Ne söyledi?"

"Düne kadar pek konuşamamıştık çünkü babam gördüğünde onu neredeyse kiliseden atacaktı. Sonunda onunla bir kitapçıda buluşmamı istedi ve beni ikna etmek için de milyonlarca mesaj attı. Sanırım ona bağıramayayım diye öyle bir yerde buluşmak istedi.

Her neyse bana babasından bahsetti biraz. İşini her şeyin önünde tutmasından falan. Bunu zaten biliyordum. Yani, sana yaptıklarına baksana." Gerildim. "Üzgünüm, bunu söylemekle hata..."

"Sen devam et," dedim. Stuart Mathews'un benden hoşlanmayışından bahsetmek hoşuma gitmiyordu.

"Şu kızla çıkıyormuş -ki bu midemi bulandırmaya yetiyor. Neyse ben ona Jean Luc'tan bahsettiğimde yüzünü görmeliydin ama. Sanırım ikimiz de aptallık ettik. Babası durmadan bu kızla muhteşem bir gelecekleri olacağından falan bahsedip duruyormuş. Jared da sürekli geçiştiriyormuş. Yine de Stuart'ın da o resimdeki kaltağın da istediği buymuş. O kızın Catherine, Jacobs'la, yani tüm zamanların en büyük kaşarıyla arkadaş olduğunu öğrendiğimde onun da öyle biri olduğunu anlamalıydım."

Sara yüzümün renginin solduğunu gördüğünde sustu.

"Onlar çıkmıyorlarmış, Emma," dedi Sara aceleyle. Anlamamış gibi, "Tamam." dedim. O ikisinin herhangi bir şekilde yakın olmalarını düşünmek bile germiştii beni.

"Kız şansını denemek istemiş, Stuart da onu desteklemiş. Üstelik kızın babasıyla da iyi bir anlaşma yapmış. Gazetecilerin de olduğu o partide sol parmağına büyük annesinin yüzüğünü

bilerek takmış ve Stuart da muhabiri ayarlamış. "Nişan" haberi, bu yüzük yüzünden ortaya çıkmış zaten. Bu yalan haberi temizlemek Vivian'ın neredeyse bir haftasını almış ama haber çoktan yayınlandığı için engel olamamış. Tabii ki Stuart'ın etkisiyle. Tam bir pislik." Sara dişlerini sıkıyordu.

"Vivian onu gönderdiği için çok mutluyum. Ve Emma, Stuart'ın sana yaptıklarını öğrenince Vivian çok üzüldü. Annem, geçen yaz birlikte yemeğe çıktıklarını ve konunun sana geldiğini anlattı. Vivian, Evan'ı senden uzak tutmakla doğru yapıp yapmadığını sorguluyormuş. Ama şunu bilmelisin ki Weslyn'i terk etmene sebep olan şeylerden birinin Stuart olduğunun da farkında."

O konuşurken tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum ama soluk alıp verişim duygularımı ele vermeye yetiyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi... birlikteyiz. Ve her şey mükemmel!" Sara resmen yatakta zıplıyordu. "Em, şu uzun mesafe ilişkisini yürütemeyeceğimizi düşünürken ne kadar da paranoyakça davranmışım. Yani... o benim hayatımın erkeği. Bana her şeyi yapabilecekmişim ve dünyadaki en önemli insanmışım gibi hissettiren tek erkek. Onunla tanışana dek hiç âşık olmamıştım. Ve o zamandan beri de kimseyi sevmedim."

Etrafa mutluluk saçıyordu ve bu hâli ona çok yakışıyordu.

"Bu, anlattığın en güzel hikâye." Yataktan atlayıp ansızın boynuma sarıldı. Bunu hiç beklemiyordum doğrusu. Şaşkınlığıma rağmen en az onun kadar sıkı sarılarak karşılık verdim ben de.

Ciddi görünmeye çalışarak "Şimdi sen anlat," dedi. Ama neşesini gizlemesi mümkün değildi. "Cole ile neler oldu? Ne söyledi?"

"Hiç," dedim omuzlarımı silkerek. "Bir not bırakmış." Dönüp banyoya baktım. "Saçımı kurutmalıyım. Sanırım çocuklar bizi bekliyor."

Ardımdan banyoya gelirken, "Emma," dedi. "Saçlarını ben kuruturum. Sen konuş."

Bir iç çekerek oturdum. Sara da fırça ve saç kurutma makinesine uzandı. "Anlatacak pek bir şey yok. Sadece iki cümle bir şey yazmıştı. Biliyorsun, ona 'Ben seni kırmadan hayatımdan çıkmalısın, Cole,' demiştim. O da öyle yaptı. Onu kırmama izin vermeyecekmiş."

"Kahretsin," dedi. "Biliyordu Em. Evan uçaktan indiği anda bu işin bittiğini biliyordu."

"Evan mı?" dedim şaşkınlıkla. "Gitmesinin sebebi benim."

"Her neyse," dedi aldırmadan. "Sen böyle işleri çözmekte pek iyi sayılmazsın, Em. Hem zaten bir önemi yok. O gitti. Peki, sen nasılsın?"

Gözlerimi kaçırdım. "İyiyim."

"Ne?" dedi zorlamaya devam ederek. "Gittiği için üzgün müsün yani?"

"Böyle bitmesini istemezdim," diye itiraf ettim. "İyi bir çocuktuk. Gerçekten."

"Biliyorum," dedi Sara da. "Ben de severdim."

Başımı salladım. "Bunun olacağını biliyordum. Eninde sonunda bir şekilde biteceği belliydi zaten. Yalnızca işlerin... karmaşıklaşmamasını istiyordum."

Alay eder gibi "Tabii canım," dedi. "Karmaşıklık istemiyorsan erkeklerden uzak duracaksın."

Tavsiyesini yüzümü ekşiterek karşıladım.

"Peki, şimdi Evan'la durum nedir?" diye devam etti. "Aranız nasıl? Dün gece onunla baş başa kalmak tuhaf mıydı?"

Ateşimin yükselmesini engellemeye çalışırken bir yandan başımı iki yana salladım. Yine de yanaklarıma yayılan sıcaklığı durduramıyordum.

Sara saç kurutma makinesini susturdu. "N'oldu?" Başımı kaldırdığımda bana kocaman gözleriyle baktığını gördüm. "Yoksa onunla birlikte mi oldun?"

Utancımdan kıpkırmızı kesilerek "Ne?! Aman Tanrım, hayır!" dedim. "Sadece konuştuk, hepsi bu. Ve... şey..."

O her zamanki öğüt verir edasıyla "Emma," dedi Sara. "Ne yaptın?"

"Dün gece burada, benim yanımda kaldı," diye açıkladım usulca. "Konuşa konuşa uykuya daldık."

"Ve bu koca yatakta birbirinizden çok da ayrı yatamadınız, öyle değil mi?" Ben gözlerimi kaçırınca cevabın ne olduğunu anlamıştı zaten. "Aranızda neler oluyor?"

"Emin değilim. Gerçekten yalnızca konuşuyoruz. Ve sanırım bu iyi bir şey. En azından dürüstüz birbirimize karşı. He... bir de çok fazla ağlıyorum. İşin o kısmı biraz acıklı tabii."

Beni rahatlatmak için "Öyle olmadığına eminim," dedi. "Şimdiye kadar yeterince ağlamadığın için şu an bunun acısını çıkarıyorsun."

"Harika," diye homurdandım. Bunu durdurmanın bir yolunu bulabilmek için her şeyi vermeye hazırdım. "Ama..."

Evan odasından, "Hâlâ hazır değil misiniz?" diye seslendi.

Saç kurutma makinesini yeniden çalıştırarak "Hemen çıkıyoruz," dedi Sara. "Konuşmamız henüz bitmedi." Bunları söylerken gayet ciddiye.

Sara, yüzünde hiç silinmeyecek gibi duran bir gülümsemeyle Emma'nın önünden çıktı. Yüzünde, sanki az önce başına büyük bir darbe almış gibi bir ifade olan Jared'a döndüm hemen. Yeniden bir araya gelmiş olmaları, işleri biraz tuhaflaştıracaktı elbette. Özellikle de Emma'yla ben neredeyse hiç birbirimize dokunmamışken... yani, uyumadığımız zamanlarda.

"Konuşmalıyız," dedi Sara sırtarak.

"Yine ne yaptım?" diye sordum. Bakışlarını arkama yöneltti. Arkaya dönüp baktığımda bacağını büküp, duvara yaslanarak sandaletlerini giymeye çalışan Emma'yı gördüm. Ayakları hâlâ bandajlarla sarılıydı. Beyaz şortu, beni mahveden o güzel bacaklarını ortaya çıkaracak kadar kısaydı. Gülümseyerek bana bakarken yanakları kızarmış-

tı. Gözlerimi ayıramadan ona baktığımı fark ettim.

Sara ve Jared'ın kapıda beklediklerini gördüğümde "Şey, hazır mısın?" diye sordum ona. Elini tutmak üzere uzanmıştım ki kendimi durdurup ellerimi kargo şortumun cebine soktum. Bunu görmediğini umuyordum. Belki de onu davet etmek iyi bir fikir değildi. Bir randevu gibi olacaktı ve aramızdaki o karşı konulmaz çekime rağmen henüz ikimiz de buna hazır değildik. O dolaptan bir kazak alırken ben de kapıya yöneldim.

"Hoş görünüyorsun," dediğinde arkama döndüm. "Üzerindeki gömleği beğendim."

Tam anlamıyla hazırlıksız yakalanarak "Teşekkürler," dedim. "Sen de... muhteşem görünüyorsun."

Kapıdan çıkarken mahcup bir gülümsemeyle "Teşekkürler," dedi.

Arka koltuğa otururken Jared hayranlıkla "Tanrı aşkına," dedi. "Modeli ne bu arabanın?"

Kapıyı kapatmak için Emma'nın binmesini beklerken, "Altmış dokuz," dedim. Sara, sanki neler döndüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısmış etrafa bakıyordu. Okulla ilgili haberi verme işini Emma'ya bırakacaktım çünkü vereceği tepkiden emin değildim. Emma'nın mutlu olmasını istiyordu ama onun için hâlâ endişelendiğini de biliyordum. Endişelenmesine sebep olan şey, benim niyetim miydi yoksa Emma'nın o yaz yaşadığı duygusal bunalım mıydı bilmiyordum. Hangisi olursa olsun, bunda benim de bir payımın olduğunun farkındaydım.

~~~~~

Nate'in şeytani kuzenleri hakkındaki uyarılarını ciddiye almış olsaydım Sara ve Emma'yı asla onların yanına getirmezdim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama akşam yemeğini kimse yüzünü gözünü yarmadan ya da kendisini havuzun içinde bulmadan bitirmeyi başardık. Gerçi Nate'in öfkeli bakışlarından, aklından bunu geçirdiği anlaşıyordu.

Emma eve dönerken, "Sanırım sırtımda barbekü sosu var," dedi. Omzunun üzerinden uzanmış temizlemeye çalışıyor fakat başaramıyordu. "Bir insanın bu kadar sinir bozucu olabileceğini düşünmezdim."

"Dostum, ben asla çocuk mocuk yapmıyorum," dedi Jared da. Dikiz aynasından baktığımda Sara'nın ona dik dik baktığını gördüm. Hemen ekledi: "Yani bunlar gibi. O iki çocuk resmen gremlin yavruları gibiydiler."

Uzanıp parmaklarımı Emma'nın sırtındaki kahverengi lekenin üzerinde gezdirdim.

Açık pencereden bakmak için başını çevirirken, "Teşekkürler," dedi.

O sırada Sara, "Serena ve Meg yarın kaçta gelecek?" diye sordu. Emma cevap vermek için ona döndüğünde, dokunuşumun yarattığı pembeliği görüp gülümsedim.

"Bu gece geç saatte. O yüzden sabaha kadar görüşemeyiz. James de gelecekti," der demez yüzüme yayılan sırtışı fark etti Emma. "Ne var?"

Masumca omuzlarımı silksem de araç yoluna girdiğimiz sırada kendimi sırtımdan alıkoyamıyordum. Bu, onu daha da utandırdı. Sonunda bir kahkaha attım.

"Söylesene," dedi. "Şu küçük veletlerden biri sırtıma adının baş harflerini falan mı yazmış?"

Başımı sallayarak "Hayır," dedim.

"Ama çatalını ne zaman yere düşürse masanın altından bacaklarını bakmaya çalışıyordu," dedi Jared.

Onaylaması için Sara'ya döndü. "Öyle değil mi?"

"Denedi," dedi Sara da. "Topuğumu eline batırana kadar. Sanırım onu bayağı bir korkuttum."

Jared gururla "Aferin," dedi. Sara'yı kendisine doğru çekti ve alnına bir öpücük kondurdu. Aynadaki bakışlarımı kaçırdım. Onların bu samimi davranışlarına şahit olmak kesinlikle rahatsızlık vericiydi.

"Sara, seni zalim," dedi Emma keyifle.

"Evet öyleyimdir," dedi ve Jared'ın bir kahkaha atmasına sebep oldu.

"Eve girdiğimizde Sara hemen, "Biz yatıyoruz," dedi ve Jared'ı resmen arkasından üst kata doğru sürüklemeye başladı.

Uyumayacaklarından emin bir şekilde birbirimize bakakaldık. Sonra Sara durumu daha da bariz hâle getirmek istercesine merdivenin pervazından aşağı seslendi: "Müziği ya da televizyonun sesini falan açık bırakmak isteyebilirsiniz."

Jared gülerek arkasından giderken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Vay canına," dedim. "Bu çok..."

"Tuhafı," diye tamamladı Evan. "O zaman..."

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye önerdim. İkimiz de aynı anda ayağımdaki sargılara baktık.

"Onun yerine avluda bir ateş mi yaksak?" dedi Evan.

Saate baktım. Düşündüğümünden geçti. Ve gerçekten pek konuşamıyordum. Orada oturursak da konuşmak zorunda kalacaktık.

"Biliyor musun, sanırım ben de yatacağım," dedim. "Uyumadan önce biraz kitap okurum."

Evan hayal kırıklığıyla "Ah," dedi. "Tamam. Peki..."

Sara'nın şen kahkahaları ta aşağıdan duyuluyordu. Evan çaresizlik içinde ikinci kata baktı.

"Benim odamda kalabilirsin... istersen," dedim.

"Emin misin?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Şey gibi gelmesini istemiyorum... sanki biz de..."

"Biliyorum," dedim. Ne olmadığımızın tam anlamıyla farkındaydım ve bunu ondan duymaya hiç ihtiyacım yoktu.

"Ben hemen gelirim," dedi. "Çantamı almalıyım."

Evan aceleyle merdivenlerden çıkarken muhtemelen onları olabildiğince az duymak istiyordu. Ben de yatmaya hazırlanmak üzere odama girdim. Dişlerimi fırçaladığım sırada kapıyı hafifçe çaldı. "Üstümü değiştireceğim, o yüzden çıkmadan

önce bir dakika bekler misin?"

Ağzım diş macunuyla dolu bir hâlde, "Tamam," dedim. Ve tabii ki aklımdan geçen tek şey, şu anda üzerini değiştirmekte olan Evan'dı. Aramızda yalnızca bir kapı vardı.

Ağzımı çalkalayıp yüzümü yıkadıktan sonra havluyla kuruluyordum ki banyo kapısı bir kez daha çalındı.

"Gelebilirsin," dedim. Evan, üzerine bir şort ve altında ne gizlediğini anlamak için hayal kurmana bile gerek olmayan yıpranmış bir tişört giymişti. Yanından geçerken içimde yanan ateşi söndürmek istercesine bir soluk verdim.

"Ne var?" dedi yüz ifademi okuyarak.

Ona cevap vermeden yatağa girip abajuru açtım. Evan dişlerini fırçalarken akan suyun sesini duyabiliyordum. Yerde duran ve ağzına kadar dolu olan çantasına baktığımda bu odada kaç gece geçirmeyi planladığını düşündüm.

Evan banyodan çıkarken ben de kitabı açmış, meşe yaprağını yanımdaki yastığın üzerine bırakmıştım. Yatağın diğer ucuna geçerek yorganın içine girdi.

"Güzel bir kitap," dedi. "Bugün biraz okumuştum."

Hiç düşünmeden, "Benimle birlikte okumak ister misin?" diye önerdim.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye sordu. "Yani biriyle aynı anda bir kitabı okudun mu?"

"Hayır. Sen?"

"Hayır." Hafifçe güldü.

"Gel buraya," dedi sonra ve yaprağı alıp ortamındaki yastığa yaslandı. Şüpheyle bakıyordum ona. "Endişelenme, sadece böyle gel."

Ona yaklaştım. Kolunu kaldırıp benden tarafta duran omzuna dokundu. "Buraya koy başını, kitabı ben tutarım."

Bir an tereddütle bekledim.

"Emma, gelip şuraya uzanır mısın?"

Bir iç çekerek başımı göğsüne, tam omzunun altındaki çuku-

ra yerleştirdim. Yapradı bana uzatarak elimdeki kitabı aldı. Kulağının altında atan kalbini duyabiliyordum. Bir an tereddüt ettikten sonra elimi göğüne koydum. Dokunuşumla hızlanan kalbini dinlerken benimkinin de aynısını yaptığını biliyordum. O, kitabı başımızın üzerinde tutarken usulca bir nefes aldım ve dikkatimi kelimelere vermeye çalıştım.

“Ben senden birkaç sayfa gerideyim,” dedi. “Şöyle hızlı bir şekilde okusam olur mu?”

Hâlâ elimde tuttuğum yapradı hafifçe göğüne sürterken, “Olur tabii,” dedim.

Okumayı bitirmesini bekledim sessizce. Bedeninden yayılan sıcaklığı tenimde hissedebiliyordum. Kalbinin hızla çarpışını da. Ona doğru çekiliyordum ve artık karşı koyamayacağım kadar kuvvetliydi bu çekim. Tam geri çekilecektim ki konuşmaya başladı: “O evi özleyeceğim.” Bakışları, benim gerginlikle oynadığım yaprada takılmıştı.

Kitabı açık bir vaziyette karnının üzerine bırakarak parmaklarını kollarımda gezdirmeye başladı. Yüzünü görebilmek için dirseklerimin üzerinde kalktım. Ona hâlâ olmam gerekenden daha yakındım.

“Ne demek istiyorsun?”

Duygu yüklü sesiyle “Annem evi satıyor,” dedi.

“Yapamaz,” dedim heyecanla. O evin bir başkasına ait olması düşüncesi kalbimi sıkıştırıyordu.

Bezgin bir hâlde, “Bir çözüm bulmaya çalışıyorum,” dedi. “Ama durum pek iç açıcı görünmüyor.”

Başımı yeniden yavaşça göğüne koydum.

“O ağacı seviyordum,” dedim usulca. “Ve salınacağı da.” Duygularımı anlamasın diye bakışlarımı yaprada çevirmiştim.

“Ben de,” diye mırıldandı. “Ve ahırda. Sığınmak için öyle güzel bir yerdi ki.”

“Evet.” Göğünün üzerinde tuttuğum yapradı döndürdüm. “Keşke o duvarların bir dili olsa, değil mi?”

Evan güldü. "Seve seve dinlerdim." Ben de duvarların söyleyebileceklerini düşünerek gülümsedim.

Geçmiş anıları gözümün önüne getirerek "Gerçi o orman ödümü patlatıyordu," dedim. "Belki de senin şoförlüğündendir."

"Hey," dedi savunmaya geçerek. "O motosikleti bayağı iyi kullandığımı sanıyordum. Bana güvenmiyor muydun?"

Gülerek "Yalnızca gözlerim kapalıyken," dedim.

"O mutfağa bayılıyordum," dedi. "Hem tam istediğim gibi yaptırmıştım."

"Mutfak mı? Ciddi misin?" diye güldüm. "Tabii mutfağı seversin."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa mutfağı sen de çok seviyordun."

"Olay, mutfaktan çok yemeklerdeydi," diye düzelttim. Evin koridorlarında yürümeye, ahşabın ve cılanın kokusunu duymaya başlamıştım zihnimde. "Benim için hiç piyano çalmadın."

"Hayır," dedi hemen. "Bu hiç olmadı ve hiç olmayacak. Anemler ders almam için beni zorladılar ama bu parmaklar kesinlikle piyano çalmak için yaratılmamış." Göğsünün üzerine yasladığım başımı çevirerek öne doğru uzattığı parmaklarını incelemeye koyuldum.

"Evet, haklısın; pek de bir piyanoya layıkmiş gibi görünmüyorlar," dedim.

"O havuzda en az bir kez yüzebilmiş olmayı isterdim."

"Ben hâlâ bir havuz olduğuna inanmıyorum. Sanırım sadece zemine açılmış bir çukurdan ibaretti. Öyle olmasa neden sürekli üstü kapalı dursundu ki?"

İç çekerek "Sanırım bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz," dedi. "Onu sattığına inanamıyorum. Hayatımın en güzel anlarını o evde yaşadım."

"Ben de," diye fısıldadım. O evin sınırları içinde korunurken hayatımı değiştiren tüm o anlarda kaybolmuştum yine. Evan

sessizdi. İkimizin de gerçekte *ne söylediğini* anladım birden.

Boğazımı temizleyerek "Ee yakalayabildin mi beni?" diye sordum.

Evan kitabı yeniden eline aldı. "Evet."

Okumaya başladık. Ondan daha yavaş okuyordum. Bu yüzden sayfayı bitirdiğimi belli etmek için başımı hafifçe sallıyordum. Belki de Evan okumayı çoktan bırakmıştı.

Bir ara hafifçe kıpırdandığında nefesini boynumda hissettim. Konsantre olamıyordum. Kalbim hızlandı. Tüm bedenimi bir alev sardı.

Gözlerimi kapayarak içimde yükselen arzuyu bastırmaya çalıştım. Hemen yanımda olduğunu biliyor, kafamı ona çevirmemek için kendimi zor tutuyordum. Onu hissedebiliyordum. Dudaklarımı sımsıkı kapayıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda kitap elinde yoktu ve Evan yaprağı dikkatlice elimden aldı.

Kolu hâlâ boynumun altındayken bana dönerek "Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi. Bense sırtüstü yatmaya devam ettim. Bakışlarım tavanda, nefes almaya çalışıyordum. Yanından uzaklaşmam gerektiğini bilsem de yapamadım. "Bunu ben de hissediyorum. Ve ben de karşı koyarken çok zorlanıyorum, Emma. Çünkü hazır olmadığımız bir şey yapmak istemiyorum."

Göğsüm sıkışmıştı, gözlerimi yumdum çünkü hazır olmadığımı biliyordum. Ama yanı başımda duran diri bedeni ve o güzel kokusu beni kendisine esir ediyor, tüm vücudumun kasakatı kesilmesine sebep oluyordu. Bunu kaybetmekten korkuyordum; dokunuşunu, sıcaklığını... Eli karnımın üzerinde gezinirken soluklarım hızlandı.

"Ah Emma," dedi kulağıma. Dudaklarımı ısırardım. Parmakları karnımın üzerinde bir yumruk olmuş, kolu iyice gerilmişti. "Belki de üst kata çıksam daha iyi."

Tam arkasını dönmüştü ki, "Gitme," dedim. Birden öylece

kaldı. "Haklısın. Hazır değiliz. Ve aramızda yaşanan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama... eğer bir sakıncası yoksa... yanımızda uzanır mısın? Yani varsa da..."

"Hayır, yok."

Derin bir soluk aldı. Biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu anlamıştım. O yüzden yan tarafıma dönüp ışığı kapattım. Birkaç dakika sonra Evan bana arkamdan sarıldığında elini sıkıca tuttum.

Başıma bir öpücük kondurmadan hemen önce, "İyi geceler Emma," diye fısıldadı kulağıma. Nefesim kesildi. Elini avuçlarımın arasına alıp sıktım. Ve mümkün olmayacağını düşünsem de uykuya daldım.

32. ACIMASIZ

Bir takım sesler duyduğumu sandım. Aldırış etmemeye çalışsam da kıkırdama seslerini duymamak imkânsızdı. Kıpırdandığımda kolları hâlâ bedenime sarılı olan Evan bir şeyler mırıldandı. “Evan?” Derin bir uykuda olduğundan cevap vermedi.

Yeniden içeriden gelen seslere kulak kesildiğimde, “Geldiğinize çok sevindim. Harika bir hafta sonu geçireceğiz,” diyen bir ses duydum. Yataktan birden fırladığımda Evan da arkasına döndü.

“Evan uyan,” dedim panikle.

Sara kızlardan birine, “Evet, Emma hâlâ uyuyor,” dedi. “Uyandırmak isterseniz odası hemen şurası.”

“Lanet olsun! Evan.” Sonunda onu dürtmek zorunda kalmıştım. Sersem bir hâlde gözlerini açtı. “Kızlar burada. Yatağımdan çık hemen.”

Gözlerini ovuşturarak “Ne?” diye mırıldandı.

“Kalk diyorum, hemen.” Omzunu dürttüm. “Odama geliyorlar.”

Nihayet kapım çalındığı anda olan biteni anladı. Apar topar yataktan kalkıp yere düştükten sonra çarşafa dolanmaktan son anda kurtuldu. Serena kafasını içeri soktuğu anda o da banyo kapısının ardında gözden kayboldu.

“Emma?” Uyanık olduğumu gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Selam.”

Hafifçe gülümseyerek "Selam," dedim. Paniğimi gizlemeye çalışıyordum. Göz ucuyla banyoya bakarken kapının aralık olduğunu görünce gülümsemem daha da belirgin bir hâl almıştı. İçimden ona bir şeyler fırlatmak geliyordu ama yakalanacağımı düşünerek dikkatimi yeniden Serena'ya verdim.

"Günaydın," dedi Meg de odaya girerken. "Geç yatmışsın."

Bakışlarımı banyoya çevirmemek için kendimi zor tutarak "Saat kaç?" diye sordum.

"On buçuk." Meg yatağın ucuna oturdu.

"Yolculuğunuz nasıldı?" Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki atış seslerini kulaklarımda duyuyordum. Onları odadan çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Az önce Evan'ın kalktığı yere oturarak "Fena sayılmaz," dedi Serena. "Bu arada bu ev inanılmaz. Çok iyi bir seçim yapmışsın."

Stresten yorganın altında çarşafı sıkarken, "Teşekkürler," dedim. "Ben de tam..."

O sırada içeri giren Sara, "Sonunda!" diye seslendi. Kapıyı da arkasından kapamıştı. Onları kolayca gönderemeyeceğimi anladığımda içimden homurdanmaya başladım. "Hiç uyanmayacaksın sandım. Kızlar da burada olduğuna göre dün gece başladığımız konuşmamıza devam edebiliriz." Tam itiraz etmek üzere ağzımı açmışım ki beni susturdu. "Aklından bile geçirme. Bu önemli bir olay."

"Neymiş o önemli olay?" diye sordu Meg.

Sara sorgusuna, "Evan'la aranızda neler oluyor?" diye başladı.

Birazdan geçireceğim kalp krizine hazırladım kendimi. Bu konuşmanın gerçekleşmemesi için gökyüzünden meteor düşmesine bile razıydım.

Serena araya girdi heyecanla. "Neden ki? Ne oldu?"

Elimde değildi, kapıya baktım. Onu göremesem bile bizi dinlediğini biliyordum.

Sesimin heyecandan titremesine engel olmaya çalışarak "Şey... gerçekten bilmiyorum," dedim. "Biz... konuşuyoruz yalnızca."

"Hadi ama, konuşmaktan fazlası oluyor bence aranızda," dedi Sara. "Dün geceki yemekte hâlinizi gördüm."

Yutkundum. *Tanrım, n'olur yerin dibine gireyim de bitsin bu işkence. N'olur!*

"Seni öptü mü?" diye sordu Serena.

Dün gece başıma kondurduğu öpücüğü düşünmemeye çalışarak "Hayır," dedim. Yanaklarımsa kalbime ettiğim ihanetin utancıyla kızarmışlardı.

"Yalan mı söylüyorsun sen?" dedi Sara. "Onu öptün ve bana anlatmıyor musun?"

"Yemin ederim, onu öpmedim," dedim kesin bir şekilde.

Araya giren Meg, "Peki, ona karşı ne hissediyorsun?" diye sordu. Kızların hepsi susmuş, heyecan içinde cevabımı bekliyorlardı. Banyo kapısının daha da aralandığına yemin edebildim.

"Bu soruyu nasıl cevaplayacağımdan emin değilim," dedim dürüstçe. Ne bu konuşmayı ne de Evan'ın söylediklerimi dinlemesini engelleyebilirdim artık. Belli ki bundan kaçış yoktu. "Çok yoğun şeyler yaşadık. Çok şey oldu ve ben sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Başta yanlış giden şeyleri düzeltmeden yeniden başlamak ikimize de haksızlık olur."

"Neymiş peki o yanlış giden şey?" diye sordu Meg.

"Ben," dedim usulca. Hiçbirinin yüzüne bakamıyordum. "Bana güvenmiyor. Ve yeniden başlamak istiyorsam güvenini kazanmak zorundayım."

Serena heyecanla "Peki... yeniden denemek istiyor musun?" dedi.

Bu soruyu cevaplamak istemiyordum. O yüzden, "Hazır değilim," dedim sadece. Emin olduğum tek şey buydu. "Tamam. Bugün ne yapıyoruz?" Konuyu değiştirirken olabildiğin-

ce neşeli görünmeye çalışıyordum. "Yalnız sizi bir dakikalığına dışarı almam gerek çünkü gerçekten banyoyu kullanmalıyım. Ama ne yapacağımızı söylerseniz ona göre giyinirim."

"Alışverişe gideceğiz," dedi Sara. "Ve sakın suratını asayım deme. Elbiseye ihtiyacın var."

"Katılmıyorum ama... her neyse."

Meg ayağa kalktı. "Acele et ve hemen hazırlan. Alışverişten önce brunch yapacağız."

Serena da yataktan kalkarak kızları izledi. Odadan çıkmadan önce bana dönüp "O iyi bir çocuk, Emma... hem de çok. Ve bence sen ona karşı ne hissettiğini çok iyi biliyorsun. Bununla mücadele etmeyi bırak artık."

Kapıyı arkasından kapattığında bakakaldım.

Evan banyodan dışarı adımını atar atmaz yüzüne yastığı fırlattım.

"Hey!" Bir kahkaha atarak yastığı havada yakaladı. "Yine n'aptım?"

Sesimi yükseltmemeye çalışarak "Dinlemek zorunda değildin, Evan!" dedim.

Kıkırdadı. "Benim hakkımda konuşuyordunuz. Elbette dinleyecektim."

Yüzü boynuna kadar kızarmıştı.

Başımı sallayarak "Çok acımasızlar, değil mi?" dedim. "İyi ki kız olarak gelmemişim dünyaya."

Emma üzerindeki örtüyü atarak yataktan çıktı. "Bunları duyduğuna inanamıyorum."

Bu dramatik tepkisi karşısında gülmeden durabilmek çok zordu. "Dinlediğimi biliyordun, Emma. Hem benden nefret etmediklerini bilmek güzel."

"Neden senden nefret etsinler ki?" diye sordu. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Omuzlarımı silktim. "Biliyorum ama seni korumak istiyorlar ve benden hoşlanmıyor olsalardı çok kötü olurdu."

Sırıttı. "Neden onaylarını istiyorsun ki?"

Fazla konuşmuştum. "Bir sebebi yok."

"Yalancı!"

"Ben kumsalda yürüyüşe çıkıyorum," dedim birden. "Gizlice odandan çıktığını görmelerini istemezsin, öyle değil mi? Öpüştüğümüzü falan düşünebilirler sonra." Bunun üzerine bir başka yastık daha fırlattı.

"Kapa çeneni, Evan." Yanakları yine pancar gibi kızarmıştı.

Fotoğraf makinemi şifonyerin üzerinden alarak güldüm.

"Alışverişte iyi eğlenceler." Tam fotoğrafını çekeceğim anda dilini çıkardı. Banyo kapısını arkasından öfkeyle kapatırkenki hâli yüzümü güldürmüştü. Bir şekilde ortaya çıkmasına sebep olduğum bu sert mizacına hayrandım.

Kızların şifonyerin üzerinde duran fotoğraf makinemi ya da yerdeki sırt çantamı görmemiş olmalarına şaşırmışım aslında. Emma'nın başının etini yemekle öyle meşguldüler ki fark etmemişlerdi.

Kimsenin dışarıda olmadığından emin olmak için temkinli bir şekilde kapıyı açtım. Hızla basamaklardan indikten sonra tam kumsala ulaşmışım ki sürgülü kapının arkamdan açıldığını işittim.

"Hey!" diye seslendi Sara arkamdan.

Yakalandığımı anlayarak isteksizce döndüm.

Ellerini kalçalarına koyarak "Sen Emma'nın odasından çıktın, değil mi?" dedi. Suçluluk içinde omuzlarımı silktilim. "Evan, konuşabilir miyiz?"

"Tabii," dedim bir iç çekerek.

Sara basamaklardan hızla inerek yanıma geldi. Bense işiteceğim şeylere kendimi hazırlamaya çalışarak yanında yürümeye başladım.

"Ben uzaktayken, Emma'yla aranızda bilmem gereken bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedim. "Bilmen gereken bir şey olmadı."

"Evan..." dedi kaşlarını çatarak. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum, biliyorsun."

"Biliyorum Sara. Gerçekten. Hepsini duydum."

"Neden odasında kaldın? İkinizin arasında neler olup bitiyor anlamıyorum."

"Ben de," dedim. "Ve sana Emma'nın söylediği şeyin aynısını söyleyeceğim. Sadece konuşuyoruz. Hepsi bu. Bunun nereye gittiği hakkında da en ufak bir fikrim yok ama lütfen benimle ilgili hislerini anlamaya zorlama onu. Onu yeniden kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. Özellikle de onu gerçekten tanımaya başlamışken."

Sara alnını buruşturdu. "Bu da ne demek?"

Nasıl açıklayacağımı düşündüm. "Emma artık eskisi gibi değil. Birkaç hafta önce bambaşka bir insandı. Bunu sen de biliyorsun. Gözleri artık boş bakmıyor. Her an parçalara ayrılacakmış gibi de görünmüyor. Ne olduğunu tam olarak anlatamam ama sonunda açılıyor ve..."

"Bildiğimiz Emma mı oluyor?"

"Hayır." Başımı salladım. "O da değil. Bir daha asla o kız olacağını sanmıyorum. Ama bence iyileşmeye ve daha iyi olmaya çalışıyor. Beni hayatından uzaklaştırmaya çalışmıyor artık. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bana gerçekten güveniyor ve ben bunu kaybetmek istemiyorum. Aramızda ne olursa olsun... Onu önemsediyini biliyorum. Ben de en az senin kadar değer veriyorum ona, emin ol. Ama senden sadece biraz geri çekilmeni rica ediyorum. Bırak neler olduğunu görelim."

"Sen ona güveniyor musun?" diye sordu.

Yürümeye devam ederken bakışlarımı okyanusa diktim. "Güvenmek istiyorum," diye cevapladım. "Gerçekten istiyorum."

Sara sesimdeki tereddüdü hissederek "Ama güvenmiyorsun," dedi. "Bu doğru değil, Evan. O seni bırakıp gittiğinde neler yaşadığını anlatacak kadar güvenmelisin ona. Anlatmazsan aynı şeyi sen de ona yapmış olursun. Bilmesi gerek."

"Zaten tüm ömrü boyunca hissettiği suçluluk duygusu yüzünden paramparça olmak üzere," diye itiraz ettim. "Hem kâbuslar gördüğümü de biliyor. Bence bu yeterli."

Sara gözlerini kıstı. Aklından geçeni sormayacağını umuyor-

dum...

"Ama sen de ona güvenmezsen kimseyle paylaşmadığı şeyleri sana anlatmasını nasıl bekleyebilirsin ki?"

Sara'nın haklı olmasından nefret ediyordum.

~~~~~

Evan ve Sara'nın birlikte döndüklerini gördüğümde çok heyecanlanmıştım. Döşemeye çıkan basamaklarda başını bana doğru salladığını görebiliyordum. Gözlerimi kaçırarak oturduğum koltuğa gömüldüm. Evan, James ve Jared'la birlikte şu ünlü partilerinden birine daha hazırlanmak için Natelere gidecekti. Sara'yla ne konuştuklarını bilmek istiyordum. Fakat bir türlü sorma fırsatı bulamamıştım.

Kızlarla alışverişten döndükten sonra günün geri kalanını kumsalda geçirdik. Akşamki parti içinse üzerime bir kot pantolon ve atlet giyip ayaklarıma da siyah Converselerimi geçirdim. Sara beni baştan aşağı süzdü.

"Bugün muhteşem elbiseler aldık ve sen bunu mu giyiyor-sun? Öfff, n'apcam ben seninle?!" diye iç çekti.

"Beni böyle sev," dedim sırtarak.

Serena neşeyle "Ben seviyorum," dedi.

"Serena, onu cesaretlendirme," dedi Sara. "Hem senin de gardırobun sadece siyah ve... hmmm, dur bakayım bir düşüneyim... evet siyahlardan oluşuyor."

Araya girdim. "Bence Serena çok güzel giyiniyor."

"Bence de," dedi Serena.

"Pekâlâ, özür dilerim Serena. Siyahlarını nasıl kombin edeceğini çok iyi biliyorsun. Ama üzgünüm, Em. Senin bir müdahaleye ihtiyacın var."

"Serena, James senin arabanı mı aldı yoksa diğeriyle mi git-tiler?" diye sordu Meg. Bana yapılan bu saldırıya karşılık vermeye hiç niyeti yoktu. Hele ki konu moda olunca...

Serena, "Kimin arabası ki bu?" diye sordu. "Bayağı havalıymış."

Sorusuna cevap vermek istemediğimden tereddütle durdum. Ayakkabılarımı bağlamak için fazla oyalanınca Serena'nın gözleri hemen kısıldı.

"Emma Thomas, konuş bakalım," dedi sabırsızlıkla.

Yavaşça ayağa kalkarken, "Evan'ın," diye mırıldandım.

"Dün gece yemeğe gittiğimizde merak etmiştim," dedi. "İyi de Evan'ın Kaliforniya'da neden bir arabaya ihtiyacı olsun ki?"

Nefesimi tutarak sessizce bekliyor oluşum her şeyi ortaya çıkarmıştı. "Olamaz."

Meg tamamen kafası karışmış bir hâlde, "Ne?" diye bağırdı.

"Evet!" Serena resmen yerinden zıplamıştı. "Kalıyor!"

Boş gözlerle yüzüme bakarken, "Ne yapıyor?" dedi Meg.

Sara bana bakmaya devam ederken, "Evan, Stanford'a geçiş yaptı," dedi. Öfkeleneyeceğini düşünerek uysalca başımla onayladım. "Elbette Stanford'a geçiş yaptı."

"Neden böyle söylüyorsun ki?" diye sordum.

Başını yavaşça sallayarak "Çünkü çok mantıklı," dedi. "Annemle Vivian geçen yaz buluşup sohbet etmişlerdi. Eğer Evan, Stanford'a geçmek isterse izin verip vermemesi gerektiği üzerine de konuşmuşlar. Vivian bu defa onun yolunda durmayacağınu söylemiş anneme. Karar verilmiş gibiydi. Ama bu olay geçen seneydi ve Evan sonbaharda geçiş yapmayınca ben de üzerinde çok durmadım mevzunun."

"Demek bir süredir buraya taşınmayı düşünüyormuş?" dedi Meg sonunda.

"Burası, onun ilk tercihiydi."

Sara sözümü keserek "Sen de," dedi. "Bana öyle bakma, Emma. Ailesi onu kilit altında tutmamış olsaydı buraya çok daha önce gelirdi bence."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Fonunu kullanmasına izin vermediler," diye açıkladı Sara.

"Kampüste bir arabası yoktu. Onu resmen eyalete hapsedtiler."

"Seyahat etmesine müsaade etmiyorlar mıydı?" diye sordum şaşkınlıkla. Bunun onu ne kadar sinirlendirdiğini tahmin edebiliyordum. Evan gezmeyi çok severdi. Bulduğu her fırsatta bir yerlere giderdi. Onun için Connecticut'a hapsolmak korkunç bir şey olmalıydı.

"Sanırım bir süre vermediler. Annemin anlattığına göre geçen yaza kadar."

Vay canına, dedim içimden. Onun hayatını sandığımdan çok daha fazla etkilemiştim.

"Emma, bunu ona sen yapmadın," dedi. "Ebeveynlerinin kararıydı, tamam mı? Senin suçun değildi, o yüzden bunu düşünmeyi bırak."

İçimde büyüyen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak başımı salladım.

"Ama bunu sana anlatması gereken o..." dedi bir iç çekerek. "Ben değilim. Bilsen bile anlatmalı. Onunla yeniden başlamaya karar vereceksen onun da sana karşı dürüst olması gerek."

Omuzlarım düştü. "Haklısın."

Sara, genelde hep haklı olurdu.

33. HAVUZ MACERASI

Öğleden sonra Natelere vardığımızda arabalar çoktan sokakta sıralanmaya başlamıştı. Evan hakkında çene çaldığımız için geç kalmıştık.

Kalabalığı yarıp arka taraftan gelen gitar sesine doğru ilerlerken, "Şimdiden bayıldım," dedi Serena.

Odanın diğer ucundaki bardan, "Hey Emma!" diye seslendi Ren.

Hiç durmadan el sallayıp Serena'ya yetişmeye çalışırken, "Selam Ren!" dedim.

Havuzun kenarında dikilen ve her biri birbirinden cesur kıyafetler giymiş olan kızlara takıldı gözümüz bir süre.

Meg, güneşin altında parlayan bedenleri incelerken, "Vay canına, bu kızlarda hiç utanma yok," dedi.

"Bence kendilerine güveniyorlar," diye itiraz etti Serena. "Neden utansınlar ki?"

"Nasıl olsa kendi teni mükemmel ya," dedi Meg takılarak.

"Eee, ne de olsa evde çıplak dolaşmaktan falan hiç utanmaz," diye hatırlattım Meg'e.

Meg gülerek "Onu yalnızca Peyton'ı kızdırmak için yapıyor," dedi.

"Emma!" Bu defa seslenen, yüzünde sersem bir gülümsemeyle alttaki avluda duran TJ'di. "Gelmişsin!"

"Evet, geldim," dedim gülerek.

"Evan'ın arkadaşlarından biri mi?" dedi Sara.

Başımla onayladım.

Serena hayranlıkla "Sonunda doğru dürüst müzik çalan bir partiye gelebildik," dedi. Bir yandan da avluda çalan grubun ritimlerine eşlik ederek başını sallıyordu. "Hadi ama. Gidip çocukları bulalım." Beni elimden tutup merdivenlerden indirmeye başladı.

Meg avluya indiğimizde, "Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi Sara ve bara doğru yürümeye başladık.

Nihayet ön sıraya ulaştığımızda, "Selam çocuklar," diyerek Nate ve Brent'e selam verdim.

"Biz de ne zaman geleceğini konuşuyorduk," dedi Nate ve sonra yanımdaki kızları fark etti. "Selam. Ben Nate. Bu da Brent."

Brent o çapkın tavrıyla gülümseyip, elini uzatarak "Emma, müthiş görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler," diyerek gülümsedim. Kızlar meraklı gözlerle bana bakıyorlardı.

Ellerini ovuşturarak "Peki, siz tatlı bayanlara ne ikram edebilirim?" diye sordu.

"Şaşırt bizi," dedi Serena.

Brent içkilerimizi tezgâha dizdiği sırada, "Evan, James ve Jared'la birlikteydi. Buralarda bir yerde olacaklar," dedi Nate.

"Teşekkürler!" dedi Serena. Bir eliyle mavi renkli içkisini tutuyor, diğeriyle ise kolumu kavıyordu.

Fazla aramamız gerekmedi. Tüm kızlar onlara bakıyor gibiydi zaten. Etraflarındaki herkesten daha uzun olmaları da işi kolaylaştırıyordu tabii.

Evan'a yaklaşırken, "Hey," diye seslendim.

Nefes kesici bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Selam. Burada olmana sevindim."

O sırada elimdeki içkiyi alıp, Evan'a vererek beni küçük sahneye doğru sürüklerken, "Ah, bu şarkıda dans etmek zorunda-

yız," diye haykırdı Serena. Arkama dönüp özür diler gibi baktım. Evan da sırtarak omuzlarını silketti. Bir o yana bir bu yana sallanan kalabalığın içinde kaybolmamız saniyeler sürmüştü.

Serena sahnenin tam önünde bir yer bulup, kendisini çalan şarkının ritmine kaptırarak zıplamaya başladı.

Kesiklerimin ne durumda olduğundan emin olmadığım için temkinli bir şekilde topuklarımın üzerinde tempo tutuyordum ben de.

"Hadi Emma!"

Canımın pek yanmadığını anladığımda daha da kuvvetli zıplayarak Serena'ya eşlik etmeye başladım. Sara da kızıl saçlarını savura savura yanımıza geldi. Durduğu yerde kalçalarını sallayan Meg ise bu çılgın hâlimizi gülerek izliyordu.

Jared saçlarını savurarak dans eden Sara'yı izlerken, "Onları bir daha göreceğimizden emin değilim," dedi.

"Grup eninde sonunda mola verecek," dedim.

Elinde Serena'nın mavi renkli içkisini tutan James, "Ne içiyorlar?" diye sordu.

"Kız içkisi," diye açıkladım. "Bizim çocuklar her partide kızlar için özel bir içki hazırlarlar. Genellikle çok tatlı ve yüksek alkollü olur."

James bir yudum aldıktan sonra suratını ekşitti. "Hmm, birayla devam etsem daha iyi olacak sanırım."

Güldüm.

Gözlerini Sara'dan ayıramayan Jared, "Emma ile işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Biraz karışık," dedim ve biramdan bir yudum aldım.

"Söz konusu Emma olunca genelde öyle olur zaten," dediğindeyse James bir kahkaha attı.

Kelimelerini özenle seçerek "O... farklı," dedi. "Ama onu severim. Ne zaman ne yapacağımı hiç tahmin edemezsin."

"Evet, hem de hiç."

Jared yarım bir gülümsemeyle "Evan da o yüzden ondan hoşlanıyor," dedi. Söylediklerinin ne kadar da doğru olduğunu düşünerek bir

kahkaha attım. "Yani, her ne yapıyorsan işe yarıyor gibi sanki. Eski hâlimden çok farklı. Hatta oldukça iyi görünüyor."

Başımı sallayarak "Ah, teşekkürler Jared," dedim. Haklıydı. O pembe yanaklarıyla zıplamaya devam ediyordu. Üzerine giydiği kıyafetlerin sadeliğine rağmen ışık saçıyordu etrafına. Aslında ne giydiği çok önemli değildi. Darmadağın saçları ve yüzünde bir yastık iziyle uyandığı zaman bile oldukça güzel görünürdü gözüme.

TJ'in havuzun önünden, "Hey Evan," diye seslenmesiyle gerçek dünyaya dönmüştüm. "Üst katta Ren'e yardım edebilir misin?"

"Hemen geliyorum," dedim. "Sonra görüşürüz çocuklar." Elimdeki içkiye baktım. "Bunu Emma'ya verir misin?" diyerek içkiyi James'in avucuna bıraktım.

Yanlarından ayrılarak parti için gerekli olan şeyleri almak üzere evin içine girdim. Bugüne kadar verdiğimiz partilerin en kalabalığı buydu sanırım. Bu partinin planlamasında hiçbir katkım olmasa da kendimi onlara yardım ederken bulmuştum. Aslında ben artık bu evde bile kalmıyordum.

Bir süre sonra Emma selam vermek üzere yanıma geldi ama yoğunluktan onunla konuşamadım. Birkaç kez kaçmaya çalışsam da başarılı olamadım. Yerimi devretmek için birilerini arıyor, her geçen dakika daha da sinir oluyordum.

"Selam." Uzun boylu bir sarışın beni barın diğer tarafından selamlıyordu.

Ona doğru dürüst bakmadan, "Selam," dedim. Yerime bakacak birini aramakla meşguldüm. "Sana ne verebilirim?"

"Bir bira alayım," dedi. Biraların olduğu kovaya uzanacaktım ki devam etti: "Evan'dı, değil mi?"

Kapağı açıp şişeyi uzatırken, "Evet," dedim.

"Ben Nika." Şişeyi aldı. "Sizi sörften tanıyorum."

Dikkatlice yüzüne baktım. Koyu kahverengi gözleri ve güneşten açılmış saçları tanıdık gelmişti sanki. Brent'in numarasını almaya çalıştığı kızlardan biri olduğundan emindim. "Doğru. Gelebilmene sevindim."

"Ben de." Gülümsedi. "Belki daha sonra görüşürüz."

"Tabii," diyerek arkasındaki beyzbol şapkalı çocuğa döndüm.

"Aferin Evan," diye dürttü beni Ren. Buz kovasını boşaltıyordu.

"Neden bahsediyorsun? Ve hangi cehennemdeydin? Gitmem gerek artık."

"Hadi ama," dedi kıkırdayarak. "Bu kız senden fena hoşlanıyor."

"N'apayım hoşlanıyorsa! Onu bunu bırak da yerime geçer misin?"

"Biraz buz almam gerek. Hemen geliyorum," dedi.

Sonunda bardan kurtulduğumda, kalabalık odadan geçerek dışarı çıktım. Gözlerimi Emma'yı aradı bir süre. İşte oradaydı. Meg'le birlikte havuzun diğer ucunda sohbet edip bir şeylere güliyorlardı. Yanlarına gitmek üzere hızla merdivenlerden inmeye başladım.

Avluya adımımı atar atmaz karşımda Nika'yı buldum. "O barın arkasından çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum doğrusu," dedi.

Havuzun etrafını saran kalabalığın arasında Emma'yı ararken, "Ah, selam, seni yeniden görmek güzel," dedim.

"Sen de çocuklarla birlikte burada mı kalıyorsun?" Sohbet etmeye kararlı görünüyordu.

"Buraya beş dakika uzaklıkta bir yerde kalıyorum."

"Orası da bu kadar güzel mi?"

"Hmm, harika bir yer. Tam kumsalda." Onu rencide etmemek için arada bir göz teması kurmaya özen gösteriyordum. Bir yandan da gözlerimle Emma'nın kısa saçlarını ve mor atletini aramakla meşguldüm.

"Görmek isterdim," dedi Nika.

Oldukça çekici bir kızdı. Eğer Brent olsaydım bana bu kadar yakın davranmasını büyük bir heyecanla karşılayabilirdim. Fakat ben Brent değildim ve daha da önemlisi benim için doğru insan o değildi.

"Belki biz de bir parti veririz," dedim. "Emma Thomas'ı tanıyor musun? Sörften?"

"Ah, evet. Onu birkaç gün önce buraya ben getirdim hatta. Onu kumsalda bulduk."

"Ona yardım etmek için orada olmanıza çok sevindim."

"O Cole'le çıkıyor, değil mi?"

"Hayır. Çıkıyor," dedim. Onları birlikte düşünmek bile dışle-
rimi sıkımsama sebep olmuştu. "Aynı evde kalıyoruz. Senin numaran
var mı onda?"

Belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla "Sanırım vardır," dedi. "Sen..."

Serena, Nika'nın hemen arkasından, "Evan!" diye seslendi. Neler
olduğunu anlamak için bir bana bir Nika'ya bakıyordu. "Seni arıyor-
duk."

"Üzgünüm, bardan bir türlü kurtulamadım," dedim.

Nika'ya dönerek "Selam, ben Serena," dedi ve yanıma gelip ko-
luma girdi. Daha Nika'nın kendisini tanıttığını beklemeden devam
etti: "Evan'ı çalmak zorundayım."

Beni henüz peşinden sürüklemeye başlamıştı ki bir çığlık ve hemen
arkasından gelen su sesini duyduk.

"Ah, olamaz," diye homurdandı Serena.

Kendimi birden havuzun içinde bulmuştum. Meg suyun
üzerinde yanımda belirdiğinde, "Bunu nasıl tahmin edeme-
dim!" diye hayıflandım.

Alaycı bir tavırla "Bence biraz dikkatin dağılmıştı," dedi.
"Böylece senin dikkatini çektim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. Evan ve Nika'nın
konuşmasını izlediğimi fark etmişti. Yanaklarımın kızarmasına
engel olamadım.

Bir başkası daha havuza atlayınca üzerimize sular sıçradı.
Suyun yüzeyine çıkan, o karizmatik gülümsemesiyle TJ'di.

Bize doğru yüzerken "Bayanlar! Size eşlik etmemi ister miy-
diniz?" diye sordu.

Ve havuz bir anda çığlık çığlığa suya atlayan insanlarla dol-
muştu. Erkekler suda güreşiyor ve kızlara çarpıyorlardı. Kızlar
da çığlık atmayı ihmal etmiyordu tabii. Merdivene ulaşip bu
hengâmeden kaçmak için hemen suya daldım.

Biri beni bileğimden tutup yeniden suyun altına çektiği sı-
rada merdivene ulaşmak üzereydim. Ayaklarımı çırparak, su-
yun yüzeyine çıkıp bunu kimin yaptığını anlamak için etrafıma

bakındığımda yanımdan uzaklaşan Brent'i fark ettim. Yeniden merdivene döndüğümdeyse Evan'la yüz yüze geldim. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Selam," dedi gülümseyerek. Islak kahverengi saçlarından o yakışıklı yüzüne damlayan sularla nefes kesici görünüyordu.

Utangaç bir gülümsemeyle "Selam," dedim.

Havuzdaki kargaşayı işaret ederek "Bunu sen başlatmışsın diye duydum," dedi.

"Bu seferki Meg'di!" diye savundum kendimi. Birbirini devirmeye çalışan iki çocuğun itişmesi yüzünden giderek Evan'a yaklaşıyordum. Onlardan korunmak için köşeye çekildi. Ben de peşinden.

"Meg bela çıkartacak birine benzemiyor." Bana da havuz kenarında yer açmak için yana kaymıştı.

Alınmış gibi görünmeye çalışarak "Ama ben benziyorum, öyle mi?" dedim.

Evan sırtıttı. "Evet, ne de olsa bu konuda bir şansın var. Hem bu, senin yüzünden üzerimde kıyafetlerle kendimi havuzda ilk buluşum da değil."

Yanaklarıma doğru yükseldiğini hissettiğim bir sıcaklıkla "Doğru," dedim. Bana giderek yaklaşırken gözlerimi o çelik mavisi gözlerinden alamıyordum. Bir cevap arıyormuş ya da... izin istiyormuşçasına karşımda durmuş bana bakıyordu. Elini kalçalarıma koyduğu anda nabzım hızlandı. Batmamak için havuzun kenarına tutundum. O bana daha da yaklaşırken artık nefes bile alamıyordum. Sonra birden... ortadan kayboldu. Nereye gittiğini anlamak için hızla arkama döndüm.

"Selam Emma." Brent, Evan'ın az önce olduğu yerde durmuş sırtıtıyordu. Sonra birden suyun altına çekildi. O an, aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacıyla artık havuzdan çıkmam gerektiğini anlamıştım.

Bir masaya oturmuş, olan biteni izleyen Sara ve Serena'ya, "Nasıl oldu da sizi kimse havuza atmadı?" diye sordum.

Sara'nın gözleri parladı. "Bize bulaşmamaları gerektiğini bilirler."

Serena kalçalarımından düşen kotumu işaret ederek "Ama sen çok şapşal görünüyorsun," dedi. Suyun ağırlığıyla iyice aşağı inmişti pantolonum. Ne kadar yukarı çekmeye çalışsam da işe yaramıyordu.

"Gitme zamanı!" dedi Meg arkamdan.

Serena anahtarlarını Meg'e uzatırken, "Bence partiye yeterince katkı yaptınız," dedi. "Ama ben biraz daha kalacağım."

"Ben de," dedi Sara.

"Pekâlâ... iyi eğlenceler," dedim. Meg'le birlikte kızların yanından ayrılıp yürümeye başladık.

Bize yetişmek için arkamızdan koşan Evan, "Gidiyor musunuz?" diye sordu.

Islak kotumu göstererek "Bu şekilde kalamam. Eve dönüyoruz. Orada görüşürüz," dedim.

"Ben de sizinle geleceğim. Ön kapıda buluşuruz. Anahtarlarımı Sara'ya vereyim de sonra çocuklarla birlikte eve gelebilirsinler."

Emma evin ön tarafına doğru yürümeye devam ederken, "Tamam," dedi.

Sara ve Serena'yı tırabzana yaslanmış, kahkahalarla manzarayı izlerken buldum.

Anahtarı uzatarak "Sara, dönmek istediğinizde benim kamyoneti kullanırsınız," dedim.

"Sen nasıl döneceksin?" diye sordu merakla.

"Ben şimdi Meg ve Emma'yla çıkıyorum."

Serena sırtıttı. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum.

"Pekâlâ. Sanırım birazdan görüşürüz," diye cevapladı. Meg ve Emma'yı bulmak üzere döndüm ama kaldırıma ulaştığım anda donup kaldım. Kızlar pantolonlarını çıkarıp bir çöp poşetine yerleştiriyorlardı.

Meg beni fark ettiğinde, "Selam Evan," dedi. "Arabaya ıslak şortla

giremezsin. Bizim kuralımız bu."

Gözlerimi Emma'nın çıplak bacaklarından alamadan, "Efendim?" dedim. Sonra gözlerimi kırptıştırıp Meg'in yüzüne odaklanmaya çalıştım.

"Arabaya bineceksen üzerindeki çıkarmalısın," diye açıkladı.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Eğer istemiyorsan bizimle gelmek zorunda değilsin," dedi Emma. Onu orada öyle, üzerinde sadece bir atlet ve iç çamaşırıyla görmenin beni ne hâle getirdiğini çok iyi biliyor olmalıydı. Bu yolculuk beni öldürebilirdi.

"Hayır, yani... önemli değil," dedim isteksizce. Derin bir nefes alıp, şortumu çıkararak Meg'in elindeki poşetin içine bıraktım. Ayakkabılarımı da bagajdaki beyzbol malzemelerinin yanına koydum. Sonra gözlerimi Emma'dan ayırmadan, "Biliyor musun, aslında bu ıslak tişörtü de çıkarsam iyi olur," dedim.

Emma, ağzı açık bir hâlde bana bakıyordu. Meg ise başını sallayarak bakışlarını aramızda gezdiriyordu. "Nasıl istersen."

"Sen tam bir şeytansın, Evan," diye homurdandı Emma.

"Hey, bunu sen başlattın," diye sırtarak tişörtümü çıkardım. Emma kızaran yanaklarını saklamak için bana arkasını döndüğünde bir kahkaha attım.

Meg poşeti bagaja bırakmadan önce anahtarları uzatarak "Arabayı sen kullanabilirsin," dedi.

Emma yolcu koltuğuna oturup beklemeye başladı. Siyah çamaşırına uzanan o düzgün bacaklarını görebiliyordum. Meg'in arka koltuğa geçebilmesi için koltuğumu öne doğru çektim. Ön koltukta oturan yarı çıplak beden yüzünden tüm dikkatim dağılmıştı.

Arabaya bindiğimde, "Arabayı neden sen kullanıyorsun?" diye sordu Emma.

Omuzlarımı silktim. "Meg istedi."

"Meg!" diye homurdandı.

"Ben ne yaptım ki?" diye sordu şaşkınlıkla. "Sizin derdiniz ne, Tanrı aşkına? Sanki çırlıçıplaksınız. Tuhaf davranmayı kesin de gi-

delim artık."

Emma dikkatini başka yöne çevirdi.

Arabayı çalıştırdığım sırada açılan radyonun sesiyle irkildim. Meg birden, "David Bowie!" diye haykırırken Emma da ona eşlik ederek "Young Americans!" dedi.

"Çok kötüsün," dedi Meg. "Şarkının ismini hemen çıkaramıyorum."

Az önce ne olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, Emma'nın bacaklarının bir anda vitesteki elimin birkaç santim yanında belirdiği idi. Nefesim kesildi. Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyordum. "Bu da neydi böyle?"

"Araba ilk çalıştığında ya da biri radyo istasyonunu değiştirdiğinde yaparız bunu. Şarkıcıyı ve şarkının ismini ilk önce kim söylerse oyunu o kazanır," diye açıkladı Meg. "Emma'yla ikimizin arasında bir şey."

"Deminki havuz macerası gibi mi?"

"Aynen." Emma güldü. "Havuz macerası gibi."

Gülüşünü duymamla ona doğru dönmem bir oldu. Çok kötü bir fikirdi bu. Tek görebildiğim teniydi. Kontrolümü kaybetmemek için uğraşırken direksiyona sıkıca sarıldım. Onu bikiniyle gördüğümde ne yapacaktım acaba?

Araç yoluna girdiğimizde ciğerlerimde tuttuğum havayı bıraktım. Meg ve Emma önden giderken ben de bagajdaki poşeti alma bahanesiyle kendime gelmeye çalıştım. Üzerime temiz kıyafetler giydiğim sırada kızlar çoktan oturma odasına geçmişlerdi.

"Evan, herkes döndüğünde film izlemek ister misin?" diye sordu Meg.

"Olur," dedim. "Acıktınız mı?"

Emma hevesle "Ne pişireceksin?" diye sordu.

Bir kahkaha attıktan sonra, "Hiç," dedim. "Pizza ısmarlarız diye düşünmüştüm. Belki de sen bir şeyler hazırlarsın."

"Pizza yiyelim lütfen!" dedi Meg. "Çünkü Emma evi yakabilir."

"Hey! Izgara peynirde çok ustalaştım bir kere, tamam mı?"

“Oo, çok zahmetliymiş,” dedim alay ederek. Emma eline geçirdiği ilk yastığı kafama fırlattı. Yastığı başıma çarpmadan yakalayıp kahkahalara boğuldum.

Aklıma birden yıllar önce yaptığımız yastık savaşı geldi. Bunu yeniden yaşama arzusu duydum içimde.

Meg dikkatimi dağıtarak “Ee Evan, sen de bir Stanford’lı olmuştun,” dedi.

Evan, o baş döndürücü gülümsemesiyle Meg’e döndü. Aklından geçenleri okur gibi oldum. “Evet, sanırım öyle.”

Pizzayı söyledikten sonra grubun geri kalanı da eve varmıştı. Tanrı’ya şükür, yeterince pizza söylemiştik. Jared ve James koca birer pizzayı resmen tek başlarına götürmüşlerdi.

Yemeğimiz bittikten sonra kanepenin önündeki kabarık tüylü halının üzerine oturdum. Evan’sa TV’nin önünde durmuş film seçmeye çalışıyordu.

“Hadi gel, Meg,” dedi Serena. İkili koltukta oturan James’in kucağına oturarak bacaklarını yan taraftan sarkıtmıştı.

Sara’nın Jared’ın kulağına bir şeyler fısıldayıp kıkırdadığını gördüğümde yerde oturmayı tercih ettiğim için bir kez daha memnun oldum. Meg de elinde koca bir kâse patlamış mısırla yanlarına oturdu ve Evan nihayet bir film seçebildi.

Beni halının üzerinde gördüğünde, “Koltuğa geçsene,” dedi.

“Ben rahatım,” diyerek göğsüme bir yastık bastırdım. Evan tereddütle bekledikten sonra koltuğa geçip oturdu ve ışığı kapattı.

Televizyonun ışığı ortamı aydınlatmaya yetiyordu. Arkamdan kıkırdama sesleri yükselmeye başlayınca Evan’ın koltuğuna doğru kayarak bacaklarının yan tarafındaki boşluğa yaslandım.

Film ilerledikçe uyku daha çok hücum ediyordu gözlerime. Çok geçmeden yüzümü Evan’ın bacaklarına yaslayarak kendimden geçtim.

Uyandığımda kendimi karanlık odada, yatağımda yatarken

buldum. Ensemde, Evan'ın nefesini hissedebiliyordum. Kendimi onun sıcacık kollarına bırakarak uyumaya devam ettim.

34. DÜŞÜNME

Ben banyo kapısında belirdiğim anda, "Artık burada yatmamam lazım sanırım," dedi Evan.

Kafam karışmış bir hâlde yüzüne baktım. "Artık benimle yatmak istemiyor musun?"

Evan tuhaf bir kahkaha attı. "Sorun da bu ya."

"Ne demek istiyorsun?"

Evan üzerindeki örtüyü düzleştirerek başını yatak başlığına yaslamış, gözlerini tavana dikmişti. Bana bunu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Söyle." Ayakucuna oturdum.

"Bu... çok zor," dedi sadece. "Hâlâ ne olup bittiğini anlamaya çalışıyoruz... yani aramızdaki şeyi. Ama sana dokunabildiğim tek an bu yatakta olduğumuz an olunca... Yani şey, öylece yanında yatarak nefes alışını dinlemek, saçlarını koklamak, seni hissetmek... hiç... hem de hiç kolay değil."

Birden ne demek istediğini çözerek "Ah," dedim. Sırtıma yaslanmış sıcak bedenini düşünmek bile kalbimi hızlandırdı. "Evet, anlıyorum."

"O yüzden bundan sonra üst katta yatmaya başlasam iyi olacak," diye tekrarladı.

"Hmm, tamam," dedim tereddütle. "Eğer böyle düşünüyorsan."

"Sen böyle düşünmüyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Burada işkence çeken bir tek ben miyim?"

Başımı sallarken yüzüm kıpkırmızı kesilmişti.

"Seni öpememek yeterince zor..." diye başladı Evan.

Devam etmesini istemediğimden, "Tamam, anlıyorum," dedim. Zihnimde beni öptüğünü canlandırmak istemiyordum. Gözlerimi kapadım... çok geçti.

"O yüzden ben eşyalarımı yukarı çıkarayım." Bunu kesin bir dille söyler gibi görünse de sesinde sorgular bir ifade vardı.

Tuhaf bir şekilde, "Tamam," dedim. Evan da çantasını ve şifonyerin üzerindeki fotoğraf makinesini aldı.

Bir an tereddüt edip durduktan sonra bana gülümseyerek kapıyı ardından kapattı.

Kendimi yatağa attığımda az önceki bakışmamız sırasında içimde tuttuğum nefesi bıraktım bir solukta. Ne olmuştu az önce böyle? Resmen birbirimizi arzuladığımızı açık açık dile getirmeden birbirimizi arzuladığımızı söylemiştik. Bu, hayatımda yaşadığım en tuhaf andı.

Sara kapıyı çalmadan içeri dalıp kapıyı arkasından kapattı. Gevşemiş bedenimin yanına çöktü.

"Az önce Evan'ı çantasıyla yukarı çıkarken gördüm," dedi. "Kavga falan mı ettiniz siz?"

"Hayır," dedim bir iç çekerek.

"O zaman neler oluyor?"

Bir an durdum. "Lisedeyken ilk çıktığımızda bana Evan'la seks yapmayı düşünüp düşünmediğimi sorduğunu hatırlıyor musun? Sen sorduktan sonra tek düşünebildiğim şey, o olmuştu çünkü sen bunu düşünmemi sağlamıştın."

Sara gülmeye başladı. "Evet, çok komikti. Bir hafta boyunca onun yanında normal davranamamıştın. Yüzünün sonsuza dek öyle kırmızı kalacağından neredeyse emindim."

"Evet," diye mırıldandım. "Her neyse..."

"Bir dakika, sen Evan'la seks mi yaptın?"

Birden bağırarak "Hayır," dedim.

Açıklama yapmama izin vermeden, "Ama istiyorsun?" diye

sordu yeniden.

Yüzümü battaniyeye gömerek öfkeyle bağırdım.

"Aman Tanrım, sen gerçekten istiyorsun bunu," dedi Sara. "Vay canına. İşlerin bu noktaya kadar geldiğini bilmiyordum."

"Hiç de bile o noktaya gelmedi... yani henüz," dedim. "Sadece... şey, artık burada uyumayacak."

Sara'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Doğru."

"Sara bana böyle bakmaktan vazgeç lütfen."

"İkiniz de çok komiksiniz. Aranızdaki artık neyse keşfedin de hayatınızı yaşamaya başlayın bir an önce." Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra da yataktan kalktı. "Kızlar birazdan burada olur. Günü kumsalda geçirelim dedik."

Hafifçe başımı salladım ve benim daha kendime bile itiraf edemediğim şeyleri nasıl bildiğine bir kez daha şaşırdım.

Ve bir anda... kendimizi yeniden lisede bulduk. Evan'ın yüzüne bakamıyor, bedenim alarm vermeden onun birkaç metre yakınında duramıyordum. Onu düşünmeden edemiyordum. Hem de gözümün önünde dururken bile. Ve benim karmaşık bedenim bu konuda herhangi bir şey yapamıyordu.

~~~~~

Uzamlara dalıp gitmişti yine gözleri. "Emma?" diye seslendim. Birden gözlerini kırpıştırarak kendisine geldi.

"Ha?" Kocaman kahverengi gözleri ve pembe yanaklarıyla bana baktı.

"Kızlar seni arıyorlar," dedim. "Mutfakta yemek yiyeceklermiş."

Çabucak, "Tamam, teşekkürler," dedi ve hamaktan kalkmadan önce benimle göz göze gelmemeye çalıştı. Saçlarını düzeltirken de yüzüme bakamıyordu. Eve girerken merakla onu izledim.

Sara sabırsızlıkla "Emma," dedi. "Duşa gir ve sonra bize yardıma gel."

"Tamam," dediğini duydum.

Eve girerken mutfakta açılıp kapanan dolapların seslerini duyabiliyordum.

Serena'nın, "İyi olacaklar, değil mi?" diye sorduğunu duydum.

Oturma odasında çalan müzik yüzünden geldiğimi duymadıkları belliydi. Ne yapacağımı bilemeden dönüp merdivenlere yöneldim.

"Eninde sonunda birbirleri olmadan yaşayamayacaklarını anlayacaklar," dedi Sara. Seslerinin mutfak kapısından dışarı çıkarak yüksek tavanlı evde yankılandığının farkında değillerdi. Buradan ne kadar net bir şekilde duyuldukları hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

Meg şüpheyle "Gerçekten mi? Birbirlerini affedip unutacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Bence tam anlamıyla dürüst davranmadıkça birbirlerini kırmaya devam edecekler. Emma içini açık birinin kendisine yardım etmesine izin vermediği müddetçe hep uçurumun kenarında olacak."

Adımımı atarken takıldım, tırabzana tutunarak düşmekten sonra kurtulmuştum.

Serena coşkuyla "Bu doğru değil. Daha iyiye gidiyor," dedi. "Hem birbirlerini sevdikleri her hâllerinden belli oluyor. Yani, onlara bir baksanıza. Onlar ayrıyken Emma yarım bir insandı. Şimdi çok daha farklı."

"Peki, Evan onu affetmezse ne olacak? Ya onu bırakıp giderse?" diye sordu Meg.

Jared merdivenlerin tepesinde, "Dostum, ne yapıyorsun sen?" diye sordu. Ona bakıp, dişlerimi sıkarak sessizce çenesini kapaması için yalvardım. İkimiz de Sara'nın, "Keşke birbirlerine karşı tam anlamıyla dürüst olmalarını sağlayabilsek," dediğini duymuştuk.

Jared güldü. "Senin hakkında ne konuştuklarını mı dinliyorsun? Aferin."

Onu duyduklarından emin olarak hızla merdivenlerden çıktım. "Kapa çenen, Jared. İstemedim kulak misafiri oldum sadece."

"Hummm tabii," dedi dalga geçerek. "Resmen dinliyordun. Ama seni suçlamıyorum. Yani, benim hakkımda konuşuyor olsalar ben de kesin dinlerdim. Bekle. Benim hakkımda da konuşuyorlar mıydı?"

Başımı sallayarak "Hayır," dedim. "Belli ki sen, Emma ve benim kadar berbat durumda değilsin. Hem burada durup Sara'nın, senin ne kadar muhteşem olduğunu anlatışını dinlemezdim herhâlde."

"Öyle mi diyor?" Gururla sırttı.

"Hayır," dedim oflayarak.

"Kulak misafirliğin bittiyse şu istediğin spor eşyalarıyla dolu çantayı getirdim. Futbol falan oynamak ister misin? Sanırım James kumsaldıydı."

"Olur, ama önce gidip kızlar hazır mı diye bir bakmam lazım." Geldiğimi anlasınlar diye gürültü yaparak mutfağa indim.

Başımı mutfaktan içeri uzattığımda tuhaf bir sessizlik içinde olduklarını gördüm. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Meg ve Sara'nın yüzleri ifadesiz sayılırdı ama Serena'nın gözlerinde muzip bir ifade vardı. Neler olduğunu anlamaya çalışırcasına etrafa bakındım. Serena, yüzünde bir gülümseme belirlediğinde Meg'den bir dirsek darbesi yedi. "Ah! Bu ne içindi şimdi?"

"Hayır, şimdilik iyiyiz," dedi Sara. "Siz birazdan masayı hazırlarsınız."

Onları kaderimizi konuşmak üzere bir başlarına bırakarak "Biz kumsalda olacağız," dedim.

Sara'nın banyo kapısına astığı elbiseye şüpheyle baktım. Eskiden Sara'nın dolabını karıştırıp beni giydirmesine bayılırdım. Bazen çok korkutucu olsa da. Ama şimdi her şey değişmişti. Ben, aynı değildim. O gecedan beri hiç elbise giymemiştim. An-nemin cenazesi dışında tabii. Ve o zaman da pek bir söz hakkım olmadığından bunun kendi seçimim olduğu söylenemezdi.

Bana ulaşmaya, bir şekilde kendimi daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum. "Ah Sara." Bir iç çekerek askıyı aldım. "Elbiseyi giyeceğim."

Saçlarımı kurutup kısa eteğimi bir kez daha çekıştirdikten sonra kızların yanına indim.

Beni gördüğünde Sara'nın gözleri parladı. Elbisenin rahatsız edici oluşu, bu bakışla birlikte uçup gitmişti aklımdan.

"Ee, nasıl yardımcı olabilirim?"

Meg bana bir sürahi ve bardakları uzatarak "Bunu dışarıdaki masaya götür," dedi.

Jared avluya açılan kapıdan, "Hey," diye seslendi. "Sara, mesajını aldım. Ne konuda yardıma ihtiyacınız var?"

"Biz yemek için hazırlanıyoruz. Siz de çocuklarla birlikte yemekleri dışarı taşırsınız? Bir de şemsiyeyi açar mısınız?"

"Tabii."

Jared bize yemeğin hazır olduğunu söyledikten hemen sonra basamaklardan çıkmaya başlamıştım. Emma'nın parmaklarının ucunda yükselip, Jared'ın şemsiyeyi kurmasına yardım ederkenki hâlini gördüğümdeyse neredeyse yere yuvarlanacaktım. Üzerinde sarı çiçekler olan beyaz, straplez bir elbise giymişti. Gözlerini, havaya kaldırdığı pürüzsüz kollarında ve omuzlarının yumuşak kıvrımlarında gezdirdim. Kumaş üst kısmında bedenine yapışıyor, aşağı doğru indikçe o şekilli bacaklarının uzunluğunu ortaya çıkaracak şekilde açılıyordu.

Toparlanmaya çalışarak güçlükle "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diyebilirdim. Ama işleri bitmişti. Emma pembeleşen yanaklarıyla bana dönüp gülümsedi. Sırıtarak gözlerinin içine bakıyordum ki Jared, büyük bir sabırsızlıkla, "Evan? İçeri girip yemekleri getirsene," dedi.

"Tamam," dedim hemen. Yanından geçerken, "Elbiseyi beğendim," diye fısıldadım. Ellerini hemen eteğine götürerek hafifçe aşağı çekmeye çalıştı.

"Evan, sandviç tepsisini götürür müsün?" diye seslendi Sara. Kızlar ellerinde ne varsa bana veriyorlardı. Elimde tepsiyle döndüğüm zaman oturacak tek bir boş yer kalmıştı. Bunun, Emma'nın hemen yanı olmasına şaşırmamam gerekirdi herhâlde.

Bu, onların geri çekilme yöntemiyse kızların bu işi çaktırmadan yapma konusunda birkaç derse ihtiyacı olduğu kesindi.

Oturduğumda Emma irkildi. Göz ucuyla onu izledim. Yanımda oturmak sanki onu geriyormuş gibiydi. Bana lisedeki o zamanları anımsattı.

Gülmeye başladım.

Serena, "Neymiş o kadar komik olan?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Bana sürahiyi uzatır mısın?"

~~~~~

Yemekten sonra masayı topluyorduk ki Evan'ın göğsü, cips kâsesini almak için eğildiğinde sırtıma hafifçe değdi.

"Affedersin," diye fısıldadı kulağıma. Tüm bedenim ürpermişti. Ona baktığımda yüzünde o muzip gülüşü görmek, kalbi-me bir adrenalin iğnesi saplanmış gibi heyecanlandırmıştı beni. Dizlerimin bağı çözülmeden ondan uzaklaşmalıydım. Geri çekildiğimde gülümsemesi daha da büyüdü.

"Bana bu kadar komik olan şeyi anlatacak mısın?" diye sordum.

"Sen," dedi ve yürüyerek uzaklaştı.

Kaşlarımı çatarak gidişini izledim. Verdiği cevaptan memnun olmamıştım.

Meg bakışlarımı takip ederek "Neyin var?" diye sordu. Sorusunu görmezden gelerek elimdeki tabakları ona uzattım.

Kızlar geri döndüklerinde Sara'nın elinde küçük, metal bir kâse vardı. Bir dakika sonra Evan da James ve Jared'la birlikte dışarı çıktı.

"Kızlar, futbol oynamak ister misiniz?" diye sordu Evan.

Kabul etmek üzere ağzımı açmıştım ki Sara itiraz etti: "Hayır, siz gidin. Biz biraz kız kıza oturacağız."

"Kız kıza mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Meg. "Pedikür yapacağız. Sen ne renk oje istersin, Emma?"

Çocuklar plaja doğru ilerlerken kıskanan gözlerle onları izledim. Jared pas vermek üzere koşmaya başlamıştı bile.

"Pembeye ne dersin?" diye sordu Sara.

"Ben artık pembe kullanmıyorum," dedi hızla. Ve Sara da bunu pekâlâ biliyordu.

Gözlerimin içine bakarak "Belki artık bir kez daha denemenin zamanı gelmiştir," dedi.

"Bence de pembe sana çok yakışır," dedi Serena.

Sara, ilgisini Serena'ya çevirerek "Bence sen de artık renkli giyinmeye başlasan çok güzel olur," dedi. "Seni baştan yaratmama izin verir misin?"

"Hayır, teşekkürler Sara," dedi Serena. "Ben bu tek renk kişiliğimden memnunum."

Sara bir iç çekti. "En azından ayak tırnaklarını kırmızıya boyamama izin verir misin?"

"Tamam, onu yapabilirsin," diye gülümsedi Serena.

Sara'nın oje koleksiyonunu inceleyen Meg'e, "Mor renge ne dersin?" dedim. "Ve Sara, kim tatile bir kutu oje getirir ki?"

"Bu gece ne yapıyoruz?" diye sordu Meg.

"Bakalım erkekler bir şey yapmak isteyecek mi?" dedi Sara. "İskambil falan oynayabiliriz belki."

"Ya da doğruluk mu cesaret mi oynarız!" dedi Serena.

Meg onun hevesini kırarak "On iki yaşında mıyız biz?" dedi.

Bir sandalyeye oturup, ayaklarımı Meg'e doğru uzatarak "Neden poker oynamıyoruz?" dedim.

"Ah Meg, seninkileri ben boyayacağım, Emma çok beceriksizdir," dedi Sara.

Haklıydı. Ne kadar denersem deneyeyim, ojeyi tırnağımdan taşırmadan sürmeyi bir türlü başaramıyordum. Bir tuval üzerindeki ağacın en küçük detaylarını bile boyayabilirken tırnaklarımı boyayamıyordum.

Serena keyifle "Strip pokere ne dersiniz?" dedi.

"Sen böyle oyunlara niye bu kadar düşkünsün bakalım?" dedi Meg. "Zaten bir erkek arkadaşın var. Neden diğer çocukların önünde soyunmak ya da onları çıplak görmek istiyorsun ki?"

Serena dikkatli bir şekilde, "Asıl ilgilendiğim doğruluk kısmıydı," dedi.

Sara bir anda yaptığı işi bıraktı. "Benimle gel, Serena," dedi. "Em, sen burada kalıp tırnaklarını bitir. Hemen döneceğiz."

"Hemen geliyorum. James'i alacağım," diye yanıtladı onu Serena.

Tam anlamıyla şaşkına dönmüş bir hâlde, "Az önce burada ne oldu böyle?" diye sordum.

"Tatlı yapacaktık, unutmuşuz ve sen de yemek işinde berbat olduğuna göre burada takılman daha iyi." Meg çok kötü bir yalancıydı.

Bir şeyler çevirdikleri kesindi. Ama neyin peşinde olduklarını öğrenmeye korkuyordum.

~~~~~

Su almak için basamaklardan çıktığım sırada Emma'yı ayak tırnaklarını boyarken gördüm. Eteğini bacaklarının arasına toplayarak dizlerini kırmış bir şekilde oturuyordu. Öfkeyle, boyadığı tırnaklarını siliyordu pamukla.

"Aptal tırnaklar. Boyalı olmaları kimin umurunda ki?" diye söyleniyordu kendi kendine. Gülümsedim.

"Kızlar nerede?"

"Bilmiyorum," dedi. "Bir şeyler planlıyorlar."

Ayaklarını göstererek "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Tırnaklarıma oje mi sürmek istiyorsun cidden?"

"Muhtemelen senden daha başarılı olurum," dedim gülerek. Gözlerini kısarak bana baktı.

Sonra mor şişeyi uzatarak "Dene bakalım," dedi.

Oturduğu sandalyenin dibine çömeldim. "Mor ha?" dedim. "Pembe değil yani."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben uzun zamandır..." Bakışlarını kaçırmıştı. "Pembe de benim çikolatam," diye fısıldadı.

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Gözlerindeki hüzne tahammül etmek çok zordu. Anlayışla başımı sallayarak ne söyleyeceğimi

bilemeden bakışlarımı ayaklarına çevirdim.

Ayağını nazikçe alıp bacağıma koydum ve fırçayı şişeye daldırdım. Şişeyi tutması için ona uzatırken "Başlıyoruz," dedim. Eğilip tüm dikkatimi parmaklarına verirken bacaklarına bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

Biraz daha oje almak için başımı kaldırdığımda Emma'nın dikkatle ve hiç kıpırdamadan beni izlediğini gördüm. Gülümsediğimde yanakları pembeleşti. Ne olursa olsun bu renk çok ama çok yakışıyordu ona.

"Nefes alabilirsin, Emma," dedim dalga geçerek. "Beni çıplak düşünmeyi bırakıp nefes al."

Ayağını çekerek "Evan!" dedi. Gülmeye başladım. Eline fırlatabileceği bir şey geçse bunu gözüünü kırpmadan yapacağından emindim. Derken elindeki oje şişesini görüp hemen ayağa fırladım.

"Onu sakın fırlatayım deme," dedim yalvarırcasına. "Sadece sana sataşıyordum. Bu sabahki konuşmamızdan beri çok gerginsin. Ben de seni biraz rahatlatmak istedim."

Kollarını zafer kazanmış gibi gururla bağlayarak "O iş öyle yapılmaz," dedi. Güldüm.

Sakin bir tonda konuşmaya çalışarak "Bunu düşünmeyi bırak," dedim. "İşleri daha da zorlaştırır bu. Seni öpmemi engelleyen tüm o sebepleri düşün. "

Gözleri daldı. Omuzları düşerken "Doğru," diye fısıldadı.

İrkildim. Yanlış ifade etmiştim. "Öyle demek istemedim. Ben sadece..."

Gözlerini yerden kaldırarak "Önemli değil," dedi. Özür dilercesine gülümsedim. "Şimdi lütfen tırnaklarımı bitirir misin?"

"Tabii. Birkaç tanesi kaldı sadece." Yeniden yere oturup Emma'nın ayağını bacağıma yerleştirdim.

"Sen ne yapıyorsun öyle, Evan?"

Başımı kaldırdığımda Sara'nın, sanki kızlara ait bir kuralı çiğnemişim gibi bana baktığını gördüm. Son tırnağı da boyarken "Yarım bıraktığınız işi bitiriyorum," dedim. Sonra Emma'nın ayağını yere koyarak, fırçayı şişeye sokup çevirdim. "İşte bak! Ne güzel oldu. Mos-

mor."

Emma benimle göz göze gelip gülümsedi. "Teşekkürler," dedi içtenlikle. Başımı sallayıp eve girdim.

Ben Serena'yla oturdukları kanepenin yanından geçerken "Hey Evan," diye seslendi Meg. "Sence çocuklar bu akşam iskambil oynamak ister mi?"

"Sorarım."

Muzip bir şekilde birbirlerine baktılar. Emma haklıydı. Bir şeyler çeviriyorlardı.

35. ACI GERÇEKLER

Jared tehditkâr bir tavırla "TJ, tüm gece bu berbat müziği dinlemeyeceğiz, değil mi?" diye sordu. Bir yandan da içerden getirdiği hoparlörü avludaki masaya kuruyordu.

"Bırakalım kızlar seçsin," dedi TJ. "Hem onlar nerede? Ben birlikte geleceğinizi sanıyordum."

"Yoldalar. Ve sen azınlık olacaksın, TJ. Senin tarafında olacak tek kişi Meg," dedim.

"Sara'nın..."

"Duvarı elektrogitarla kaplı," diye tamamladı Jared.

TJ isteksizce "Her neyse. Onlar geldiğinde istediğiniz müziği açarız," dedi.

Kızları karşılamaya giden Brent'in mutfaktan gelen çapkın sesini duyabiliyordum. "Hoş geldiniz kızlar."

Jared sırtarak "Yani şimdi," dedi ve müzik anında değişti.

Brent elinde iki sürahiyle avluya çıktı. Hemen ardındansa kızlar görüldü. Emma geldiği sırada poker masasındaki sandalyelerle uğraşıyordum. Mesafemi korumam gerektiğini biliyordum. Ama bu imkânsızdı. Ona çekiliyordum. Doğru olsun ya da olmasın... Onun yakınında olma arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

En alt basamağa ulaştığında "Merhaba," dedim.

"Merhaba." Bana kocaman gülümsedi.

Brent iki masaya da margaritayla dolu birer sürahi koyarak "Ben hâlâ strip poker oynamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Bu fikre bayıldım!" dedi hemen Serena. Emma ikisine de delirmiş

gözüyle bakıyordu. "Ne var, Em?! Eğer oynamayı iyi bilmiyorsan sıradan poker çok sıkıcı olabiliyor. Bu, en azından işi biraz daha ilginçleştirir."

Brent kolunu Serena'nın omzuna atarak "Seni ne kadar sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?" dedi. Sonra dik dik kendisine bakan James'le göz göze geldi ve hemen geri çekildi. "Kusura bakma dostum."

James'in bir tepki vermesini bekleyerek "Gerçekten strip poker mi oynamak istiyorsunuz?" diye sordum. Ama James'den çıt çıkmadı.

"Serena'nın çıplak dolaşmaya bir itirazı yok," dedi Meg.

"Strip poker mi?" diye sordu Jared. O da bu fikre bayılmış gibi görünmüyordu.

"Bir farkla," dedi Serena aniden.

"Beş kart çekeceğiz, bir tanesi dışında tüm kartları değiştirebilirsiniz. Sonra herkes kartlarını açacak ve o eli kazanan, iki kişi seçecek. Bu iki kişi de ya üstlerindeki kıyafetlerden birini çıkartacaklar ya da zor bir soruyu cevaplayacaklar," diye açıkladı James birden.

"Sen de mi onlardansın?" diye sordum.

"Fikri Serena öne sürdü. Ben de birkaç kuralı değiştirerek kıyafetlerimizi üstümüzde tutmanın bir yolunu buldum," dedi soğukkanlılıkla. "Kız arkadaşımın bu adamların önünde soyunacak olması benim de hoşuma gitmiyor elbette. Vücuduna ne kadar güvenirse güvensin. Ve bir kural daha: Kızlardan herhangi birine dokunursanız kafanızı kırarım." James'in gözleri Brent'in üstündeydi. Brent'in yüzündeki o hınzır gülümseme yavaşça soldu.

"Tamam, neden olmasın." Emma ve Jared, Sara'nın da oyuna katılmasına pek de memnun olmuş gibi görünmüyorlardı. "Endişelenme. Pokerde iyiyimdir, unuttun mu?" dedi Sara Jared'a.

"Bu gece acayip derecede dürüst olmaya hazır olsan iyi edersin," dedi Jared. Sara yanağına bir öpücük kondurarak gülümsedi.

"Sana bir iş çevirdiklerini söylemiştim," diye mırıldandı Emma.

"Oynamak zorunda değiliz," dedim.

"Önemli değil," dedi. "Herkes oynamak istiyor gibi. Neden olmasın? Sanırım sorularına cevap verebilirim."

Oyunun dürüstlük kısmı, Emma için muhtemelen kıyafetlerini çıkarmaktan daha zor olacaktı.

"Emin misin?"

Kendisinden hiç de emin olmayan bir ses tonuyla "Evet, hallederiz," dedi.

"TJ!" İki kız en üst basamaktan sesleniyordu.

"Hey!" dedi TJ de. "Mükemmel zamanlama. Yeni bir oyun oynamak üzereydik biz de. Bir çeşit strip poker. İçine biraz da doğruluk mu cesaret mi oyunu katılmış hâli ama."

"Doğruluk mu soyunmak mı," dedi Nate.

Saçını atkuyruğu şeklinde toplamış bir kız gereğinden fazla bir hevesle "Ooo, eğlenceli görünüyor!" dedi.

Emma, "Gördün mü, o kadar kısa şortlar da satıyorlarmış," diye fısıldadı kulağıma.

Hiç düşünmeden "Sana daha çok yakışmıştı," dedim. Koluma vurup uzaklaştı.

Sara poker masasına yaklaşırken Meg'e, "Kim bu kızlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum ki. Sanırım TJ'in arkadaşları," dedi Meg. "Oynamak istediğimizden emin miyiz?"

"Eğer bu oyunu aramızı düzeltmek için uydurduysanız çok beceriksizsiniz," dedim.

Sara beni ikna etmeye çalışarak "Öff, Emma bu sadece bir oyun," dedi. "En büyük günahlarını falan itiraf etmeni istemeyeceğiz. Söz veriyorum."

TJ bizi kızlarla tanıştırtırken herkes yerini almıştı. "Bunlar Darcy ve Kim. Darcy ve Kim, bunlar da... herkes."

El sallayarak "Selam," dedik hep bir ağızdan.

"Işıkları kapasak olur mu?" dedi Emma.

Nate avlunun ve havuzun ışıklarını kapatıp birkaç mum yakana kadar bizi karanlıkta bıraktı. Herkesin yüzü görünüyor ancak vücut-

larının kalan kısmı zar zor seçiliyordu.

"Böyle iyi mi?" dedi Sara. "Oynayacak mısın?"

Dudağımı ısırarak başımla onayladım. Ama hangisinin daha zor olacağına bir türlü karar veremiyordum. Evan'ı tişörtsüz görmek mi yoksa doğruluğu seçip hayatımın en utanç verici anılarını anlatmak mı?

Evan'ın kulağına eğilerek "Soruları birlikte cevaplayalım mı?" diye sordum.

Sırıttı. "Elbette, bunu yapabilirim."

Kızların Evan'la aramı düzeltmeye çalıştıklarının farkındaydım. Ancak bunu pek de gizli kapaklı yaptıkları söylenemezdi. Onların beni önemsemeleri ve mutlu olmamı istemeleri beni rahatlatıyordu. Fakat Evan'la aramda olup biten şeylerin ne kadar karmaşık olduğu hakkında bir fikirleri yoktu.

"En fazla beş parça çıkarma kuralı olacak ve bir kız bir erkek olacak şekilde oturacağız," diye açıkladı Sara.

"Ama benim üzerimde tek parça var," dedi sarı elbiseli kız.

Sara'nın bir şey söylemek üzere olduğu yüzünden okunuyordu. Üstelik pek de iyi şeyler söylemeyeceğe benziyordu. Sara daha bir şey diyemeden TJ araya girdi ve "Ayakkabıları ve küpeleri de sayabilirsin, Kim," dedi.

"Ah, iyi fikir. Teşekkürler TJ!"

Emma gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Nate elindeki iki deste kartı karıştırırken Emma'nın bacağını sallayıp dudaklarını ısırdığını fark ettim. Oldukça stresli görünüyordu.

"Al, bu yardımcı olur." Brent sandalyesini onunkine değecek kadar yanaştırıp bir bardak margarita uzattı. Emma önce tereddüt etse de sonra büyük bir yudum aldı.

Brent'e tehditkâr bir bakış atınca sandalyesini Emma'dan uzaklaştırıp bu sefer de Kim'e doğru birkaç santim yanaştırdı.

TJ'in sözde arkadaşları, soruları cevaplamaktansa kıyafetlerini çıkarmaya daha hevesli olduklarından çok geçmeden tamamen soyunmuşlardı. Daha sonra da TJ ve Brent'le birlikte

havuza girdiler. Şimdiye kadar çok özel sorular sorulmamıştı. Ama bana henüz soru soran olmamıştı tabii.

Serena ilk kez bir eli kazanınca beklenen soru geldi: "Emma ve Evan, doğruluk mu, soyunmak mı?"

Kendimi hazırlamaya çalışarak "Doğruluk," dedim.

Evan da benimle aynı fikirdeydi.

Serena ikimize de bakarak "En sevdiğiniz lise anınız hangisi?" diye sordu.

Beni gerçekten zorlamak istediğine emin olmuşum artık.

"Pek de açık bir soru olmadı bu," diye somurttu Darcy.

"Hey! Havuzdaki çıplak eziklerden görüş almıyoruz!" diye seslendi Sara.

Ne yaptığımı biliyordum. Evan'la yaşadığım bir anıyı hatırlatmak istiyordu bana ama bu zevki ona tattırmayacaktım. "İlk futbol maçına çıktığım gece. Saralarda kalmıştım ve o ünlü baştan yaratma projelerinden birini denemişti üzerimde. Saçımı kesmesine bile müsaade etmişim."

"Yapabildin mi bari?" diye sordu Evan, Sara'ya.

Sara gururla "Evet, yaptım," dedi.

"Aferin." Evan uzaklara daldı. "Pembenin en sevdiğim renk olduğu gün."

Tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum. Sara'nın gözleri parlamıştı. Gülümseyerek "Benim suçum," dedi.

Evan bir kahkaha attı.

Soğuk bir şeyler içip kendime gelmeliydim. Evan tam da istedikleri gibi tuzaklarına düşüyordu. "Ne yapıyorsun?" dedim yalvarırcasına. Şaşkın şaşkın suratıma baktı.

Sara onun dikkatini dağıtmak istercesine "Evan?" dedi. "Senin neydi?"

"Benim en sevdiğim anımın gerçekleştiği yer okul falan değildi. SAT'lerin olduğu geceydi." Ben daha bir şey anlatamadan Emma yüksek sesle öksürmeye başladı. İzin isteyerek masadan kalktığımda hemen arkasından gittim.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz öksürüğü durdu.

"Evan kafayı mı yedin sen? Ne yapıyorsun?"

"Ne var? Sen sorulara birlikte cevap verelim demedin mi?"

Bağırmmamak için kendisini zor tutarak "Ama bu kadar da dürüst olmana gerek yok," dedi.

"Emma neden bahsettiğim hakkında bir fikirleri yok ki. Hem bence biraz dürüstlüğün bize faydası olabilir," dedim. "Kaybedecek neyimiz var ki?"

Büyük bir şaşkınlık içinde yüzüme bakarken az önce ağzımdan çıkanlara inanamıyormuş gibi bir hâli vardı. Ben de bunu nereden çıkardığımı bilmiyordum aslında.

"Dürüstlük mü istiyorsun?" Masaya doğru yürüyüp, sandalyesini çekerek "Cevabımı değiştirmek istiyorum," dedi.

Sara sırtıarak "En sevdiğin lise anının benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum," dedi.

Emma birden anlatmaya başladı: "Sanat odasıdaydım ve Evan da San Francisco'dan yeni dönmüştü. Sonra..."

Birden neden kızdığını anlayarak "Bu kadarını bilmeleri yeter," diye araya girdim.

Oturduğumuz sırada, "Anladım," diye fısıldadım.

Benimle dalga geçer gibi, "Tahmin etmiştim zaten," dedi.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Jared. "Kâğıtları kim dağıtacak?"

"Ben yaparım," dedim.

Bir sonraki eli Meg kazandığında Evan ve Jared'ı seçmişti. Jared soyunmayı seçip tişörtünü çıkarırken Evan doğruluğu tercih etti. Soruları duydukça tişörtünü çıkarsaydı daha iyi olurdu, diye düşünmeye başlamıştım.

"Jared ve Emma arasında bir tercih yapman gerekse kimi seçerdin?"

Evan inanamayan gözlerle ve ağzı bir karış açık bir hâlde Meg'e bakıyordu. "Tanrı aşkına! Nasıl bir soru bu böyle?"

"Zor bir soru. Bu oyunun olayı da bu değil mi zaten?"

Evan gözlerini benimle Jared arasında gezdiriyordu. Ne za-

man bir şey söyleyecek gibi olsa vazgeçip susmaya karar veriyordu.

Evan'ın üzerindeki baskıyı azaltmaya çalışarak "Meg, bu cevap vermesi imkânsız bir soru," dedi Sara.

Jared ise Evan'ın tereddütte kalmasına şaşırmıştı. Tabii ben de. İkimiz de gözlerimizi dikmiş ona bakıyorduk şaşkınlıkla.

"O senin kardeşin, değil mi?" dedim kısık sesle. "Benim için sorun değil, Evan."

Ama o cevap veremiyordu.

"Eh... iyi ki bizi bir yangından falan kurtarmak zorunda kalmadın." Jared bir kahkaha attı. "Evan durup karar verene dek... Ohoooo, ikimiz de nalları dikmiş olurduk."

Meg gülümseyerek "Bu soruyu es geçelim istersen Evan," dedi. "Karar vermeye çalışırken felç falan geçirmeni istemeyiz. Şuna ne dersin peki? Emma'yı ilk gördüğün an onun hakkında ne düşündün?"

"Meg!" dedim sinirle. O ise sırtlamakla yetindi.

Serena heyecan içinde cevabı bekliyordu. Önümdeki kâğıdı masanın ortasına iterken kimsenin yüzüne bakamıyordum.

Nate bardağıma doğru tuttuğu sürahiyle "Biraz daha margarita?" diye sordu.

"Teşekkürler," diyerek kabul ettim. İlk iki bardağın etkilerini hissetmeye başlamıştım. Buna rağmen üzerimdeki gerilimi attığım pek söylenemezdi.

"Benimle ilk konuştuğunda beni başından savmıştı," dedi Evan.

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye kendimi savundum.

Sara, diğer çocuklardan yükselen kahkahalar eşliğinde, "Evet, yaptın," dedi. "Sınıftakiler senin ilk kez biriyle tartıştığını duymuşlardı. Çılgınca bir şeydi." Sonra Evan'a dönüp ekledi: "Üzgünüm. Sen devam et."

"Beni en başından beri etkilemişti. O kararlılığı cezbetmişti beni ve hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordum," dedi Evan.

Yalnızca benim duyabileceğim bir sesle "Hâlâ da öyle," diye ekledi. Bardağımdan bir yudum aldım.

Meg ikinci eli de kazanırken tüm kıyafetleri üzerindeydi hâlâ.

Üzerinde yalnızca şortu kalmış olan Jared'a, "Sara hakkında kimsenin bilmeyip de senin bildiğin şey nedir?" diye sordu.

Jared hiç tereddüt etmeden "Baldırının iç kısmında bir doğum lekesi var," dedi. Sara omuzlarını silkti.

"Sara, peki ya Emma hakkında kimsenin bilmeyip de senin bildiğin şey nedir?"

Sara bir süre Emma'ya bakıp bildiği tüm sırları bir bir düşünürken Emma'nın yanakları al al olmuştu.

"Yedinci sınıftaydık. O Weslyn'e taşındıktan hemen sonraydı. Notunu yükseltmek için okul laboratuvarında çalışırken yanlışlıkla Bayan Flynn'in kazağını tutuşturmuştu." Emma utançtan gözlerini saklayarak oturduğu sandalyede huzursuzca kıpırdandı. "Bayan Flynn sınıfı dönmeden önce ateşi söndürmeyi başarmıştı. Hem durun, daha bitmedi. Bayan Flynn hiçbir şey olmamış gibi kazağı yeniden sandalyenin arkasına astı ve ertesi gün sırtında koca bir delik olan o kazağı giyerek sınıfa geldi."

Jared bir kahkaha attı. "Nasıl oldu da bir kazağı yakmayı başardın?"

"Bana yün kıyafetlerin üstünde biriken iplikleri, yakarak temizlemeyi gösteriyordu. Başta her şey iyiydi ama sonra birden alev aldı." Sara bir yandan kıkırdıyordu.

Emma göz ucuyla bana bir bakış atarken "Evet. Arada olabiliyor böyle şeyler," dedi.

"Öyle çok gülmüştüm ki," dedi Sara. "Bu olaydan sonra onunla arkadaş olmam gerektiğini anladım."

"Vay canına," dedim sırıtarak. Emma dudağını ısırıldı.

Oynamaya devam ettik ve ben diğer eli kazandığımda Meg ve Sara'yı seçtim. İkisi de büyük bir soğukkanlılıkla şortlarını çıkardılar. Tabii Jared da bir sonraki elde kazanınca intikam almak için Emma ve Serena'yı seçti. Serena şortunu çıkartıp bembeyaz bacaklarını ortaya

çıkardığında James korumacı bir tavırla elini hemen onun baldırlarına koydu.

Soruyu Jared'ın soracak olmasının rahatlığıyla "Doğruluk," dedim.

"Yasa dışı bir iş yapıp da kurtulabilecek olsan ne yapardın?" diye sordu keyifle.

Soruyu duyar duymaz gözümün önüne gelen ilk şey, kan ve yerde hareketsiz bir şekilde yatan adamın yamulmuş yüzü olmuştu. Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Meg meraklı gözlerle bana bakıyordu. Nemli avuçlarımı elbisemin eteğine sildim.

Vücudumdan soğuk terler boşalmaya başlamıştı. Masadan kalkarak tek kelime etmeden uzaklaştım.

Sara arkamdan, "Emma!" diye seslendi.

Arkama bakmadım. Tüm o görüntüleri zihnimden uzaklaştırmalıyım. Jonathan'ın adamı hiç durmadan yumruklayışını. Onu yerden kaldırdığında etrafa saçılan kanı. Jonathan arabaya bulaşan parmak izlerini silerken titreyen ellerimle direksiyonu tutuşumu. Bugüne dek saklayabildiğim, içimdeki şeylerin en dibinde, kilit altında tutabildiğim sır, masum bir soruyla çıkıvermişti işte ortaya.

Sara ben kaldırırma vardığımda koşup, bana yetişerek "Emma!" diye bağırdı. "Bu da neydi böyle? Neyin var?"

Yapamazdım. Başımı sallayarak yürümeye devam ettim ve her şeyi görmezden gelmeye çalıştım.

"Emma dur," dedi çaresizce. "Lütfen. Lütfen bana ne olduğunu söyle." Koluma uzandığında arkamı döndüm. Yüzümdeki sert ifadeyi gördüğünde irkildi. "Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Kaldırımında bizi izleyen Evan'ı gördüm.

Aceleyle önüme dönerken "Ben eve dönüyorum," dedim. "Oynamak istemiyorum."

"Tamam," dedi. "Ben de gelebilir miyim?"

"İstiyorsan gel. Ama bu konu hakkında konuşmayacağım," dedim sertçe.

"Pekâlâ," dedi Sara da. Sonra Evan'a seslendi: "Emma'yla birlikte eve geçiyoruz."

Evan başını sallasa da kaldırımında durup bizi izlemeye devam etti. Sara da sessizce bana eşlik etti.

Yaptığım tüm o kötü seçimlerden kendimi sıyrabileceğimi düşündüğüm anda asla kaçamayacağım şey hatırlatılmıştı yine bana. Hem de büyük bir acıyla.

36. HER ZAMAN SEN

Sara saatler önce Emma'nın odasından çıkarak bana onun iyi olacağını söylemişti. Tüm dedikleri bundan ibaretti. Sonra da Jared'la birlikte üst kata çıktılar.

Jared o soruyu sorduğunda Emma'nın korku dolu bakışlarından bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştım. Pek çok kez özür dilemiş olmasına rağmen onunla hâlâ konuşmıyordum. Sorabileceği onca soru varken boğularak öldürölmek istenen bir kıza bunu sormak zorunda mıydı sanki!? Üstelik yıllarca sadist bir kadının elinde işkence gören bir kıza.

Ona sinirlenmeye hakkım yoktu. Bunu sorarken Emma'nın geçmişini düşünmemiştii. Kime sorsan saçma sapan, komik cevaplar verirdi, diye düşünmüştü muhtemelen. Böyle bir tepki vereceğı aklının ucundan bile geçmemiştii. Sandalyesini çektiğinde tüm bedeni titriyordu. Sara ona benden önce ulaşmıştı. Bense uzakta durup onu izlemekle yetindim sadece.

Ama şimdi gözümde uyku girmiyordu. Emma'yı kontrol etmek istiyordum. Yanına uzanıp ona sarılmak geliyordu içimden. Bana izin verse onu koruyabileceğimi hissediyordum. Fakat nedense bir şey benim o hamaktan kalkmamı engelliyordu. Gidip kapısını çalmak yerine gözümü yıldızlara dikip bakmaya devam ettim. Hâlâ birbirimize anlatmadığımız çok şey vardı.

Ayağımı ahşap döşemeye değdirerek hamağı yavaşça salladım. Bir yandan da karanlık gökyüzünde, bulutların ardında yer değıştiren yıldızları izliyordum. O gittiğı zaman yaşadıklarımı anlatmaya pek

hevesli olduğum söylenemezdi. Bilmesi gerektiğini biliyordum ama bunu biliyor olmam anlatmamı kolaylaştırmıyordu. Yine de belki ona açılırsam o da aynısını yapar ve kalbinin derinliklerinde sakladığı şeyin ne olduğunu anlatırdı bana.

Jonathan'ın mesajı midemi altüst etmişti. O kelimeleri, okuduğum andan beri zihnimden çıkartamamıştım. Seni affediyorum. Özledim de. Şu an sesini duymak için her şeyi veririm.

Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım... ya da güvenmedim. Belli ki bunun için mantıklı sebeplerim varmış. Emma ona açılmıştı. Bir şekilde güvenebilmişti ona. Hem de bana hiç güvenmediği kadar. Ama bu işin içinde başka bir iş vardı... Yani öyle olmalıydı. Lütfen beni affettiğini söyle.

Bir şey olmuştu ve ilişkimize yeniden başlamadan ve birbirimizi tam anlamıyla affetmeden önce bana bunun ne olduğunu anlatmak zorundaydı. Jonathan şimdi burada, yanında değildi. Ve görünüşe göre onun hayatına girmeyi de planlamıyordu. Ama o lanet olası, her ne yaptıysa bu Emma'yı değiştirmişti.

Uyuyamıyordum. Gözlerimi karanlığa dikmiş Jonathan'ı düşünüyordum. Kalbim göğüs kafesimde hızla çarparken maruz kaldığım şiddet görüntüleri peşimi bırakmıyordu. İki yıl boyunca bu olayı hiç düşünmemiş, yaptığımız şeyle yüzleşmeyi reddetmiştim. Onu korumanın doğru seçim olduğunu düşünüyordum. Jonathan'ın sırlarını kendi sırrım gibi saklamıştım. Tıpkı söz verdiğim gibi. Sessizliğimin haklı bir sebebi olduğuna inandırmıştım kendimi. Ailesinin yanarak can verdiği evin küle dönmüş hâlini gördüğüm an aklıma gelince birden ürperdim. Evin kundaklandığını itiraf ederken gözlerinde gördüğüm ızdırap dolu bakışı hâlâ hatırlıyorum. Kendi vicdan azabı ve üzüntüsünden daha büyük bir ceza olamazdı onun için. Nefretin bir insana yaptıklarını bilirdim. Çünkü o zehir hâlâ benim de damarlarımda akıyordu.

Temiz havaya ihtiyacım olduğundan yatağın ucundaki battaniyeyi alıp avluya çıktım. Battaniyeye sıkıca sarınsam da

ürpertimi geçirmeye yetmemiştir. Bulutlu gökyüzüne baktığımda Jonathan'ın şimdi nerede olduğunu ve ailesinin çıgıllarını hâlâ kâbuslarında duyup duymadığını düşündüm. İçimde huzursuzca kıpırdanan bir parçam ondan vazgeçemiyordu. Bir yanım, nereden başlayacağımı bilmesem de onu bulmak istiyordu.

Bir gıcırta işittim. Dikkatlice dinlediğimde onu yeniden duydum. Kapıyı açıp sessizce döşemenin çevresinde dolandım. Evan, hamağa uzanmış bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Merhaba," dedim. Onu hazırlıksız yakalamıştım. Bir anda yerinden zıpladığında az kalsın hamaktan düşüyordu. "Özür dilerim," dedim.

Kendine gelmeye çalışarak "Önemli değil," diye yanıtladı. "Şimdi senin ne hissettiğini anlıyorum."

"Çok komik," dedim suratımı ekşiterek. "Uyuyamadın mı?"

"Hayır, düşünüyordum," diye açıkladım. "Sen?"

Omuzlarına sardığı açık yeşil battaniyeyle yaklaşarak "Ben de," dedi.

İyice yaklaştığında "Bu gece ne olduğunu konuşmak ister misin?" diye sordum.

Kara bulutlarla kaplı gözleri tereddütle kıpırdandı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"İstersen sen de hamağa oturabilirsin." Hamağın bir ucuna doğru kaydım.

Emma hamağın kenarına yaslanıp ikimizi de düşürmemek için kendini orta yere bıraktı. Arkasına yaslanıp, ayaklarını benim tarafıma koyarak bacaklarını büktü.

"Bir şeyi çok merak ediyorum," dedim. Son yıllarda bunu öyle çok düşünmüştüm ki.

"Neymiş o?" Sesi temkinli ve sessizdi. Gerildiğini hissedebiliyordum. Kendisini korumak istercesine sıkıca sarıldı battaniyesine.

"Kâbusların neyle ilgiliydi?" diye sordum. Yanımda çıgıllarla ve ter içinde uyandığı o geceler geldi gözümün önüne. Onun çektiği

ızdırıp yakamı bırakmıyordu. Onu, uykusunda bekleyen şeylerden koruyamıyordum.

Emma aldığı derin nefesi, hafifçe kapattığı dudaklarının arasından verdi.

Kâbus görmeyeli neredeyse bir yıl oluyordu. Onların yok oluşları içimin boşalmasıyla aynı ana denk geliyordu galiba. Ölümden korkmuyordum. Ölümle ilgili kâbuslar bana işkence edemezdi artık.

Sakin görünmeye çalışarak "Kendi ölümümle ilgiliydi çoğu," diye açıkladım. "Sürekli öldürülüyordum ve son nefesimi vermeden hemen önce gözümü açıyordum. Ama öyle gerçekçydiler ki... O korku, çaresizlik ve ondan kurtulamamak..."

"Ondan mı?" dedi Evan. "Kâbusların *Carol*'la mı ilgiliydi?"

Adı kalbime bir bıçak gibi saplanmış, tüylerim diken diken olmuştu. "Genellikle."

"O kadından nefret ediyorum," dedi öfkeyle. "O gece onun canını yakmamak için kendimi çok zor tutmuştum."

Dirseklerimin üzerinde hafifçe doğrularak ona yanaştım.

"George biliyordu. Bunu bakışlarımdan anlamıştı. Kendime hâkim olamayacağımdan korkarak aramıza girmişti. Sakinleşmek için sana odaklanmam gerekiyordu."

"Ama eğer sen nefes almasaydın... eğer sen..." Yutkundum. Tüm bedeninin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

"Hey," dedim dikkatini kendime çekerek. "Ben buradayım." Elimi bacağına koydum.

"Neden senden o kadar nefret ediyordu? Seni incitmek istemesinin sebebi neydi?"

Ciğerlerimi serin ve nemli havayla doldurdum. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Onu böylesi psikopat bir kaltağa çeviren şeyin ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?" Evan'ın gidecek öfkeliğini hissedebiliyordum.

"Hayır," dedim usulca. "Dünya üzerinde, yaptığı şeyi haklı

çıkarmak ve neden canımı yaktığımı anlamamı sağlayacak bir bahane ya da açıklama olamaz. Onu affetmem gerekmiyor. Sadece hayatıma devam etmenin bir yolunu bulmalıyım. Yoksa beni öldürseydi daha iyi olurdu diye düşünmeye başlarım."

Başımı kaldırdım. "Ne? Neden böyle söylüyorsun? Ölmeyi hak ettiğini düşünmüyorsun, değil mi? Değil mi Emma?" diye sordum hızlanan kalbimle.

"Tam olarak böyle söylemezdim," dedi. Sesi oldukça donuk ve mesafeliydi. Sonra ekledi: "Bunu bana hatırlatsın diye bir dövme yaptırdım. Kâbuslarım devam ederken çizmiştim onu. Beni kaybolmaktan koruyacaktı. Dayanmama yardım edecekti."

"Görebilir miyim?"

Emma doğruldu. Hamağı ayağımla durdurdum. Bacaklarımın arasında dönüp, sol tarafını bana çevirerek kaburgalarının üzerindeki dövmeyle göstermek için tişörtünü sıyırdı. Cep telefonumun ışığıyla dövmeyle görmeye çalıştım. Uyuyan bir erkek figürü ve bir hilal. Resmin etrafı bir cümleyle çevriliydi: 'Bu sadece bir rüya.' Yazı düzgün bir çember oluşturarak devam ediyordu. Bir başka cümle ise düzeni bozuyordu. 'Gözlerini aç ve yaşa.'

Uzanıp parmaklarımı o sözcüklere asılmış olan minik ve narin sallıncakta gezdirdim. Dokunuşumla birlikte tüyleri diken diken oldu.

"Belki ben de bir tane yaptırmalıyım." O tişörtünü aşağı çekerken "O hâlâ nefes alıyor," diye mırıldandım. Bir anda bana döndü.

"Kâbuslarında gittiğimi söylerken öldüğümü mü kastediyordun?"

Çok geç kaldığım ve onu hareketsiz ve bembeyaz bulduğum onca geceyi hatırlamak dahi istemiyordum. "Her zaman değil," diye itiraf ettim isteksizce. "Nereye bakarsam bakayım bazen seni hiç bulamıyorum. Genellikle panik içinde uyanıyorum. Diğer zamanlardaysa... yani vaktinde yetişemediğim zamanlarda... biri sanki kalbimi yerinden söküyor gibi."

Gözleri o işkence dolu gecelerin anısına dalmışken nefes alamadığımı hissettim. Bunun doğru olmadığını görmek için gecenin bir yarısı kâbustan uyanmanın nasıl bir şey olduğunu

hayal bile edemezdim. Elimi yanağında gezdirdiğimde gözleri şaşkınlıkla gözlerime kenetlendi.

“Benden nefret etmeni istemiyorum. Beni affetmeni istiyorum,” dedim bir nefeste. “Beni yeniden sevmeni istiyorum.” Gözleri parladı. “Ama ben kendimi affedemezsem bunu yapmana nasıl izin verebilirim bilmiyorum.” Dudaklarım titriyordu, duraksadım. “Her şey dönüp dolaşıp affetmeye geliyor, değil mi?”

Elimi tutup sıcacık teninde gezdirirken “Evet,” dedi. “Ben seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Emma. Sadece seni yeteri kadar nasıl sevebileceğimi bilmiyorum.”

Yanaklarımdan bir damla yaş süzüldü. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Eğer bilseydim bana her şeyinle güvenirdin.”

Başımı öne eğip elimi çektim. “Korkuyorum. Gerçekte kim olduğumu görürsen benden nefret edeceğinden çok korkuyorum. Bunun olmasına izin veremem. Ben sadece senin sayende yaşıyorum, Evan. Binlerce, hatta milyonlarca kez kurtardın hayatımı. Bana verdiğin o nefese layık olamamaktan çok korkuyorum. Ben şu anda karşında duran kızıdan çok daha iyi biri olmak istiyorum. Seni hak etmek, beni sevmene izin vermek istiyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Bana izin vermek zorunda değilsin, Emma. Ben seni zaten seviyorum. Sen sadece benim sevgime karşılık vermelisin. Hem de her şeyinle. Tek ihtiyacım olan bu benim. Sen. Her şeyinle.”

Kalbimizin derinliklerinden gelen sözcüklerin yoğunluğu beni tüketiyordu. Hem dehşete kapılmış hem coşkuyla dolmuştum. Nihayet bana açılıyor, kendini bana sunuyordu ve ondan daha dürüst olmasını isteyemezdim. Ama aynı zamanda söylediklerinden de rahatsızlık duyuyordum. Bu işin nereye varacağı beni korkutuyordu.

Gözlerinde insanın kalbini paramparça eden bir keder vardı. Emma hamaktan kalkarak yanımdan uzaklaştı. Basamaklara doğru yürüdü ve orada durup arkasına bakarak beni bekledi. Ardından kumsala yü-

rüdüüm. Kıyıya vuran hırçın dalgalar eşlik etti gecenin sessizliğine. Bir süre gözlerimizi ayaklarımızdan kaldırmadan usulca yürüdük.

"Sana dürüst olmam gerek." Sesim sessizliği yırtmıştı. "Hayatımıza devam edebilmek için bir şansımız daha olacaksa sen gittikten sonra yaşadığım her şeyi anlatmak zorundayım sana. Bunları duymak kolay olmayacak ama dinlemen gerek... hem de hepsini."

"Tamam," dedi usulca. Sesi, okyanustan esen rüzgârın içinde kaybolabilecek kadar narindi.

Kuma oturduğumda o da yanıma oturdu. Koluma yaslanan bedeninin ağırlığını hissederek kıyıya vuran dalgalara döndüm.

"Beni o korkunç evde, o hâlde bıraktığında çok öfkelenmişim. Tek kelime etmeden hayatımdan nasıl çıkıp gittiğini anlamıyordum. O öfke, sana karşı hissettiğim tüm diğer duygulara üstün gelmişti. Seni unutmak istedim. Onu seçtiğinden emindim."

"Jonathan'ı mı?"

Gevşemeye çalışarak "Evet," dedim. "Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama o gece söylediği şeyden sonra, yani bana anlatamadığın sırlarını ona anlattığını söyledikten sonra... öyle olduğunu düşündüm."

"Öyle değildi," dedim.

"O zaman neydi, Emma? İkinizin arasında ne oldu?" dedim yalvarırcasına. "Onu sevdin mi?"

"Hayır, sevmedim." Karanlığa bakan gözleri dolmuştu.

"Ama o seni seviyordu," dedim fısıldayarak.

"Sevdiğini zannediyordu." Bakışlarını çevirdi. "Ben de onu önemsiyorum."

"Hâlâ mı?" diye sordum. Cevap vermedi. Aklıma, attığı mesaj gelince yumruklarımı sıktım.

Öfkeme hâkim olamadan, "Benden dahi istememişken neden ondan seni affetmesini istedin?" diye sordum. Emma şaşkınlık içinde bana döndü. Bana anlatmasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. "Bana olanları anlatacak mısın?"

Gözleri yaşlarla doldu. Başını hafifçe sallayarak yeniden denize

döndü.

Kendimi toparlamak için gözlerimi kapatıp içimi kemiren bir başka soruyu sordum. "O mektupta ne yazıyordu, Emma?"

Hâlâ öfkeli olduğu ses tonundan anlaşılıyordu.

"Sen o mektubu biliyor musun?" Mideme kramplar giriyordu. Evan bilmesi gerektiğinden çok daha fazlasını biliyordu... hem de her konuda.

"Zarfı buldum. Ama içi boştu. İçindeki mektubu bulmak için annemin tüm ofisini altüst ettim. Ne bu konuda bir şey konuştuk ne de o bana bir şey anlattı. Ta ki geçen hafta mektuptan bahsedene kadar. O mektup benim hayatımı değiştirdi. Bence içinde ne yazdığını bilmeyi hak ediyorum."

Alnımı, kırdığım dizlerime yasladım. "Artık bir önemi yok."

"Ben öfkelenmek istemiyorum, Em. Seni affetmek *istiyorum*. Beni terk etmenin bana iyi geleceğini nasıl düşündün anlamıyorum hâlâ. Çünkü hiç de düşündüğün gibi olmadı. Mahvol-dum. Beni daha fazla yaralayamazdın."

Hıçkırarak başımı dizlerimin arasına daha da gömdüm.

"Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama beni dinlemene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

"Dinliyorum," diye mırıldandım.

"Sen gittikten sonra, Stanford'a erken gittiğin ve mezuniyete katılmayacağınla ilgili laflar dönmeye başladı okulda. Ama herkes gerçeği biliyordu. Okulun tümü, ikimizin de gitmediği o partideydi. Birkaç gün sonra Cornell'den döndüğümde hepsi yüzümün hâlini görmüştü. Mezuniyete kadar yaralarım iyileşmemişti bile. Kimse detayları bilmiyordu ama bunun senin gidişinle bir ilgisi olduğunu anlamışlardı. Ve sonra... o lanet olasıca konuşmayı yapmak zorunda kaldım. Senin yapman gereken o bölüm birincisinin konuşmasını."

"Ben'e ne oldu? İkinci o değil miydi?" diye sordum. O konuşmaya devam ettikçe midemin daha fazla bulandığını hissediyordum.

"Konuşmak istemedi." Evan omuzlarını silkti. "Tam detayları hatırlamıyorum ama sonunda herkesi rüyalarının peşinde koşmaya teşvik edecek bir konuşma yapmak zorunda kaldım işte. Ben daha iki adım önümü göremezken insanlara nasıl geleceklerine bakmalarını söyleyebilirdim ki? Tek kelimeyle korkunçtu.

Sonra da Yale'e gittim işte. Seni görmek bile istemediğimden başta hiç itiraz etmedim. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Hafta içi derslere giriyor, hafta sonunu da evde... Analise'le geçiriyordum."

"Analise?" Sesim çatallaşmıştı.

Başımı gökyüzüne kaldırıp toparlandım. Onun canını ne kadar çok yaktığımı bilmek beni öldürüyordu. Zaten bunu bu yüzden onunla paylaşmamıştım ya. Ama iyileşmemizin tek yolunun bu olduğunu anlamıştım sonunda.

"Hep iyi bir arkadaş olmuştu. Beni önemsiyordu. Böylece takılmaya başladık. Aklımı senden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ben de ona müsaade ettim. Noel geldiğinde öfkemin büyük kısmı yok olmuştu. O zaman da cevaplar aramaya başlamıştım. Seni görmek, sebebini sormak istiyordum. Tatilde buraya gelmeyi denedim ama annemler parama el sürmeme izin vermiyordu. Bu konuda ne kadar kararlı olduğumu gördüklerindeyse babam arabamı elimden aldı.

Sana ulaşamıyordum. McKinleyler de herkes gibi bir cevap vermekten kaçınıyorlardı. Sara telefonlarıma bile çıkmıyordu. Sen gittikten sonra ona karşı öyle acımasız davranmıştım ki tüm öfkemi ondan çıkardım. Jared'la çıkmaya devam ederken bile beni görmezden geliyordu. Kendimde değildim ve yanımdaki herkesi de kederimin içine sürüklüyordum."

Ona bakmak için duraksadım. Emma dizlerini göğsüne çekmişti ve tüm bedeni tir tir titriyordu.

Onu teselli etmek arzusuyla "Sen iyi misin?" diye sordum. Ama ona dokunmaya hazır değildim... henüz.

Gergin bir sesle "Devam et," dedi.

Bu ona işkence ediyordu. Onun zehri vicdan azabıydı ve ben bunu boğazından aşağı döküyordum. Dürüst olmaya devam edersem her şeyi unutabileceğini umuyordum.

“Analise aklımı başıma toplamama yardım etmeye çalışıyordu. Bunun senin seçimin olduğunu ve saygı duyup peşinden gitmemem gerektiğini söylüyordu. Ama o seni tanımıyordu, benim seni tanıdığım gibi tanıyamazdı da. Bunları yaşadığımı görmek onun için çok zordu. Sanırım çıkmaya başladığımızda yaklaşık bir yıl geçmişti. O son sınıftaydı, ben de pek bir şey yapmıyordum zaten. O kaldırmasa yataktan bile çıkmak istemediğim günler oluyordu.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Neden benimle kaldığına dair hiçbir fikrim de yok.”

Analise’in onu teselli ettiğini, beni bırakması gerektiğini söylediğini düşünmek kalbimi sıkıştırmıştı. Kendimi kaybetmemek için bacaklarımı daha da sıktım.

“Denedi,” diye devam etti susmasını ne kadar istesem de. “Ama sen değildi. Ve sen benden uzak oldukça da... ihtiyacım olan cevapları almadan seni bırakamazdım. En azından kendimi buna ikna etmiştim. Stanford’a geçiş başvurumu gördüğünde Analise’in kalbi kırıldı. Senin peşinden gittiğimi düşündü. Ve belki bir noktada haklıydı da. Benden nefret etmek için bir sürü sebebi vardı. Ama garip bir şekilde beni affetti.

Başvurularda bir şeyler yolunda gitmedi. Şüphelenmeliydim sanırım ama çok da umursamadım. Sonunda yeniden kırılmamdan korktuğu için geçiş başvurumu geri çektiğini itiraf etti. Öfkeden deliye dönmüştüm. Yine biri benim adıma kararlar veriyordu. O yüzden onunla tüm iletişimimi kestim ve bir daha da birbirimizi görmedik. Yani... Rachel’in cenazesi olduğu gün evime gelene kadar.”

“Neden geldi ki?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Cenaze için Weslyn’e geleceğini biliyordu. Belki de yanımda olmak istedi, her ihtimale karşı... Ama... ben senin yanında olmak istedim.”

"Onu... sevdin mi? Boş ver. Cevap verme. Bilmek..." Durup dişlerimi sıktım. "Seni onunla yan yana düşünmek istemiyorum."

Teselli etmek istercesine, "Üzgünüm," dedi. "Seni kırmak için yaptım sanırım bunu. Çok saçmaydı. Ama o iyi bir dosttu Em, sen ondan hoşlanmasan da."

"Biliyorum," diye homurdandım.

"Yani ben de bu işte pek mükemmel sayılmam. Önemsemişim insanlara oldukça kötü şeyler yaptım. Analise'le olan dostluğumu mahvettim. Umurumda olmamasına rağmen, hatta ondan hiç hoşlanmamama rağmen Catherine'le yattım. Bana zarar veren seçimlerimden biriydi sadece. Hepsi, seni çaresizce unutmak istememden. Ama hepsi benim seçimimdi. Seninki gitmekti. Geri kalanların hepsi benimdi."

Öne doğru eğilip ağlamaya başladığımda bedenim sarsılıyordu.

Canını daha fazla yakmak istemiyordum. Bu kadar dürüstlük yeterdi. Emma daha fazlasını kaldıramazdı Ama anlatacaklarım henüz bitmemişti. Şimdi anlatmaya devam edersem anlamayacağını ve onu sonsuza kadar kaybedebileceğimi biliyordum.

"Kâbuslar geçen yaz, Stanford'a gidemeyeceğimi öğrendiğimde başladı. Analise'le ilişkimi koparmış ve senin bir daha geri dönmeyeceğin gerçeğini kabullenmiştim. Hayatıma devam etmek istedim. Sensiz bir hayat yaşamayı... Ama yapamıyordum, Emma..." Yaşlarla sırlıslıkla olmuş yüzünü kaldırdı. "Ben sensiz yaşamamalıyım. Sen de bensiz yaşamamalıydın. Biz bu hayatı birlikte yaşamalıydık. Birbirimiz olmadan gerçek anlamda var olamıyoruz."

Kırılğan bir sesle "Tüm bunları neden bilmem gerekiyordu?" diye sordum. "Çünkü seni... onlarla düşünmek canımı çok yakıyor. Sana ne yaptığımı bilmek de. Sanki kalbimi ellerine alıp sıkıyormuşsun gibi hissediyorum. Bunu hak ettiğimi de biliyorum ama bunları neden anlattın?"

"Çünkü zor olsa bile birbirimize karşı her zaman dürüst ol-

malıyız. Ve sen, benim de mükemmel olmadığımı bilmelisin. Ben de birçok şeyi mahvettim ve bunun için çok üzgünüm. Ama olan oldu. Ve senden nefret edeceğimi düşünmek için her ne gerekçeye sığınırıysan bunu bana anlatabilmeni istiyorum. Anlatacakların canımı acıtacak olsa da hiçbir yere gitmeyeceğimi de bil.”

“Bunu söyleyemezsin,” dedim. “Evan ya aklına gelebilecek en korkunç şeyi yapmışsam? Beni yine de sevebileceğinden emin değilim.”

“Ama ben seni tanıyorum, Emma. Seni gerçekten tanıyorum. Kalbin, seni sevmemi engelleyecek bir şey yapmana izin vermez. Ve ben senin acımasız yüzünü de gördüm. Rachel’la yüzleştğinde ben de oradaydım. Ne kadar gaddar olabileceğini gördüm. Bu, senin görmek istemediğim bir tarafın ama bundan sen de hoşlanmıyorsun zaten. O yüzden senin gerçekte öyle bir insan olmandan korkmuyorum. Çünkü öyle olmadığını biliyorum. Bedeninde biriken acının ve kırgınlığın dışavurumuydu bunlar sadece. Tüm o yılların intikamını aldın. Senin çektiklerini başkalarının da çekmesini istedin. Böyle yaparak kendine zarar veriyorsun, Em. Sen gerçekte böyle biri değilsin.”

Kalbim hızla çarpıyordu. Birbirimize açılabilceğimiz ve kıracağını bildiğimiz şeyleri bile anlatabileceğimiz güvenli bir sığınak teklif ediyordu bana. Yaptığımız hataları unutmak ve hayatımıza devam etmek umuduyla kabullenmemizi istiyordu. Ama benimkisi, onun tahmininden çok daha karanlık bir şeydi ve duyunca bana bakışı tamamen değişecekti. Bunu ona yapamazdım. Yaparsam onu sonsuza dek kaybedeceğimi biliyordum. O zaman ne kalırdı ki geriye benden?

“Hazır değilim,” diye fısıldadım. “Üzgünüm.”

Bununla mücadele ettiğini görebiliyordum. Onu esir alan, benden uzakta tutan şeyi bana anlatmakla anlatmamak arasında gidip geldiğini görebiliyordum. Bedenimin her zerresiyle bunun Jonathan’la bir ilgisi olduğunu hissediyordum. Aralarında bir şey olmuştu. Bunu

bana anlatması gerekiyordu. Ve bu sır, aramızda bir duvar gibi durduğu sürece onu tam anlamıyla affedemeyecektim. Aynı zamanda onsuz nefes alamayacağımı da biliyordum.

"Sana zaman vereceğim. Ama şunu bil ki sen bana her şeyi anlatmadıkça ilerleyemeyiz." Gözleri kederle doldu. "Gel buraya." Kollarımı açtım. Bacaklarımın arasına sokulup ona sarılmam için göğsüme yaslandı. Kollarımı bedenine sardım. Başını koluma koyduğunda saçlarını öptüm. "Bunu da atlatacağız. Bize inan."

Emma kolunu benimkine dolayıp sıkıca sardı. "İnanmak istiyorum."

"Bana bak."

Yüzüme bakmak için döndü. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu, çenesiye soluk aldıkça titriyordu. Parmağımı nemli yanaklarında gezdirdim. "Seni seviyorum."

~~~~~

Duygu dolu mavi gözlerine bakıyordum. İçinde kırılgan ve saf olan ne varsa gözlerinden okunabiliyordu. Beni korumak isteyen, her şeyin daha iyi olacağı konusunda beni cesaretlendirmek isteyen yanını da görebiliyordum. Bunu öylesine dürüstçe ortaya koyuyordu ki kalbim sımsıcak oldu birden. Bildiğim tek şey, onun da beni sevdiğiydi.

"Sen de beni seviyorsun." Bunu dünya üzerindeki tek gerçek şeymiş gibi söylemişti.

"Seviyorum. Sana olan sevgim, hayatımda emin olduğum tek şey. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Seni ölesiye sevdiğim için bu kadar çok üzdüm ya seni işte. Yalnızca mutlu olmanı istiyordum. Bu yüzden benim o karanlık hayatımdan uzak olmalıydın. Ve sen kusurlarınla bile o kadar güzel ve mükemmeldin ki seni kendi girdabıma çekemezdim."

Evan elini yanağıma koydu. "Beni kendinden korumaya çalışmayı bırak. Ben neyin içine girdiğimi gayet iyi biliyorum.

Beni sevdiğinden hiç şüphe duymadım. Asla. Tek istediğim bana güvenmen, Emma. Sana yalvarıyorum."

Beni kollarına aldığında, "Güven beni kurtarmayacak," dedim başımı göğsüne yaslayarak.

Evan çenesini kafama bastırırken "Hadi eve girelim," dedi.

Eve doğru yürürken bir an bile yanımdan ayırmadım onu. Birbirimize böyle açılmak bizi çok yormuştu. Her yerim ağrıyordu sanki.

Başını göğsüme koyarak sessizce, "Bu gece benimle kalacak mısın?" diye sordu. Bedeninden yayılan enerjiyi hissedebiliyordum.

"Kalmazsam uyuyamam zaten," dedim. Yorgun yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Onu odaya kadar götürdüm. Yatağa yığıldı hemen. Ayakkabılarını bile güçlkle çıkarmıştı. Altındaki yorganı çekerek şort ve ayakkabılarını çıkarttıktan sonra arkasına geçtim. Kalp atışlarını göğsümde hissedecek şekilde sarıldım. "Emma?"

"Hmm," diye mırıldandı yarı uykulu bir hâlde.

"Seni ne zaman öpebileceğim?"

Hareket edemeyecek kadar bitkindim ama bu tek cümle beklenmedik bir heyecan dalgası yaymıştı tüm bedenime. Bir anda tamamen ayıldım. Ona bakabilmek için arkamı döndüğümde bana gülümsedi. "Selam."

"Selam." Elimi saçlarında gezdirirken hafifçe gülümsedim. "Beni şimdi öpebilirsin."

Dudakları dudaklarıma değdiğinde kalbim duracak sandım. Öyle tanıdık ama aynı zamanda da o kadar farklıydı ki. Alt dudağımı ağzının içine çekip diliyle dudaklarımı araladığında tutkumuz daha da arttı.

Dudakları dudaklarımı tadarken, dili yavaş ve yoğun bir tempoda ağzımın içinde dolanıyordu. Tüm bedenimin yandığını hissedebiliyordum. Onun tadını öyle uzun zamandır istiyor ve ihtiyaç duyuyordum ki daha da sıkı sarıldım. Elimi sırtına koyup ona iyice yaslandığımda nabzım hızlandı. Bedenlerimiz birbirine daha büyük bir basınçla çekilirken onun da nefesi kesilmişti. Dudaklarımı aralayıp dilimle kulağının altındaki o noktayı buldum. Beni deli eden bir ses çıkardı zevkle.

Yeniden dudaklarına dönüp onları büyük bir şehvetle öptüğüm sırada nefesim hızlanmıştı.

Durmamız gerektiğini biliyordum ama onun solukları hızlandıkça bedenim daha çok tepki veriyordu. Geri çekilmek istemiyordum. Parmaklarını saçlarıma geçirdiğinde ben çoktan dudaklarının yumuşaklığında ve dilinin dokunuşunda kendimi kaybetmiştim. O güzel, çiçeksi kokusu başımı döndürüyordu. Emma bacağını bana sararak boynunu açığa çıkaracak şekilde başını geri attı. Dudaklarımı boynunda gezdirirken tenindeki tuzun tadını alabiliyordum.

İç çamaşırlarıma uzandığı anda bunun doğru an olmadığını anladım. İkimiz de yaralı ve kırgındık. Bizi iyileştirecek şey bu değildi. Ellerini nazikçe uzaklaştırarak kulağına fısıldadım: "Seni öyle çok istiyorum ki... Ama durmalıyız."

Kendimi yatağa bıraktım. Kendimi toparlamaya çalışırken "Biliyorum," dedim. Ona duyduğum ihtiyaç yüzünden kendimi öyle kaybetmişim ki içimdeki ses bana, *henüz değil*, derken bile duramamıştım.

Yüzünü görmek ve elimi yanağında gezdirerek başparmağımla dudaklarını okşamak için ona döndüm. Gözlerinin derinliklerine baktım bir süre. Orada, onun kollarında yatarken tüm dünyam sanki yeniden dengeye kavuşmuştu. Ait olduğum yerdeydim.

37. YARIN HAKKINDA HER ŞEY

Sara hamakta sallanırken “Yarın ne yapmak istersin?” diye sordu.

“Evan sörf tahtamı almaya gitti. O yüzden sanırım sörf yapacağım,” diye cevapladım. Önümde duran resmi incelemek için taburemde hafifçe geriye yaslandım. İnce uçlu fırçayı alarak lacivert boyaya batırdım.

“Onu geçen hafta almamış mıydınız?”

“Evet ama orada yoktu. Başka bir dükkândan getirmek zorunda kaldılar. Dün almamız lazımdı ama teslimatı yapamamışlar. Gelmediğini öğrendiğinde Evan büyük bir hayal kırıklığına uğradı.” Sörf dükkânındaki çocuk, bu öğleden sonra tekrar gelmemiz gerektiğini söylediğinde Evan’ın yüzünde oluşan o hüznünlü ifadeyi hatırlayarak gülümsedim. Sanki Noel Baba’nın hiç var olmadığı gerçeğini henüz öğrenmiş bir çocuk gibiydi.

Sara elindeki derginin sayfalarını karıştırarak “Seni sörf yaparken izlemeyi çok isterim,” dedi.

“Olur.”

“O zaman sonrasında akşam yemeğine çıkalım mı? Sadece dördümüz?”

Yarını düşünmeyi pek istemesem de “Bana uyar,” dedim. Düşünmek istediğim bir gün değildi çünkü.

O sırada Evan eve girerek “Aldım!” diye bağırdı heyecan içinde.

Yanımıza geldiğinde gözleri sevinçle parlıyordu. “Resmî

olarak ilk sörf tahtanı almış bulunuyorsun.”

“Harika.” Bir kahkaha attım. “Yarın gideriz.”

“Yarın mı?” Omuzları birden hayal kırıklığıyla çöktü.

Beni sörf tahtasında görmeyi saplantı hâline getirmişti sanırım. Gülümsedim. “Saat zaten geç oldu. Sabah ilk iş gideriz. Söz,” diyerek gönlünü almaya çalıştım.

Evan yenilgiyi kabullenerek “Pekâlâ, yarın,” dedi. Sonra arkamdan gelip ellerini belime koyduğunda tüm bedenim ürperdi. Eğilip çıplak omzuma bir öpücük kondurdu ve sonra da çenesini yaslayıp çizdiğim resme bakmaya başladı. Beni kollasının arasına aldığı anda ona yaslandım.

Yanaklarımın rengi tuvalimi bezeyen kırmızı tonlarını alırken “Henüz bitmedi,” dedim. Her bir fırça darbesini incelediğini görür gibiydim.

“Çok etkileyici.”

Gerçekten de güçlü bir tesiri vardı resmin ama aynı zamanda da rahatsızlık vericiydi. Bunu ona söyleyecek değildim ama bildiğinden emindim. İçinde hapsettiği çaresizliği fırçasının yardımıyla serbest bıraktığını görmemek mümkün değildi. Renk ve dokuların dansıyla fırtınalı denizlerden uzanan ve dalgaların hareketine karışan soyut eller... Karşımda duran resim, Emma'nın derinlerinde bir yerde hayatından vazgeçme arzusu taşıdığını düşünen yanıma besliyordu. Bu korkuyu ilk yaşayışım değildi bu.

Dudaklarımı ılık boynuna değdirmeden hemen önce, “Seninle bir konuda konuşmak istiyordum,” diye mırıldandım.

“Hangi konuda?” diye sordu. Sesinde öyle bir heves vardı ki onu orada merdivenin pervazlarına yaslayıp, tüm tenini, heyecanlandığı zamanlardaki gibi kıpkırmızı yapmak geliyordu içimden. Sonra yapmakta dergisini okuyan Sara'yı fark ederek geri çekildim. Bu duyguları bastırmam gerekiyordu.

“İşin bittiğinde bir yürüyüşe çıkarız,” dedim.

“Koşuya ne dersin? Futbol antrenmanlarım birkaç hafta sonra başlayacak. O zamana kadar hazır olmalıyım.”

"Olur," dedim. "Ama konuşabilmemiz için benim yanımda koşmalısın."

Bir kahkaha attı. "Senin için yavaşlarım."

~~~~~

Evan üzerinde şortu ve spor ayakkabılarıyla geldiğinde ben de ayakkabılarımı bağlıyordum.

Suratımı asarak "Evan," dedim. Onu böyle görmek midemde keleklerin uçuşmasına sebep oluyordu. "Üzerine bir tişört giymelisin."

"Sen hâlâ orada mısın?" dedi.

"Sen böyleyken yanında koşarsam yüzüstü yere kapaklanırım."

Beni ikna etmeye çalışarak "Kumsaldaki diğer çocuklardan farklı görünmüyorum ki," dedi.

"Ama bu sensin," dedim. "Herhangi bir çocuk da aynı görünüyor olabilir ama beni aptallaştıran *senin* tişörtsüz olman."

Güldü.

İtirafımdan utanarak "Ne var? *Dürüst* davranıyorum işte," dedim.

Ayağa kalktığımda Evan beni kalçalarımдан tutup kendine çekti. "Madem *dürüst* davranıyoruz o hâlde ..." dedi. Dudakları dudaklarıma neredeyse değecek kadar yakındı. "...ben koşmak yerine..."

O sırada mutfaktan çıkan Jared, "Cidden bunu görmemize gerek yok," dedi.

Evan kanepenin üzerindeki bir tişörtü kaparak "Hadi gidelim," dedi.

Kumsalda hızlı bir tempoyla koşuyorduk. Konuşmaya başlamadan önce ağır bir tempoya ulaşmamızı bekledim. Bir yandan sohbete devam ederken bir yandan da ona yetişmeye çalışıyordum.

"Şey, kâbuslarım konusunda biriyle görüşmeyi düşünüyordum."

Hissettirmeden vereceği tepkiyi bekledim. "Bunu birlikte yapmayı umuyordum aslında."

Dün birkaç telefon görüşmesi yapmıştım. Konuyu ona nasıl açacağımı düşünüyordum. Duygularından bahsetmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordum, özellikle de yabancılara. Bana ve Sara'ya açılmasını sağlamak bile çok zor olmuştu.

Alaycı bir üslupla "İlişki terapisi mi?" dedi.

"Ah, hayır, ama aslında o da fena fikir sayılmaz." Kıkırdadım. Bana bir omuz attı. "Trauma yaşamış insanlarla çalışan bir terapist. Birkaç seansa birlikte katılırsak daha kolay olacağımı düşündüm sa-dece."

Sessizdi. Gözlerini kumlardan ayırmıyordu.

Terapist kelimesini duymak bile mideme kramp girmesine yetmişti. Ömrüm boyunca birkaç tane terapistle gitmiş ve hiç de fayda görmemiştim. İlk gittiğimde çok küçüktüm ve babam henüz ölmüştü. Onun hakkında konuşmak onu geri getirmemişti ki. Bu yüzden meyve kokulu bir parfüm süren o dişlek kadına duymak istediklerini söylemiştim. Ta ki anneme sürece alışıyor olduğumu söyleyene kadar.

Geriye dönüp baktığımda annemin beni terapiye göndermesine şaşıryordum. Kendisinininkiler dışında birinin duygularını önemsediyini hiç görmemiştim. Belki de hayatımda, onun gerçekten bir anne gibi davrandığı nadir anlardan biriydi bu. Ya da bunu okuldaki danışmanım önermişti ona. Evet, bu daha mantıklıydı.

İkinci terapistle hastaneden taburcu edildikten sonra gitmiştim. Lise üçüncü sınıftaydım. Tüm dünyanın altüst olduğu zamanlardı ve ona hiçbir şey anlatamamıştım. Beynim birden kapanmış; herhangi bir duyguyu ya da travma anını hatırlamama izin vermez olmuştu. Kâbuslarım dışında. Mahkemenin gerekli gördüğü ziyaretleri gerçekleştiriyor ve girdiğim zamanki kadar yaralı çıkıyordum terapistin odasından. O yüzden de Evan'ın bu teklifine şüpheyle yaklaşmıştım.

"Bunu düşünecek misin?" diye sordu ben sessizliğimi fazla uzatınca. "Hem bana da yardım ediyor olacaksın."

Endişem artarken ona baktım. Bunu söyledikten sonra bu talebini geri çeviremezdim. "Düşüneceğim."

"Teşekkürler."

Gülümseyerek "Konuşmak istediğin şey bu muydu?" diye sordum.

"Buydu."

Kaşlarımı havaya kaldırarak "O zaman ben şimdi hızlanıyorum," dedim. "Yetişebilirsen yetiş." Kumda hızlanmaya başladım. Beni sakinleştiren ve dünyayı daha net görmemi sağlayan adrenalinle dolup taşmaya ihtiyacım vardı.

Aramızdaki mesafe artarken "Benimle koştuğun için teşekkürler!" diye seslendim. En azından bu konuyu düşüneceğini söylemesi bile yeterliydi şimdilik. Kumsalda koşarken az önceki konuşmamızı düşündüğünden emindim.

Evin önüne vardığında, elleri kalçalarında, sabırsızlık içinde beni beklemeye başladı. Bir kahkaha atarak başımı iki yana salladım.

"Senin için fazla mı yavaşım, Emma?"

Alay ederek "Yetişememen senin suçun değil," dedi.

Hiç yavaşlamadan onu yakaladığım gibi kucağıma alarak "Senin kadar hızlı koşamıyor olabilirim ama bu seni yakalayamayacağım anlamına gelmez," dedim.

Katıla katıla gülerek "Evan beni yere indir," dedi.

Terden ıslanan kalçalarını tuttum. Denize adımımı attığım anda yavaşladım. Tam o sırada bir dalga ikimizi de yere düşürdü.

Emma suyun içinden ağzı açık bir hâlde çıktı. "Bunu yaptığına inanamıyorum!" Bana su sıçratırken gülümsemeden edemiyordu.

O kahkahalar içinde kumsala ulaşmaya, bense arkasından koşarak onu yakalamaya çalışıyordum. Dizlerine ulaşan su onu yavaşlatmıştı.

"O kadar çabuk kurtulamazsın elimden." Kollarımı beline sardım. Koşmaya devam etmesi suyun kumsalla birleştiği noktaya düşmemize sebep olmuştu.

Yere yuvarlandığımızda saçları kumların üzerine yayıldı. Bana gülümserken gözlerinin içi parlıyordu.

"Biraz kum kalmış şurada..." Elimi yanağında gezdirdim. Nefesi kesildi. Onu belinden tutup kendime doğru çektim. Gözlerini kapadığında eğilip dudaklarındaki tuzu tattım. Ömrümü onu öperek geçirsem de doyamazdım. Nefesinin sıcaklığıyla dudaklarımı araladım ve dilimi dudaklarında yavaşça gezdirmeye başladım.

Evan beni kendisine doğru çektiğinde bacaklarımı onunkilere dolamıştım. Biz kumun üzerinde yatarken deniz altımızdan akıp gidiyordu. Eli yavaşça baldırlarımın arkasına kaydı. Başımı geriye atıp hafifçe inledim. O anda da bir çift kahverengi gözle karşı karşıya geldim. Evan'ı hemen uzaklaştırdım. Onun da başını kaldırmayla beni bırakması bir oldu. Elinde sarı kovaşyla minik bir erkek çocuğu şaşkın gözlerle tepemizde duruyordu.

Saçlarımı düzelterek doğrulurken yüzüm alev alev yanıyordu.

"Biz, şey, epey kumlanmışız." Evan ıslak giysilerine ve bedenine yapışan kumlara bakıyordu. "Belki yeniden suya girmeliyiz."

Nabzım hâlâ öpücüğü yüzünden hızla atarken yüzümde bir sırıtişla ona döndüm. "Dışarıda duş almaya ne dersin?"

Dudakları heyecan dolu bir gülümsemeyle aralandı. Eve doğru koşmak için ayağa kalkmaya yeltendim. Bunu fırsat bilen Evan ise beni bileğimden yakalayıp yere düşürdükten sonra gülerek önüme geçti.

Arkasından yetişmeye çalışarak "Hey!" diye seslendim.

Arkamdan geldiğini duyuyordum. Gülerek hızlandım. Uzun mesafede beni yenerdi ama böyle kısa mesafelerde elime su bile dökemezdi. Avluya açılan basamaklardan çıktım. Emma kapıyı arkasından kapatana dek ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmıştım.

Nefes nefese çitin önünde durdu. Yüzüne seksi bir gülümseme yayılmıştı. O ayakkabılarını ve çoraplarını tek kelime etmeden çıkarırken

ben de ısınması için suyu açtım. Yüzünde o cezbedici gülümsemeyle tişörtünü çıkararak bana doğru yürümesini izledim.

Elini beline atıp durdu ve sorgular gibi bana baktı. Başımı iki yana salladım çünkü şortunu çıkartırsa kendime hâkim olamayacağımı biliyordum. Emma önümde durup gözlerini gözlerimden ayırmadan tişörtüme uzandı. Tenime değen parmakları, karnımdaki tüm kasları birden germiştı.

Uzanıp tişörtümü çıkararak ahşap zemine fırlattım. Ben onu belinden tutup öpmek için eğildiğim sırada o da parmaklarının üzerinde yükseldi. Bana yaslandığında karnıma değen teninin sıcaklığını hissettim. Temkinli bir şekilde gerileyerek onu düşün altına çektim. Sıcaklığın temasımızı bozmayacağını umuyordum. Sırtımdan akan suyun ılık olduğunu anlayınca onu da yanıma aldım. Dudaklarımız birbiriyle buluşurken soluklarımızı değiş tokuş ediyorduk. Dudaklarımı boynunda gezdirirken inleyerek başını arkaya attı. Bedenim ona karşılık verirken sırtım kasıldı.

Emma'nın dudakları göğsümü okşuyordu. O anda parmaklarımı saçlarına dolayıp, başını kaldırarak ıslak dudaklarını öyle bir arzuyla öptüm ki kendime hâkim olamayacağımdan korktum. Bacağımın arkasında bankın varlığını hissettiğim anda sağ bacağını tutup üzerine koydum.

Elleri şortumun içinde, baldırlarımda dolaşmaya başladığında ürperdim. Göğsümden büyük bir sıcaklık yükseliyordu. Gözlerimi kapatarak bu duyguya teslim ettim kendimi. Yüzümü boynuna gömerek dilimle tenini keşfettim. Dudaklarımı önce çenesinde sonra da dudaklarında gezdirirken soluklarım düzensizleşmişti. Dokunuşu beni deliye döndürürken araladığı dudaklarına inledim. Sırtına parmaklarımı geçirerek bedenimde dolaşan heyecanda kayboldum. Derin bir solukla kendimi kollarına bıraktım.

Dudaklarımı pürüzsüz teninden ayırmadan "Hâlâ senden hızlı koşabilirim," dedim.

Evan hafifçe gülerek kulağıma fısıldadı: "Ama beni hiçbir

zaman kaybetmeyeceksin."

~~~~~

Kafama inen yastıkla uyandım. Gözlerimi açmak istemediğimden homurdanıyordum.

Emma ısrarla "Uyan Evan," dedi.

Gözlerimi hafifçe araladım. Hava hâlâ karanlıktı. "Saat kaç?"

Fazlasıyla ayık bir sesle "Sabah oldu sayılır," dedi.

Bir yandan yorganı çeneme kadar çekerken "Neden uyumuyorsun?" diye mırıldandım.

"Çünkü uyuyamıyorum ve o yüzden de sörf yapmaya karar verdim."

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Suya ilk biz girelim diyorum. Sadece sen ve ben," dedi. Üzerine bir kapüşonlu ve şort giymişti bile.

Ne söylediğini anlamam bir dakikamı aldı. Anladığımdaysa hemen yorganı atarak kalktım. "Uyandım. Bana hazırlanmam için beş dakika ver."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Işık saçıyordu.

Banyonun kapısını kapattığımda hâlâ uyku sersemiydim. Ancak onu böyle hevesli görmek beni çok mutlu ediyordu. Bunun, onun beklediğinden bile daha önemli bir şey olduğunu biliyordum. Özellikle de bugün.

Huzursuzdum ve evden hemen çıkmak istiyordum. Evan sonunda yatak odasından çıktığında kahvaltı yerine ona yulaf-lı bir atıştırma fırlattım. Beni izlemesini işaret ederek dışarı çıktım.

Evan kapıyı arkasından kapatırken "Vay canına, sabahla aranda gerçekten de şizofrenik bir ilişki var," dedi. "Her şeyi hazırladın mı?"

"Uyuyamadım," diye açıkladım bir kez daha. Ama bugün zaten uyumam mümkün değildi.

Tam da tahmin ettiğim gibi, "Bana sebebini anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Çünkü bugün için endişeliyim," dedim. "Güzel bir gün olmasını istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Daha fazla bir şey sormadan başını salladı ve ekledi: "Ola-cak." Bana kollarını açtığında gidip sımsıkı sarıldım. Çeneme dokunarak beni nazikçe öptü. "Günaydın, Emma."

"Günaydın," diyerek gülümsedim. Çünkü gerçekten de öyle olacaktı.

Evan'a anahtarları uzattım ve daha önceden keşfettikleri تنها bir sörf noktasına gitmek üzere yola çıktık. Oraya ulaştığımızda arabadan inerek tahtalarımızı ve giysilerimizi başımızın üzerinde taşımaya başladık. Bitkilerle çevrili bir patika üzerinde ilerliyorduk. Patika nihayet bir kumsala açıldı. Dalgakıranlar burayı mükemmel sörf noktası hâline getirmişti.

Hava henüz aydınlanmaya başladığından gökyüzü griydi ve hâlâ sörf yapılamayacak kadar sisliydi. O yüzden ben de tahtamı ve giysimi bir kayaya bıraktım ve parmak uçlarımı tahtanın üzerindeki desende gezdirmeye başladım. Bir kadın figürü dalgaların arasında ilerliyordu. Evan beni diğer tasarımlara da bakmam için ikna etmeye çalışsa da onu görür görmez beğenmiştim. Başka bir sörf tahtası istemiyordum.

Kapüşonlulumun fermuarını açtım ve üzerimde bikiniyle kaldım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Evan.

Sanki dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi yüzüme bakarak "Yüzmeye gidiyorum," dedi.

"Su buz gibidir şimdi, delirdin mi?" dedim. Ama o şortunu çoktan çıkarmıştı. Başka bir şey söyleyemedim.

Karnıma bir darbe indirerek "Bana öyle bakmayı bırak da benimle denize gel," dedi. "Uyanırsın böylece."

Hiç tereddüt etmeden koşup dalgaların arasına girdi.

Bunun acı verici olacağını bilerek "Kahretsin," diye homurdandım. Öyle de oldu. Su dizlerime geldiğinde daha fazla ilerlememeye

kararlıydım. Ayaklarım çoktan uyuşmuştu.

Onu aradım. Karanlık ve sis, etrafı görmemi zorlaştırıyordu. Fakat çok geçmeden okyanusun üzerinde sırtüstü süzülürken gördüm onu.

Derin bir nefes alıp suya daldım. Buz gibi suyun üzerine çıktığımda güçlükle nefes alıyordum. Emma'nın olduğu yere yüzerek o huzurlu hâlini hayranlıkla izledim. Kollarını iki yana açmış dalgalarla dans ediyordu âdeta. Gözleri kapalıydı ve araladığı dudaklarından sakince nefes alıyor, sanki huzurlu bir rüyanın ortasındaymış gibi görünüyordu. Varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp bedenini suyun içine çekti.

Güneş henüz çıkmamış olsa da o aydınlık yüzüyle "Selam," dedi. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Bu su çok soğuk, Em," dedim. "Isıt beni." Onu kendime doğru çektiğimde çıplak karnı benimkine değdi. "Dudakların morarmaya başlamış."

Ne demek istediğimi anlamaya çalışarak "Gerçekten mi?" diye sordu. "Yani sudan çıkmalı mıyız?" Kollarını boynuma sarmış, parmaklarını ıslak saçlarımda gezdiriyordu.

"Sanırım ben ısınmaya başladım," dedim. Dudaklarıma ulaşmaya çalışırken bedeni bedenime değiyor, kalbim hızla çarpıyordu.

Titreyen dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde birden geri çekildi. "Dudakların buz gibi."

Çenesine sürtünerek "Isıt onları," dedim. Evan beni öpmek üzere döndü ama hemen öncesinde, "Nefesini tut," dedi. Üzerimize yığılan suyu hissedebiliyordum. Derin bir nefes alıp suyun altına daldım. Güçlü dalga birbirimizden ayırmıştı bizi ve beni ileri taşımıştı. Yeniden yüzeye çıktığımda Evan'ın kıyıda olduğunu gördüm. Kaslarım buzlu su yüzünden resmen acıdığından bir sonraki dalgayla kumsala çıktım.

Kuma adımımı attığımda birkaç sörfçünün, "Su nasıl? diye sorduğunu işittim. Onlar da suya giren ilk kişi olmak istemişti sanırım. Böylece Evan'la kumsalda birbirimize sokulup ısınma hayallerim de uçup gitmişti.

Evan da kıyıya çıktığı sırada, "Dondurucu," dedim. Onları selamlayıp bana baktı. Yüzünden okunan hayal kırıklığı, aynı şeyi düşündüğümüzü gösteriyordu. "Sanırım şimdi sörf kıya-fetlerini giyme zamanı."

"Sanırım öyle."

Gökyüzü griliğini birkaç saat daha korusa da dalgalar sörf yapmak için idealdi. Başta tahtamın üzerinde ayağa kalkamamıştım çünkü kendi tahtasına oturmuş, dört gözle dalganın gelmesini bekleyen Emma'nın görüntüsü dikkatimi dağıtıyordu. İlk dalgasıyla buluştuğundayla gözlerimi ondan alamadım. Sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi dalgayla dans ediyordu. Öyle muhteşem görünüyordu ki...

Kulaç atarak geri dönerken "Tüm gün orada oturacak mısın öyle?" dedi.

"Yalnızca yeteneğini hayranlıkla izliyordum," diye cevap verdim. "Sana bunu öğreten kişi ben olmadığım için biraz üzüldüğümü de söylemem gerek ama."

Tuhaf bir gülümsemeyle "Böylesi daha iyi," dedi. Farkında olmadan Cole'den bahsediyorduk. "Böylece birlikte sörf yapabiliyoruz. İlerlemeyi bırak, tahtanın üzerinde durmayı öğrenmem bile bayağı bir zaman aldı. Ben bu hâlimizi tercih ederim."

Cevabından memnun bir şekilde başımı salladım. Her şey mükemmeldi. Yalnızca o ve ben... ve tabii tanımadığım birkaç başka çocuk. Uğraşsam bile planlayamayacağım kadar güzel bir deneyimdi bu. Sırf ona sörf yapmayı öğrettiği için Cole'e biraz da olsa minnettar olmalıydım. Ama onunla çıkmış olduğunu düşününce bu duygudan uzaklaştırdım kendimi hemen.

Emma ne düşündüğümü anlamış olmalıydı. Yanıma gelip bacağını tuttu. "Bunun için üzgünüm... Yani bizi birlikte görmek zorunda kaldığın için. Senin yaşadıklarını sadece duymak bile canımı çok yak-tı... Yani bunu gördüğümü hayal bile edemiyorum."

"Yalan söylemeyeceğim. İyi bir çocuk olduğunu düşünsem bile onun yanında dolaşmak hiç de kolay olmadı. Ama ben aranızdaki şeyin geçici olduğunu biliyordum," dedim sırtarak. Cole'ün Emma'yı

öperkenki hâlini düşünmenin midemi ne kadar bulandırdığını aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Biz çıkmıyorduk, Evan."

"Her neyse. Birlikteydiniz." Umursamaz görünmeye çalışarak "Sen adına ne dersen de," dedim. "Ama sen benimle olmalısın, o yüzden diğer tüm erkekler yenilgiye mahkûm."

Eğilip onu öptüm. Geri çekildiğimde, "Seni seviyorum," dedi. Onun ağzından duyduğum bu iki kelime, dünya üzerinde başaramayacağım hiçbir şey olmadığını hissettirmişti bana. Gülümseyerek "Sen ve ben, Em... Ne olursa olsun," dedim. Bir zamanlar, onu tamamen kaybettiğimi sanmama yol açacak kadar boş bakıyordu gözleri. Şimdiyse tüm bedeniyle ışık saçıyordu. Yüzünde harikulade bir gülümsemeyle tahtasının üzerine oturdu ve bir sonraki dalgaya hazırlandı.

Kollarım ve bacaklarım yorgunluktan kopana dek devam ettik. Güneş gri gökyüzünde yükseldiği sırada Jared, Sara ve diğerleriyle buluştuk. Öğle yemeği için bir sepet hazırlamışlardı. Böylece günü kumsalda geçirebilecektik. Bugün başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İçinde bulunduğum anı yaşayacak, geçmişe gömülmeyecek ve gelecekte korkmayacaktım. Hayat nasıl gelirse gelsindi. Kabullenecektim.

~~~~~

Ağaçların arasına gizlenmiş tuhaf restorandan çıktığımız sırada Sara elimi tutup başını omzuma yasladı. Akşam yemeğini dördümüz baş başa yemiştik. Tıpkı istediği gibi. Evan ve Jared önden çıkmış, biz de çıkmadan önce lavaboya uğramıştık. Tabii asıl amacımız, onlar hakkında konuşabilmektir.

Kafasını kaldırıp gülümserken "Senin adına mutluyum," dedi. "Sonunda ona kavuştuğun için." Arabada sohbet ederkenki hâllerine sevgi dolu gözlerle baktı. "Hep böyle olmalıydı... Vay canına, ne aptal kızlarmışız."

Gülümseyerek "Biliyorum," dedim.

Elimi sıkarak ekledi: "Seni böyle görmek çok mutlu ediyor beni. Hem de her şeyden çok. Böyle ışık saçmana yol açan tek kişi o. Yüzündeki o aptal ifadeyi özlemişim."

Bir kahkahayla o duygusal andan sıyrıldım. "Teşekkürler, Sara. Ve bana katlandığın için de teşekkürler. Şu son iki yılın, senin için de çok iyi geçmediğini biliyorum."

Omzuyla omzumu hafifçe dürterek "Kız kardeşler bunun içindir," dedi.

Gülüşü dikkatimi çektiğinde Emma bakışlarımı yakaladı. Ona doğru yürümeye başladım. Sara'nın elini bırakarak uzattığım elimi tuttu. Başına bir öpücük kondurdum.

Belki konuşmak isteyeceğini düşünüp "Doğum günün nasıldı, Emma?" diye sordum.

Durdu. Tepkisinden korkarak ona döndüm. Emma parmaklarının ucunda yükselerek yanağıma bir öpücük kondurduğunda elimde olmadan gülümsedim. Kollarını boynuma sardı ve kulağıma fısıldadı: "On üç yıldır geçirdiğim en güzel doğum günüydü bu. Teşekkürler."

38. SÖZ

Ensemdeki tüylerin ürpermesine sebep olan dokunuşuyla irkildim.

“Kızlar birazdan gelip yatağa atlarlar,” dedi Evan kulağıma. “Belki kalkmak istersin diye düşündüm.”

Sıcak dudakları omzumda dolaşırken benimkiler isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldılar. Gözlerimi açmayı reddettim ve bedenini hissetmek için iyice yaslandım.

Sara kapıyı çalarken “Emma!” diye seslendi. “Uyan! Hazırlanmamıza yardım etmelisin!”

Ben başımı yastığa gömüp küfürler ederken Evan gülüyordu.

“Söylemiştim.”

“Neden bu partinin iyi bir fikir olacağını düşündüm ki?”

Eli tişörtümün içine girip karnımın üzerinde dolaşmaya başladı. Nefesim kesildi.

Evan dilini enseme gezdirirken “Seni kimse buna ikna etmedi,” dedi. “Geçen hafta, doğum gününde bu konuda çok istekliydin, hatırlıyor musun?”

“O... tuhaf bir gündü. Yani... güzel bir gündü.” Aklımı konuşmaya veremiyordum. Bir iç çektim. “4 Temmuz... hava kararmadan... başlamamalı.” Dudaklarının sıcaklığıyla tüm bedenim ürperirken elini tutup sıktım.

“Emma!” diye seslendi Sara yeniden. Evan kıkırdayarak arkasına döndü.

"Uyandım," diye seslendim. "Maalesef," diye de ekledim sessizce. Ben yatağı toplamaya başladığımda o da kalktı. Üzerinde şortu ve tişörtü vardı.

"Buzları ben alacaktım," dedi. Yatağın ucuna oturarak başımı ayakta duran Evan'ın karnına yasladım. "Çok geçmeden dönerim, tamam mı?" dedi ve saçlarını okşadı.

Başımınla onayladım. Beni ayağa kaldırıp sarıldı ve o giderken ben de güçlkle banyoya geçtim.

Sara ben odadan çıkar çıkmaz, "Lütfen uyandığını söyle," dedi.

"Evet," dedim gülerek. "Uyandı."

Serena neşeli bir ifadeyle "Selam, Evan," dedi. "iPod'un var mı? Sara müzik işini bana verdi de."

Omuzlarını silken Sara'ya baktım. "Evet, kamyonette olacaktı. Nate'i almaya gideceğim, dönerken getiririm."

Meg mutfaktan, "Limon da alır mısın?" diye seslendi.

"Tabii," dedim ve evden çıktım.

~~~~~

"Evde her şey yolunda mı?" diye sordu Nate markete doğru giderken.

"Sara sorumlu her şeyden," dedim. "Serena müziği seçecek. Meg yemekleri hazırlıyor. James ve Jared da masaları kuruyorlar. Bir de kumsalda bir voleybol filesi olacak." Böylece çocuklarla bana da içkileri ayarlama görevi kalmıştı.

"Peki ya Emma?"

"Hmm..." Güldüm. "Yarın olsun diye dua ediyor."

"Zaten neden parti vermek istediğini anlamamıştım. Bundan bahsettiğim zaman yüzünün aldığı şekli hatırlasana."

"Geçen hafta konuyu açtığımızda onu güzel bir gününde yakaladık," diye açıkladım.

Nate meraklı gözlerle baktı.

"Doğum günüydü."

"Ah." Başını salladı. "Bilmiyordum. Nasıl oluyor da..." Birden durup neden kimsenin Emma'nın doğum gününü bilmediğini ve neden hiç kutlamadığını hatırladı. Çünkü onun doğum günü, aynı zamanda on üç yıl önce babasının bir trafik kazasında hayatını kaybettiği gündü. "Neyse."

"Aranız nasıl? İşlerin daha da ciddileştiğini biliyorum. Ona... her şeyi anlattın mı?"

"Evet," dedim. Henüz bu konuşmayı yapmaya hazır değildim.

"Peki ya o? Sana karşı tamamen dürüst davranıyor mu?" İşte konuşmayı yapmayı istemememin sebebi buydu.

Kaçamak bir cevapla "Tam olarak değil," dedim.

"Dostum! Hadi ama! O hâlde ne yapıyorsun?"

"Ona zaman veriyorum," dedim.

"Lanet olasıca iki senesi vardı zaten," dedi öfkeyle.

Otoparka girdiğimizde arabayı hemen durdurup, aşağı inerek konuşmayı noktaladım. En azından şimdilik. Nate, Emma'nın beni mahvetmeyeceği konusunda ikna olmamıştı. Ve ona hiçbir zaman itiraf etmesem de... ben de.

~~~~~

"Ne yapmamı istersin?" diye sordum.

"Karpuzu keser misin?" diye sordu Meg. Sara da dışarıda, eşyaları nereye koymaları gerektiğini anlatıyordu çocuklara.

"Emma, iPod'un nerede?" diye sordu Serena.

"Odamda," dedim. "Dolabın içindeki sırt çantasında olacaktı."

Ben karpuzu kesmeye hazırlanırken Serena da yatak odama girmişti. Daha önce hiç yapmamıştım ama ne kadar zor olabilirdi ki? Uzun bıçağı kabuğuna sapladım ve... kıpırdatamadım. Bıçak, tuhaf bir açıyla karpuzun kabuğunda öylece saplı kalmıştı. Bir kez daha ittim, ancak bir santim ilerleyebildim.

Arkama döndüğümde Meg inanamayan gözlerle beni süzü-

yordu.

"Ciddi misin Emma?" dedi. Yeteneksizliğim karşısında hem şaşırılmış hem de keyiflenmişti. "Gerçekten bunu yapabileceğini sanmıştım."

Bıçağı hareket ettirmeye uğraşarak "Yapabilirim," dedim.

"O kadar derine saplama. Daha ziyade testere kullanır gibi ileri geri hareket ettir," diye anlattı Meg.

"Emma!" Serena odamdan sesleniyordu. "Bir saniye buraya gelir misin?"

Ben içinde bulunduğum durumu çözmeye çalışırken "Tamam, karpuzu ben hallederim," dedi Meg. Bıçağı öylece bırakmalı mıydım acaba? Ben daha mutfaktan çıkmadan yerime geçip karpuzu dilimlemeye başlamıştı bile.

Kapıdan çıkarken "Ben zaten işin büyük bir kısmını halletmiştim," dedim.

Başını sallayarak "Ya ne demezsin," dedi.

Odaya girdiğimde Serena'yı kollarını bağlamış bir hâlde beni beklerken buldum.

"Selam," dedim. "Ne oldu?"

Mektubu elinde tutarak "Bu ne?" dedi. Konuşmak üzere ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. "Evan'la ilişkini bitirmeyi mi planlıyordun? Neler oluyor Em? Yani, siz ikiniz sonunda birliktesiniz işte." Ona ihanet etmişim gibi konuşuyordu.

Derin bir iç çektim. "O mektubu Weslyn'den ayrılmadan önce yazmıştım. Annesi bir yıl kadar önce onu bana geri yolladı. Evan'ın ne yazdığını öğrenmek isteyeceği gün geldiğinde bunu onunla paylaşıp paylaşmama kararının bana ait olduğunu söylemişti."

Şoka girmiş bir hâlde, "Sen onu bir mektupla mı terk ettin?" dedi. "Hiçbir şey söylemeden mi?"

"Sayılır." Bir iç çekerek gözlerimi kaçırdım. "Haklısın. O şekilde gitmem çok yanlış. Ama o zamanlar onun için en iyisini

yaptığımı düşünüyordum."

Serena üzüntüyle "Onu hiç terk etmemeliydin, Em," dedi. Gerçeği kabullenerek başını öne eğdim. "Ona gösterecek misin bu mektubu?"

"Bilmiyorum," dedim usulca. "Bunu neden şimdi görmek istesin ki? Yani biz ilişkimize devam etmeye çalışıyoruz."

"Çünkü bilmeli. Dürüst olmaya söz verdiğini hatırlıyor musun? Hem, gerçek olduğunu düşünmediğin hiçbir şey yazmamışsın."

"Biliyorum," dedim.

~~~~~

Garajdaki buzluğu buz torbalarıyla doldurduktan sonra mutfığa döndüm. "Emma nerede?"

"Sara, duş alıp hazırlanması için odasına yolladı onu," dedi Meg. "Sen de aynısını yapsan iyi edersin. İnsanlar bir saate gelmeye başlarlar."

O sırada Serena elini uzatarak "iPod lütfen," dedi. Cebimden çıkartıp verdim. "Teşekkürler."

Yatak odasına gittiğimde Emma'yı mavi-beyaz elbisesi ve kırmızı bantlı sandaletleriyle yatağın üzerinde otururken buldum. Benim içeri girdiğimi duyduğunda başını kaldırıp yüzüme baktı. Gülümsedim. Yolunda gitmeyen bir şeyler var gibiydi. Yaklaştığımdaysa gözlerindeki o endişeli bakışı fark ettim.

Temkinli bir şekilde, "Selam," dedim. "Her şey yolunda mı?"

Bir şey söylemeden yalnızca başını salladı. Sonra yataktan kalkıp elbisesinin kısa eteğini düzeltti. Gözlerini benden kaçırmaya çalışıyordu. Karşısına geçip, çenesini hafifçe yukarı kaldırarak gözlerime bakmaya zorladım onu.

"Bana anlatabileceğini biliyorsun," dedim usulca.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Anlatırım ama sonra, tamam mı? Herkes gittikten sonra." Bunu söyleyiş biçimi hiç hoşuma gitmemişi.

Onu öpmek için eğilerek “Tamam,” dedim. Ellerini saçlarıma geçirip, beni nazikçe kendisine doğru çekerek karşılık verdi sözlerime. Dudakları dudaklarıma değecekken birden tuhaf bir biçimde geri çekildi.

Bir an neler olduğunu anlamak için duraksadım. Sonra beni elimden tutup yatağa çekti ve nefes bile almadan öpmeye başladı. Ellerini sırtımda, tişörtümün içinde gezdirirken bedenim ona karşı koyamıyordu. Onu yatağa itip yumuşak tenini boynundan omzuna doğru öperek ilerledim. Tam askılarını indirmiştik ki kapı çaldı.

Sara kapıdan, “Emma, hâlâ hazır değil misin?” diye bağıırıyordu. Nefes nefese kalmış bir hâlde öylece durduk. “Emma?”

Özür dilercesine yüzüme bakarak seslendi: “Geliyorum!”

Ayağa kalkması için elimi uzattım. Güçlükle toplanırken “Daha sonra,” dedim.

Başıyla onaylarken dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı. “Daha sonra.” Gözlerindeki hü  n duruyordu hâlâ. Fakat gülümsemesi i  ten görünüyordu.

~~~~~

Bardaki buz kovaşına buzları boşaltırken, “Emma!” diye seslendi TJ.

Gülümseyerek “Selam TJ,” dedim. James ve Brent voleybol filesiyle uğraşıyor, ipleri sağlam bir şekilde ba lamaya çalışıyorlardı. Birkaç dakika sonra Ren elinde içkiler ve gece için özel hazırladıkları kırmızı renkli bir kokteyl kova ıyla çıkageldi.

Misafirler gelmeye başladığında aslında parti vermeyi hiç istemediğimi düşündüm. Yemekleri tazelemek, banyoların yerlerini göstermek ve bardaki çocuklara buz poşeti taşımakla öyle meşguldüm ki hiç e lenemiyordum. Evan’ın mangal i ine verilmiş olması da birbirimizden uzak kalmamıza neden olduğundan işler iyice can sıkıcı bir hâl alıyordu.

Uzun masaya koymak için mutfaktan bir k se daha salata getiriyordum ki Nate ve Jared’la mangalın başında duran

Evan'a takıldı gözüm. Kısacık kesilmiş saçlarının açık kahve-rengi tellerine güneş ışığı vuruyordu. Saçları güneşten sararmıştı. Kısa kollu, düğmeli gömleği gözlerinin mavisini ortaya çıkarmıştı. Jared eğilip onun kulağına bir şey söylediğindeyse o kalbimi durduran gülümsemesi belirmişti yine yüzünde.

Serena ne yaptığımı sorgularcasına, "Em?" dedi. Dikkatimi çeken kişinin kim olduğunu anlayınca daha da sırttı. "Tüm gün mangalda durmayacak, merak etme" dedi.

"Emma mutfaktan sandviçleri getirir misin?" diye seslendi Meg.

İç çekerek eve girerken Serena arkamdan gülüyordu.

Ellerim dolu bir hâlde döndüğüm sırada Evan da eve girmek üzereydi.

"Ne zaman görüşeceğiz?"

Bir elini belime koyarak "Seni bulacağım," dedi. O beni öpemedi ön kapı açıldı ve içeriye daha çok insan girmeye başladı. Bana minik bir öpücük vererek işine devam etti.

~~~~~

Jared kumsaldan, "Evan, gelip bizimle voleybol oynasana," diye seslendi. Mangalı yeni söndürmüştüm. Emma'yı bulmam gerekiyordu. Bu kalabalığın içinde onu kaybetmiştim. Yaklaşık kırk kişi davet ettiğimizden emindim ama daha bir saat bile geçmeden bu sayıyı aşmıştık. "Evan hadi, adam eksikimiz var!"

"Hemen geliyorum," diye seslenerek bir kez daha Emma'yı görmek ümidiyle etrafa bakındım ama yoktu.

Kumsalda voleybol oynayan Jared ve diğerlerinin arasına katıldım. Gömleğimin düğmelerini çözüp, bir kenara fırlatarak oyuna girdim.

"Selam Evan," dedi yanımdaki kız. Kim olduğunu anlamam bir dakika sürmüştü. Tam hatırladığım anda kendisini bana bir daha tanıttı. "Nika. Seninle Natelerde tanışmıştık. Demek senin evin burası, ha?"

"Ah, selam," dedim. "Evet. Sana bahsettiğim ev burası."

"Gerçekten çok güzelmiş," dedi hayranlıkla.

Jared pozisyon almamız için seslendiğinde servis için hazırlandık. Nika hemen yanıma geçti. Brent karşı sahadaydı ve gözlerini ondan ayıramıyordu. Takım değiştirsem mi diye düşündüğüm sırada Jared'in servisiyle oyun başladı.

"Burada sadece Emma'yla ikiniz mi kalıyorsunuz?" diye sordu.

TJ'in dışarı gönderdiği topu almak için koşuşunu izlerken "Yoo," dedim. "Bir başka çift daha var."

"Ah, demek çıkıyorsunuz."

Başımınla onayladığımda yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Diğer servise hazırlandık.

Göz ucumla ahşap döşemedeki mavi elbiseyi fark ettim. Emma parmaklıklara yaslanmış beni izliyordu ve yanında da bir çocuk vardı... biraz fazla yakın duran bir çocuk.

Top yanımdan geçtiği sırada, "Evan!" diye seslendi Jared. "Oyna odaklan!"

"Stanford'da ne okuyorsun?" diye sordu Paul. Hiç ilgi göstermememe rağmen biraz fazla yakınlık gösteriyordu bana.

Gözlerimi, Evan'ın Jared'a sayı için pas verirken beliren sırt kaslarından ayırmadan, "Tıp hazırlık," dedim. Brent topu kaçırıp kuma devrildiğinde sevinçle yumruklarını tokuşturdular. Nika da elini havaya kaldırarak Evan'ın eline çakmıştı. Onunla konuşuyordu... hem de gereğinden fazla.

"Çok etkileyici," dedi. Hiç beklemeden L.A.'de çalıştığı bir cast ajansında, ünlü insanlarla nasıl konuşabildiğini anlatmaya geçmişti.

"Hey Emma." Arkamı döndüğümde karşımda Nate'i buldum.

Neredeyse TJ kadar hevesli bir şekilde, "Nate! Naber?" dedim. Bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra yanımda duran Paul'ü fark etti.

Durumu anlayınca gözleri büyüdü. Üzerine düşen kurtarıcı

rolüne sarılarak "Seninle konuşmayı umuyordum," dedi.

Daha da coşarak "Tabii," dedikten sonra Paul'e döndüm. "Seninle konuşmak güzeldi." Arkama bakmadan Nate'i izledim.

"Teşekkürler," dedim. "Bir süredir ondan kurtulmaya çalışıyordum ama pek anlayışlı bir tip olduğu söylenemez."

"Yardım edebildiğime sevindim. Ama benim gerçekten seninle konuşmam gerek."

Şaşırarak "Hmm, pekâlâ," dedim. Kalabalıktan uzaklaşıp kumsala doğru yürüdük. Mideme kramplar girmeye başlamıştı. Benimle Evan hakkında konuşacağı her hâlden belli oluyordu.

~~~~~

"Ren, Emma'yı gördün mü?" Tüm gün herkese bu soruyu sormuştum sanki.

"Sanırım en son Nate'le kumsalda yürüyordu." Ren kolunu aşağı sarkıtmış, elinde tuttuğu birayla hamakta uzanıyordu.

Şaşkınlıkla "Nate'le mi?" diye sordum. Sonra anladım. Ona bir şeyler söyleyecekti. Emma da en yakın arkadaşım tarafından sorgulanmayı pek iyi karşılamayacaktı tabii. Onunla geçirdiğim şu bir hafta muhteşemdi. Ama her şeyi bir anda çözemezdik ve Nate, henüz anlatmaya hazır olmadığı şeyleri söylemesi için onu zorlayamazdı. Nate benim kadar sabırlı değildi.

"Nereye gittiler?"

Ren parmağıyla gösterdiğinde hızla o tarafa yöneldim.

Bir şey söylemesini bekleyerek heyecan içinde yanında yürüdüm. Biz yürürken telefonum çaldı. Cebimden çıkardığımda Evan'ın mesajını gördüm: "Neredesin?"

Nate'e döndüm. "Üzgünüm. Evan beni arıyor." Ona cevap yazdım. Gönder tuşuna bastıktan sonra da yeniden mesajlarıma döndüm. Emma? yazan mesajı gördüğümde neredeyse dü-

şcektim.

Nate ben daha mesajı açmadan dikkatimi dağıtarak "Emma iyi misin?" dedi.

"Evet," dedim. Ağzım birden kurumuştı. "Bana ne söyleyecektin, Nate?"

"Bir şey söylememem gerek aslında ama... ama bunun yeniden olmasına izin veremem."

Nate karanlık gökyüzüne bakarak kelimelerini tartmaya çalıştı. Göğsümdeki çarpıntıyı sakinleştiremiyordum. Başım da dönmeye başlamıştı. Yere yığılacağımdan korktum.

"Evan her şeyi planlar. Yani, hayatında da tıpkı satranç oynuyormuş gibi hep bir sonraki hamleyi düşünür. Yaptığı her şeyin bir sebebi vardır bu yüzden. Hatta bazen üç adım sonrasını bile hesaplar. Senin dışında tabii." Bana hızlı bir bakış atarak duraksadı. Bense nefesimi tutup bekledim.

"Sen... onun için telaşla oynanan bir satranç gibisin. Ne yapacağın hakkında en ufak bir fikri yok. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilse dahi aceleyle başka bir karar almak zorunda kalabiliyor. Sen o kadar tutarsız ve beklenmedik bir şekilde davranıyorsun ki... Onu zorluyorsun. Sana âşık olmasının en önemli sebeplerinden biri de bu zaten." Nate derin bir nefes alıp sonunda benim huzursuz bakışlarımla buluşana dek kıpırdandı.

"Sensiz geçirdiği ilk sene çok ama çok kötüydü. Onu hiç öyle görmemiştim ve bir daha da asla görmek istemem. Yale'de okumayı kabullenmişti. Herkese sensiz yaşayabileceğini ve hayatına devam edeceğini söylüyordu. Ama Stanford'a geçiş başvurusunu yaptığında bunun asıl sebebinin sen olduğunu biliyordum. Diğerlerini ikna etmeye çalışmış olması umurumda bile değil. O seni asla unutamadı."

Nate devam etmeden önce düşünerek durdu. "Sana tüm bunları anlatmamın sebebi şu: Birlikte ne kadar çok zaman geçirirseniz o da o kadar çok umutlanacak. Ama Emma, ona

tamamen açık olmayı planlamıyorsan bunu yapma. O en azından bu kadarını hak ediyor. Ona henüz anlatmadığın şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bilmesi gerek. Bu, seni bir daha asla görmek istememesine yol açacak olsa bile bu riski almalısın. İki sene önce yaptığın gibi onun içini boşaltmana izin vermeyeceğim."

Nate'in kararlı ifadesine bakıp uysalca başımı salladım. "Ona karşı dürüst olacağım. Söz veriyorum." Bu sözün ne anlamı geldiğini çok iyi biliyordum. Dizlerimin bağı çözülde.

İçtenlikle "Teşekkürler," dedi. "Hey, artık dönsek iyi olur. Havai fişekler birazdan başlar."

Hareket edersem yere yığılacakımı bildiğimden, "Sen git. Ben hemen geliyorum," dedim. Cebimden telefonumu çıkardım ve ekranımda beliren Jonathan'ın sözcüklerini okudum. Kalbim durdu.

Yanına gider gitmez, "İşte buradasın," dedim. "Ben de..." Nate yüzüme bakmadan yanımdan geçip gitti. Arkasında duran Emma ise telefonuna bakıyordu.

"Emma?" Dizlerinin üzerine çöktü. Geç kalmıştım.

39. DAHA FAZLA SIR YOK

Emma'yı eve geri götürürken elini tuttum. Ürkek bir serçe gibi titriyordu tüm bedeni. Nate ise çoktan kalabalığa karışmıştı. Sinirlendiğimi biliyordu ama Emma'nın önünde onunla tartışmak istemiyordum. Yüzüme bakmakta bile yeterince zorlanıyordu.

Kalabalığın arasından geçip eve girdiğimiz sırada sendelemeye başladı. Yatak odasının kapısını arkamızdan kilitlerken Emma avluya geçti. Onu sandalyede, kollarını kendine sarmış ve bakışlarını bir noktaya dikmiş bir hâlde otururken buldum.

"Sana ne söyledi?" diye sordum usulca. "Her ne söylediyse..."

Kederle yüklü kahverengi gözleri yaşlarla doluydu bana baktığında.

"Yalnızca sana karşı dürüst olmamı istiyor. Hepsi bu. Yanlış bir şey söylemedi, Evan. Ona kızma. Yalnızca arkadaşlık görevini yapıyor. Üstelik senin hak etmediğin bir şey de istemedi benden."

Kollarımı daha sıkı sararken içimi çektim. "Korkuyorum." Boğazımdaki düğümle yutkundum. "Seni kaybedeceğim, Evan."

Önümde diz çöküp, beni sakinleştirmeye çalışarak "Hey," dedi. "Hayır, beni kaybetmeyeceksin. Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum."

"Böyle bir söz veremezsin. Ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrin yok." Sesim titriyordu.

"O hâlde anlat bana, Em. Lütfen olan biteni anlat ve kendi-

ne işkence yapmaya bir son ver," dedi sabırsızlıkla. "Ne olursa olsun anlarım."

Ona bakmak için bakışlarımı kaldırdım. Bununla daha fazla mücadele etmeyecektim.

Bakışlarında daha önce hiç karşılaşmadığım bir yoğunluk vardı. Kararlı ve sağlam bakıyordu gözleri. "Görmeni istiyorum. Her şeyimi. Hep istediğin gibi. Ama gördüklerinden hoşlanmayacaksınız. Benim karanlık ve öfkeli bir tarafım var. Ve bundan tamamen kurtulabilir miyim, bilmiyorum."

Beni duyacaklarıma hazırlamak istercesine duraksadı. Ama benim beklediğim bu değildi.

"Tahmin ettiğinden çok daha fazla benziyorum anneme. Ben de onun kadar nefretle doluyum. En az onun kadar kendime zarar veriyorum. Ve en az onun kadar kırgınım. Hiç doğmamış olmam gerektiğini söylerken haklıydı."

"Emma bunu sakın söyleme."

Mesafeli ve buz gibi bir sesle "Dinleme sırası sende, Evan," dedi. "Ondan nefret ettim. Annemden nefret ettim ve öldüğü için mutluyum." Kelimeleri beni ürpertse de sesimi çıkarmadan dinlemeye devam ettim. "Ait olduğu cehennemde çürüyebilir. Umurumda bile değil."

Ayağa kalkıp bir adım geriledim. Bakışlarındaki nefret beni şaşkına çevirmişti.

Geri çekildiğinde bir tepki vermedim. Bilmek istemişti ve ben de anlatacaktım. Karşısındakinin ben olduğumu inkâr eder gibi başını sallıyordu.

"Jonathan bunu anlıyordu. Bir parçan olana dek nefret tarafından işkenceye maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Acımız bizi birbirimize bağlamış ve birbirimize karşı dürüst olmamızı sağlamıştı. Annemden nefret ettiğimi söylediğimde beni yargılamadı. Senin şu an bana baktığın gibi... sanki tiksindirici bir şeymişim gibi bakmadı. Ve evet, öyleyim. Bunu biliyorum. İşte bu yüzden benden nefret etmelisin, Evan." Ör-

düğüm duvarlar, içimde çağlayan hislerin önünde duramıyordu artık. "Benim kendimden nefret ettiğim kadar nefret etmelisin sen de benden."

Çektiği işkence, o buz gibi ses tonunu ve gözlerindeki nefreti mağlup etmişti. Ona doğru bir adım atarken onu teselli edecek, sarılarak ondan nefret etmediğini söyleyecektim. Yaşadığı tüm o nefreti hak ettiğini düşünüyor olması içimi parçalıyordu.

"Neredeyse pes edecektim."

Dondum. "Ne?"

"O gün... koşuya çıktığımda. Neredeyse pes edecektim." Kalbim hızlandı. "Okyanusa girdim ve yürümeye devam ettim. Beni almasını istedim. İçimdeki vicdan azabını boğmasını. Artık daha fazla acı çekmek istemiyordum. Daha fazla nefret edilmek istemiyordum. Nefes almaya devam etmek istemiyordum."

Sözcükleri ciğerlerimdeki tüm havayı tüketti. "Emma." Dizlerinin üzerine düştü. Onu hemen yakalayıp kollarıma aldım. "Beni bırakamazsın. Çünkü bırakırsan beni de yanında götürmüş olursun. Bunu bize yapamazsın."

Göğsüme yaslandığında gözlerimdeki yaşları daha fazla tutamadım. "Yapamıyorum..." diyordu. "Bunu daha fazla yapamıyorum."

Boğazımdaki düğümle "O hâlde ben senin yerine yaparım," dedim. "Seni sevmeme izin ver. Seni ikimize de yetecek kadar sevmeme izin ver. Sen buna layık olduğuna ikna olana kadar. Çünkü sen buna değersin, Emma. Seni buna nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum ama ömrümün geri kalanını bunu deneyerek geçirebilirim. Şimdi benden vazgeçemezsin. Buna izin vermem."

Nefesim kesilmişti. Yüzümü gömleğine gömdüm. O benim yaşama sebebimdi. Beni suyun yüzeyine çıkaran onun sözcükleriydi. Beni kurtaran onun nefesiydi. Şimdi yine pes etmemem için sarıyordu kollarıyla beni. O benim gücüm ve kendime karşı gösteremediğim sevgimdi. O beni nasıl bırakamıyorsa ben de onsuz yaşayamazdım.

Başımı göğsünden kaldırdığımda kollarını gevşetti. Elimi

nemli yanağına koyduğumda, eğilip nefesimi kesercesine öptü beni. Sıkıca kenetlediği dudaklarının o ani dokunuşu içimi karşı konulmaz bir şefkatle doldurdu. Paramparça olmuş ruhumu yeniden bir araya getirmek istercesine öpüyordu beni. Ve o anda bunu yapabileceğine inandım.

Dudaklarımı dudaklarının üzerinde tutarken söylediğim her kelimede ne kadar samimi olduğumu görmesini istiyordum. Onu bırakamazdım. Ne şimdi ne de sonra. Dudaklarım dudaklarında dolaşmaya devam ederken inledi. Parmaklarını saçlarıma geçirdi. Kalbim, dudaklarımı tadan ve benimkiyle dans eden yumuşak dilinin dokunuşuyla deli gibi atıyordu.

Ona doyamıyordum. Tenine nüfuz etmek ve kalbini kendi göğsümde hissetmek istiyordum sanki. Hatta hissettiğim çarpıntı, bunu başardığıma ikna ediyordu beni. Aynı kalbi paylaşıyor gibiydik. Gömleğimin düğmelerini çözerken parmakları titriyordu. Elbisesinin askılarını indirip o pürüzsüz teninden aşağı bıraktım. Ellerini göğsümde gezdirerek gömleğimi çıkarmasına müsaade ettim. Gözlerindeki bakış, aşk ve korku dolu o bakış, beni esir almıştı.

“Seni seviyorum, Emma Thomas,” diye fısıldadım. “Hayatının hiçbir saniyesi bunu bilmeden geçmeyecek artık.”

Lacivert yastığa başını koyarken gözlerinin kenarından bir damla yaş süzüldü usulca. Başparmağımı teninde gezdirip onu sildim.

Başımızın üzerinde parlayan kıvılcımlarla şaşkına döndük birden. Dikkatimizi gökyüzünü kaplayan havai fişeklere çevirdik. Bakışlarım ona kilitlenmişti. Göz bebeklerinden izliyordum rengârenk havai fişekleri. Parmak uçlarımı karnının üzerinde gezdirdiğimde derin bir soluk aldı.

Ellerimle çıplak bacaklarına doğru ilerleyerek ayaklarındaki ayak-kabıları çıkardım. Bedeninin her bir santimini öperek göğsüne doğru çıkarken solukları derinleşti. Onun yumuşak dudaklarını öpmeye başladığım sırada şortumun düğmelerine gitti elim. Sütyenini açıp göğüslerini gecenin serinliğinde ortaya çıkardığımda nefesi kesildi.

Ben tenini tadarak bedeninde dolanırken omuzlarıma tutundu.

Üzerimizdeki son kıyafetleri de çıkardığımızda onun kıvrımlarına hayranlıkla bakakaldım. Baldırlarının içine dokunduğum anda bedeninden yayılan sıcaklığı hissettim. Bacaklarını hafif bir iniltiyle araladı.

Gözleri kapalıyken dudaklarının aralandığını görmek, dokunuşumla kendisinden geçmesini izlemek nabzımı iyice hızlandırmıştı. Bu karanlıkta bile göğsünden yanaklarına kadar yükselen pembeliği görebiliyordum. O pembeliği öpmek için üzerine eğildim. Başını bana çevirerek beni büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Belini hafifçe kırmış, altımda titriyordu. Gözlerini yavaş yavaş açarken güzel, dolgun dudaklarını büzmüştü.

Gözlerimi ondan bir saniye olsun ayırmadan üzerine çıktım. Bacaklarını kalçama sararak beni nazikçe kendisine çekti. Birbirimize kavuştuğumuzda gerildim. Tek hissedebildiğim oydu. Başımı boynuna gömdüm ve zevkten inleyen bedenini öpmeye devam ettim.

Bir eli ensemdе, diğeri belimdeyken dudaklarını omuzlarımda gezdirdi. Kalçalarına daha sıkı tutunarak ona ait olan her bir dokunuşu hissetmeye çalışıyordum. Ona şu anda olduğundan daha fazla ihtiyacım olduğunu hatırlamıyordum hiç... ya da onun şimdi verdiğinden daha fazlasını verdiğini.

Sıcaklığımız artıp arzumuz daha da kuvvetlenince derin bir nefes alıp kalçasını bana doğru yükseltti. Yeniden nefes almaya çalışırken bütün vücudu titriyordu. Önce içimde yükselen dalgalara mağlup olup gözlerimi kapattım. Sonra o durmak bilmeyen akıntıda kendimi kaybedip yüzümü omuzlarına gömdüm. Kendimi daha fazla tutamayacak noktaya gelene dek o tatlı kokusunu içime çektim.

Yanına uzanıp saçlarını öptüm. Yüzüne baktığımda gözleri parlıyordu.

Yanıma uzandı. Ona sokulup yatarken konuşacak gücüm kalmamıştı. Hissedilebilecek tüm duyguları yaşayarak bitap düşmüştüm. Bu, ömrüm boyunca hatırlayacağım bir andı.

Birbirimize sarılarak gecenin karanlığında gökyüzünden süzülen renkli ışıkları izledik sessizce. Ürperdiğimi gördüğünde

Evan bir battaniye alıp geldi.

Başımı ona çevirdim ve parmaklarımı alt dudağında gezdirmeye başladım. "Aldığım her nefes senin için." Benden ayırmadığı gözleri ısladadı. "Beni kurtarmak için orada olmadığında bile sen benim nefes alma sebebimdin. Ve bu yüzden seni hep seveceğim. Sonsuza dek."

~~~~~

Evan karanlık odanın içinden, "Emma?" diye seslendi. Kalbim parçalanmış, bedenim bitkin düşmüş bir hâlde odanın kapısını kapattım.

Başucu lambasını yaktı. Beni yatağın ucunda, giyinik bir şekilde beklerken gördüğünde yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Daha erken," dedim.

Gerilerek "Emma, ne oldu?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Kalbini kıracağım noktaya geldik," diye fısıldadım. "Sonunda benden neden nefret etmen gerektiğini anlayacaksın."

~~~~~

Bedenimin her noktası gerilmiş bir hâlde merdivenlerden koşarak çıktım. Kapıyı yumrukladım.

"Sara!"

Bir dakika sonra Jared gözlerini ovuşturarak kapıyı açtı. Sara da yarı uykulu bir şekilde yatakta doğrulmuştu.

"Evan? Ne oldu?"

Jared'in yanından geçip odaya daldım. "Babanı aramalısın. Emma gitti."

"Ne?!" Panikle örtüyü üstünden attı. "Ne demek gitti?"

"Bana bir şey anlattı..." Düşünmek bile mideme kramplar girme-

sine neden oluyordu. "Bir şey itiraf etti ve ben neye inanacağımı bilmiyorum. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmem gerek. Bunu bize söyleyebilecek tek kişi de baban."

Çattığı kaşlarıyla "Sen neden bahsediyorsun?" dedi. "Emma nereye gitti?"

"New York'a," dedim. "Jonathan'ı bulmaya." Derin bir nefes alarak Emma'nın sonunda itiraf ettiği şeyi anlattım. Bu son dürüstlük oyunu beni öyle derinden yaralamıştı ki kan kaybediyor gibiydim.

~~~~~

"Emma hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedim üzerimi açarak. "Bana anlatmadığın ne?" Sonra elindeki telefonu gördüm. "Mesaj."

"Biliyor muydun?" dedi. "Nasıl? Yani... neden bana söylemedin?"

"Telefonunu geri getirdiğimde göreceğini düşünmüştüm," diye açıkladım. "Cesaret edip bir şey söyleyemedim. Jonathan'la aranızda ne olduğunu ve neden birbirinizi affetmeniz gerektiğini bilmiyorum. Ama..." durup elimi başıma götürdüm. "Ondan nefret ediyorum, Em. Gerçekten hayatına hiç girmemiş olmasını dilerdim."

Gözlerini kapayarak başını öne eğdi.

"Bu onunla ilgili, değil mi?"

Başını salladı.

"Neden seni affetmesi gerek?"

"Çünkü onu kırdım... tıpkı senin gibi. Güvenini alıp ona karşı kullandım. Hem de bunun onu kıracağını bile bile. Kırdım da."

~~~~~

Ben volta atarken "Birilerini arayacak," dedi Sara. "Bence bu işin

“içinde başka bir iş var.”

“Yani sana bunu hiç anlatmadı mı?” Sara başını salladı. “İki yıl boyunca bunu kendine mi sakladı yani?” Çenemi sıkıp yürümeye devam ettim.

“Evan, önce tam olarak ne olduğunu öğrenelim, olur mu?”

~~~~~

Başını öne eğerek “O adam eve girdiği gece,” diye başladı. “Jonathan beni kurtarmak için onunla dövüştü. Ama onu öyle fena dövmüştü ki adam kıpırdamıyordu. Jonathan’ı sonunda durdurmayı başardığımdaysa artık çok geçti. İnsanlıktan çıkmıştı çoktan. Kan vardı... her yerde.” Sesi giderek kısıldı. Elleri titriyordu. Bense kendime hâkim olmaya çalışarak yatakta yanında oturuyordum.

“Sonra cesetten kurtulmasına yardım ettim ve polise yalan söyleyerek olayın üstünü örttük.”

“Öldü mü yani?” diye sordum. Başıyla onayladı.

~~~~~

Sara bir saat sonra telefonu kapatırken “Jonathan onu öldürmüştü,” dedi. Yorulmuş ve sarsılmıştı. “Onu çok fena dövmüş ama torbacı, kafasında bir kurşun deliğiyle otoparkta bulunmuş. Kurşunun altı ay önceki bir cinayette kullanılan silahtan çıktığı tespit edilmiş. Sanırım barda başka bir pislik daha vardı ve bu torbacının da pek iyi bir itibarı yokmuş. Diğer pislik de onu vurup bir araba dolusu para ve uyuşturucuyu kendisine almış.”

“Emma onun cinayetine ortak olduğunu sanıyor.”

~~~~~

Her bir zerrem öfkeyle dolarak “Bu yüzden mi onu affetme-

ni istiyor? Bu adamı öldürdüğü için mi?" diye sordum.

Neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde "Hayır," dedi.

~~~~~

"Ailesini öldürmüş," dedi Sara. Öfkeyle dişlerimi sıktım. "Annesini, babasını ve erkek kardeşini uykularında öldüren yangını başlatmaktan suçlu bulunmuş. Mahkeme süreci hızlanmış ve daha üç gün önce mahkûm olmuş. Babam, hayatının önemli bir bölümünde babasının şiddetine maruz kaldığını ve psikolojik zarar gördüğünü söylüyor. Psikiyatristi de onun adına şahitlik yapmış ve kasti adam öldürme suçundan aldığı yirmi yıllık ceza on yıla inmiş. New York'ta orta düzey korumalı bir hapishanede."

~~~~~

"Biliyordun ama hiçbir şey yapmadın mı?" Ses tonum yükseliyordu. "Bu yaptığının yanına kalmasına izin mi verecektin?!"

"Söz vermiştim. Onun da benim için aynısını yapacağını biliyorum."

Sağır edici bir sessizliğin ardından ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Onu bulmalıyım. Kötü bir şey olduğunu biliyorum ve gidip onu bulmazsam hayatıma devam edemem. Üzgünüm ama gitmem gerek."

~~~~~

Emma, söz verdiği gibi Jonathan'ın sırrını kendisine saklamıştı. Ta ki bu geceye kadar. Önceden ondan nefret ettiğimi düşünürdüm. Şimdi hissettiğim öfkeyse beni yakıp kül etmek üzereydi.

Yere oturup, duvara yaslanarak ellerimi alnıma götürdüm. "Biliyordun," diye mırıldandım. "Biliyordun ve onu korumayı seçti. O ailesini öldürmüştü ve Emma tek kelime etmedi."

"Evan," dedi Sara. Bakmayı reddettim.

"Nasıl bir insan bunu yapar ki?"

~~~~~

"Ben senin âşık olduğun kız değilim. O kız gitti. Beni sevmeye devam edip edemeyeceğine karar vermelisin. Artık seçim senin," dedi ve arkasına bile bakmadan gitti.

~~~~~

"Sara onu aramalısın. Uyuşturucu satıcısını anlat ona. Jonathan'ın nerede olduğunu da."

"Onu sen aramak istemez misin?" diye sordu.

"Onunla konuşamam." Kapıyı arkamdan kapatarak odadan çıktım.

40. SENİN OLAN

Masada oturmuş gelişini beklerken pantolonumla oynuyordum. Stresten ölmek üzereydim. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki başım dönüyordu.

Kapılar açıldığında tüm oda bir beklentiyle hareketlendi. Yeşil üniformalı adamların yüzlerine baktım. Asla aynı odada yalnız kalmayı istemeyeceğim türden adamlardı bunlar. Jonathan'ın yüzünü gördüğümde ayağa kalktım. Beni görünce gözleri parladı.

Ne diyeceğimi bilemeden, "Selam Jonathan," dedim.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," dedi. Rahatlamış gibi bir ifade vardı yüzünde. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Seçtiği kelimeler kalbime işledi. "Hayır. Bence affetmeye başlamanın zamanı geldi."

Jonathan'ı ziyaretim birkaç açıdan rahatlatıcı olmuştu ama onu o korkunç hapishanede görmek, aklımdaki soru işaretlerinin yok olmasına yetmemişti. Telefonum çaldığında daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Açtığımda Evan'dan gelen bir cevapsız aramayla karşılaştım. Adını görmek bile beni birden heyecanlandırmıştı. Beş gün önce Santa Barbara'dan ayrıldığımdan beri ondan haber alamamıştım. Bu aramanın ne anlama geldiğini bildiğimden direksiyona daha sıkı sarıldım. Kararını vermişti.

Kiraladığım arabayı yolun kenarına çekip durdurdum. Derin bir nefes alıp bıraktığı mesajı dinledim.

"Selam Em. Lütfen beni ara." Sesi sakın ve kederliydi.

Gözlerimi kapadım. Hızla çarpan kalbimi duyuyordum. Sakinleşmeye, rahatlamaya çalıştım ama elimde değildi. Ömrüm boyunca sevebileceğim tek erkeğin bana benimle olamayacağını söylemesini dinleyecektim. Bunu kaldıracılabmem mümkün değildi.

Aramızda gizli saklı hiçbir şey kalmamıştı. Her şeyi bütün çıplaklığıyla görmesine izin vermiştim. Bunu yapmak, hayatımdaki en zor şeydi belki de. Bu durum beni tam anlamıyla savunmasız bırakıyordu. Kaburgalarımı ayırıp, kalbimi yerinden çıkartarak ona versem daha iyiydi. Eğer onunla olmazsam zaten kalbime de ihtiyacım olmayacaktı.

Çaresizlik içinde telefona baktım. Onu ikinci kez bir başına bıraktığım andan beri bu telefona hazırlamaya çalışıyordum kendimi. Telefon çalarken derin derin soluyarak bekledim.

"Selam."

"Selam," dedim.

"Aramana sevindim. Aramayacağından korkuyordum."

Deli gibi atan kalbimle "Kararını verdiğini düşündüm," dedim.

"Verdim. Benim... düşünmem gerekti. Çok öfkeliydim. Bu kadar korkunç bir sırrı neden sakladığını anlayamamıştım. Hâlâ tam olarak da anlayabilmiş değilim."

Kalbim sıkıştı. Gözlerimi kapatıp bekledim.

"Emma, hiçbir zaman bir seçim yoktu ortada. Ben hep seni seçeceğim. Her zaman."

Bir dakika boyunca konuşmadım. "Ne?!"

"Yaptığın şeyi onaylamam mümkün değil," diye devam etti. "Ve bunu kimseye anlatmadığın için de sana öfkeliyim. Yanlış yaptın, Em. Ama bunu biliyordun. Bu yüzden kendine işkence ediyordun. Ben de sakinleşeceğim. Ama seni bir daha kaybedersem bunu asla atlatamam. Birbirimize karşı dürüst olursak, beni hayatına dâhil edersen her şeyi aşarız. Bana aramızda daha fazla sır olmayacağına dair söz verir misin? Bunun canımı ne

kadar yakacağını düşünsen de bana her şeyi anlatacak mısın?"

Söylenmesi gereken sözler bunlar değildi.

"Emma?"

"Anlamıyorum. Sen hâlâ... beni seviyor musun?"

Belli belirsiz bir kahkaha attı. "Evet, seviyorum. Ve senin artık o lisedeki Emma olmadığını da biliyorum. Ama ben *sana* âşığım, Emma. Bu yaz sana yeniden âşık oldum. İnsanlar değişir. Bunu biliyorum. Ve değişmeye de devam edeceğiz. Bu da sadece her defasında sana yeniden âşık olacağım anlamına geliyor. Çünkü hayatlarımızda ne olursa olsun sana karşı hissettiklerim her şeyin üzerinde olacak."

Onu kaybetmekten öyle çok korkmuştum ki... Beni bir daha sevmeyeceğinden... Beni affedebileceği hiç aklıma gelmemişti. Beni, benim onu sevdiğim kadar çok sevebileceği. Bunları söylüyor olmasına imkân yoktu. Beni affediyor olması gerçek dışıydı. Ama ediyordu işte.

Kendimi direksiyonun üzerine bırakıp içimi çeke çeke ağlamaya başladım. Telefon elimden kaydı.

"Emma?" diye seslendiğini duyduğumda eğilip telefonu yerden aldım.

Hıçkırıklarımın arasında, "Buradayım," diyebildim.

"Bana biraz daha güvenmelisin," dedi.

"Üzgünüm, ben..."

"Biliyorum," diye araya girdi. "Ama bir daha sakın benden şüphe etme."

Derin bir nefes alarak "Asla," dedim. "Ve başka sır da yok."

"Başka sır yok. Sen neredesin?"

Kalabalık mekâna bakarak "Oklahoma civarında bir dinlenme tesisinde," dedim.

"Oklahoma mı? Neden oradasın?"

"Bir arabaya atlayıp dolaşmak istedim sadece."

"Bunu daha ne kadar yapmayı planlıyordun?"

Gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü elimin tersiyle silerken

"Durmaya değecek bir şey bulana kadar," dedim.

"Ve şimdi durdun, değil mi?"

Gülümseyerek "Evet," dedim.

Alay edercesine, "Bunun durmaya değecek bir şey olduğunu varsayıyorum o hâlde," dedi. Yüzümdeki gülümseme daha da büyümüştü. "Buraya kadar arabayla mı dönmeyi planlıyorsun?"

"Öyle düşünüyorum," dedim. "Hafta sonu gelmiş olurum."

"Ben bu hafta sonu Connecticut'a uçuyorum," dedi Evan.

"Eşyalarımı toplamam gerek. Annem evi sattı. Evi pazar gününe kadar boşaltmamız gerek."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye mırıldandı. "Ama artık bir önemi yok. Sen varsın." Sonra duraksadı. "Değil mi?"

Gülerek gözlerimi sildim. "Evet. Artık ben varım."

"Güzel. Bu gece mola verdiğinde beni arar mısın lütfen?"

"Ararım," dedim. "Görüşürüz, Evan."

"Görüşürüz, Emma." Göğsümde sıkışıp kalan o son nefesi de verince rahatladım. Beni geri aramasına sevinmiştim. Yatağın yanına bıraktığı mektubu alıp yüzümde bir gülümsemeyle parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim. Ve bir kez daha hayatımı değiştiren o mektuba baktım bir süre.

Onu tahmin edemeyeceği kadar çok seviyorum. Ve işte bu yüzden ben, onun mutluluğunu seçiyorum.

Bu iki cümleyi yazmıştı yalnızca. Ne demek istediğini anlamam içinse annemi aramam gerekmişti. Emma'nın söylediklerini bana tekrarladı. "Onu seviyorum ama onun mutluluğunu bozacak bir şey yapmadan önce hayatından çıkıp gitmeyi tercih ederim." Annem bu mektubun, onun hayatında yaptığı en zor seçim olduğunu söylüyordu.

Oturma odasındaki kanepede, elinde cep telefonuyla mesaj atmakta olan Sara'nın yanına geçtim. Meraklı gözlerle bana baktıktan sonra birden keyiflendi. "Emma'yla konuşmuşsun." Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadan başımla onayladım. "Güzel."

"Benimle konuştuğun için teşekkürler. Sen olmasan neler yaşadığını anlayamazdım."

"Öfkeliydin ve bu, çok anlaşılabilir bir şey," dedi basitçe. "İnsan o kadar sinirliyken önünü net bir şekilde göremez. İnan bana, ben Emma'yla uzun süredir arkadaşım. Artık bir uzman oldum sayılır."

~~~~~

Araç yoluna girdiğimde büyük beyaz eve baktım. Kalbim acıyordu. Kapıyı açmak için çıkmadan önce mutfak tezgâhına bırakmak zorunda olduğum anahtarı çıkardım. Ayak seslerim mutfakta yankılandı. Eşyalar çıkınca mutfak sanki daha büyük görünmüştü gözüme.

Ellerimi mermer tezgâhta gezdirip burada yenen yemekleri ve edilen sohbetleri düşündüm. Sadece Emma'yla değil, ailemle de. Boş oturma odasına geçtim. Yalnızca tavanda asılı küçük kristal avize duruyordu. Büyük pencereden içeri loş bir ışık süzülüyordu.

Koridorda ilerlerken ışığı açma zahmetine girmedim bile. Ruh hâlime uygundu bu hüüzünlü loşluk. Piyano benimle alay edercesine her zamanki yerinde duruyordu. Benim odamdaki eşyalar dışında burada kalan son şeydi bu. Piyanoyu taşıyacak olan görevliler yarından önce gelemiyorlardı. Dizini yaraladığında Emma'yı kucağımda çıkarttığım o dönen merdivenlerden çıktım. Onu hiç beklemediği bir anda kucağıma aldığımda hissettiği rahatsızlığı hatırlayarak gülümsedim.

Odamın kapısında durup tereddütle bekledim. Bu, tüm kutularımı tek tek açıp yerleştirdiğim ilk evdi. Kalmak istediğim tek ev. Hepsi de yabani bir kız ve hakkımda ne düşündüğünü belli eden o pembe yanaklar yüzünden. Şimdiyse evim diyebileceğim tek yeri terk ediyordum. Odaya girip ışığı açtım. Ama şaşkın gözlerle etrafa bakınarak kalakaldım. Bıraktığım gibiydi her şey. Toplanmamıştı.

Yatağın üzerinde uzanan smokine ve üzerindeki nota baktım.

"Beni giyip arka bahçeye gel."

Gülümsedim.

Nihayet dışarı çıktığında üzerimde parıldayan minik lam-

balarla salıncakta oturuyordum. Ağacın dallarına yayılmış binlerce ateş böceği gibiydiler. Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Tam da istediğim gibi.

Dar kesim smokinin içindeki yakışıklı çocuğa gülümseyerek baktım. Altın rengi saçlarını bir tarafa taramış, yüzüneysel tüm bedenimi uyandıran bir gülümseme yerleştirmişti.

İşıl işıl parlayan lambalardan gözlerini alamadan, "Merhaba," dedi. "Burada olmana sevindim. Seni özlemiştim."

Salıncakta usulca sallanarak "Merhaba," dedim. "Ben de seni özlemiştim."

Onu, üzerinde straplez pembe elbisesiyle o salıncakta otururken gördüğüm anda nefes almak tüm anlamını yitirmişti. Kısa kahverengi saçları büyüleyici yüzünü çevreliyor; ağaçtaki lambalar da cildini aydınlatıyordu. Karşımdaki kız beni büyülemişti.

"Bir zamanlar, biri bana bir kızın böylesi bir şeye hazırlanmak için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti," dedi. "Bence yeterince bekledik. Evan Mathews, benimle okul balosuna gelir misin?"

Bir kahkaha attım. O anda da havuz tarafından gelen müziğin sesini işittim. "Evet Emma, seninle baloya gelmekten büyük mutluluk duyarım." Salıncaktan atlayarak ona uzattığım elimi tuttu. Onu kollarıma alıp burnumu saçlarına gömdüm. Bu yaz yaşadığımız onca şeyden sonra istediğim tek şey ona sarılmaktı. Benim ona, onun da bana ait olduğunu bilmeliydi. Omuzlarında taşıdığı gerginliği atıp kendisini bana bırakana dek öylece durduk.

Aydınlık yüzüne bakmak için yavaşça onu bıraktım. Ağacı göstererek "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

Bir kahkaha atarak "Hayır," dedi. "Bunu yapması için birilerini ayarladım. Boynumu kırabilirdim yoksa. Ama ben planladım. Şaşırdın mı?"

"Hem de çok." Bir kahkaha attıktan sonra onu öpmeye yeltenmiştim ki kapıyı açtı. Suyla yansıyan alevler gözümü aldığında başımı çevirdim.

"Gördün mü?" dedi Emma. "Bir havuz varmış."

Havuzun üzeri mumlarla doluydu ve tüm avlu rengârenk kâğıt fenerlerle aydınlanıyordu. Doğum günlerinde, babasının arka bahçeye astığı fenerleri anımsatmıştı bana bunlar.

"Vay canına," dedim sessizce. "Emma, bu muhteşem."

"Biliyorum. Ben de bayağı etkilendim doğrusu."

Evan kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru çekerken gülümsüyordu. Dudaklarıma eğilip öyle nazik bir öpücük kondurdu ki fısıldadığını zannettim. Geri çekildiği sırada gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Nefes al, Emma." Sesi serin havada yankılandı. Gözlerimi açıp derin bir nefes aldım. Beni bırakmadı. Fonda çalan hipnotize edici kadın vokalin eşliğinde dans etmeye başlamıştık.

Şakaklarıma bir öpücük kondurarak "Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi. "Burada benimle olman çok önemli. Bu evdeki son gecemi benimle paylaşman."

Başını kaldırıp yüzüme bakarak "Son gece mi?" dedi. "Neden son gecen olsun ki?"

Gözleri loş ışıktaki parlıyordu. "Bana anlatmadığın bir şey mi var, Emma?" Yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirdi. "Anlat."

"Şey... geleceğime yatırım yaptım diyelim."

"Evi sen mi aldın!?" Artık dans etmiyorduk.

"Teknik olarak bir kısmı da senin," dedi. "Annen senin birikiminin bir kısmını kullandı. Geri kalan tutarı da Charles ödedi. Yani anlayacağın, yatak odası hâlâ senin." Güliüyordu. Kollarımı beline dolayıp onu döndürdüğümde de keyiflenerek bir çığlık attı.

Boynunu öptüm. "Bir evimiz var."

Alaycı bir tavırla "Senin bir odan var," dedi. "Benim bir evim var. Hmm... hem piyano da kalıyor."

Hiç vakit kaybetmeden beni güldürerek "Ama çalmayacağım," diye ekledi.

"Sanırım benim öğrenmem gerekecek," dedim ve dans etmeye başlamadan önce başımı yeniden göğsüne koydum.

Mutluluktan havalara uçacakmış gibi bir hâli vardı. Ben-

se öyle çok gülüyordum ki... yüzümdeki tüm kaslar acımaya başlamıştı. Geçen hafta onunla buluşmadan önce Vivian'ın evi satmamış olması büyük şanstı. Gerçi o zamanlar burada yaşayabileceğimden bile emin değildim. Benimle seçimler ve aşka dair güzel bir konuşma yapmıştı.

Aşk kolaydı. Tek yapmam gereken gözlerine bakıp görebilmekti.

Hayatımın o çalkantılı evrelerinde hem aşkı hem de kaybı yaşamıştım. Kaybım beni kuvvetli kılmış olsa da zayıf olduğum anlarda elimden tutan hep aşk olmuştu. Ben bir kazazedeydim. Ve şimdi sadece yaşamaya odaklanmak istiyordum.

Bu, iyileşme sürecimizin başlangıcıydı sadece. Affedilme sürecimizin. Gerektiğinde bunun için çabalayacağımı hatta bazen nefes almanın bile güç olacağını biliyordum. Yalnızca her zaman bir seçenek olduğunu hatırlamalıyım. Ve ben yaşamayı seçecektim. Aşkı seçecektim. Nefes almayı seçecektim.

SON SÖZ

Ellerimi kucagımda ovuşturuyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

“Dur!” diye haykırdım nefes nefese. “Bunu yapamam. Yapamam.”

Sessizlik. Ne cesaretlendirici bir konuşma, ne tatlı bir dil ne de beni ikna etme çabası.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Nabzım böyle atmaya devam ederse elbisem terden sıırıslıksam olacaktı. Yaratmak istediğim izlenim bu değildi. Bir nefes daha aldım.

Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Tek yapmam gereken yürümek. Ve gülümsemek. Ve belki konuşmak. Bunu yapabilirim.

Gözlerimi yeniden açtığımda, “Tamam, hazırım,” dedim.

Evan bana bir bakış attı. “Emin misin?”

“Kapa çeneni ve devam et,” dediğimde kıkırdamaya başladı. Durmak için yavaşladığımızda omuzlarım gevşemişti.

Önümde büyük, açık renk bir ev duruyordu. Nefes alış verişlerim düzene girdi. Sakinleştim. Ben daha arabadan inmeden evin ön kapısı açıldı ve pembe elbiseli küçük bir kız koşarak dışarı fırladı. “Emma!”

Kollarını belime sardı. Onu sıkıca kucaklarken dolan gözlerimle “Selam Leyla,” dedim. “Çok güzel görünüyorsun.”

Büyük bir coşkuyla “Pembe giyineceğini biliyordum,” dedi. “En sevdiğimiz renk.”

“Benim de,” diye araya girdi Evan. Bu yorumu Leyla’yı gül-

dürmüştü.

"Jack, neden gidip Evan'a eşyaları taşımasında yardımcı olmuyorsun?" diye sordu gri saçlı kadın.

Yuvarlak çerçeveli gözlükleriyle Evan'a bakan küçük çocuk tereddüt ederek onun yanına yaklaştı.

Evan elini uzatarak "Selam Jack," dedi. "Ben Evan." Jack elini sıkıdığına yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Sen bu paketi alabilirsin. Ne de olsa senin." Noel temalı hediye paketine sarılı kutuyu görünce Jack'in gözleri birden parladı. "Emma çok beceriksiz olduğu için paketi ben yapmak zorunda kaldım."

Jack güldü.

"Doğru," dedim iç çekerek.

"Merhaba Emily..." Büyükanнем durdu. "Emma. Sonunda yüz yüze tanışabilmek çok güzel." Karşımdaki kadına bakmak için başımı kaldırdım. Bana ailemi geri veren bu kadına ne kadar da benziyordum.

Büyükanнем tam elini uzatmıştı ki beni nasıl karşılaması gerektiğini bilemeden durdu.

Leyla'nın kollarından kurtulmuştum. Ona sarılarak "Teşekkürler," dedim. Beni ince ve güçlü kollarıyla sımsıkı sararak gülümsedi.

TEŞEKKÜR

Neredeyse dört yıl önce anlatılmayı bekleyen bir hikâye birikmeye başladı içimde. Yıllar içinde bir bir sayfaya döktüm hepsini. Hikâyenin gerektiği şekilde anlatılabilmesi için her şeyimi vermeye hazırdım. Ve şimdi dönüp baktığımda bu sayfalarda bıraktığım parçamla gurur duyuyorum. Bu süreçte kim olduğumla ilgili çok fazla şey öğrendim. Bunlardan en önemlisi de düşündüğümünden çok daha güçlü olduğumdu.

Bunu tek başıma yapmadım. Yapamazdım. Hayatımda şükran duyduğum pek çok insan var. Beni sevdikleri, bana inandıkları ve yol boyunca yanımda oldukları için. Hepsini çok seviyorum. Onlar da kim olduklarını iyi biliyorlar.

Bir de bu işe zamanlarını, sabırlarını ve sevgilerini döken insanlar var elbette. Serinin son bölümlerini muhteşem bir hâle getirmek için uğraştılar.

Öncelikle Emily'ye teşekkür etmem gerek. Hayatını benimkinin bir parçası olacak şekilde değiştirecek kadar bana güvendiği için. Daha iyi bir dost ve daha sevgi dolu bir insan tanımadım şimdiye kadar.

Ortağım Elizabeth, delirmemi engelleyen ve onsuz asla yaşayamayacağım tek ses... Teşekkürler! Senin gibi güzel bir insan, özverili bir yazın ortağı ve hayatta yaptığı her işte başarılı olan bir dostu sahip olduğum için çok şanslıyım.

Bu hikâyenin samimiyetten uzaklaşmasına asla izin veremeyen ve beni gerçek bir yazar yapan Faith,

Her bir duygunun samimi ve her bir kelimenin gerektiği kadar güçlü olmasını sağlayan Courtney,

Her şeyden öte dostluğu ve sevgisiyle bana farkında olduğundan çok daha fazlasını veren Nicole,

İlham kaynağım olan ve güzel yazma sanatı üzerine tecrübelerini benimle paylaşarak onu bambaşka bir açıdan görmemi sağlayan Amy,

İhtiyacım olduğunda Emma'nın sesini bulmamı sağlayan, hikâye anlatma tutkumu paylaştığım kadim dostum Jenn,

O olmasaydı bir 'hikâye'den çok daha fazlası olan bu kitabı yazma kuvvetini asla kendimde bulamayacağım Sarah,

Kelimelerimi okuyup karşılığında kendilerininkini paylaşan ilham verici, yetenekli arkadaşlarım Tracy Colleen ve Tammara...

Hepsi de hayatıma anlatabileceğimden çok daha fazla dokundular!

Özellikle yol boyunca her adımda yanımda duran ve hatta uçurumdan yuvarlanacağımı hissettiğim anlarda elimden tutan menajerim Erica'nın da dâhil olduğu yetenekli Trident Media Grubu üyeleri,

Sabrı ve tahammülü ile ona ihtiyacım olduğunda hep yanımda olan Alex,

Kelimelerimi dünyayla paylaşmam için inanılmaz bir çaba harcayan Meredith,

Bu hikâyenin okyanus ötesine ulaşmasını sağlayan Penguin UK çalışanları Lindsey, Wendy ve tüm diğer çalışma arkadaşları...

Yaptığınız şey önemliydi ve size bunun için şükran duyuyorum.

Son yıllarda pek çok yetenekli ve muhteşem yazarla tanışma ve arkadaş olma fırsatına eriştim. Ve tabii neşeli bloggerlarla da. Onlar hayatımdayken daha iyi bir insanım. Hepimiz kendi yarattığımız dünyada yaşıyor ve okuyucuları, hayal dünyamı-

zı paylaşmaya çağırıyoruz. Hiç tanımadığımız birinin hayatına dokunmak ne büyük şans! Kelimelerle ilham verip tek bir sayfayla içlerindeki duyguları uyandırmak... Ben de aralarında olmaktan gurur duyuyorum.

Ve yazmak için en büyük sebebim kalıyor bir tek geriye... okuyucularım. Dünyamı paylaşmak için orada olmasalardı bu hikâye gerçek anlamda asla var olamazdı. Onların da hayatımın bir parçası olmasından çok memnunum. Siz olmasanız yaşamım asla aynı olmazdı.

Son olarak, şiddete maruz kalan herkese, gösterdikleri dayanıklılık ve güç için hayranlığımı sunmak istiyorum. Umut var. Aşk da. Yardım da. Yalnız değilsiniz.